

CEHENNEMİN KRALLIĞI

#1 New York Times çoksatan yazarı

KERRI MANISCALCO

© Mir.az

İki lanet.
Bir kehanet.
Herkesin korktuğu bir hesaplaşma.
Ve kaderden bile güçlü bir aşk.
Cehhennemin kral ve kraliçesine
selam olsun!

Emilia, öğrendiği gerçekleri kabullenmeye çalışırken, bir yandan da Öfke'nin ona veremeyeceği tek şeye sahip olmak istemektedir: Kalbine...

Hırs Hanedanı'nın değer verilen ve rütbeli bir üyesi suikasta kurban gidince iblis mahkemesi kurulma kararı alınır ve baş şüpheli, Emilia ile ilişkili birisidir. Her şeye rağmen bu gizemi çözmeye karar veren Emilia, bu yolculukta kendi geçmişiyle de yüzleşecektir.

Ya Kötüler sandığından daha yakındaysa?
Ya gerçek, Emilia'nın kalbine mâl olursa?

"Üzerimizdeki laneti tarihe gömmek istiyorum.
Büyümü esir eden kafesi paramparça etmek istiyorum.
Kralım tüm kalbiyle benim olsun istiyorum."

THG 0574079 USU

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786256 476004

CEHENNEMİN KRALLIĞI

Yazar: Kerri Maniscalco
Orijinal Adı: Kingdom of the Feared *(Kingdom of the Wicked #3)*
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Görkem Kankavi
Çeviri: Simge Aydın
Editör: Ecem Acay
Düzelti: Tuğba Atıcı Coşar
Kapak Uygulama: Beyzanur Şen
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

Basım Yılı: 2023
ISBN: 978-625-6476-00-4

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2022, Kerri Maniscalco
Türkçe Yayım Hakkı: Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Kerem Promosyon ve Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. No:12 Fatih San. Sitesi no: 138
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0 (212) 612 01 74 Matbaa Sertifika No: 50399

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454
www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

CEHENNEMİN KRALLIĞI

KERRI MANISCALCO

ÇEVİRİ: SİMGE AYDIN

EPHESUS

Kalbindekine güven, sevgili okur;
o seni her zaman ihtiyacın olan yere götürecek.

"Artık isteğimi,
istencimi,
dengeli bir çark gibi döndürüyordu,
güneşi yıldızları döndüren sevgi." [1]

— Dante Alighieri, *Cennet*

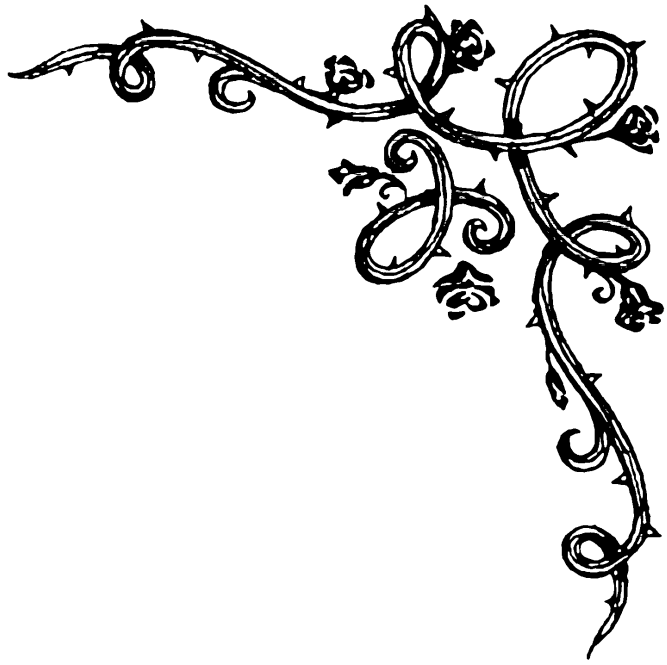

[1] Alighieri, Dante. (2021). *Cennet* (R.Teksoy, Çev.) (s.860). İstanbul: Oğlak

Bir zamanlar, Korkulanlar'ın Kehaneti'nin bir efsane olduğuna inanılınca, ilahi bir intikam masalı yüzyıllar boyu dilden dile dolaştı. Bu masal, Ölüm ve Gazap zincirlerinden azat olursa ortaya çıkacak kargaşa ve yıkıma dair bir ikaz görevini gördü. Hiddete kapılıp birbirlerini lanetlemeden önce iki düşmanın hatırlaması elzem olan bir masal... Kadere yön veren o gecede, iki kudretli büyü birleşip iki düşmanın da hakikati dile getirmesini, hatta bazen hatırlamasını dahi engelledi. Bu karşılıklı lanetin, iki tarafın da öngöremediği daha büyük sonuçları oldu. İblisler ve cadılar, yıllar boyunca, nihayet salıverilecekleri günü tetikte bekledi. Vakit, o gece yarısını vurduğunda evinize bolca ambrosia [2]ve nektar stoklayıp Tanrıça'dan merhamet dileyin.

— Di Carlo büyü kitabından

[2]Ambrosia, Yunan mitolojisine göre kimi zaman Tanrıların yiyeceği, kimi zaman içeceği ve genel olarak "sonsuz hayat" veren balımsı bir madde olarak tasvir edilir.

YİRMİ YIL ÖNCE

Cadılar Meclisi'nin ileri gelenleri, topluluklarının en mühim yasaları sayılan iki konu hariç her konuda mutabıktı: Şeytan, asla çağırılmamalıydı. Ayrıca, kehanette bulunmak için ne olursa olsun kara aynalar kullanılmamalıydı.

Sofia Santorini, adanın en iyi kâhinlerinden biri olarak bazı kuralların –özellikle de son görüleri kulağına huzursuz edici hikâyeler fısıldadıkça– çiğnenmesi gerektiğine inandı. Sofia'yı en sonunda İlk Büyü Kitabı'nı çalmaya iten de, üzerlerindeki lanetle alakalı tehlikeli kehanete dair bu ısrarlı fısıltılardı. İlk Büyü Kitabı: Kara büyü kullanarak kehanette bulunmayı genel hatlarıyla özetleyen tek büyü kitabıydı. Cadılar Meclisi'nin kaderi, onaylansın ya da onaylanmasın, Sofia'nın yaptıklarına bağlı olabilirdi.

Oysa son toplantıda meclisin tavrı *o kadar da* katı değildi. Buna gerek görmediler. Sofia büyünün değişimini, kuşların mevsim değişikliğini içgüdüleriyle hissettikleri gibi hissetmiş, uçup gitmek ve hayatta kalmak için doğuştan gelen o uyarıyı sezmişti. Şiddetli bir fırtına, ufukta güç toplamaktaydı. Sofia'nın kanatları yoktu ama olsaydı bile, ailesini almadan kaçıp gitmeyi reddetti.

Yüzlerce cadıyı kurtarma ihtimali uğruna iki kuralı çiğnemek, yapılacak en doğru şey gibi gelmişti. Kötüler veya Korkulanlar intikamlarını almadan önce Sofia'nın elde edebileceği her türlü bilgi, meclislerine anca fayda sağlardı. Meclisin ileri gelenleri, elbette ona anlayış gösterecekti.

Ölüm'ün mabedinde, kara aynayla kapağı varaklı büyü kitabını yere koyup eteklerini toplayarak bu iki nesnenin önünde diz çöktü. Taşların muslin elbisesinin katlarından içeri sızan soğukluğuyla hiç ilgisi olmayan bir ürperti tüm vücudunu dolaştı. Zifiri yüzeyi bir defasında büyülerinde kullanacağı temiz dip taşlarını toplamak için gittiği gölün durgun sularını hatırlatan yasak aynaya gözlerini dikti.

Ne var ki bu yüzeyde, başının üzerinden süzülüp yolunu kutsayan o rahatlatıcı ay ışığı yoktu. Hatta ona dokunmaya cüret edecek her türlü ışığı bir çırpıda yutacakmış gibi görünüyordu. Bilinmeyen derinliklerde, her türden iblis sureti, saldırıya hazır vaziyette sinsice bekliyor olabilirdi.

Korkusunu, ciğerlerindeki havayla birlikte salıverdi. Yapmak için geldiği şeyi yapıp sonra da evine, ailesinin yanına dönme vakti gelmişti. Eteğinin cebinden ince hançeri çıkarıp bıçağın ucunu şeytanın gözleri kadar kırmızı bir damla kan belirene dek parmak ucuna bastırdı.

Sofia ayağa kalkıp mabedin ortasındaki sunağa yürüdü. Hiç kimse, bir tanrıçanın mabedinde, önce onu onurlandırmadan büyü yapmazdı.

Sunağın her iki yanında, adak çanaklarında önceden yaktığı ateş çıtırdıyor, incecik dumanlar onu yeraltı âlemine adım atmaya davet edercesine kıvrılarak havaya yükseliyordu. Gölgelere sinmiş, bu yasak sınırı aşacak kadar cüretkâr olup olmadığını görmeyi bekleyen gözlerce izlendiğine yemin edebilirdi. Sessiz salonda dolaştırdığı bakışları, manastırdan çaldığı iki tane insan kafatasında durdu. Karanlık günler, daha da karanlık işler gerektiriyordu. Şimdi bocalayamazdı.

Kesik parmağını adak çanaklarından birinin üzerinde tutarken kan damlalarının alevlerle buluşunca bir an cızırdayıp buharlaşmasını izledi. Çabucak sunağın diğer yanındaki adak çanağının başına giderek aynı şeyi yaptı.

Tanrıçaya, iltimasına layık olacak kadar bedel ödemiş olmaktan hoşnut hâlde dönüp üzerlerinde bıraktığı kanlı parmak izlerine aldır-

madan kafataslarını aldı. Birini aynanın kuzeyine diğerini de güneyine yerleştirerek bir kez daha diz çöküp büyü kitabını açtı ve mırıldanmaya başladı.

Birkaç titrek kalp atışı süresi boyunca aynada hiçbir değişiklik olmadı. Sonra duman, aynanın yüzeyinde girdap yaparak dönmeye başladı. Başta yavaşça sonra bazı iblis çemberlerinde estiğini duyduğu, kendini orada bulacak kadar talihsiz ruhların aklını karıştıran o cehennem rüzgârları gibi şiddetle döndü.

"Tanrıça, beni koru."

Sofia, düşmanları hakkında her şeyi öğrenme arzusuyla aynaya doğru biraz daha eğildi. Öğrenebileceği en ufak şey işe yarayabilirdi; hele de yaşanan her dolunayla birlikte tüm anıları lanet yüzünden parçalanıp yok olurken. Aynaya baktığı sırada, yeraltı âlemine açılan bir pencere aralanıp Sofia'ya iblis diyarının ilk kırıntılarını görme fırsatı verdi.

"Üzerimizdeki laneti nasıl kaldıracağımı göster bana."

Ayna, sanki büyü onun isteğini kabul edip yerine getirmeye karar vermiş gibi titreşmeye başladı. Dumanın yerini kararan yüzeyde belirip kaybolan tuhaf görüntüler alınca Sofia, ona bir dizi durgun imge aracılığıyla bir hikâye gösterildiğinin çabucak farkına vardı. Heyecandan kesik kesik soluk verdi. O âna dek, kullandığı büyü yasak olsa da tecrübe ettiği şey, her zamanki görülerine benziyordu.

Olayların yaşandığı anda Sofia da oradaymışçasına, imgeler büyünün etkisiyle aynadan çıkıp boyut kazandı. Karanlık bir taht odası, gözü dönmüş bir iblis gördü.

Bildik olaylar ve ayrıntılar gözünün önüne serildi fakat yaptığı büyüde bir şeyler ters gitmiş olmalıydı. Belirli imgeler, cadıların tarihiyle ya da Sofia'nın kehanete dair bildikleriyle örtüşmüyordu. İlk Cadı olması muhtemel bir cadının bu iblisi lanetleyişini izledi. Kadının nefreti ve intikam arzusu öyle kuvvetliydi ki Sofia âdeta bunları *hissetti.*

Sonra içi kristallerle, binlerce hafıza taşıyla dolu tuhaf bir kuyu gördü. Sahne bir kez daha aniden değişti ve denize bakan ufak bir kulübe göründü. Genç bir cadı ki Sofia onu çok iyi tanıyordu, bir eline bir hafıza taşı diğerine de bir hançer aldı. İlk Cadı da oradaydı, genç

cadının unutmak istediği her ne ise, belleğinden onu söküp atacak taşı uzatıyordu. Canlanmaları için biraz daha büyü gereken imgeler silikleşmeye başladı.

Sofia, "Bekle!" diye bağırdı.

Daha fazlasını öğrenmek için her şeyi göze alıp güneydeki kafatasını kaptığı gibi bir büyü fısıldadı; parçalanan kafatasının kırıkları kapkara zemine yayıldı. Aynanın bunları güç toplamak için kullanacağını ummuştu. Öyle de oldu. Fakat yine de gördükleri, görmeyi beklediği şeyler değildi. Sofia önce yaşadığı adayı, sonra da bilmediği başka şehirlerin ve dönemlerin yavaşça birbirine karışarak yer değiştirdiklerini gördü. Bu görüntüler muhakkak yanlıştı.

Ama... Yanlış değillerse, meclisin ileri gelenlerinin onlara anlattığı her şey yalan olmalıydı o hâlde. Hangi diyardan geldikleri de dâhil...

Bu öyle mantıksızdı ki doğru olması mümkün değildi. Sır perdesini aralamaya kararlı bir tavırla diğer kafatasına uzandı. Bunun göz yuvarlarında, ölülerin tanrıçasına sunulmuş birer hediye olarak yakutlar vardı. Sofia kafatasını parçaladığı anda kendini başka bir ânın içinde buldu; önceki görüntülerde gördüğü genç cadının sanki... Bir el, omzundan tutup sertçe sarsarak Sofia'yı görülerden uzaklaştırdı.

Ölüm'ün mabedine tekrar alışana dek gözlerini kırpıştırırken kalbi küt küt atıyordu. Neyin –ya da kimin– onu bu ayinden kopardığını endişeyle sorgularken hançerini kapıp ayağa fırladı; ayini yarıda kesen kişiyi karşısında buldu. Cüppeli siluet, kukuletasını indirip o tanıdık, sert ifadeli yüzünü açığa çıkardı.

Sofia hançerini indirirken omuzları gevşedi. Korkuyla dolu bir an boyunca bir düşmanı çağırdığını sanmıştı. "Tanrıçaya şükürler olsun ki sensin. Şehrimize ve üzerimizdeki lanete dair akıl almaz bir şey öğrendim. İlk Cadı'nın kızının kim olduğunu biliyorum; yani, en azından bildiğimi düşünüyorum. Bu keşfime asla inanamayacaksın!"

Sofia, kara büyünün esrarında öyle kaybolmuş, öğrendiği hakikatle öyle sarsılmıştı ki karşısındaki cadının gözlerinde peyda olan parıltıyı fark edemedi. "Sen de inanamayacaksın."

"Anlayamadım..."

Cadı, bileğini hızla çevirip zalim bir laneti mırıldanarak Sofia'yı sırt üstü yere serecek bir büyü yaptı. Kafatası sunağa çarpıp çatlayınca Sofia, bir an için bedenini taş kestiren kör edici bir ışık gördü. Kendini toparlayıp bir koruma büyüsü fısıldama takati bulamadan zihni, koyu renkli yüzeyinde hakikati göstermeye devam eden, diğer cadının topuğuyla ezdiği kara ayna gibi paramparça olmuştu.

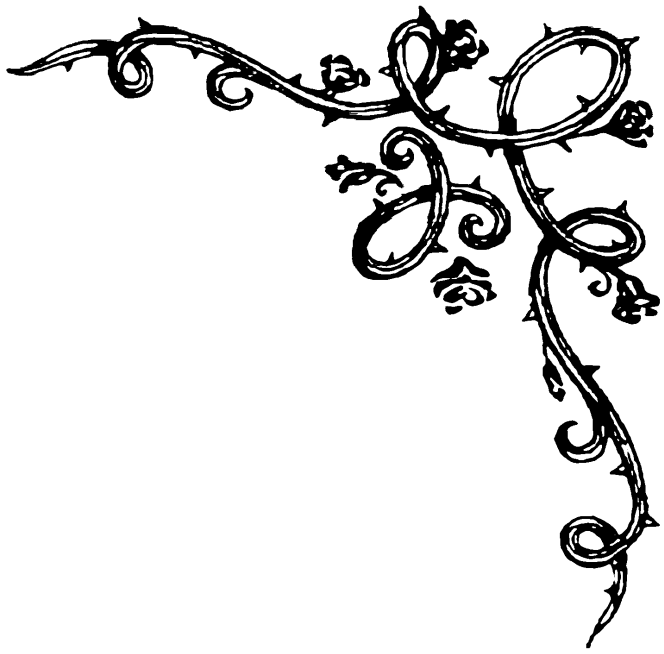
Çığlık atmak için ağzını açtıysa da, bilmediği dillerde sözcükler gevelemekten başka bir şey yapamadığını anladı. Kısa süre sonra tüm görebildiği aynanın ona gösterdiği o tuhaf imgelerden ibaretti.

Bir kez daha yardım çağırmaya çalıştığında, bunu başardıysa da sebebini hatırlayamadı.

Diğer cadı İlk Büyü Kitabı'nı alıp arkadaşına bir kez bile dönüp bakmadan ağır adımlarla mabetten çıkarken Sofia, bakan ama görmeyen gözlerle onu izledi. Tüm bunlar olup biterken alçak sesle tek bir cümleyi tekrar edip durdu: Bir dua, bir kutsama, bir yakarış.

Belki de her şeyi açığa çıkaracak bir anahtar...

"Yukarıda ne varsa, aşağıda da o vardır."

BİR

Öfke Prensi'nin yatak odasını donatan mumların hepsi bir anda yandı.

İblise bakıp sırıtmamak için çok uğraşsam da hain dudaklarım kendi kendine kıvrıldı. Balkonda, dikildiği yerden bu küçük hareketi izleyen Prens'in bakışları dudaklarıma kayıp orada haddinden biraz daha uzun süre takılı kaldı.

Tutkulu bakışı, şöminede dans eden, uçları altın rengi alevlerin çılgınca titreşip çıtırdaması gibi tüm bedenime farklı bir sıcaklık yayılmasına yol açtı.

Bu, hoşuma giden bir histi; özellikle de daha önce üzerime akın edip kemiklerimde kök salan soğukluğun ardından. Üçlü Ay Aynası'nda kız kardeşimi görmek, benliğimde bir şeyi yerle bir etmişti.

İçinde bulunduğum anda üzerine düşünmek istemediğim bir şeyi.

Üzerimdeki tuniği ayaklarımın dibine sıyırıp Öfke'nin yatağının yakınlarında usulca dolanırken odasındaki alevleri gürüldetenin ona adını veren günahı olmadığını biliyordum. Sebebi, kontrol etmeye çalıştığı arzuydu; kim olduğunu *gayet iyi bilerek* onu seçtiğimde kraliçesi olmayı kabul ederek alevlendirdiğim tutkuydu. Ruhumu çoktan çaldığından şimdi bedenimi sunuyordum. Bizi birlikte olmaya zorlayacak

oyunlar ya da büyülü bağlar olmaksızın. Vittioria'yı ve ikizimin beni nasıl aldattığını düşündükçe kalbimin sızlayışını bir kenara bırakarak.

O an, kız kardeşimi düşünmek bile gözlerimin dolmasına yetince, mecburen duygularımı kontrol altına almaya çalıştım. Öfke, ıstırabımı hissedebilirdi ve bu konuyu onunla konuşmak istemiyordum. Bu acı, yarın şu gizemli Kayan Adalar'da ikizimle buluşup ne diyeceğini duyana dek bekleyebilirdi.

O zamana kadar, kendi ölümünü neden tezgâhladığını düşünerek bir dakika daha geçirmek istemiyordum. Ya da bunca zaman beni böyle derinden nasıl yaralayabildiğini. Vittoria için aylarca ağlayıp intikamını almak uğruna çıktığım yolda öfkeden deliye dönmüştüm zaten.

Bu gece sadece Öfke'yi istiyordum. Samael. İblislerin kralı. Cehennemin yedi ölümsüz prensi içinde en çok korkulanı. Savaş Generali ve şeytanın ta kendisi. Cazibe ve günahın vücut bulmuş hâli. Kimilerinin kâbusu ama şu an, benim gözümde en güzel rüyam. Kör olası iblis benimle derhâl yatağa girmezse ortalığı cehenneme çevirebilirdim.

"Bütün gece orada mı dikileceksiniz, majesteleri?" Tek kaşımı kaldırdım fakat Öfke sadece altın rengi gözlerini hafifçe kıstı. İnatçı, şüpheci varlık. Çıplak bir hâlde yatağının kıyısında neden dikildiğimi ancak o sorgular, arzuladığım gibi en ilkel cinsel dürtülerini salıvermezdi. "Kararımı verdiğime dair başka kanıtlar da isterseniz..."

"Emilia."

Sadece adımı söyleyince, az sonra yaşayacağım hayal kırıklığına hazırlanmaya çalıştım. Ses tonundan konuşmamız gerektiği anlaşılıyordu ve konuşmak, şu an hayal edebildiğim en berbat şey anlamına geliyordu. Konuşursak ağlayacaktım, bu da beni bir süre önce Vittioria'yı görmenin ne kadar sarsıcı olduğunu itiraf etmeye itecekti. Öfke'nin bağımlılık yapan öpücüklerinde kendimi kaybetmeyi yeğlerdim.

Usulca, "Lütfen zorlama," dedim. "İyiyim. Gerçekten."

İblis kaygılı, ikna olmamış görünüyordu. Bir zamanlar bana *iste ama muhtaç olma* demişti fakat ben bu gece ikisini de kuvvetle hissediyor ve bunun beni güçsüz kılmasını umursamıyordum. Beni yatak

odama tek başıma göndermemesi için dua ettim. Yalnız kalmaya katlanamazdım. Teselliye, yakınlığa ihtiyacım vardı. Şu an sadece onun verebileceği bir parça huzura.

O anda, yatak odasını balkondan ayıran tül perdeler buz gibi esintide dalgalanarak yarı çıplak kraliçesine katılması için iblisin aklını çeldi. Sanki tüm diyar, artık bir olmamızı istiyordu. Tatlı tatlı titreşen mumlar ve gece mavisi nevresimlerle bezeli yatak odası, buram buram şehvet tütüyordu. Bu oda, her türlü hışırtının ve fısıltının yuvasıydı; sevgiyle, birbirine değen, iki dudak arasında sarf edilen kelimelerin fısıltısının ve usul usul tenden kayan giysilerin hışırtısının.

Bir an evvel bu prensle yaşamak istediğim iki şey.

İtiraf ettiği üzere, Öfke, tavırların sözlerden daha güçlü olduğuna inanırdı. Bunu hatırlayınca, harekete geçtim. Eğilip postallarımı sıyırışımı dışarıda hareketsiz, dikilerek izledi. Vittoria konusundaki hislerimi sezip yanlış mı yorumladı yoksa evlilik bağımızı tamamlamak için gereken son şeyi yapmak istediğime hâlâ inanmadı mı, bilemiyordum.

Karı-koca olmamız için gereken son iki adımdan biri sevişmekti. Elbette karı-koca olmadan sadece sevişebilirdik ama bağımızı tamamlamak *istedim.*

Tanıştığımız koşullar, Palermo'da onu çağırışım ve sonra onu kendime ebediyen bağlayışım, birbirimizden nefret ettiğimize dair yeminlerimiz ve asla öpüşmediğimiz düşünülünce endişesinin sebebi bunlarsa, makul sebeplerdi.

Aylar önce olsa, bu gecenin imkânsız olduğunu da söylerdim. Tabii bu, hikâyemizin bu kadarla sınırlı olmadığını kabul etmemden önceydi. Dilediğim zaman parmak uçlarımda can bulmasını sağlayabildiğim o pembemsi altın renkli çiçekler gibi onun için alev alev yandığımı kabul etmemden önce. İmkânsız diyebileceğim bir diğer mesele; gerçek kimliğim gibi çözmem gereken bir başka sırdı. Ama tüm bunlar bekleyebilirdi. O an düşünmek istediğim tek şey, iblis kralıma sahip olmaktı.

Üzerine düşmeye başlayan kar taneleri koyu renk saçlarında ve geniş omuzlarında incecik bir tül gibi birikti ama farkına varmış gibi görünmüyordu. Sanki, bu zemheri diyarın amansız şartlarından hiç-

bir zaman rahatsız olmuyordu; bizzat kendisi amansız bir doğa olayı olduğu için böyle olmalıydı.

Dar pantolonumu kalçalarımdan aşağı sıyırıp biraz önce çıkardığım tuniğin üzerine fırlatırken gözlerimi keskin bakışlarından hiç ayırmadım. İç çamaşırı giymediğimi fark edince Öfke'nin âdeta nefesi kesildi. Yumruk yaptığı ellerindeki eklemler, sıkmaktan bembeyaz oldu. Soyunduğumda görmeyi beklediğim tepki tam olarak bu değildi.

Kaşlarımı çatıp her bir kelimenin üstünde titizlikle durarak daha önceki konuşmamızı zihnimde tekrar ettim. Yeraltı diyarına ilk gelişimde erkek kardeşlerinin benden faydalanmasını engellemek için beni kandırıp onunla kan pazarlığı yapmaya ittikten sonra, hâlâ ona ait olduğumu düşünüp düşünmediğini sormuştum.

Şimdi, bu sıcacık ve baştan çıkarıcı yatak odasında benimle olmak için harekete geçmeyişini ve dışarıda yağan karın altında kaskatı dikilişini görünce, onu yanlış anlamış olabileceğimden endişelendim. Sadece bunu enine boyuna düşünecek vakit bulamadığını söylemişti. Yani aslında, *onun olduğumu* düşünmemişti.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye sordum.

Öfke, ifadesiz bir hâlde yüzüme uzun uzun baktı. "Kendi isteğinle beni seçiyorsun. Kim olduğumu, neler yapabileceğimi bilerek."

Soru sormuyordu ama başımla onayladım. "Evet."

"Ve bu kararının kız kardeşinle hiç ilgisi yok, öyle mi?"

Beni dikkatle inceledi; duygularımda en ufak bir değişim olup olmadığını sezmeye çalıştığını biliyordum. Öfke, kendi arzumdan başka herhangi bir tesirle oraya yöneldiğimi düşünecek olursa, beni yatağına almazdı. Tanıştığımızdan bu yana geçen zaman içinde ilk defa, ona tamamen gerçeği sunuyordum. Aynı yolda ilerlememiz için ufacık bir şansımız dahi varsa, aramızdaki oyunlara bir son vermek gerekiyordu.

"Açgözlülük'ün düzenlediği şölen gecesinde seni istedim. O geceden önce... Kardeşinin günahının tesirine direnmem için antrenman yaptığımız sırada bütün sarhoşluğumu benden sıyırıp aldığın anı hatırlıyor musun? O anda da bana sahip olmanı istemiştim. İkisi de Vittoria'yı görüşümden uzun zaman önceydi." Ne kadar ciddi olduğumu kanıtlamak için gözlerimi gözlerinden bir an bile ayırmamaya

gayret ettim. "Üstelik bu gece, başımızdan geçen tüm olaylar boyunca, daima yanımda olduğunu fark ettim. Yöntemlerin her zaman için ölümlülere göre değildi belki ama ne yaptıysan, bana yardım etmek için yaptın. *Seni* istiyorum ve bunun kimseyle hiçbir ilgisi yok."

Reddedilme korkumu körükleyen uzun bir sessizliğin ardından nihayet balkondan yatak odasına geçip yavaş yavaş aramızdaki mesafeyi kapattı. Bakışları gözlerimden dudaklarıma, oradan da vücudumun daha aşağılarına kaydı.

Bedenimin her santimini zihnine kazırcasına süzüp, uyluklarımın arasında onun için birdenbire nabız gibi atan noktada durunca, bakışları dizlerimin bağını çözen bir vahşilikle bezendi. Göğsünde gümbürdeyen o tok ve derin homurtu, arzumu sezdiğini teyit ediyordu.

İçindeki *canavarı* bu gece salıvermesini gerçekten istedim. Hayal ettiği şeytani ve sapkın ne varsa, deneyimlemek istiyordum.

Yüzüne, istediklerimi bana memnuniyetle vereceğini ima eden günahkâr vaatlerle dolu bir sırıtış yayıldı.

Dışarıdaki fırtınadan teninde kalan soğukluğa rağmen bana yaklaştıkça duyduğum şey, sıcaklıktan başka bir şey değildi. İnsanı kavuran bakışlarıyla, az sonra yapacağı her şeyi bir bir planlıyormuş gibi vücudumun bütün kıvrımlarını sessizce kat edişi... O an, oracıkta erimeme yeter de artardı.

"En kuytu arzularını anlat bana, Emilia." Çenemden tutup başımı kaldırdı. "Gerçekleşmesini dilediğin tüm fantezilerini." Parmakları şah damarımı hafifçe okşadıktan sonra ağzını ağzıma yaklaştırdı, dudakları dudaklarıma sadece bir an dokundu ve daha fazlasına muhtaç, nefessiz kaldım. Geri çekilip parmak uçlarını kıvrımlarımda dolaştırdı. "Her birini gerçekleştireceğime yemin ederim."

Tüm dikkatim, üzerindeki zarif giysilere ve onların altındaki kaslı bedenine kaydı. "Pek çok şey sayabilirim."

Bana bakışındaki değişim, onun da bazı ilginç fikirleri olduğunu ima ediyordu.

Başka konularda tartışıyor olabilirdik ama bu konuda kutsanmış bir birlik içindeydik. Bu ânı sonsuza dek keyifle hatırlamayı isteyerek öpüşmek için onu kendime çektim. Kısa süre sonra bu tatlı öpüşme

aç kurtların dansına dönüştü, artık ikimize de nazik ya da yavaş olmak yetmiyordu. Hiddetten, tutkudan beslenen varlıklardık. İlk sevişmemizin de bir anda alevlenen mizacımız kadar şiddetli olmasını istiyordum.

Öfke, bugüne dek gerçekleşmesini dilediğim tüm karanlık arzularımı tatmin etmek istiyorsa umarım bana ayak uydurabilirdi. Alt dudağını hafifçe ısırdım, hoşuna gittiğini belli eden derin bir homurtuyla aynı şekilde karşılık verdi.

Göz açıp kapayana dek dudaklarıma savaş açıp unvanına yaraşır bir tutkuyla, bir an bile taviz vermeden saldırdı. Öpüşünde hâkimiyet, sahiplenme güdüsü vardı. Aynı tutkuyla karşılık verdim. O *benimdi.* Kötü ruhunun her zerresi, yüreğinin durmadan vuran sesi bana aitti.

Bedenimi okşarken pürüzlü parmaklarının tenime değdiği her serde ılık bir titreşim karnımın biraz aşağısına yayılıyordu. Üzerindeki giysilerin birini bile çıkarmamıştı!

Takım elbisesinin ceketini çekip çıkardım; onu görmem, tenini tenimde *hissetmem* gerekiyordu. Sabredemeyip, uçlarını çekiştirdiğim gömleğini yırttım.

Hafifçe geri çekildi, keyifle sırıtıyordu. "Erdemler normalde sıkıcı olsa da, şu an sabretmenin mükâfatı leziz olabilir."

"Tam şu anda, keşke daha günahkâr olabilseydin diyorum. Yanlış hatırlamıyorsam bir defasında bana ne kadar şeytanca davranabileceğini görmek isteyip istemediğimi sormuştun." Onu baştan ayağa süzdüm, gözlerinde şimşekler çakarken sırıtışımı bastırdım. "Elinden gelenin en iyisi bu mu gerçekten?"

"Bana meydan mı okuyorsun?"

Ne yaptığımı gayet iyi bilerek ve bu tavrımın onda ateşlediği tepkiden haz duyarak omzumu silktim. Pantolonunun altındaki kabarıklığa bakılırsa, meydan okuyuşum hoşuna gitmişti. *Kaçık iblis.* "Diyelim ki okuyorum, ne yapacaksın?" diye sordum.

"Yatağa uzan, leydim."

Alçak sesle verdiği bu emirde uysallık namına hiçbir şey yoktu. Yatağa varıp ucuna yaslanana kadar cesurca geri geri yürüdüm, par-

maklarım ayakucuna ince bir zevkle yerleştirilmiş abanoz renkli örtüye gömüldü. Daha önce bu kürkün çıplak tenime değmesinin nasıl bir his olacağını hayal etmeye çalışmıştım.

Birazdan öğrenecektim.

Öfke, çenesini hafifçe kaldırarak ucuna ilişmemi değil yatağa *tamamen* uzanmamı istediğini ima etti. Kalbim beklentiyle küt küt çarparken devasa yatağa uzandım, yumuşacık kürkü geride bırakıp serin, ipek nevresimlerini tenimde hissettiğim an inlememek için kendimi tuttum. Hayal ettiğimden daha güzeldi. Lüks ve çöküşün, biraz vahşi ve ehlileştirilemez bir şeyle karışımı...

Günah Hanedanı'nın hükümdarı gibi...

Öfke, gözlerini gözlerimden ayırmadan pantolonunun düğmelerini çözdü. Az sonra olacaklara hazır olup olmadığımı görmek için kendince bir meydan okumaydı bu. Pantolonu yere düşünce göz korkutan, kışkırtan ve bana sahip olmak için can atan sertliği ortaya çıktı.

Büyük bir zevkle onu seyrederken arzularıma teslim olmama ramak kalmıştı, alt dudağımı ısırdım. Göklerdeki Tanrıça aşkına! Muhteşemdi. Bakışlarımı yavaşça görkemli sertliğinden ayırıp vücudunun farklı yerlerinde dolaştırdım. Yaşam gücüyle ışıldıyor gibi görünen bronz teni ve tamamı kaslı, bir seksenden uzun bedeni görüş alanımı kapladı. Haşin bir güzellikle yoğrulmuş eril gücün timsaliydi.

Bir adım ilerleyince dikkatim kolundaki metalik yılan dövmesinden sol uyluğundaki dövmeye kaydı; yüzeyine güller kazınmış, ucu aşağı bakan bir hançer.

Kabzasındaki geometrik şekilleri anlamaya çalıştığım sırada Öfke dövmeli eliyle erkekliğini kavrayıp yavaşça sıkınca aklımdaki her şey uçup gitti. İblis, bu baştan çıkarıcı hareketinin benim üzrimdeki etkisinin tamamen farkındaymış gibi kendini beğenmiş bir bakış attı. *Tanrıça onu kahretsin.* Elinin yerinde benim elim olsun istedim. Hatta daha iyisi, elimi değil de...

Kızgın bir tanrı kamçısını şaklatmış gibi korkunç bir gümbürtü duyuldu ve Öfke'nin yatak odası da iblis de ortadan kayboluverdi. Kendimi kapkaranlık, soğuk bir odada buldum.

Öyle ani bir değişimdi ki gerçekliğini kavramam vakit aldı. Zifiri karanlığa alışmak için gözlerimi hızla kırpıştırdım. Küçük olduğunu sezdiğim odada gölgeler birbiri üzerine istiflenir gibi telaşla dolaşıyordu.

Havanın soğukluğu canımı yakacak kadar artarken tüylerim diken diken oldu.

Bu da o tuhaf yanılsamalarımdan biri olmalıydı. Daha önce birkaç kez yaşamıştım ama hiçbiri bu denli gerçekçi değildi. Öfke'yle ne zaman yakınlaşsak bu yanılsamaların içine çekildiğimden şu an yaşadığım şeyin sebebi de muhtemelen buydu. Bir başkasının geçmişinin zevk dolu anımı çalışından nefret ederek bu müdahalenin zamansızlığına lanetler yağdırdım.

Şakaklarımı ovuşturmaya çalışınca ellerimi kımıldatamadığımı fark ettim. Aniden alevlenen bir dikkatle bileklerime sıkıca bağlanmış kelepçelerin farkına vardım. Çekiştirdim ama kelepçenin zinciri tavana vidalanmıştı. Her hareketimde şakırdayan zincir, öfkemi körüklüyordu. *Kan ve kemikler aşkına.* Başımı eğip hâlime baktım. Bu yanılsamada, gerçekte olduğum kadar çıplaktım. Aman ne hoş! Böyle alelade bir kâbusa dalmak için mi o rüya gibi andan kopmuştum?

Şöyle derin bir of çekince nefesimin havada küçük beyaz bulutlara dönüştüğünü fark edip gerildim. Çok tuhaf. Diğer yanılsamalarımın aksine, bu seferkinin kontrolü bende gibi görünüyordu. Bir anıyı yeniden yaşamak ya da geçmişi bir başkasının gözünden görmek gibi değildi. Gözlerimi kıstım.

Eğer bu bir yanılsama ya da anı değilse...

"Yedi çember aşkına! Neler dönüyor burada?" Taş zemine sürten bir botun başka bir şeyle karıştırılamayacak kadar belirgin sesi, keskin bir korku dalgası vücudumu yalayıp geçerken kalbimin yerinden çıkacak gibi çarpmasına sebep oldu. "Öfke?"

Yakınımda bir yerde bir kibrit çakıldı. Önce sürtünme sesi duyuldu, ardından sülfür kokusu havaya dağıldı. Odanın öbür ucunda küçük bir alev titreşti ama mumu yakan her kimse, büyü yapmış gibi ortadan kaybolmuştu. Zincirlerimi bir daha, var gücümle çektim ama bir milim dahi gevşemediler. İki elimi de koparıp atmadığım, beni kaçıran kişi serbest bırakmadığı sürece kaçamayacaktım.

İçimde yükselen paniği bastırmak için gözlerimi kısıp loş ortamda nerede olduğuma ya da beni kimin kaçırdığına dair bir ipucu aradım. Taştan bir salondu ve bir çeşit duvar nişine zincirlenmiştim.

Odanın ortasında, duvarları ve zemini de kaplayan taştan oyulmuş bir sunak vardı. Kurutulmuş şifalı otlar ve samanlar yere saçılmıştı. Arkadaşım Claudia'nın Palermo'daki manastırda ölüleri yıkadığı yeri anımsatıyordu ama bazı farklılıklar da vardı.

Manastırın odalarını düşününce, orada bana musallat olan görünmez casuslarla anılarım canlandı. Sanki bir Umbra iblisiyle karşılaşmamın üzerinden asırlar geçmişti; ürpermemeye çalıştım. O korkunç iblislerden birini ömrüm boyunca bir daha görmezsem kendimi mutlu, güzel bir hayat yaşamış sayacaktım.

"Her kimsen çık ortaya."

Zincirlerimi şakırdattım. Yakınımda bir yerde birinin belli belirsiz soluk alış verişini duyduğuma yemin edebilirdim ama madeni sesin yankısından başka bir şey duyulmadı. Benim nefesimin çıkardığı gibi beyaz bulutlar görmediysem de bunun yalnız olduğum anlamına gelmediğini biliyordum. Öfke, bana asla böyle bir oyun oynamazdı. Az önce ne yapmak üzere olduğumuz düşünülürse, bunun iblislere özgü bir ön sevişme oyunu olma ihtimalinin üstünü çizdim.

Yalandan da olsa korkmadığımı göstermeye çalıştım. "Esir olduğum hâlde bile benimle konuşmaya korkuyor musun?"

Karanlığın içinden tok, aksanlı bir ses duyuldu. "Korkmuyorum."

Nefesim kesildi. Bu sesi daha önce duymuştum ama nerede olduğunu kestiremiyordum. Öfke'nin insan ırkından sağ kolu Anir değildi bu. İblis prensin erkek kardeşlerinden birinin sesine de benzemiyordu. Bu aksan, ölümlü âlemde yaşadığım adadakilerin aksanıydı. Bundan emindim.

"Madem korkmuyorsun, o zaman benden gizlenmen anlamsız."

"Yeni emirleri bekliyorum."

"Kimden?" Aramızdaki sessizlik, huzursuz edecek kadar uzadı.

Çıplak, zincirlenmiş ve beni kaçıran görünmez bir varlıkla konuşmaya çalışır hâldeyken hâkimiyet kurmak zor olsa da şansımı denedim. "Efendin her kimse birazdan buraya gelecektir. Esrarengiz tavırlara gerek yok."

"Sen beni dert etme."

Tüm katillerin ve suçluların, muhtemelen boğazlarını kesmeden hemen önce kurbanlarına da söylediği bir sözdü bu. Güçlükle yutkundum. Kim olduğunu anlayabilmek için onu konuşturmam gerekiyordu ve birinin, istemediği hâlde bir başkasını tepki vermeye zorlaması hoşuma gitmezdi. Bu yöntemi son birkaç aydır Öfke'yle birbirimize uyguluyorduk ve yanında olsam yeterince alıştırma yaptırdığı için onu öperdim.

"Efendin kendini gizlemeni mi emretti?"

"Hayır."

"Hımm. Anladım."

"Neyi?"

"Seni göremeyeceğini bildiğin kurbanlarını izlemeye bayılan sapığın tekisin. Söylesene, şu an kendini mi tatmin ediyorsun? Tenim tenine değdiğinde nasıl hissedeceğini hayal ederek? Biraz daha yaklaşmaya ne dersin?" *Yaklaş ki bir tekmede takımlarını akciğerlerine gömeyim.* Adam, yüzünde çileden çıkmış bir ifadeyle karşımda belirdi. Kesinlikle iblis değildi ama bu da içimi rahatlatmıyordu. Karşımdakini tanıyınca soluğum kesildi. "Domenico Nucci."

Palermo'da ailesiyle *arancini* satan genç adam öfkeyle bana baktı. Parmak uçlarından öldürücü pençeler bir an çıkıp sonra geri çekilince bende olduğu gibi onda da insanlıktan eser kalmadığını anladım. İkizimin gizlice aşk yaşadığını sandığım adamın aslında bir biçim değiştirici olduğunu neredeyse unutmuştum. Daha doğrusu, kurt adam. En iyi ihtimalle çabuk sinirlenen yaratıklardı ve babasının söylediklerinden hatırladığım kadarıyla, biçimini henüz değiştirmiş birini kışkırtmıştım. Kurt güdülerine ne kadar hâkim olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu ve bunları pek de kontrol edemediğine bahse girebilirdim.

Domenico'nun, normalde koyu kahverengi olan gözleri, bana bakarken kısılıp tüyler ürpertici bir erguvan renginde parladı ve şüphelerim teyit buldu. Kurt adama dönüşmesine ramak kalmıştı.

Bir hamlede canımı alacak pençe darbesini savurmasını beklerken soluğumu tuttum. Bana biraz daha yaklaşmak üzereymiş gibi bir hâli vardı, kızgın bir güneş gibi öfke saçarken kendine hâkim olmak için dişlerini iyice sıkmıştı. Birkaç kez derin derin nefes aldı, sonra da gerginliğini yatıştırmak için omuzlarını gevşetti. Kurt adam, yarı pençeli elini bir kez sallayınca etrafta çılgın gibi dolaşan gölgeler birden önümde başka bir şekil alıp bir sabahlığa dönüştü.

Tenime dolanan sabahlığın tuhaflığını görmezden gelerek, "Neredeyiz?" diye sordum. Küçük bir büyü dahi fısıldamadan bu sabahlığı yoktan var etmesine de hayret etmeye vaktim olmadı.

"Gölge Âlemi'nde."

Bu bilgiyi sessizce sindirmeye çalıştım. Nonna Maria, çocukluğumuzda bize biçim değiştiricilerden ve birkaç başka sihirli yaratıktan söz etmişti. Büyükannemin hikâyelerine göre, kurtlar kendi aralarında ve ruhlar âlemindeki iblislerle doğaüstü savaşlar verirdi. Gölge Âlemi'nden kastı bu olmalıydı.

Ruhlar âlemi denince aklıma duvarlardan geçen, gotik romanlarda tasvir edildiği gibi birilerine ya da bir yere musallat olan uhrevi varlıklarla dolu bir yer gelirdi. Gördüklerim, hayal ettiklerimden çok farklıydı. Domenico etiyle kemiğiyle capcanlıydı. Tenime batan buz gibi kelepçelerin ağırlığını da apaçık hissediyordum.

Daha önce hissetmediğim bir şey de hissediyordum: Metalin özündeki büyünün hafif titreşimi. Bunlar öyle alelade prangalardan değildi; üzerlerinde, güçlerimi engelleyecek bir büyü vardı.

Belli belirsiz bir çabayla Köken'e ulaşmaya çalıştım ve tahmin ettiğim gibi, beni ateşi çağırmaktan alıkoyan bir engele çarptım.

İçimde, kurt adamın efendisini tanıdığıma dair korkunç bir his vardı ve karşılaştığımızda güçlerimi kullanamayacak hâlde olmak istemiyordum. Domenico'ya şöyle bir baktım. Kurt adamların, hele de dönüşümünü henüz yaşamış bir kurt adamın, herhangi birini beraberinde ruhlar âlemine götürdüğünü hiç duymamıştım ve şu ana dek

bunun mümkün olabileceğine asla inanmazdım. Domenico son derece güçlü olmalıydı. İleride sürünün alfası olacaktı.

"Bedenim hâlâ Yedi Çember'de mi?" diye sordum.

Gözlerindeki, o biçim değiştiricilere mahsus ışıltı hafifçe sönen Domenico bana döndü. "Evet."

Bunun nasıl olabileceğini kavrayamıyordum ve kurt adamın sert bakışları, bu konuda başka bir soruya yanıt vermeyeceğini belli ediyordu. Tamamen kurda dönüşürse ne kadar tehlikeli olabileceğini bildiğimden, onu rahat bırakmam en iyisi olacaktı. Bilmek istediğim önemli bilgiyi zaten edinmiştim.

Bedenim hâlâ Öfke'nin yatak odasındaysa, beni geri getirmenin bir yolunu aradığına şüphe yoktu. Kendi çabamla buradan kaçamazsam sadece ruhumu kurtarmaya gelip bütün gücünü ortaya koyana kadar beklemem gerekiyordu. Onun kraliyet hanedanı sınırları içinde müstakbel gelinine saldıracak kadar ahmak olan herkes, Öfke'nin adını aldığı günahını iliklerinde hissetmeyi hak ederdi. Adalet dağıtırken yapacağı katliamı hayal ederken az kalsın sırıtacaktım ama kendimi tuttum.

"Burası çok soğuk."

"Benim için değil."

Gerçek olmayan bedenimi ısıtmak için kollarımı ovuşturmak istedim ama bu zincirlerle mümkün değildi. Domenico tehditkâr bakışlarını üstümden ayırmıyordu. Ne emir almış olursa olsun, yanlış tek bir şey yaparsam pençelerini gırtlağıma geçirirdi. Onu ilk gördüğüm zamankinden çok daha tehlikeliydi; gerçi muhtemelen biçim değiştirdiği için böyleydi. Genç kurtların tamamen olgunlaşmasının bazen yıllar sürdüğünü duymuştum.

Gözlerini dikip sessizce beni izlemesine katlanamadığımdan boğazımı temizleyip, "Vittoria'nın 'cinayetinden' sonra seni manastırda gördüğümde, kız kardeşim için dua ettiğini sanmıştım. Sonra öğrendim ki daha yeni biçim değiştirdiğin için oradaymışsın. O zamana dek, aslında ne olduğunu hiç düşünmemiş miydin gerçekten?" dedim.

Çenesinde bir kas seğirdi. "Sen ne olduğunu biliyor musun, Emilia?"

Kim değil *ne* sözcüğünü kullanması dikkatimden kaçmadı. Şüphelerim olmuştu ama ne olduklarını onun bilmesine gerek yoktu.

"Biliyorum, senin esirinim. Bana en ufak bir zarar gelecek olursa Öfke'nin peşine düşeceğini ve seni paramparça edeceğini de." Gülümsedim, dudaklarım şeytanca kıvrıldı. Kurt beni zincirleyip güçlerimi baskılayabileceğini ama bu odadaki tek yırtıcının kendisi olmadığını fark etmiş gibiydi. "Üstelik o seni bulmadan önce kaçıp saklanabileceğin tek bir âlem bile yok. Yani, ondan önce ben seni alt etmezsem tabii... O daha merhametlidir. Aklında bulunsun."

"Vay, vay, vay... Sevgili kardeşim."

Bir yanım onu görmeyi bekliyor olsa da, ikizimin sesini duymak yüreğime bir hançer sapladı. Derhâl odanın diğer ucuna baktım ve gözlerim Vittoria'ya takılıp kaldı.

Giydiği uzun beyaz elbisenin etekleri, hayali bir rüzgâra kapılmış gibi peşinde dalgalanan kız kardeşim, ufak odada süzülürken geçmişin hayaletiydi sanki. Varlığı bir hülya gibiydi ama Domenico ve ben ne kadar gerçeksek, Vittoria da o denli gerçekti. Herhangi bir yara izi arayarak onu tepeden tırnağa dikkatle süzdüm; fakat kurt adama emri onun verdiğini, aksinin mümkün olmadığını biliyordum.

Tüm bunların gerçekliğini idrak ettiğim sırada gözlerim yaşla doldu. Vittoria gerçekten buradaydı. Hayattaydı. Aslında ölmediğini öğrenmemin üzerinden en fazla bir ya da iki saat geçtiğine inanmak zordu. İhanetine rağmen ona bir daha asla bırakmamak üzere sarılmak istedim.

Tanrıçanın lütfu, bir mucizeydi bu.

"Vittoria."

Neredeyse fısıldamıştım ama sesimi duyunca ikizimin dudaklarına tanıdık bir gülüş yerleşti. Zincir altında olmasaydım dizlerimin bağı çözülürdü. Daha önce onu Üçlü Ay Aynası'nda görmek başkaydı. Burada, karşımda olmasıysa kahrediciydi. İkizim bana dikkatle bakarak biraz daha yaklaşırken kelimelerim kifayetsiz kaldı.

"Seni şu zincirlerinden azat edelim de görelim bakalım ne numaralar öğrenmişsin." Lavanta rengi gözleri parlayınca tamamen değiştiğini hatırladım. Bu, gözleri aynı benim gibi kahverengi olan kız değil-

di. Kendi içkilerini ve parfümlerini üretmeyi seven genç kadın değildi. Bunlarla ilgisi olmayan bir yabancıydı karşımdaki. Kollarımdaki tüyleri diken diken edecek kadar başka biri. "Tanrıça biliyor ya, benim sana göstereceğim birkaç numaram var. Biçim Değiştirici?"

Domenico olağanüstü bir hızla hareket edip saçımı kavrayarak başımı yana doğru eğdi. Burnunu boynuma iyice yaklaştırıp kokumu derin derin içine çekti; muhtemelen, kaçacak olursam izimi sürebilmek için bunu yapmıştı. Aniden canım yanınca yüzümü buruşturduysam da çığlık atmamayı başarabildim.

Ağzını kulağıma yaklaştırırken insanlıktan çok uzak bir sesle hırıldadı. "Aptalca bir şey yapmaya çalışırsan paramparça edeceğim şey sadece o ölümlü yüreğin olmaz, Gölge Cadısı."

"Sakin ol, yavru kurt." Vittoria onaylamadığını belli edercesine dilini şaklattı. "O kadar sert davranma. Yani... Henüz."

Ben daha bu sözün verdiği acıyı sindiremeden ya da zincire vurulmaktan daha sert ne gibi muameleler görebileceğimi hayal edemeden Domenico beni bir köşeye savurup bezgince elini salladı ve kelepçelerimin kilitleri açıldı. Zincirlerim gürültüyle yere çarptı; bu ses kötü bir şeyler olacağını, bir celladın baltasının mahkûmun boynuna indiğinde çıkan ses gibi haber veriyordu.

Sonum, en çok korktuğum an gelip çatmıştı ve buna hiç hazır değildim.

Kalbim yerinden çıkacak gibi çarparken öfkeli kurt adama sırtımı döndüm ve hortlak ikizimle göz göze gelince sakinliğimi korumaya çalıştım.

Vittoria beni aylarca öldüğüne inandırmıştı. Vahşice katledildiğine... Manastırdaki o odada, yüreği sökülmüş, paramparça, kanlı cesedini bulmama göz yummuştu. Dünyamı yerle bir edip benliğimi temelinden sarsmıştı. Vittoria'nın düzenbazlığı, hiçbir zaman tamamen iyileşmeyecek bir yaraydı; kalbimde ve ruhumda sonsuza dek kalacak duygusal izler bırakmıştı.

Şu an, kanlı canlı karşımda dikilirken bile, *eskisi gibi olmamız* imkânsızdı. Aramızda, öylece unutup hayatımıza devam etmemize müsaade etmeyecek kadar çok şey yaşanmıştı ve her şeyden ziyade beni

kederlendiren buydu. Aksini ne kadar yürekten dilesem de ikimiz de dönüşü olmayan bir değişim geçirmiştik. Üstelik yeni yaşantılarımızın artık birbirine uyacağını sanmıyordum.

Büyüdükçe göğsümü daraltan acıyı bastırmak için nişanlımı düşündüm. Bir de ikizimin bu güzel gecemizi nasıl mahvettiğini. Hüznüme değil de hiddetime, beni kendi cehennemimin çemberinden geçiren öfkeme sarıldım. Böylece, biri hariç, tüm hislerim yok oldu.

Safi öfke yerine endişe duyabilseydim, muhtemelen kız kardeşimin o zafer kazanmış sırıtışı beni biraz huzursuz ederdi. Oysa şu anda kız kardeşim, korkuyu karşısındakinin içine ilmek ilmek işleyebilenin sadece kendisi *olmadığını* öğrenmek üzereydi. Vittoria'nın *benden* korkma vakti gelmişti.

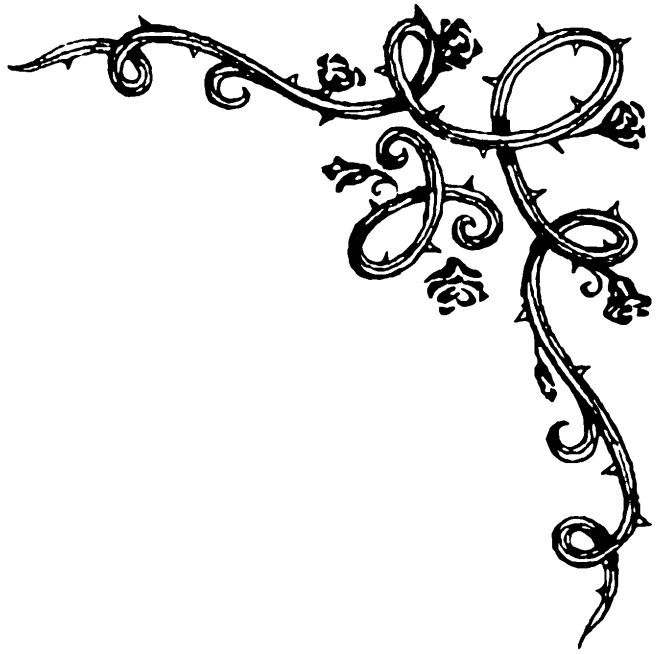
Büyümün kökenine uzadım, derimin altında çıtırdayan bu güç kaynağını hissedince rahatladım. Kız kardeşim neler yapabileceğimi görmek istiyorsa, seve seve gösterecektim.

"Bu saçmalıkları açıklamak için beş dakikan var." Sesim, odanın havasından hatta cehennemin en lanet çemberindeki havadan bile daha soğuktu. Az sonra yaşanacağını sezdikleri büyük hesaplaşmadan kaçan gölgelerin apar topar yok olmadan önce bir an donup kaldığına yemin edebilirdim.

Vittoria, "Sonra ne olacak?" diye sordu.

Tebessümüm zarif bir kâbus gibiydi. İlk kez, yaptığı planda ölümcül bir kusur olduğunu yeni fark etmiş gibi, Vittoria'nın alnı tereddütle kırıştı. *Canavarı yaratsan da evcilleştiremezsin.*

"Sonra, sevgili kardeşim, beni zorla dönüştürdüğün cadıyla tanışacaksın."

İKİ

"Diline hâkim ol, yoksa kökünden sökerim." Parmak uçlarından pençeleri çıkan Domenico bana doğru bir adım atıp savurduğum tehdide hırladı ama Vittoria elini kaldırıp onu durdurdu. Bu kadar basit, sessiz bir emirle nasıl çabucak geri çekildiğine şaşıramayacak kadar öfkeliydim.

Vittoria tek kaşını kaldırıp, "Artık daha güçlü değil misin? Daha... Cesur?" diye sordu. "Sırf efsanelere konu olacak bir ömür geçirmek için mi yıllardır saklandığın o küçük güvenli delikten çıktın? Buharlı mutfaklarda ömrünü boşa harcayan, Antonio gibi kendileri kadar sıkıcı dindar adamların peşinde divane olan sıkıcı *cadılardan* söz eden şiirler yazıyor mu ozanlar? Bana sorarsan iblislerin kralıyla yaşanacak ihtişamlı bir romantizm destanı çok daha ilginç olurdu. Hele de bu destan yatak odasında geçiyorsa. Göklerdeki Tanrıçalar aşkına, Emilia! Önceki hayatın tarihe karıştığı için bana teşekkür etmen gerekir. Antonio, *Sea&Vine*... Sen de ben de hep daha önemli şeylere yazgılıydık."

"Sıkıcı, öyle mi?" Öfkem, her bir zerreme yayıldı. "Ben hayatımı ve mutfağımızı *seviyordum*. Eğlence anlayışım ya da kimi çekici bulduğum sana yavan geliyorsa, kusura bakma. Hem sen ne zamandan beri *Sea&Vine*'dan nefret ediyorsun? Ailemizi ve birlikte yemek yapmamızı sen de seviyordun. Yoksa bizi unuttun mu? Atıldığın şu macerada... Artık her neyin peşindeysen işte! Bunu bize, *bana* nasıl yapabildin?"

Son soruyu sorarken sesim titredi, kendimi toparlayıp öfkeme yeniden dört elle sarıldım. Vittoria beni dikkatle izliyordu. "Ben yapılması gerekeni *ikimiz için* yaptım. Öyle görünmüyor olabilir ama yemin ederim tüm bunlar ikimiz içindi. Lanet..."

Söylemek isteyip de söyleyemediği her neyse, kendini tuttu.

"Ah, tabii ya, lanet." Söz konusu lanet kulağımın dibinde vızıldayan sinir bozucu bir sinekmiş gibi elimi salladım. "Şu kimsenin üzerine konuşmadığı kahrolası lanet. Bu uğursuz büyüden ve buna alet olan bütün uğursuz varlıklardan bıktım usandım ben! Neden kendini öldürülmüş gibi gösterdin? Bunun bana ne gibi bir yararı oldu ki?"

Söyleyeceklerini dikkatle seçiyor gibiydi. "Tutuşmaya en müsait gazın bile alev alması için bir kıvılcım gerekir."

Mesele ne zaman lanete gelse, bilmece gibi cümleler iş başındaydı. "Koca bir yangına niçin ihtiyacın olabilir ki?"

Bakışları, hiddetle parlayan keskin bir mücevhere dönüştü. Gözleri bir an için lavanta moru değil de koyu, yakut kırmızısı bir ışıkla aydınlandı. "Düşmanlarımızın yanışını izlemek için. Doğuştan ve var oluştan beri bizim olanı geri almak için. Bizi engelleyen zincirleri derhâl ve sonsuza dek kırmak için."

"Peki ya ailemiz? Onlar da düşmanın mı? Seni o kilise bodrumuna gömmek onlara reva mıydı? Atalarımızın yanında çürüyüp gittiğini sanmaları?"

"Evet. Gerçi çürüyüp gittiğime inandıklarını hiç sanmıyorum. Bu küçük yalanı sana, yani en sevdiklerine yutturacaklarını düşünmüştüm. Yoksa en korktukları mı demeliydim?" Vittoria'nın itirafı, inandığı gerçeğin tüm ağırlığıyla aramıza set çekti. "Bizden korkacak olan sadece onlar da değil. Sevgili ailemizin öğütlerinden biri kulağıma küpedir. *Dostunu yakın tut, düşmanını daha da yakın.*"

Kız kardeşimin çehresine bürünmüş yabancıya bakakaldım. Karşımdaki Vittoria acımasız, bir zamanlar etrafa saçılan ışığının yerini karanlığa bırakmış biriydi. Benim ikizim dost canlısıydı, neşeliydi. Herkesle arkadaş olabilir, saatlerce dans edebilirdi. Her zaman hayran olduğum ve sahip olmak istediğim bir özellikti. Oysa bu hâliyle uzlaşmak zordu.

"Benden korkulmasını istemiyorsam ne olacak?" diye sordum.

Vittoria'nın dudaklarından, kısacık bir an dişlerini ortaya çıkaran, tehditkâr ve keskin bir tebessüm geçti. "Kanatsız olsa da kuş yine kuştur sevgili kardeşim."

"Haset Prensi'nin yanından mı geliyorsun?" İç çektim. "Hakikat büyüsü yapılmış iblisyemişi şarabını fazla kaçırdıktan sonra nasıl konuşuyorsa yemin ederim sen de öyle konuşuyorsun."

"Haset mi?" Bakışları, bir anıyı hatırladığından kendi içine döndü. "Sırf bizi yakaladığında o yeşil gözlerinin en sevdiği günahla alev aldığını görmek için evcil vampiriyle yattım. Geceye ait yaratıklar olduklarından vampirler bu işte gerçekten çok iyi. Zevki bir tutam acıyla harmanlamakta ustalar. İblisinden hevesini alınca vampir hükümdarlığını ziyaret edip bir iki tanesinin tadına bakmanı öneririm. Kısa bir süre önce vampirlerin prensini yatağımda misafir ettim ve epey memnun kaldım. O sivri dişlerindeki maharet..."

Domenico hırıldayınca ikizim ona sakin olmasını emreden bir bakış attı. Belli ki kız kardeşim onun her nesi oluyorsa artık, can düşmanlarından biriyle gönül eğlendirdiğini bilmiyordu. Vampirlerin hükümdarlığı olduğundan habersizdim ve şimdilik bunu sormak öncelik arz etmiyordu. Aniden bir sorun teşkil etmeye başlamadığı sürece, endişe edebileceğim en son şey buydu.

"Ben..." İkizimin o vampirle yattığını aklımdan söküp atmak istedim. Onunla tanışma talihsizliğine bir kez maruz kalmıştım ve Alexei dehşet verici bir yaratıktı. Üstelik yasak, karanlık fantezilerdeki gibi de değildi. Sırf eğlenmek için insanın yüreğini yerinden söküp kurutana kadar kanını içecek gibi bir hâli vardı. "Şu an neden buradasın? Yarın seninle Kayan Adalar'da buluşacağımızı sanıyordum."

Vittoria birden gözlerini benimkilerden kaçırıp omuz silkti. "Kafatasının eline geçmemiş olma ihtimaline karşı mesajımı bizzat iletmek istedim."

Ona inanmadıysam da bu bariz yalanını yüzüne vurmadım. Kız kardeşim başka bir sır daha saklıyordu ve burada olduğumuza göre muhtemelen bunun Gölge Âlemi'yle bir ilgisi vardı. Hatta belki de Domenico'nun beni buraya hiçbir aksilik yaşanmadan getirip getiremeyeceğini sınamak için tezgâhlanmış bir şeydi. Ki bu da vaktimizin

sınırlı olduğunu olası kılıyordu ve benim sorularıma yanıt almaya ihtiyacım vardı. "Kalbini yerinden sökülmüş gibi göstermeyi nasıl başardın?"

"Öyle bir şey yapmadım."

"Kanı gözlerimle gördüm. Göğsündeki kocaman oyuğu da. Yaşamak için bir yüreğe ihtiyaç duymayacak hâle gelmediysen bir tür büyü ya da yanılsama yarattığın kesin. Karşımda dikilip gözümün içine baka baka yalan söylemeyi bırak. Geçtiğimiz aylar boyunca bunu yeterince yaptın zaten. Gerçeği bilmeye hakkım var, Vittoria."

Odanın ısısı aniden düştü, büyük bir hızla duvarlara yayılan buz kristalleri soğuk bir alev gibi çıtırdadı. Birdenbire esmeye başlayan serin rüzgârda titreşen mum alevi sönünce karanlığa gömüldük. İncecik bir duman havaya süzüldü, sülfür kokusu soğuğa karıştı; gaddar bir cehennem tanrısının alameti. Yakından tanıdığım bir tanrının.

Domenico bir adım ilerleyip ikizimin koluna yapıştı, onu kendine çekti. "Gitme vakti. Gölge Âlemi'nin sınırını aştı."

Kalbim gümbürtüyle çarptı. *Kimin* sınırı aştığını çok iyi biliyordum. Öfke, ruhlar âlemini baştanbaşa kat edip ruhumu kurtarmak için yola çıkmış, yaklaşırken ona adını veren günahı bu âlemi titretecek kadar kuvvetlenmişti. Gazabını cismen hissettim ve bu his, bu âlemdeyken bende tuhaf bir tesir yarattı. Birden, ikizimin ihanetini düşünmeyi de canımın acısını da unuttum. Daha önce canımı yakan soğukluk, yerini sıcaklığa bıraktı. Öfke'nin günahı, kendimi canlı ve güçlü hissetmeme yol açtı. Aynı zamanda nezaketi bir kenara bırakıp, en temel içgüdülerle alevlenen durdurulamaz bir felaket olma isteği uyandırdı.

Vittoria hafifçe sırıttı. "Sevgili kardeşim, boyundan büyük işlere kalkışma. Seni ancak bu kadar uyarabilirim."

"Bu sözüne neden inanayım ki?"

"Ben senin kanındanım." Domenico onu neredeyse sürükleyerek odanın diğer ucuna götürüp elini sallayarak önlerinde ışıltılı bir geçit açtı. Vittoria bir an durup döndü, bana baktı. "Kimi bağları bozmak mümkün değildir, Emilia. Kimi seçimlerin de ölümle eşdeğer sonuçları vardır. Bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi bilen birinin tavsiyesi olarak sözlerime kulak ver."

İlk cümlesini duyunca, bütün vücudum ürperdi. Beni işaretlediğini öğrendiğim gece, Öfke'de benzer bir şey söylemişti.

Parmaklarım, boynumdaki neredeyse görülmeyen *S* üzerinde gayriihtiyari gezininceincecik, hoş bir rahatlama cisimsiz bedenime yayıldı.

"Bu da ne demek?" diye direttim. "Oyun oynamayı bırak artık, Vittoria."

"Onu seçersen, kendinden bir parçayı feda etmiş olacaksın," diyerek sadece daha fazla soruya yol açan bir yanıt vermiş oldu. "Yarın görüşürüz. Geç kalma."

"Dur! Neden Kayan Adalar'da buluşmak zorundayız?" diye sordum. "Söylemen gereken her neyse, niçin burada söylemiyorsun?"

"Öğrenmek için beklemek zorundasın."

Vittoria bana bir öpücük atıp kurt adamla birlikte bir sıçrayışta geçide girdi. Belli ki Domenico, kendi türünün alfası olsa da, ondan daha tehlikeli bir varlığın alanına giriş yaptığını biliyordu. Geri çekilmek en akıllıca seçimdi. Veya belki de ikizimi kurtarmak için gururunu ezip geçmişti. Karşılaşmamızın ardından ne hissettiğimi bilemedim; aynı anda pek çok duygum birbirinin yerini alıyordu ama yanında sadık bir müttefiki olmasına sevinmiştim. Buna ihtiyacı vardı.

"Emilia."

Öfke, onlar gittikten hemen sonra yaklaşan bir savaşın habercisi gibi titreşen bedeniyle odada belirdi. Düşmanlarımıza açacağı savaştı bu. Kapanan geçide ters ters baktıktan sonra avucunda sımsıkı tuttuğu bıçak kadar keskin ve bana zarar verecek herkesi bir çırpıda ikiye bölecek kadar kızgın bakışlarını hemen bana çevirdi.

Başımı eğip kendime bakınca, Domenico'yla birlikte, yoktan var ettiği geceliğin de sırra kadem bastığını fark ettim. Yine çırılçıplaktım ama hiç korkmuyordum.

"Sana zarar verdiler mi?" Sesi, tüm gücünü dövüşmeye saklıyormuş gibi kesik kesikti. Domenico kaçmayı başarmış olabilirdi ama Öfke onun peşine düşecekti. Yüzündeki o soğuk, merhametsiz ifade acı ve eziyet vaat ediyordu.

Kısmen de olsa yalan söyleyemeyeceğimi düşünerek sadece başımı iki yana salladım. Zarar her zaman bedende yer etmezdi. "Kız kardeşimdi. Yarınki buluşma için gönderdiği haberi aldığımdan emin olmak istemiş. Kayan Adalar nerede?"

"Anakaranın hemen dışında." İblisin delici bakışları odanın her bir santimetrekaresinde dolaştıktan sonra kelepçelerin üzerinde durdu. Bir anda hançerini bırakıp önümde diz çökerek daha yakından bakmak için bileklerimi nazikçe kavradı. Korkunç morluklara dönüşecek kırmızı lekeler Öfke'yi küplere bindirdi. Artık sesinde kaçınılmaz bir ölüm kol geziyordu ve hava o kadar soğudu ki dişlerim birbirine vurmaya başladı. "Bir daha *biri* seni zincire vuracak olursa ölümlüleri tir tir titreten kâbuslara dönüşürüm."

Odanın ısısı daha da düşmeye devam ederken duvarlar tavana kadar buzla kaplandı. Birkaç taş kütlesi çatırdayıp zemine düştü. Hiddetini derhâl dizginlemezse ikimiz de ya buz kütlesine dönüşecek ya da taşların altında ezilecektik.

"Peki ya, *senden* beni bağlamanı istersem?"

Gözlerini kırpıştırarak bana baktığı sırada Öfke'nin yüzündeki sert ifade biraz olsun yumuşadı. Bunu beklemiyordu. Güzel. Belki de buzdan heykellere dönüşmeden bu âlemden çıkmayı başarabilirdik. Bileklerimi avuçlarından yavaşça kurtarıp beline sarıldım, ben sarılınca biraz daha hızla çarpmaya başlayan kalbini dinledim. Neredeyse hemen ısınıverdim.

"Sadece 'Seni seviyorum, başına bir şey gelmemiş olmasına sevindim,' desen de yeterdi."

Kısa bir an sessizlik olunca Öfke'nin kendini dizginleme çabasını somut bir şey gibi hissettim. Zincirlerinden boşanmak, saldırmak için kıvranan böylesi kudretli bir gücü ancak onun demirden iradesi durdurabilirdi. Nihayet biraz sakinleştiğinde adını aldığı günahı dizginlemekteki disiplinini, amansız kontrol gücünü aklım almadı. Odanın ısısı biraz arttıysa da ortama hâlâ ölümcül bir soğuk hâkimdi.

Sağ ve güvende olduğum için rahatlamak ister gibi beni kendine biraz daha çekti. "Düşmanlarına eziyet edip bütün uzuvlarını birer birer koparmak sevgi ifade eden bir *eylem* olurdu."

"Söze değil icraata inanan bir iblis olduğuna ne şüphe!" Hınzırca gülüp biraz geri çekildim. Gözlerindeki buz gibi hiddetin, yerini keyfe bıraktığını görsem de yüzünde kolay kolay silinmeyecek bir dehşet kol geziyordu. "Beni eve götür lütfen. Uzun ve yorucu bir geceydi. Sıcak bir banyo yapıp bir şişe iblisyemişi şarabı içmem lazım."

Az önce olanlara ya da Vittoria'nın söylemeye çalıştığı uyarılara rağmen ben hâlâ bedenlerimizin âleminde kralıma sahip olmak istiyordum. Bunu yapmak zihnimi, bedenimi ve lanetli ruhumu her şeyden çok yatıştıracaktı.

Öfke bizi yatak odasına geri götürüp ruhlarımızı bedenlerimize döndürünce gözlerimi buzla kaplanmış bir odaya açtım. Tavan, duvarlar, şömine... Yatak hariç *her şey* donmuştu; buz tabakası o kadar kalındı ki mavimsi bir renk almıştı. Gölge Âlemi'nin korkunç bir yer olduğunu sanmıştım ama bu kadarı çok fazlaydı.

Uzandığım yerden yavaşça doğrulup soru sorarcasına kaşımı kaldırdım. Öfke, saçlarını eliyle tarayınca eklemlerinde daha önce fark etmediğim kesikler gözüme çarptı.

Bana biraz daha yaklaşmasını işaret edip, "Kurtlarla savaşman mı gerekti?" diye sordum. "Lütfen. Bırak da bakayım." İstemeye istemeye de olsa yaralı elini bana uzattı. "Bu yaralar neden iyileşmiyor?"

"Âlemlerin sınırlarını yumruklarımla yıktım."

Yüzünde serinkanlı, soylu bir ifade vardı ve bu kadar zamandır onu tanıyor olmasaydım hâlâ duygularının çalkantısında çırpındığına dair belli belirsiz işaretleri fark etmeyebilirdim. Şehvetli dudakları sertçe sıkılıp bir çizgi hâlini almış, keskin hatlı çenesi gerilmişti. Bakışlarında, bütün bir âlemi yerle bir etmesine ramak kaldığını belli eden, acımasız bir ışık titriyordu; korkunç bir şiddete başvuracağına dair uzlaşmasız bir vaat... Sırtım ürperdi, sonra hangi karanlıklara daldıysa oradan çıktı.

"Odanın hâline aldırma," dedi. "Çabucak eskiye döner."

"*Odanın hâli* umurumda bile değil. *Sen* iyi misin?"

İblis prens bana zoraki gülümsedi. "Artık iyiyim."

Daha önce, gücünü bu denli ortaya koyarak kendini kaybettiğini hiç görmemiştim ve tepkisinin şiddetine hayret ettim. Bana söyleyemeyeceği ya da söylemek istemediği şeylere de. Olan biteni sindirmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu fark edince ben de ona hafifçe gülümsedim. "Bundan eminsen, öyledir."

"Eminim." Odayı çabucak eski haline getirdi ve küveti doldurmaya gittiği sırada kapı çalındı. O an birini lanetleyebilecek olsam, yapardım.

Homurdanarak, "Açma," dedim. "Yalvarırım."

Öfke bir an tereddütlü görünse de isteğimi yerine getirdi. Yatak odasının yakınlarına kimse giremesin diye bir kalkan oluşturduktan sonra beni kucağına alıp banyoya götürdü ve kapıyı ayağıyla iterek arkamızdan kapattı.

Burayı daha önce görmediğimden banyonun zarif güzelliğine daldım. Arduvaz rengi döşemeler, damarları altın rengi siyah mermerler, kuzgun karası mumlar, ışıl ışıl altın kurnalar ve odanın ortasında pek çok kişinin sığabileceği kadar geniş, ayaklı bir küvet...

Tüm bu ihtişam, küvetin üstüne kadar sarkan siyah, devasa bir kristal avizeyle tamamlanıyordu. Banyo loş, şehvetli ve tek kelimeyle rahatlatıcıydı. Gergin geçen gecenin ardından ihtiyacım olan tam da buydu.

Prens beni küvete özenle bırakıp bir kadeh soğuk iblisyemişi şarabıyla yanıma döndü; gümüş rengi tohumlar mum ışığında minik yıldızlar gibi ışıldıyordu. Sanki saatler sonra ilk kez rahat bir soluk alıp huzurlu hissettim.

Öfke, küvetin yanına bir tabure çekip oturdu ve içkimi yudumlayıp kendimi omuzlarıma kadar tam kıvamında ısınmış suya daldırışımı izledi. "Kız kardeşinle ilgili konuşmak ister misin?"

"Pek sanmıyorum." İç çektim. "Benimle neden Kayan Adalar'da buluşmak istediğini hâlâ anlamıyorum. Bulunduğumuz yerde konuşmak çok daha kolay olurdu. Aklına herhangi bir sebep geliyor mu?"

Öfke hemen yanıt vermedi. "Belki de orada görmeni istediği bir şey vardır."

"Muhtemelen haklısın. Ama bunu da bana söyleyebilirdi. Tüm bu gizli kapaklı tavırlara anlam veremiyorum. Gerçi böyle şeyler tam da Vittoria'ya göredir. Hatta onu hatırlatan *tek* özellik olabilir." Şarabımdan bir yudum daha alıp dilimde dans eden aromanın keyfini çıkardım. "Gölge Âlemi'ne nasıl girebildin?"

"Yeraltı dünyasının kralıyım ben. Ruhlar âlemi benim yönetimimdedir. Hem öyle olmasaydı bile, tek bir kurt adamın seni kurtarmama mâni olabileceğini mi sanıyordun?"

"Herhangi bir şeyin sana mâni olabileceğini sanmıyorum," dedim. Alaylı bir sesle, "Yok edilemez olmak nasıl bir duygu?" diye sordum.

Küvetin yanındaki bir sepetten keten bir bez alıp suya batırırken Öfke'nin yüzüne düşünceli bir ifade yerleşti. Cam şişeyi ters çevirip içindeki sabunu beze boca ettikten sonra arkamı dönmemi işaret etti. "Saçlarını topla."

Beni şımartma isteğine hiç direnmedim. Sabunlu ketenle omuzlarımı ovalayıp vücudumu nazikçe yıkadıktan sonra bezi tekrar suya daldırdı. Öfke, kudretli savaş iblisi, beni bir güzel yıkıyordu. Kesinlikle mükemmel bir histi.

Hiddete kapılınca yatak odasını zeminden tavana kadar buzla kaplamış olsa da, sıcak ve sevecen davranmaya da yatkındı. En azından söz konusu ben olduğumda böyleydi. İblisin bu yanını bir kez olsun gören başka kimse yoktur diye düşündüm. Böylece yaptığı her şey, gözümde daha büyük bir kıymet kazandı.

Ensemden başlayıp omurgam boyunca ilerleyerek aşağılara inen özenli hareketleri tenimi ürpertti. Yaralı bileklerime çok daha büyük bir özen göstererek kollarımı nazikçe kaldırıp sırayla yıkadı. Odaya hafif bir serinlik çökünce burayı da buzlar diyarına çevirmemek için öfkesini dizginlemeye epey çaba sarf ettiğini anladım.

Sırtımı ve kollarımı iyice ovaladıktan sonra yavaşça yanlarıma doğru ilerledi, göğüslerimin altını sıyırıp göğüs uçlarıma yaklaşınca, sertleştiler. Beni bile bile baştan çıkarmaya çalıştığını sanmıyordum ama bu durum özenli dokunuşlarına bedenimin tepki vermesine de engel olamadı. Uyluklarımın arasına bir sıcaklık yayılırken şu keten bezi şimdi nereye sürecek diye düşünmeye başladım. Bu gece nihayet

şansım yaver giderse keten bezi değil de parmaklarını kullanabilirdi. Malum bölgeye daha rahat erişsin diye arkama yaslandım...

"Beni yok edebilecek büyülü bir kılıç var."

Keyfimi bir anda silip atan bir ürpertiye kapıldım. Doğrulup hızla dönerek oturdum, ani hareketimle banyonun lekesiz zeminine sular sıçradı. "Ne?"

"Senin İlk Cadı dediğin kişi lanetli nesneler yarattı. Kayıtlarımıza göre üç tane var ama gerçek sayı hiçbir zaman teyit edilemedi. Bunlardan yalnızca birinin cehennem prenslerinden birini öldürebileceği biliniyor. Helak Hançeri." Bunu bilmek her şeyi daha da kötüleştirdi. "Yalvarırım onu bulup sakladığını söyle."

Öfke gözlerime uzun uzun baktı, bakışlarının kuvveti ve kudreti, metanetimi korumama yardım etmek içindi. Oysa tam aksi oldu. Prens iç çekti. "Bu nesnelerin hiçbiri bulunamadı. Cadı ve casusları ortadan kaybolduğunda onlar da kayboldu."

"Yani biri seni öldürebilir."

Başını hafifçe eğerek onayladı. Birinin onun ateşini söndürebileceğini düşünmek bile akıl almaz bir dehşete kapılmama yetti. Aylardır vaktimizi tartışarak, aramızdaki çekimle ve birbirimizle savaşarak geçirmiştik. Tüm bunlar sonsuza dek elimden alınabilirdi. Bencil, iğrenç yaratığın biri onu benden alabilirdi. Onun yok edilemez olduğunu sanmıştım ve şimdi tek bir kılıç yüzünden gözüme korkunç derecede savunmasız görünüyordu. Birlikte geçirdiğimiz vaktin kıymetini bilmek dışında her şey önemini yitirmişti. Rakip iblis hanedanlarının hançerleriyle yaralanabilirdi ama öldürülemezdi.

Belki kız kardeşimin tekrar hayatıma girmesi ve kendi cinayetini tezgâhlamak da dâhil olmak üzere hemen hemen her şeyi yapabilecek kudrete erişmiş olmasının gerçekliği beni bu kadar sarsmıştı. Beni Gölge Âlemi'ne kaçırdığında her neyi sınamaya çalıştıysa, belki de oydu. Öfke'nin o âleme varmasının ne kadar süreceğini görmek istemişlerdi belki.

O âlemde, ruhu bedeninden ayrıyken, zarar görüp görmeyeceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Emin olduğum tek bir şey vardı: Kız kardeşime güvenemezdim.

Vittoria, o kılıcı ele geçirecek olursa muhtemelen Öfke'ye saldırırdı. Evlilik bağını tamamlamamı önlemek için beni uyarmıştı; böyle bir şeyin gerçekleşmemesi için elinden geleni ardına koymayacağına emindim. Düşmanlarının kim olduğunu bilmiyordum ama onları yok etmek için akıl almaz şeyler yapabileceğini biliyordum. Vittoria, benim Öfke'yle evlenip onun işine yarayacak özelliklerimden birini feda etmek zorunda kalacağıma inanıyorsa nişanlımı düşman ilan edeceği aşikârdı.

Farkına varmadığı bir anda atılıp Öfke'yi kendime çektim, giysileriyle küvete düşüverdi. Onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Altımda kanlı canlı yatmalıydı. Kucağına oturup düğmelerini kopara kopara ıslak gömleğinin önünü açtım. Düğmeler banyonun zeminine, küvetin içine saçıldı. Kalbim küt küt atarken elimi onun kalbine bastırdım.

Biri, onu benden almaya cüret edecek olursa... Bulunduğumuz âlemi ve varlığı olası tüm diğer âlemleri yakıp kül etmeye hazır büyü, içimde bir volkan gibi kaynadı. O kadim, hareketli gücün varlığını bir kez daha duydum ve benliğimin merkezinde uyandı. Ne tür bir canavarsa, uyanık kaldıkça vahşileşiyordu. Her şeyi kasıp kavurarak yok etmek için özgürlüğüne kavuşmak istiyordu. Onu daha fazla tutamadım.

Yanan kökleri ve dikenli gövdeleriyle üzerimizde yükselen roz altın renginde alevlerden tomurcuklar açılmaya başladı. Kordan ve alevden bir bahçe oldular. Birden, gözlerim açık mı kapalı mı anlayamadım; hiddetim büyülü bir surete bürünürken görebildiğim tek şey çiçeklerin renginde bir sisti. Düzensizce soluk alıp verdiğimde alevlerin ve dumanların da benimle birlikte hareket edeceğini umdum. Devasa, keskin dikenlerle bezeli sarmaşıklar küveti çevreleyip duvarlara uzandı; birkaç saniye içinde bizi de sarıp...

Sert, güçlü eller bedenimde dolaştı, içimdeki girdap bir nebze yatışırken kendime gelmeye başladım. Zar zor yutkunurken boğazım kupkuruydu, derin derin nefes alıp iblise odaklandım. Öfke, bana şaşkınlıkla baksa da bedenimi hafifçe okşamayı bırakmadı, sanki hiddetimin büyüsünden tam olarak sıyrılmadığımın farkındaydı. Avuçlarını özenle dolaştırdığı yolu onunla birlikte takip ettikçe uzun uzun, narin okşayışlarının her biri soluğumu düzene soktu.

Hiddetim önce için için kaynayıp sonra titreyerek sönerken büyünün hoyratlığını da beraberinde götürdü. Yanan çiçekler yavaş yavaş

kor oldu ve nihayetinde kömüre dönüştü; muhtemelen Öfke'nin çağırdığı büyülü bir rüzgârla küller savruldu. Nereden çekip çıkardığımı bilemediğim sarmaşıklar da geri çekildi. Böyle bir şeye muktedir olduğumun ben bile farkında değildim ama Öfke şaşkın görünmüyordu.

Banyonun eski hâline dönmesini sessizce izlesem de duygularım, korkunç bir fırtınanın ardından çalkalanmaya devam eden deniz gibi çırpınıyordu. Öfke okşamalarını azalttı, sonra tamamen kesti; elleri belimde durdu. Kendimi kaybettiğimi kabullenemeden birbirimize bakakaldık.

"Ölümüm söz konusu olduğunda buna eskiden olduğu kadar heyecanlanmazsın sanıyordum." Sesi neşeli ve alaylı olsa da içten içe gergin olduğunu sezdim. "Endişelenmeli miyim?"

Ya ben? Başımı eğip bakınca nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde kucağına oturduğumu ve yarısını parçaladığım giysilerinin kalanını sımsıkı tuttuğumu gördüm. Vahşiliğin sınırına geldiğim her hâlimden belli oluyordu.

Belki de endişelenmeliydi. Hiddet dolu o karanlığa daldıktan sonra kendimi zor tutmuştum. Sanki insanlığımdan sıyrılıp sadece yok etmeye odaklanmış ilkel bir güce dönüşmüştüm.

Gerçi hâlimize biraz daha dikkatle bakınca kasıklarıma dayanmış kaya gibi sert kabartı, Öfke'nin, hırçın tavrımdan hoşlandığını söylüyordu. Giysilerini yırtarcasına sıkmış ellerimi gevşettim. "O kılıcı bulmak istiyorum."

Dudaklarında belli belirsiz dolaşan tebessüm, hınzır bir sırıtışa dönüştü. "Kılıçlarla ve hançerlerle oynamayı çok sevdiğim doğrudur ama maalesef o kılıç bu kategoriye girmiyor. Benim hançerimle oynayabiliriz. Onun içindeki büyü bana zarar veremez."

"Bu konuyu hafife alma. Vittoria o lanetli kılıcı bizden önce ele geçirecek olursa..."

"O kılıcı arayan o kadar çok iblis var ki kardeşinin sıraya girmesi gerekir. Bilhassa Haset'in casusları âlemin dört bir yanında kılıcın izini sürüyor. Yedi Çember'de bir yerdeyse, Haset onu bulacaktır."

"Seni öldürebilecek bir kılıç var ve onu bulması için tüm iblisler arasında Haset'e güvenebiliyorsun, öyle mi?"

İçimden ona kadar saydım. Şu prensler birbirlerini bıçaklayıp bağırsaklarını deştiklerini ne çabuk unutuyordu. Bin yıl da geçse, Haset'in hanedan hançerini ona saplamasının ardından ellerimin Öfke'nin kanıyla kaplandığını unutamayacaktım.

"Erkek kardeşim hakkında pek çok şey söylenebilir fakat katil değildir."

Öfke, ıslak saçlarımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bu sözü kendinden gayet emin bir tavırla söyleyebiliyordu ama ben aynını yapamazdım. Kız kardeşim, nihai amacına hizmet edecekse ailemizi katlederdi. Görünüşe göre intikam listesinde ben yoktum ve bu planını gerçekleştirmek için bana ihtiyacı olduğunu gösteriyordu. En azından şimdilik.

"Hançer yakınımdayken büyülü tesirini sezebiliyorum. Tamamen savunmasız değilim, leydim. Pek çok kişi bana saldırmadan önce iki kez düşünecektir."

Ellerindeki silahın onu öldüreceğine emin olmadıkları sürece tabii.

"Ne kadar yakınındayken?" Saklamayı beceremediği yüz ifadesini fark edince bir kez daha içim korkuyla doldu. "Anlıyorum. Hançeri sezebilmen için çok yakınında olması gerekiyor. Aman ne hoş!"

Ayağa kalktım, vücudumdan aşağı yol yol su süzülürken küvetten çıktım. Rahatlama fikri artık cazip gelmiyordu. Bu âlemin her bir karışını altüst edip o lanetli kılıcı bulmak istedim. Kurulanmayı es geçip lekesiz zeminde su damlalarından izler bırakarak sert adımlarla yatak odasına yöneldiğimde Öfke tek kaşını kaldırdıysa da bir şey söylemedi.

Temiz giysilerim yan odada olduğundan yatak odalarımızı birbirine bağlayan koridorun kapısını hiç düşünmeden açtım. Ardındaki adamın kapıyı çalmak üzere yumruk yaptığı eli cansızmış gibi aşağı sarkarken tunç rengi yüzü kıpkırmızı kesti.

"Şeytanın kanı aşkına, Em!" Anir yüzünü buruşturdu. "Etrafta..." Elini yukarı aşağı sallayıp hâlimi işaret ederek "Böyle dolaşmadan önce birilerine haber ver bari," dedi.

Gözlerimi devirmemek için kendimi tuttum. "Daha önce çıplak bir kadın görmedin mi hiç?"

"Şey, gördüm ama..."

"Erkek gördün mü peki? Çırılçıplak yıkanan ya da kasıla kasıla yürüyen bir erkek gördün mü? Yaşadığımız âlemi düşünürsek çok daha fazlasını gördüğünü düşünüyorum."

"Gördüm ama..."

"O zaman lütfen yolumdan çekil ve oğlan çocuğu gibi kızarıp bozarmayı kes."

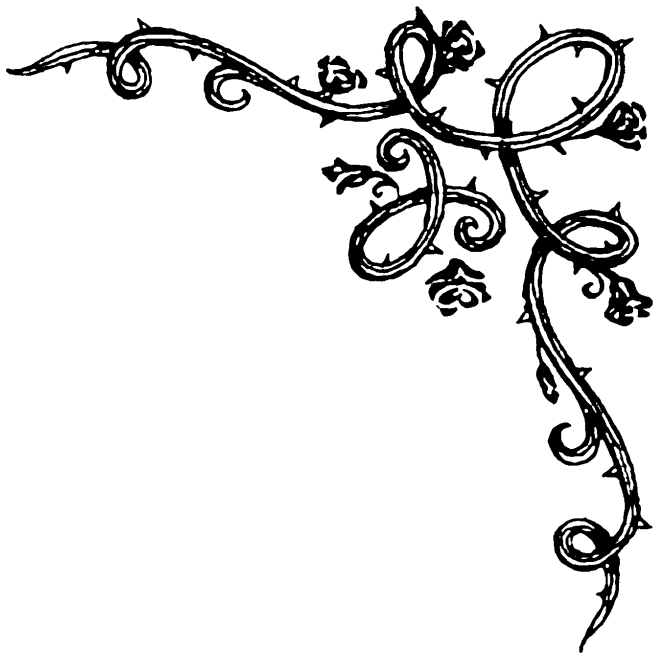
Öfke'nin insan ırkından komutan muavini, tanrıdan yardım diler gibi tavana baktı. Bakışlarını tekrar aşağı indirip omzumun üzerinden arkamdaki bir yere odakladı. Tenimi karıncalandıran hafif ısıdan Öfke'nin gelip arkamda dikildiğini anladım.

Bornozu omuzlarıma yerleştirdiği sırada, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Evet majesteleri." Anir'in utangaçlığı yok olmuştu. "Hırs Hanedanı en kısa sürede sizinle görüşmek istiyor."

Bornozu belime sıkıca sardığım sırada korkunç bir his, bir örümcek sürüsü göç ediyormuş gibi tüm vücudumu dolaştı. "Ne oldu?"

"Hırs Çemberi'nin kuralları ihlal edildi." Anir, kasvetli bir ifadeyle bir bana bir Öfke'ye baktı. "Bir cinayet işlendi."

ÜÇ

Hırs Hanedanı'nda ortalık yatışmış gibiydi.

Yani, ahlak denen kavramın adının bile geçmediği günah yuvasına kabul edilmek üzere sırada bekleyen kumarbaz müşterileri saymazsak tabii.

Şatonun giriş katında refakatçilerimizi beklerken Öfke'nin yanında dikildim. Süslü, tunçtan merdiven korkuluğuna eldivenli elimle sıkıca tutunmuş hâlde iki kat aşağıdaki kabul salonunu izledim.

Kara Irmak'ı aşıp bu günah hanedanına gelirken yaptığımız kısa yolculuk sırasında Öfke, Hırs'ın şatosundaki karargâhına varana dek konuşmamamı rica etmişti. Meraklı iblisler rakip hanedanımıza ve kralın ziyaretine büyük bir ilgi gösterecekti. Öfke, onları merakta bırakmanın en iyisi olacağını söylemişti. Hırs prensi, gönderdiği mektupta 'son derece talihsiz bir hadise' diye söz ettiği cinayete dair söylentilerin yayılmasını istemiyordu. Gücüne güç katabilmesi için tebaasının sadece hırslarını tatmin etmeye odaklanmasını istemişti.

Günahların iblis hükümdarlıklarının her birini nasıl şekillendirdiği ilgimi çektiğinden sessizce beklediğimiz süreyi Hırs Hanedanı'nı inceleyerek geçirdim. Giriş katının ortasında birleşen dört tane ihtişamlı döner merdivenin her köşesinden içeriye kumarbazlar akın ederken

bir alt kattaki daire biçimli salon sadece hanedan üyelerinin gondol beklediği bir iskele olarak kullanılıyordu.

Yakut rengi nehir kıvrıla kıvrıla farklı kanallara ayrılıyor, her kanalın girişindeki tabelalarda kumarbazların eğlenmek için seçebileceği farklı oyun salonlarının adı yazıyordu. Bulunduğumuz yerden bakınca ırmağın ve merdivenlerin görüntüsü çarpan bir yüreği ve odacıklarını andırıyordu. Venedik'i hiç görmemiştim ama tabanı düz gondollar ve kanallar bana o ünlü şehri anımsatan bir şeyler taşıyordu.

Tabii buradaki her şey devasa bir şatonun parçasıydı. Ayrıca ziyadesiyle şatafatlıydı. Palermo'dayken uğradığım kumar cehennemi, bu günah hanedanının ihtişamının yanında hiç kalıyordu. Ölümlüler âleminde Hırs prensinin ini gizli, göz açıp kapayıncaya dek başka bir yere taşınan, 'cehennem' sözcüğüne tastamam yaraşır, yer altında bir tesisti. Orada, Domenico'nun babası gibi masumların açgözlü kumarbazlarca soyup soğana çevrildiğini ve iblisin o hırs dolu büyüsüne kapılıp gittiğini anlamak çok kolaydı.

Oysa burada durum bambaşkaydı. Işıl ışıl korkuluklar ve mozaik desenli şık yer karoları, kumarbazların ser verip sır vermeyen yüz ifadeleri gibi özenle seçilmişti. Hiç kimse masumiyetinden ödün verecekmiş gibi görünmüyordu. Hepsi, birbirinin etrafında dönen, her biri diğerinden daha da tehlikeli, farklı türden yırtıcılardı. Kadınlar da erkekler de en güzel giysilerini giymişti; ipekler, brokarlar, süslemeler ve işlemeler zenginliğin dile gelmiş hâli gibiydi. Hırs giysilerinden akmasa, takılarından akıyordu. Mücevherlerinin sadece yarısı bile koca bir köyü bir yıl doyuracak kadar ederdi.

Beni şaşırtan, kimilerinin mücevherleri takmakla kalmayıp tenine işletmiş olmasıydı. Elmaslar, inciler ve her türden değerli taşlar dudaklarını, burunlarını ve kaşlarını süslüyordu. Hatta birkaç kadın değerli taşları eldiven gibi ellerine ve kollarına işletmişken, daha cesur iblisler sadece yırtmaçları iki uyluğu da açıkta bırakan, uzun, uçuşan etekler giymeyi ve mücevherlerle süslü, çıplak göğüslerini sergilemeyi tercih etmişti.

Gondollarını bekleyen kumarbazların sıraya geçtiği iskeleye inen basamaklarda ilerleyen, aletlerini mücevherlerle kaplayıp dudaklarına hınzır tebessümler yerleştirmiş erkeklerin de onlardan geri kalır yanı yoktu. Görünüşe bakılırsa hırs, şehvet ve haset yaymak arasında ince

bir çizgi vardı. Bu durumun pek çok iblis çemberinde geçerli olduğunu öğrenmiştim. Günah ve ahlaksızlık çoğu zaman birbirine karışsa da her çemberde bunların ifade ediliş biçiminde ince ayrımlar vardı.

Ben, Öfke'ye vücut mücevherlerini soramadan alt kademeden iki iblis yanımıza gelip onları takip etmemizi söyledi. Biri soluk yeşil tenli, sürüngen gözlüyken diğeri tepeden tırnağa kısa tüylerden bir kürkle kaplı ve geyik gibi kahverengi gözlüydü.

Geyik gözlünün başının arkasına kadar kıvrılan kocaman boynuzları vardı. Bu iki muhafızla ilk karşılaşmamı hatırlayınca güçlükle yutkundum. Şansım yaver gidip de baba Domenico Nucci'ye rastlamasaydım, sürekli yer değiştiren kumar cehenneminin ofisinde Hırs ile görüştüğüm o gece, bu iki iblisle baş başa kalacaktım.

Bunlar, tanıştığım ilk alt kademe iblislerdi. Hoş, cadı kanına susamış Aper iblisiyle yaşadıklarımı düşünecek olursam bu iki muhafız, en medenileri sayılırdı.

Öfke onları başıyla onayladıktan sonra bana da ilerlememi işaret etti. Bizi gizli bir tünelin çıkışındaki tenha bir iskelenin kıyısında bekleyen gondola götüren özel, sarmal bir merdivenden indik. Taş duvarlarda yanan meşaleler casusların gizlenmesine yetecek kadar loş bir ışık yayıyordu.

Sürüngen iblis başıyla gondolu işaret etti. "Bu tekne sizi doğruca ekselanslarına götürmek üzere büyüyle yönlendirildi. Limana demirleyene dek tekneden inmeye çalışmayın."

Bu uyarının ardından iki muhafız belli belirsiz bir baş selamı verip indiğimiz merdivenlerden çıkarak gözden kayboldu. Aracımıza bindiğimiz sırada Öfke'nin alnını hafifçe kırıştırdığını fark ettim. Bu teknenin diğerlerinden gözle görünür hiçbir farkı yoktu, sadece biraz daha şatafatlıydı.

"Ne oldu?" diye sorduğumda insanı huzursuz eden gölgelere bir an için gözüm kaysa da tekrar nişanlıma odaklandım.

Öfke, kanala ve tekneye bir süre daha dik dik baktı. "Bu tekneler Hırs'ın gücüyle hareket eder ve aynı güçle akan nehrin suları onun günahını tetikler; daha doğrusu yansıtır. Büyüsünü kullanırken mümkün olduğunca az güç harcamasını sağlayacak bir sistemdir."

"Yani Günah Koridoru'nda ilerlerken yaşadıklarımıza benzer bir yolculuk olacak fakat yalnızca hırs günahımıza odaklanacak, öyle mi?"

"Evet." Öfke gözlerime baktı. "Tüm duygularına ket vurman gerekecek. Yaptığımız antrenmanlar yabana atılacak gibi değildi fakat bu yolculukta vereceğimiz mücadele, İblis Nehri yüzünden çok daha çetin geçecek. Sular gün yüzü görmemiş arzularını sezip Günah Koridoru'nda olduğu gibi onları yüzeye çıkarmaya çalışacak."

Görünüşte masum tekne ve yakut rengi iblis nehri birden felaket habercisi gibi geldi. "Keşke böyle bir sorun yaşanabileceğini önceden bilseydim. Belki önlem alabilirdim."

"Kardeşimin bizimle kumarhanenin göbeğinde buluşmak isteyeceğini düşünmemiştim. Hırs'ın toplantı yapmak için kullandığı, şatodan epey uzakta bir binası vardır." Elini uzatıp gondola binmeme yardım ettikten sonra peşimden o da bindi. "Karşı koyabilirsin, Emilia. Yeterince güçlü ve antrenmanlısın. Peşine düşeceğin hissi unutma; büyü ruhunu hafifçe yaladığında derhâl karşı koy." 'Yalamak' dediğini tekneye adımımı attığım anda duydum ve bundan daha berbat bir zamanlama olamazdı. Ben büyüye karşı koyma fırsatı bulamadan arzu pençelerini tenime geçirdi. Öfke hiç de abartmamıştı; iblis nehri bu çemberin büyülü etkisini kesinlikle artırıyordu. Öfke'nin bana dokunmasını açgözlü bir hırsla arzuluyordum; çemberin gücü, gece boyu bunu arzuladığımı sezmişti.

Gondolun yolcu bankına, Öfke'nin karşısına çabucak oturup ellerimi meşgul etmek için elbisemi düzeltmeye koyuldum. Etekleri tülden, askılarına ve kalp şeklindeki yakasına özenle dikilmiş pembe ve altın rengi küçük çiçekleri olan korsajı siyah kadife kumaştan, pembe şarap rengi bir elbise seçmiştim. İblis modasına kıyasla sade olsa da sevimli ve zarif bir elbiseydi ve üzerimde duruşunu sevmiştim. Hatta haddinden fazla sevmiş olabilirdim. Prensim de benimle aynı fikirdeydi.

Tekne kendi kendine iskeleden ayrılıp sakin görünen sularda süzülmeye başladığı anda Öfke'nin bakışları korseme kaydı. Prensim beni beğeniyle süzmeye devam ettikçe bu âlemin büyüsünden, nişanlı olmamızdan ya da tenha kanal boyunca nabız gibi seğiren abartılı hırs yüzünden çakan o belli belirsiz arzu kıvılcımı bir kez daha alev aldı. O anda, Öfke'nin yatak odasında olmayı ne kadar arzuladığım dışında her şey aklımdan uçup gidiverdi.

Dizlerimi sıkıca birleştirip gondolumuzun yarattığı dalgaları saymaya çalıştım ama hata etmiştim. Dalgaların gondolu yalayışını düşününce Öfke'nin hünerli dilini ve onunla bana neler yaptığını hatırladım. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve bu defa da Öfke'nin kasıklarımda kraliyet ziyafeti çektiği anlar zihnimde canlandı.

Kan ve kemikler aşkına. Bundan kurtulmalıydım.

"Emilia." Öfke'nin sesinde bir ikaz vardı fakat bu beni ne sakinleştirdi ne de arzumu dizginledi. Sadece onu gitgide daha çok arzulamama sebep oldu. "Nefes al."

Soluğumu yavaşça bırakırken buraya davet edilme sebebimizi düşündüm. Cinayet. Tanrıça aşkına. Bunun tutku kıvılcımlarını söndürmeye yetmesi gerekirdi ama Öfke'nin gergin ifadesine şöyle bir bakınca onun da büyük çaba sarf ettiği anlaşılıyordu. *Aman ne hoş!* Benim dirençsizliğim ona sirayet ediyordu. Şimdi kendini koyuverirse ikimizin de başı belaya girecekti.

Kanala, yakut rengi dalgaların kımıldayan yüzeyine odaklandım. Tünelin derinlerine doğru ilerlemiştik ve duvarlardaki meşaleler daha geniş aralıklarla yerleştirildiğinden karanlıkta ilerlediğimiz süre daha fazlaydı. Duygularımı bir yumruk gibi sıkıp boğazlamak üzereydim ki iblisin pantolonundaki kabartıyı fark ettim. Kendi arzularımla günah nehrine teslim olmama bu kadarı yetti.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan eldivenlerimi çıkarıp ayağa kalktım, bu hareketimle gondol hafifçe sallandı ve prensinin önünde diz çöktüm. Bakışlarındaki tekinsiz ve karanlık parıltıyı görünce daha önce hiç hükmetmediğim bir güç her zerreme yayıldı.

"Ne yapıyorsun?"

Pantolonunun düğmelerini çözerken dudaklarım cilveli bir tebessümle kıvrıldı. "Fethediyorum, ekselansları."

"Emilia..." Sanki farkında değilmişim gibi bunun neden iyi bir fikir olmadığını bana hatırlatmasına fırsat vermeden sert aletini serbest bırakıp dibinden ucuna kadar yavaşça yaladım. Hoşuna gidip gitmeyeceğini görmek için ağzıma alıp biraz daha sertçe emdiğimde dişlerinin arasından, "Şeytanın kanı aşkına," diye homurdandı. Yumruklarını sıktı. "Beni mahvedeceksin."

Kurtlar Festivali sırasında Açgözlülük Hanedanı'nda gördüklerimden yola çıkarak onu elimle kavrayıp, ağzımı ve dudaklarımı kullanarak her seferinde biraz daha hızlanıp emdim. Güçlükle soluk aldığını duymak hoşuma gidiyordu.

Olduğu yerde kımıldamadan durup ritmi benim belirlememe izin verse de kasıklarındaki gerilmelerden kendini dizginlemeye çalıştığını anladım. Böyle bir şeyi hiç istemiyordum. Bu an zincirlerimizden kurtulmamız içindi. Bakışlarımı kaldırıp sessizce karanlık arzularına teslim olmasını, ne kadar günahkâr olabileceğini bana göstermesini emrettim. Çünkü bunu istiyordum. O da bunu istiyordu.

Buna rağmen kımıldamayınca daha cüretkâr bir çıkış yaptım. "Ayağa kalkın, ekselansları."

Ne yapacağımı idrak edince gözleri parladı. Etkileyici bir küfür savurup emrime itaat ettikten sonra, parmaklarını saçlarımın arasına daldırıp başımı bastırarak ağzımda daha derinlere indi. Tekne devrilecek gibi sallandıysa da tabanı düz olduğundan alabora olmayacağımız kesindi. Belki de bu çemberde bu tip teknelerin kullanım amacı buydu. Damarlarımızda dolaşan açgözlü arzulara teslim olan ilk yolcular olmadığımızı düşündüm.

Öfke'nin kalçalarını sıkıca kavradım, bu kudretli iblisin nihayet kontrolünü kaybetmesi çok hoşuma gidiyordu. Diz çöken ben olsam da, o anda efendisi bendim. O da bunu gayet iyi biliyordu.

Saçlarımı daha sıkı kavradı, hükmedici ve neredeyse acı verici bir histi ama *içimde* dalga dalga yükselen zevkten dizlerim kenetlendi. Rakip bir iblisin çemberinde olmamızın hiçbir önemi yoktu. Birinin bizi böyle savunmasız bir hâldeyken gözetleyebilecek olmasının da. Önemli olan tek şey zevkti. Beni tetikleyen, belki hırs günahı belki de gölgelere gizlenmiş birilerinin bizi iştahla izlemesine aldırmayışımdı. Açıkçası skandal yaratacak bu düşünce, içimdeki tatlı heyecanın karnımdan kasıklarıma yayılmasına, daha da cüretkâr davranmama, olabildiğince çok zevk almak istememe yol açtı. Tadına varmak için duyduğum açgözlü isteği reddetmesin, biraz daha derine insin diye Öfke'yi sertçe kendime çektim. Her bir zerreme işlesin istiyor, her bir zerresine işlemek istiyordum.

"Siktir." Onu daha fazla teşvik etmeme gerek kalmadı.

Öfke, kasıklarımın arasındaki kaygan ıslaklıkta gidip gelir gibi ağzımda ağzıma girip çıkarken, en az benim ona duyduğum kadar şiddetli bir arzuyla beni sahiplendi. Onu bacaklarımın arasında hissettiğimi, ben istediğim için ve sadece o an istediğim için bedenlerimizin bütünleştiğini düşünmek bile daha fazla ıslanmama sebep oldu.

Giderek artan ıslaklığımı fark edince daha fazla dayanamadı. Aletini son bir kez ağzımda ilerletip, vahşi bir homurtuyla boşaldı. Saçlarımı nazikçe geriye atıp ne kadar bastırdığını yeni fark ediyormuş gibi başımı ovaladı.

Yutkunup sertliğini son kez yavaşça yaladım ve zevkten titreyişini izlerken sırıttım.

"Lanet olsun, Emilia."

"Bu... Harikaydı." Hâlimden gayet memnun, ayağa kalktım. "Sen mi daha çok zevk aldın yoksa ben mi, emin değilim."

"Şüphelerini ortadan kaldırmaya can atıyorum." Bakışlarında günahkâr bir parıltıyla bana uzanmıştı ki birlikte kapıldığımız trans hâli, birinin hafif öksürme sesiyle birdenbire bölündü.

Bakışlarımı kaldırınca donakaldım. Şehvet Prensi kollarını kavuşturmuş, dar bir koridora açılan bir kapı girişine yaslanmıştı. Ne koridoru ne de prensi görmüştüm. Görüp görmemek umurumda da değildi; açgözlü dikkatimin tek odağı Öfke'ydi.

Şehvet, şahit olduğu görüntüye rağmen inanılmaz bir bıkkınlık duyuyormuş gibi konuşarak, "İkiniz de yeterince tatmin olduysanız, ilgilenilmesi gereken ufak bir cinayet vakası var," dedi. Çıplak değildim ama yakalanmaktan duyduğum utancın pembeliği yanaklarımın kızardığını hissettim. Şehvet, erkek kardeşine bakıp başını iki yana salladı. "Aletini yerine koy da benimle gel. Nişanlına her türlü zevki tattıracak bol bol vaktin olacak. Hırs, neden bu kadar geç kaldığınızı öğrenmem için beni gönderdi. Sinirlenmeye başladı. Herhangi birimizin başka bir günahı hissetmesinin ne kadar can sıkıcı olduğunu iyi biliyorsun."

"Bizi yalnız bırak." Öfke'nin sesi de yüz ifadesi kadar soğuktu. "Çok geçmeden orada olacağız."

Şehvet hemen, "Üzgünüm ama bunu yapamam," diye çıkıştı. "Tekrar kendinizi kaybetmenizi istemem."

Hırsın etkisi silinip gittiyse de arzu olduğu gibi duruyordu. Öfke'yle yarım kalan işimizi tamamlamak uğruna Şehvet ve Hırs'ı boş vermeye hâlâ istekliydim. Prensimin bana neler yapmayı düşündüğünü bilmek istiyordum. "Yoksa sen..."

"Erkek kardeşimi, Tanrıya inancını sorgulatana kadar emdiğini görüp görmediğimi mi soruyorsun?" Dudakları sinsi bir tebessümle kıvrıldı. "Etkileyici bulduğumu söyleyebilirim, Gölge Cadısı. Zevkin efendisi böyle diyorsa, yabana atmamak gerek."

"Onu sormayacaktım." Öfke tekneden inmeme yardım ederken Şehvet'e ters ters baktım. "Günahını üzerimize mi saldın?"

"Gerek kalmadı. İkiniz de zevk peşinde hırs dolu bir ava kendi iradenizle çıktınız. O görülmeye değer manzaranın mimarı sizdiniz; bir de ev sahibimizin tesiri var tabii. Bilmek hoşuna gidecekse, size pek çok defa seslendim. İzlenmek istediğinizi fark edince de bozuntuya vermedim." Şehvet başını hafifçe yana eğdi. "Kardeşim, seni tatmin ederken o küçük yaramaz ağzına benimkini almak gibi bir planın var mı?"

Utancımdan kıpkırmızı oldum. "İğrençsin."

Şehvet, "Yüzünün rengi aksini söylüyor," dedi. "Merak ediyorsan söyleyeyim, evet, hayal ettiğinin iki katı zevk alacaksın. Gerçi, bunu denemeye kalkışırsam erkek kardeşim hayalarımı koparır. Bir ara hatırlat da sana Şehvet Hanedanı'ndan ufak bir armağan göndereyim."

Şehvet prensi, akşamüstü yürüyüşüne çıkmış gibi ellerini ceplerine daldırıp arkasını dönerek koridorda ilerlemeye koyuldu.

Omzunun üzerinden, "Çabuk olun," diye seslendi. "Aramızda en ilkel arzularına henüz teslim olmamış olanlar var. Cinayet, ne yazık ki ancak Öfke Hanedanı mensupları için afrodizyak etkisi yaratır. Hoş, kimse de bunu yadırgamaz."

DÖRT

Hırs Prensi, altın yaldızlı yazı masasının ardından ters ters baktı. "Geciktiniz."

Eşikten bir adım içeride durup kimlerin geldiğine baktık. Hırs, Şehvet ve iki iblis muhafız vardı. Öfke, elinin tersiyle elimi okşadı ve Hırs'ın çalışma odası olduğu anlaşılan odada geniş adımlarla ilerleyip tek kelime etmeden kadife berjerlerden birini ele geçirdi. Yüz ifadesi değişmemişti ama tavrındaki soğukluğu hissettim. Birkaç dakika önceki o şefkatli âşık, mesafeli ve buyurgan bir krala dönüşüvermişti.

Öfke, tahtına kurulmuş gerçek bir kral gibi görünüyordu. Salt büyüden ibaret olmayan bir güç yayıyordu; kendine güveni ve onun olmayan günah hanedanlarında bile girdiği her ortamın hâkimiyetini ele geçirdiğinin farkındalığıydı bu. Kart oyunu oynadığımız sırada söylediği sözler birden zihnimde yankılandı. *Güçlü olduğuma inanıyorum, öyleyse güçlüyüm.*

Diğerleri de buna inanıyordu. Hırs, gözlerini kısıp Öfke'yi süzdü ama itiraz da etmedi.

Odanın içine ilerlediysem de biraz geride durup prensleri ve her birinden huzmeler hâlinde yayılmaya devam eden saldırganlığı gözlemledim. Açıktan açığa olmasa da, aralarındaki ego savaşı sürüp gidiyordu. *Bir yere kendi mülkünmüş gibi başın dik gir ve kimseye boyun eğme.*

Bunu aklımın bir köşesine yazdım. Hırs, hiddetini bastırmakta güçlük çektikçe Öfke'nin günahını besliyor ve böylece onu kendinden daha üstün kılıyordu.

Dakikalar süren sessizlikte kardeşler birbirlerini süzdükçe ortamdaki ipler daha da geriliyordu. Hırs, elindeki bardağı biraz daha sıkı kavrayınca Öfke'nin gözlerinden bir parıltı geçti. Likör bardağını Öfke'ye fırlatmaya hazır gibiydi ama savaş iblisinin tehlikeli sırıtışını görünce fikrini değiştirmiş olmalıydı.

"Bir şey mi diyordun?" Öfke alelade bir ses tonuyla konuşuyordu ama erkek kardeşini, az sonra bir sır vereceğine inandırmak istercesine öne eğilişinde tehditkâr bir şeyler vardı. Nazik görüntüsünün altından şiddet vaatleri tütüyordu; şık tavırlarıyla daha fazla gizleyemeyeceği kadar ilkel bir şiddet.

Aynı tehlikeyi Hırs prensi de sezmiş olmalıydı. Yavaşça soluk alıp verdi. "Buraya kırk dakika önce vardığını duydum. Ev sahibini bekletmek kabalıktır, özellikle de hangi koşullarda bu toplantıyı düzenlediğimiz düşünülürse."

Yerden tavana kadar uzanan tabloların arasına sıkışmış devasa bir şömine rafına yaslanmış halde duran Şehvet prensi alçak sesle kıkırdadı ama erkek kardeşlerinin tavırlarına dair bir yorum yapmadı. Gecikmemizin sebebini açıklamamasına şaşırdım.

Palermo'daki şenlik sırasında tüm mutluluğumu ve zevk alma yetimi benden söküp alışının ardından, Öfke'nin erkek kardeşleri arasında en sevmediğim prens Şehvet'ti. Birini sırf eğlence olsun diye içi boş bir kabuk gibi bırakmanın düşman edinmekten başka bir işe yaramayacağının farkındaymış ya da bunu umursuyormuş gibi bir hâli yoktu. Öfke beni, varlığımı yutan o kör kuyudan çekip çıkarmasaydı muhtemelen hâlâ yatakta dertop olmuş uyuyor olacaktım.

"Geldiğimize şükretmen gerek." Öfke, Şehvet'in bu sözlere alayla gülmesine aldırmadan nihayet arkasına yaslandı. Bunca zamandır tuttuğumu fark etmediğim soluğumu yavaşça bırakıp başımı iki yana salladım. Hepsi ergendi, hem de en belalısından. "Senin çemberinde gece yarısı işlenmiş bir cinayet, Öfke Hanedanı gündeminde haber değeri taşımaz. Bu konuyu konuşmak için sabahı bekleyebilirdin."

"Aynı fikirde değilim." Hırs, likör bardağını masaya bıraktı. "Theo, büyülü kafatasını getir."

Parlak kırmızı gözlü, mavi tenli ve vampir gibi sivri dişli bir iblis, yazı masasının iki yanını kuşatan kitaplıktaki gizli bir bölmeden odaya girdi. Elinde tanıdık bir şey vardı: insana ait bir kafatası. Bana gönderilenlerin aksine, bu kafatasının göz çukurlarında dehşeti katlayan koyu renk yakutlar vardı.

Az sonra olacakların korkusuyla boğazıma bir yumru oturdu. Kafatası, Hırs'ın yazı masasına bırakıldığı anda büyünün etkisiyle canlanıp tüylerimi diken diken eden bir sesle konuşmaya başladı. Ama bu defa duyduğum ses, ikiziminkine benzemiyordu; daha çok azılı bir kâbus gibiydi.

"Tik... Tak... Korktuğun sona doğru akar zaman. Geri çekilmezsen akacak oluk oluk kan. Öç alma vakti geldiğinde pek sevgili Hırs Prensi'nin kellesi olacak kopan."

Hırs, dikkatini tekrar Öfke'ye yönlendirdi. "Şu ucube, aramızdaki müttefikliği öğrenmiş olmalı. Bunca zamandır senin için çalıştığıma inanıp ikili oynuyorum diye bana bir ders vermek istediğinden şüphem yok." Üstü örtülü, tekerlekli bir sepeti çabucak bize doğru iten kurbağa başlı bir başka iblisi çenesiyle işaret ederek "Bu da en değerli elemanımdan geriye kalan," dedi.

Kurbağa başlı iblis, örtüyü kaldırınca gözler önüne serilen korkunç görüntü, kesif bir kokuyu beraberinde getirdi. Dehşet içinde elimle ağzımı kapadım. İblisten geriye tanınmaz bir et yığını kalmıştı: Kan içinde uzuv parçaları, sinirleri fırlamış kaslar ve birkaç kemik. Kocaman, tırtıklı dişlerin kemirdiği kemikler... Midem ağzıma geldi.

"Tanrıça aşkına."

Prenslerin hepsi dönüp bana baktıysa da ben onlarla göz göze gelmedim. Gözlerimi cesetten ayırmadım. İleride kraliçe olacaktım. Bir kraliçe, özellikle de Öfke Hanedanı'ndan gelen bir kraliçe, hükmetmenin çirkin yüzünü yadsımazdı. Aksine, her şeyiyle kabullenirdi.

"Sizce bu saldırıyı ona..." Geriye kalan et yığınından, maktulün cinsiyetini tayin edemedim.

Hırs, kalkıp parçalanmış cesedin başına dikildi. "Vesta." Sesi durgundu. İnsana benzer bir tavır sergilediğini ilk kez görüyordum. Tanıştığım tüm prensler içinde, Cehennem Prensi olmak dışında bir gayesi olamayacağını düşündüğüm tek iblis oydu. "Ordularımın komutanıydı. Eşi benzeri yoktu. Herkes ona gıpta ederdi."

"Ona niçin gıpta ediyorlardı?"

Hırs bana yanıt vermeden önce Vesta'nın cesedinin götürülmesi için işaret verdi. "Savaş ve strateji alanındaki olağanüstü yeteneği sebebiyle."

Dile getirmekten kaçındım ama Vesta'nın olağanüstü dövüş becerisi, kaderine karşı koymasına yetmemişti.

Ceset odadan çıkarılırken daha önce görmediğim bir iblis içeri girdi. Kanlı eldivenlerini yavaşça çıkarıp çöp kutusuna attı. Saçları, tek bir rengi seçemeyecek kadar tembelmiş gibi altın ve gümüş rengi arasında bir tondaydı. Beni tepeden tırnağa süzen mavi gözlerindeki kurnazlığı inceledim, o kadar açık bir tondaydı ki ancak buz mavisi denebilirdi. Bakışlarını yavaşça cehennem prenslerine çevirdi.

"Şüphelerimiz doğru çıktı." Kelimeler dudaklarından sürünür gibi ağır ağır dökülmüştü. "Kurt adam saldırısı."

Öfke yanıma gelip dikilirken, "Emin misin?" diye sordu.

Mavi gözlü iblis, "Ya kurt adam ya da cehennem köpeği," diye yanıtladı. "Son günlerde köpeklerini diğer çemberlere saldın mı?" Öfke yanıt olarak sadece ters ters baktı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Kemiklerdeki izlere sebep olabilecek güçte az sayıda yaratık var. Baş şüphelimizi ve kimlerle müttefiklik kurduğunu bildiğimizi düşünürsek en mantıklı çıkarım kurt adamlardan yana olacaktır. Kafatasındaki yakutlar da hesaba katılırsa tabii. Gerçi, farklı türden bir canavarı şüpheli listesinden çıkaracak kadar kesin konuşmam mümkün değil. Bedendeki derin kesiklerin bıçakla değil pençeyle açıldığına şüphe yok."

Şehvet, "Yüce tanrı, al canımı," diye homurdandı. "Daima bir tıp makalesini ezberden okur gibi konuşmak zorunda mısın sen?"

Dikkatimi düşüncelerimden sıyırıp iblislere döndüm. Prensler, diğer iblislerle nadiren böyle uygunsuz konuşurdu ki bu mavi gözlü iblisle aralarında bir bağ olduğunu teyit ediyordu. Kurtlar Festivali

sırasında Açgözlülük Hanedanı'nda onu uzaktan bir kez görsem de resmen tanıştırılmadığım sadece bir prens kalmıştı.

Mavi gözlü iblisi tekrar süzdüm.

"Sen Tembellik Prensi'sin," dedim. Hafif bir baş selamı verdi ama başka bir şey söylemedi. "Hâlbuki ben seni..."

Şehvet, "Çok daha tembel mi diyecektin?" dedi. "İnan bana, öyledir. Kitaplarının arasında aylaklık etmekten başka bir şey yapmaz. Hanedanı devasa, dağınık bir kütüphanedir. Çemberinin hiçbir yerinde ne bir seks partisi, ne de günahkâr bir manzarayla karşılaşabilirsin. En son ne zaman seks yaptığını bile bilmiyorum. Bahse girerim son yüz yıldır kendi aletine bile dokunmamıştır. Âlemlerdeki tüm iblisler için büyük utanç!"

Tembellik, erkek kardeşine sevimlilikten başka bir anlam taşımayan bir tebessüm etti. "Kitaplarımın arasında cüretkâr cinsel ilişki vaziyetlerini tasvir eden pek çok metin var. Bir bedeni zevkten titretmek söz konusu olduğunda muhtemelen senden daha çok yöntem biliyorumdur."

Şehvet, "*Yöntemi* biliyor olabilirsin ama o yöntemleri *uygulamak* bambaşka bir meseledir. Kitabı bir kenara bırakıp çaba sarf etmen gerekir," dedi.

"Okuma eylemimi bölmeme gerek kalmadan da ıslak bir ağız benimkini..."

Büyük bir hızla Şehvet'in omzuna bir hançer saplandığı anda Öfke, "Yeter artık," diyerek araya girdi.

Şehvet, "Senin derdin ne lan?" deyip omzundaki hançeri çıkarırken onu fırlatan Hırs'a öfkeyle bakarak üzerine yürüdü, saldırganlığı parfüm gibi etrafa yayılıyordu. "Dövüşmek mi istiyorsun, kardeşim?" Takım elbisesinin ceketini çıkardı, gömleğinin kollarını katlarken gözlerinde şimşekler çakıyordu. "Gel, dövüşelim."

"Şehvet, geri çekil." Öfke, erkek kardeşinin karşısına dikilip devasa gövdesiyle onu engelledi. "Ya burada kalıp bir işe yara ya da bu saçmalığı başka yerde sürdürün."

"Hanedan hançerini bana fırlatan Hırs'tı; saçmalık falan değil bu. Ben buraya gelerek ona iyilik yapıyorum. Lanetli kafataslarını ve Tembellik'in iç bayıltan gözlemlerini dinleyeceğime, zamparalık yapıp içki içiyor olabilirdim."

"Sapasağlam ayaktasın. Demek ki Hırs'ın hançeri hayati bir organına isabet etmemiş." Öfke, Şehvet'in yanıt vermesine fırsat vermeden Hırs'a döndü. "Vesta'nın cesedini nerede buldun?"

Hırs, yanıt vermeden önce kısa bir süre sessiz kaldı. "Kendi banyosunda. İdmanını bitirip birlikte yiyeceğimiz akşam yemeği öncesi banyo yapıyordu. Yemeğe gelmeyince bir terslik olduğunu anlamıştım. Vesta, hiçbir zaman hiçbir şeye geç kalmazdı." Geniş adımlarla ilerleyip masaya bıraktığı bardağı alarak viskiyi bir dikişte bitirdi. Ben ne olduğunu bile anlayamadan bardağı karşı duvara fırlatıp paramparça oluşunu izledi. "Vesta, özeldi. Hiç kimse onun yerini dolduramayacak. Bunu kimin yaptığını *biliyorsun*. İkaz etmek için kafatasının göz çukurlarına yakut bile koymuş. Hanedanımın itibarı için kan intikamı talep ediyorum. Bu talebimi yerine getirmezsen Hırs Hanedanı seni ve maiyetini düşman ilan eder."

Öfke yavaşça bana döndü. "Emilia."

Sesindeki sakinlik, Şehvet ve Tembellik'in birdenbire giysilerindeki iplikleri ilgi çekici bulması, Hırs'ın gözünü bile kırpmadan sert sert bakması... Katilin bir kurt adam olduğunda ısrarcıydı. Kanıtlar sunulmuştu; kız kardeşimin aleyhine.

Kan intikamının şartlarının ne olacağını tam olarak kestiremiyordum ama gerçekleri etraflıca araştırmadan Vittoria'ya zarar vermelerine izin veremezdim. Aynı zamanda, Hırs'ın bize savaş ilan etmesini önlememiz gerektiğinin de farkındaydım.

Öfke, yüzünde o buz gibi, Cehennemin hükümdar prensi ifadesiyle bana şöyle bir bakıp tekrar erkek kardeşine döndü. "Tembellik, biçim değiştirici olmayan bir canavarın bu yaraları açmış olma ihtimali için ne dersin?"

"Uzak bir ihtimal derim. Net bir oran veremem ama başka bir yaratığın fark edilmeden şato duvarlarını ya da muhafızlarını aşması neredeyse imkânsız. Eh, âlemler arasında büyüyle seyahat edebilen

bir biçim değiştiricinin şatonun içine girmiş olması çok daha yüksek bir olasılık."

Hırs, "Üstelik Haset, o iğrenç yaratığın muhafızlarını kolayca alt ettiğini söyledi," diye ekledi. "Şatosundaki özel odasına kadar ulaşmayı başarıp curcuna çıkarmış ama Haset, o lanet kadının Alexei'yi böyle ulu orta ayartmasının, kendisini oyalamak için bir tuzak olduğundan şüphelenmiş. Kim bilir nasıl alçakça bir hile peşindeydi. Şatosundan çalınan bir şey var mı diye kontrol etmiş ama henüz bir sonuç alamamış."

Tembellik, "Haset, bir şeylerin çalındığını fark etse bile ne olduğunu açıkça söylemeyebilir," dedi.

Başımı iki yana salladım. Kız kardeşimi suçlamak için bu kadar delil yeterli miydi yani? Hırs'a döndüm. "Vittoria ve sen müttefiktiniz. Senin hanedanına neden saldırsın ki? Anlaşmanızın şartları neydi?"

Hırs'ın soruma yanıt vermeye niyeti yok gibiydi ama Öfke ona öyle bir baktı ki, gelecekteki kraliçesini duymazdan gelmenin pek de akıllıca olmayacağını düşündü. Bu seferlik görmezden gelsem de böyle bir saygısızlığı ikinci defa hoş görmeyecektim.

"Kız kardeşin, rakip hanedan mensupları önünde açık etmeyeceğim sebeplerden Yedi Çember'de bir müttefik edinmek istedi. Anlaşmamızdaki şartlardan biri, hiçbir kurdun zarar görmemesiydi. Makul bir şart gibi görünüyordu çünkü hâlihazırda kurtlarla müttefik olmuş ve onlardan da aynı koşulu kabul etmelerini istemişti. Bu türden canavarları evcilleştirme fikri ilgimi çekmişti; onlardan ne kadar faydalanabileceğimi görme fikri... Aslında kurtlarla aramızda husumet vardı, bu yüzden de ilginç bir kumar olacağına kanaat getirdim."

"Söylediklerine bakılırsa Vittoria'nın sana düşmanlık beslemesi mümkün değil." Prensi şöyle bir süzdüm. "Neden sözünden dönsün ki? Vesta'nın ne kadar özel olduğunu birkaç kez tekrarladın ama savaş alanındaki yetenekleri bir yana, *neden* bu kadar özel olduğunu bizimle paylaşmadın. Yoksa kız kardeşim, bir sırrını mı öğrendi?"

"Vittoria'nın çarpık zihninde hangi tilkilerin dolaştığını anlıyormuş gibi davranmaya tenezzül edecek değilim. Büyük ihtimalle, kız kardeşin benim Öfke adına çalışan bir casus olduğumu öğrenip intikamını aldı. Sanıyorum ki her şey bu kadar basit."

Şaşkınlığımı gizleyemeden nişanlıma baktım. "Onu casusluk yapsın diye ikizimin peşine mi takmıştın?"

"Senin için tehdit oluşturabilecek her şeyden haberdar olmak istedim." Öfke'nin sesinde de yüzünde de pişmanlıktan eser yoktu.

Hırs, "Gördün mü?" dedi. "Nişanlın bile onu gözünün önünden ayırmaması gerektiğinin farkında. İntikam tutkunu, kindar alçağın teki o." Bakışlarını bana diktiğinde kendi intikamını almaya hazır bir hâli vardı. "Büyülü kafatasını bizimle alay etmek için gönderdi. En değerli elemanımı katletmekle kalmadı, tanınmayacak bir et yığınına çevirdi. Kız kardeşin, işlediği suçları canıyla ödemeli. Erkek kardeşim bu infazı yerine getirmezse hem senin hem de ailenin peşine düşer, o haysiyetsiz kanının son damlası da bu âlemden silinene dek durmam. Vittoria benden bir parçayı aldı, şimdi sıra bende."

Kalbim tekledi. Evet, kanıtlar ikizimin aleyhineydi fakat bunu böyle göstermek herkesin kolayca yapabileceği bir şeydi. "Asla böyle bir şey..." Biraz düşünmek için prenslerden uzaklaştım. "Kafatasının sesi ikiziminkine benzemiyordu."

Hırs, "Büyülediği kafataslarının sesinin kime benzediğini nereden biliyorsun peki?" diye çıkıştı. "Öfke Hanedanı'na da tehdit mi gönderdi?"

Hızla arkamı dönüp Öfke'ye baktığım sırada damarlarımda akan kan değil umuttu. Vittoria bana en az bir tane büyülü kafatası gönderdiğini daha önce itiraf etmişti. Öfke'nin bu hanedan sırrını açık etmemde bir sakınca görüp görmediğinden emin değildim ama konuyu kapatmamı istediğine dair bir işaret de vermedi.

"Son zamanlarda bana birkaç tane büyülü kafatası gönderildi ama maksatları tehdit değildi. Üstelik her birinin sesi tüyler ürpertici derecede ikizimin sesine benziyordu. Ama bununki benzemiyor. Ayrıca kız kardeşim bana göz çukurları yakut kakmalı bir kafatası daha önce hiç göndermedi." Öfke'yle göz göze geldik. "Kafatasları hâlâ elimizde, değil mi? Onları alıp buraya getirebiliriz ve böylece herkes seslerini duyabilir."

Hırs, "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," diyerek karşı çıktı. "Bana gönderdiği kafatasında bir başkasının sesini kullanmış olabilir. Hatta belki

de içimize şüphe tohumu ekmek için böyle yapmıştır. Ayrıca yakut onun çok iyi bildiği bir taş."

"Birinin ona tuzak kurduğunu düşündürmeye yetecek bir sebep daha."

Hırs, "Kim?" diye çıkıştı.

Hemen, "Vesta'ya zarar vermek isteyen biri var mıydı? Ona saldırarak *sana* zarar vermek isteyen biri? Ayrıca bu paramparça cesedin Vesta'ya ait olduğundan nasıl bu kadar eminsin?" diye sordum ve tüm prenslerin dikkatini tekrar üzerime topladım. "Geriye teşhis edilebilecek pek bir şey kalmamış. Parçalarını banyosunda bulman bir kenara, bulduğun cesedin hizmetçilerinden birine değil de Vesta'ya ait olduğunu nereden biliyorsun? Ya da cesedin cinsiyetini nasıl tayin edebildin?"

"Açıkçası..." Hırs, yazı masasının çevresinde volta attı. Tembellik'e baktı. "Kan testi yaptın değil mi?"

"Yaptım fakat iblis ve kurt adam başta olmak üzere birkaç farklı türe ait sonuçlar elde ettim; bu durum kimlik tespitini zorlaştırdıysa da kurt adam kokusu en baskınıydı. Başka herhangi bir yaratığa kıyasla kurt adamların kan kokusunun genellikle daha baskın olduğu düşünülürse, şaşacak bir şey yok. Ayrıca Leydi Emilia haklı; cinsiyet tespiti yapamadım."

"Dolayısıyla, Vesta'nın öldürüldüğüne kesin gözüyle bakamazsınız; kaçırılmış ya da kendi hür iradesiyle kaçıp gitmiş olabilir." Tembellik'in gözlerinin içine baktım. "Doğru mu?"

Tembellik, soluğunu ağır ağır bıraktı. "Doğru fakat bence olası değil."

Hırs'a, "Peki ya kurt adam kanı?" diye sordum. "Ordularının komutanının cesedinde niçin iblis kanından başka bir kan var?"

Hırs kaşlarını çattı. "Ona saldıran yaratık bir kurt adam olduğu içindir. Kurt adamların ikizinin emirlerine itaat ettiğine dair bir başka kanıt daha."

"Kimin kime itaat ettiğini kesin olarak bilemezsin. Düpedüz varsayım bu." Bir kez daha Öfke'ye dönüp onu muhatap alarak, "Kız

kardeşime hüküm giydireceksen, bunu yalnızca onun suçlu olma ihtimaline değil, gerçeklere dayandırarak yapmanı beklerim. Yakutların onun taşı olduğunu söylüyorsunuz ama bunu bilen hemen herkes ona kolayca tuzak kurabilir. Hırs da dâhil," dedim.

"Haddini aşıyorsun, Gölge Cadısı." Hırs, yırtıcı bir hayvan gibi homurdandı.

"Bir şeyler saklamıyorsanız, bu varsayım sizi öfkelendirmemeli, ekselansları. Vittoria'nın kısa süre önce bana gönderdiği kafataslarında yakut yoktu. Size gönderilende yakut bulunması tuhaf... Yerinizde olsam, hakikati açığa çıkarmak için Vesta'nın ölmeden önceki birkaç saatte neler yaptığını etraflıca öğrenmeye çabalardım. Odasının çevresinde bulunanlar arasında olağandışı bir şey duyan ya da gören olmuş mu?"

Hırs, "Hayır," diye terslendi.

"Vesta'nın hanedan eşrafından herhangi biriyle husumeti var mıydı?" diye direttim.

Çemberin prensi bana tiksiniyormuş gibi baktı. "Vesta ordularımın komutanıydı. Çok yetenekliydi ve görevine yürekten bağlıydı. Hanedan mensuplarını hoş tutmak gibi bir gayesi hiçbir zaman olmadı. Sevilmesi değil korkulması gereken biriydi."

"Lütfen kusura bakmayın, ekselansları fakat biri özel korumalarını alt edip onu gafil avlamış. Vesta'ya zarar vermek bu kadar kolaysa, aynı şeyin sizin başınıza gelmeyeceğini kim bilebilir?" Bakışlarımı odada gezdirdim ama Öfke hariç hiçbir prens gözlerime bakmadı.

"Kardeşim, sınırlarımızı aşıp kimseye yakalanmadan Vesta'nın odasına girmesi en olası yaratığın bir biçim değiştirici olduğuna çoktan hükmetti." Hırs, bu sözleri başıyla onaylayan Tembellik'i işaret etti. "Senin gaddar kız kardeşin, böyle bir yaratığı kendine sevgili olarak seçti. İç savaş çıkarmaya çalıştığı besbelli. Başka ne sebeple sadık kalmaya hiç niyeti olmayan bir müttefikliği kurma zahmetine girmiş olabilir ki? Gerçeği kabullen ve masumları sorgulamayı bırak artık. Vesta öldü. Kız kardeşin onun ölümünden sorumlu. Bu kadar. Belli ki ölümlülere has duyguların, aşikâr olanı görmene engel oluyor."

Kız kardeşim korkunç suçlar işlemiş olabilirdi fakat benim kanımdandı. Hakikati tüm ayrıntılarıyla öğrenene dek onu savunacaktım.

Bu kadar ağır bir suçlamayla karşı karşıya kalan kim olursa olsun, aynısı yapılmalıydı. Hırs'ın, elinde hiçbir geçerli kanıt olmadan ancak cadı avı denebilecek bu saldırının başını çekmekten memnun oluşu dehşet vericiydi. Erkek kardeşlerinin de burada öylece dikilip olan bitenden zevk alması sinirlerimi bozuyordu. Nişanlımın bana baktığını hissedince ona döndüm.

Öfke'nin benimkilerle buluşan bakışları çok keskindi. Üstelik ser verip sır vermiyordu. O bana baktıkça endişeye benzer bir duygu midemi düğümledi. Bana böyle delici bakışlar atan müstakbel kocam değil, hepsine hükmedecek kadar korkutan iblisti.

Hırs, yazı masasının etrafından dolanıp az önce Şehvet'e fırlattığı hançerini iki eliyle kavradı. "Hükmün nedir, kardeşim? Hırs Hanedanı'na mı yoksa müstakbel karının kız kardeşim dediği şu ucubeye mi savaş açacaksın?"

Öfke'nin yüzünü bir an yalayıp geçen hesapçı ve buz gibi ifade bende diz çöküp yalvarma isteğini tetiklediyse de bakışlarımı ondan ayırmamak, duygularımı bastırmak için çabaladım. Kararını vermek üzereymiş gibi göründüğünden bir kez daha ikizimi savundum.

"Generaller ve krallar, toplum tarafından onaylanmadığında dahi, zor kararlar vermek mecburiyetindedir. Adil olması için yargılamanın duygulara değil gerçeklere dayandırılması gerekir."

Çenesindeki kaslardan biri seğirdi.

Öfke, "Hırs Hanedanı mensuplarından birine saldırmak suretiyle ciddi bedensel hasara ve ölüme sebebiyet veren Vittoria Nicoletta di Carlo, Yedi Çember'e resmen savaş ilan etmiş ve bunun sonucunda âlemin düşman saflarında yer almıştır. Kendisi, Yedi Çember'den herhangi birinde, herhangi bir yerde görülecek olursa Cehennem Prenslerinin her biri, halkının güvenliği için uygun gördüğü eylemi gerçekleştirmekte özgürdür. Öfke Hanedanı, Hırs Hanedanı'nın kan intikamı talebini kabul etmektedir. Yedi Günah Hanedanı'nın resmî mensuplarından herhangi biri, onu yakaladığını bana bildirmeksizin hükümlüyü koruyacak olursa aynı şekilde cezalandırılacaktır," derken erkek kardeşlerinden hiçbirine bakmadı.

Öfke'ye bakakaldım. Sözlerini tastamam işittiğimin farkındaydım ama doğruluğuna inanamamıştım. Kulaklarımda aniden başlayan

çınlama yüzünden doğru dürüst *düşünemiyordum.* Müstakbel kocam, sonsuz bir evlilik bağını tamamlamak üzere olduğum iblis, az önce ikizimi ölüme mahkûm etmişti. Erkek kardeşleri bu kararı onayladıklarını mırıldanırken her birine içimde volkan gibi kaynayan öfkeyle dik dik baktım. Ortada gerçek namına hiçbir şey yoktu. Ne bir tanık vardı ne de suç delili.

"Kan yemininin yazılmasını sağlayacağım." Hırs dönüp bakmaya tenezzül etmediğim birine başıyla işaret verdi. "Şehvet, Tembellik, Hırs ve Öfke hanedanlarına uygun bir dille yazılması gerektiğinden, bu biraz vakit alabilir. Şimdi lütfen misafirhanelerimden birine yerleşip dinlenin ya da oyun salonlarımdan birinde eğlenmenize bakın."

Öfke, başıyla onaylayıp nihayet bana döndü. Yüz ifadesinde ne keder ne de affedicilik vardı; ancak sorumluluk ve buz gibi bir adalet denebilirdi. Hatta övünç.

Hiddetle Köken'e uzandığımda gözlerime kan kırmızı bir perde inmiş gibiydi; odanın her yerinde düzinelerce alev çiçeği açtı. Şehvet ve Tembellik, korkuya kapılıp geri çekildi. Alevlerin sıcaklığından, alınlarında boncuk boncuk ter birikmişti.

İlk defa zarar verebilecek alevlerden çiçekler yaratmıştım. Bundan gayet memnundum çünkü hepsinin yanışını izlemek istiyordum. Alevler bir hedef bulma, küle çevirme gayesiyle çatırdayıp sıçradı.

Şehvet'in önünde durduğu tabloya bir kez bakmam yetti; alevden gül goncaları birer birer tabloya çarpıp tuval bezini tutuşturdu.

Hırs bağırarak emir verince bir iblis hemen konsolun üzerindeki su dolu sürahiyi kaptı. Aslında, zahmete girmesine gerek yoktu. Yanmış tuval bezinin kokusu içinde alevlere sessizce geri çekilme emri verirken hepsinin korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerine tek tek baktım. Belki de kız kardeşim doğruyu söylemişti. Artık iblislerin bizden korkmasının vakti gelmişti.

"Kusura bakmayın, öfkeme yenik düştüm."

Eteklerimi toplayıp arkamı döndüm ve korkudan titreyen hizmetkârın peşinden odadan çıktım. Onca zaman sonra kız kardeşime henüz kavuşmuşken cehennem buz tutana dek başına gelebilecek herhangi bir kötülüğe göz yummayacaktım. Ne kadar hilekâr ve sinsi olsa da, benim kanımdandı ve sadakatimi hak etsin ya da etmesin, kanımın son damlasına dek onu koruyacaktım.

BEŞ

Öfke, misafir odasına girdiğimiz ve konuşmalarımızı gizli tutmak için bir koruma büyüsü savurduğu sırada, "Sana entrika yapma demiyorum," dedi. "Sadece temkinli ol."

"Öyle bir emri nasıl..." Volta atmayı derhâl bırakıp arkamı döndüm ve bakakaldım. "*Ne?*" Kraliyet emrini yok saymamı söylediğine inanamadım. Bana dikkatle baktı ve asıl durumu o an idrak ettim: *Yedi Günah Hanedanı'nın resmî mensuplarından herhangi biri, onu yakaladığını bana bildirmeksizin hükümlüyü koruyacak olursa aynı şekilde cezalandırılacaktır.* Öfke, evlilik bağımız tamamlanmadıkça hiçbir günah hanedanının resmî mensubu olmayacağımı ve kraliyet emrinin beni kapsamayacağını gayet iyi biliyordu.

Akmayan gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Öyle ya da böyle, nişanlım benim çıkarlarımı gözetmişti. Gerçi bu hüküm bir meseleyi daha da karmaşıklaştırıyordu: Gerçekleri ortaya çıkarma girişimlerime bizzat yardımcı olursa yeminini bozmuş olacaktı. Kızgınlığım bir anda geçti.

"Erkek kardeşlerin bu haince pazarlığını fark ederse kelleni almak ister."

"İlk kez olmuyor." Tebessümü yırtıcı bir hayvan gibiydi. "Son da olmayacak. Öfkelerinin sadece gücümü perçinlemeye yaradığını unutuyorsun. Savaşmak istemeleri hoşuma gider."

Koşar adımlarla yanına gidip onu sıkıca kucakladım. Hemen beni kollarıyla sarıp karşılık verince sevinçle iç çektim. "Sen kurnaz ve muhteşem bir iblissin. İyi ki benimsin. Seni oracıkta boğazlamak istemiş olsam bile."

"Ya da yakıp kül etmek istemiş olsan bile mi?" Öfke, güç gösterimden korkmamış da memnun olmuş gibiydi.

"Kendimi bir an için kaybetmiş olmam sana zorluk çıkaracaksa, üzgünüm."

"Çıkarmayacak. Çıkarsa bile, öfken hoşuma gidiyor."

Artık öfkemi kontrol altına aldığımdan, cinayete dair az önce öğrendiklerimize odaklandım. Bana göre hikâyede yerine oturmayan bir şeyler vardı ama nedenini tam olarak kestiremiyordum. "Vesta'nın geçmişine dair herhangi bir bilgin var mı?"

"Sadece bu günah hanedanına gelişinden birkaç yıl önce Hırs'ın onu bizzat aradığını biliyorum. En yakın danışmanlarımızla dair sırlarımızı genelde paylaşmayız, o yüzden pek fazla bir şey bilmiyorum."

"Haset biliyor mu?"

Öfke, soluğunu yavaşça bırakıp biraz düşündü. "Casusları sayesinde biliyor olabilir. Ama benim de kendi casuslarım var ve Hırs'ın Vesta'yı niçin ordularına komutan atadığını asla öğrenemediler."

"Bu çok tuhaf, değil mi?"

"Bazı gizli yetenekleri ve büyü becerileri varsa erkek kardeşimin onu özellikle istemesi mantıklı olabilirdi. Hırs'ın günahı, onu hırsı yayacak şeyleri himayesinde toplamaya iter; bunlara iblisler de dâhil."

Hâlbuki Tembellik cesette birkaç farklı türe ait kan örneği tespit ettiğini söylemişti.

"Vesta *iblis miydi?*"

"Aksini iddia etmek için hiçbir dayanağım yok." Öfke, alnıma bir öpücük kondurup çenesini başıma yasladı. "Aklından ne geçiyor?"

"Belki de safkan bir iblis değildi. Yoksa Hırs neden onun çok özel ve yeri doldurulamaz olduğunu üstüne basa basa söylesin ki? Hem cesette niçin o kadar büyük oranda kurt adam kanı vardı?"

"O kadar vahşi bir mücadele sırasında, saldırgan da kurban kadar çok kan kaybedebilir."

"Bunun farkındayım. Ama Vesta'nın cesedi paramparçaydı. Bir kurdu ölümcül derecede yaralamış olsa bile daha çok akan kan onunki olurdu; *iblis* kanı..."

"Makul bir çıkarım. Fakat kurt adam kanının baskın kokusu, bizim duyularımızı altüst eder. Tıpkı kuvvetli, baskın kokular gibi. Amonyak kokusu aldıktan sonra altındaki diğer kokuları ayırt etmeye çalışsan da amonyak hep baskın çıkar."

"Kan ve kemikler aşkına! Katilin tek yapması gereken olay mahalline kurt adam kanı serpmekti."

"Kurt adamların iblislerle ve vampirlerle uğraşmak istememesinin sebeplerinden biri de budur. Geçmişte, sırf bu yüzden avlanmışlardır."

Tiksinerek dudağımı büktüm. Kurt adamlar, iblislerden ve vampirlerden nefret etmekte haklıydı.

Tarihin bu karanlık sayfasını bir kenara bırakıp mevcut durumla tutarlı olabilecek diğer seçeneklere kafa yordum. "Vesta'nın ailesiyle konuşursak ona zarar vermek isteyecek kişilere dair işe yarar bir şeyler öğrenebiliriz. Askerlerini eğitmediği ve Hırs'tan ayrı geçirdiği zamanlarda kiminle olabileceğini örneğin... Vazifesi dışında neler yaptığını öğrenebilirsek kaynağını takip edebileceğimiz bir ipucuna ulaşabiliriz."

"Kan yeminini imzaladığımda neler bulabileceğime bir bakacağım." Şefkatli, yavaş dokunuşlarla omurgamı baştanbaşa okşadı. "Yeri gelmişken söylemeliyim ki kan yeminini imzalamanı engelleyecek bir bahane bulmamız gerekecek. O fermanı imzalarsan çevirdiğim dolaplar dahi işe yaramaz."

Başımı göğsüne yaslayıp düşündüm. "Pekâlâ, sana çok kızgın bir hâlde odadan ayrıldığımı gayet iyi biliyorlar. Oyun salonlarından birine gitsek ve ben iblisyemişi şarabını fazla kaçırsam mesela? Gerçekten sarhoş olmayacağım ama olursam da, idmanımız sırasında yaptığın gibi beni bir büyüyle ayıltırsın. Ulu orta olay çıkarırım, sen de beni odama dönüp olanları unutmaya teşvik edersin. Erkek kardeşlerinin buna inanması için rolümüzü ciddiyetle oynamamız yeter."

Öfke bir adım geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Hırs Hanedanı'nın kumarhanelerinden birinde dikkat çekebilecek kadar büyük bir olay çıkarman için gerçekten ahlaksızca bir şey yapman gerekir. Yani, resmen rezalet çıkarmalısın ve böyle bir yerde bunu başarman çok zor olur. Şatonun bir bölümünü yıkman ya da bir başka günahı herkesin üstüne salman dışında, bunun mümkün olacağını pek sanmıyorum. Bu zorlu göreve hazır mısın?"

Bu soruyu *bana* soruyordu ama aslında *o da* bu konuda kendine güvenmiyor gibiydi. Belki de *mesele* buydu. Hırs'ın, refakatçilerimizi beklerken gözlemlediğim kabul salonunu hatırladım ve aklıma şeytani bir fikir geldi. Sağlam bir kargaşa çıkaracağıma gayet emindim. Müstakbel kocamın dillere destan öfkesi, bunu garantileyecekti.

Rezalet çıkarmak zorunda değildim; ihtiyacım olan tek şey Öfke'nin fitilini ateşlemekti.

"Şehvet ya da Tembellik hangi oyun salonundaysa birinin yanına gidip bana yerinizi bildiren bir haber gönder. Sakinleşmem için beni yalnız bıraktığını söylersin, ben de salona görkemli bir giriş yaparım."

"Ben bunu..."

"Bana güvenmek zorundasın, *Samael*." Gerçek adını fısıldadığım an taş kesildi. Hakikatini bildiğim için ona güvenmiştim. Şimdi onun bana güvenme vakti gelmişti. "Yapacağım gösteriden senin de en az diğerleri kadar etkilenmen gerek. Ne yapacağımı önceden bilirsen sürprizi bozmakla kalmayacak, rolünü de hakkıyla yapamayacaksın. Şimdi git." Yükselip dudağına bir öpücük kondurduktan sonra onu kapıya doğru ittim. "Bir de lütfen leydine yaraşır bir hizmetkâr gönder."

Loş oyun salonuna kendinden emin adımlarla, kalçalarımı haddinden fazla sallayarak girip garsonlardan birinin dolaştırdığı tepsiden bir kadeh kaptım. İblisyemişi şarabından küçük bir yudum alıp salondakileri süzerken ruj sürdüğüm dudaklarıma kışkırtıcı bir tebessüm kondurdum. Salonun çevresini kuşatan keçe kumaşla kaplanmış oyun masaları, bu günah hanedanının lordları ve leydileriyle tıka basa doluydu. Ahşap mobilyaların tümü koyu renkli, zarif oymalarla bezeli ve

kumarbazların rahatça oturup uzun süre kalkmayacağı kadar rahattı. İblisler oyunun başından kalkmaya ihtiyaç duymasın diye içki ve yemek dolu tepsilerin biri gidip biri geliyordu.

Zemini kaplayan halı, durup inceleyecek vakti olanlar için epey gösterişliydi ama oyun salonunun o karanlık, efsunlu havasında göze çarpmıyordu. Her köşede hafifçe titreşen meşalelerin yumuşak ışığı rahat bir ortam yaratıyordu. Hırs'ın kumarbazlara bu günah hanedanının dışındaki her şeyi unutturmak istediği apaçık ortadaydı. Salonun ortasına yakın bir yerde, birkaç iblisin soyunarak dans ettiği yüksek bir sahne vardı. Sahnenin önüne konan çok sayıda ufak masa, kumarbazların oturup bu şehvet gösterisini izlemesine olanak veriyordu. En ön sıralarda tek başına içki içen birkaç iblis dışında, masaların çoğu boştu. Aklıma gelen ilk fikir işe yaramayacak olursa bu sahne ikinci seçenek olarak muhteşem olurdu.

Salonun sağ tarafına doğru kule gibi üst üste dizilmiş tüketilmeyi bekleyen likör ve şarap şişelerinin sergilendiği upuzun ışıltılı bir bar vardı. Tahmin ettiğim gibi, Hırs'ın tesiri küçük kıvılcımlar hâlinde ruhuma dokunup arzularımı büyüttü. İlgi çekmek istedim ve buna seve seve karşılık verecek birileri derhâl çevremde toplandı. Büyünün tesirinden kurtulmaya çalışmak yerine onu kabullenip gizli görevimi tamamlamamı sağlayacak bir güç olarak kullandım.

Öfke, Hırs'ın çalışma odasına müthiş bir özgüvenle girmişti; kalbim şüpheyle çarpsa da, ben de onun tavrını takınıp aynı şekilde davrandım.

Oyuna kendini iyice kaptıranların zar attığı bir masada oturan hedefimi gözüme kestirdikten sonra beni fark etmelerine fırsat vermeden biraz durup diğerlerini gözlemledim. Çevresinde oturan iblislerin hepsi epey kibar görünüşlü olunca üst kademeden soylular olduklarını düşündüm. Dikkat çekecek gösterimi sergilemenin yanı sıra, Vesta'yı tanıyan biriyle sohbet etmeliydim. İkizimi cinayet şüphelisi olmaktan kurtarmak için tek başına bunu yapmam yetmeyecekti ama gerçekleri öğrenmek istiyordum. Hırs'ın Vittoria'ya dair düşünceleri çok kısa sürede değişmiş gibiydi ve diğer prensler göz ardı etmiş olsa da bu durum beni şüphelendirmişti.

Sallandıkça kalçalarıma çarpan inci dizilerinin verdiği histen zevk duyarak Şehvet'in yanına doğru ilerledim. Üzerimdeki bu parça, adı-

na etek denebilmesi için yeterli uzunluk ölçütünü karşılamıyordu. Kumaştan değil, uyluklarımın yarısını zar zor kapatan yüzlerce inci dizisinden yapılmıştı. İç çamaşırı giymediğimden attığım her adımda kalçam daha çok sallanıyor, kumarbazlar görsel bir ziyafet çekiyordu. Seçtiğim üst, bir o kadar cüretkârdı: Askılara ve göğüs kuplarına bağlı inci dizilerinden bir gerdanlıkla hareket ettiğimde karşımdakinin hayal gücüne zahmet bırakmayan, tamamen değerli taşlardan oluşan yarım bir korseden başka bir şey değildi.

Burada çıplaklık utanılacak bir şey değildi ama yaptığım plana Öfke'nin vereceği tepki bu hanedandaki iblislerin dilinden düşmeyecekti. Kumarbaz güruhunun arasında beni fark ettiği an dikkatimden kaçmadı. Öfke'nin bakışları yakıcı ve elle tutulacak kadar somuttu. Onu tamamen görmezden gelip Şehvet'in yanına doğru sinsice ilerledim. Ortamın sıcaklığı bir iki derece azaldı ama ben yine de nişanlıma bakmadım. İkimiz de payımıza düşeni yapacaktık. Kız kardeşimin hayatı, o kan yeminini imzalamaktan kaçınmama ve suçsuz olduğunu kanıtlamama bağlıydı.

Çevremdeki hemen herkesin sırtımı ve incilere baskı yapan göğüslerimi göreceğini bilerek Şehvet'in yanından keçe kaplı oyun masasına eğildim. "Şansınız yaver gidiyor mu, ekselansları?" Tam da tahmin ettiğim gibi, Şehvet, bakışlarını asla dolaştırmaması gereken her yerde uzun uzun dolaştırdı.

Günahının tesirini hafifçe hissettim ama sanki henüz saldırıya geçmiyor, kendini tutuyor gibiydi. Erkek kardeşinden gerçekten ödü kopuyordu. Göğsüne saplanacak bir hanedan hançeri, herkesin dikkatini cezbederdi. Üstesinden gelmem gereken ufak bir pürüzdü bu. Gizli görevimizi tamamlayabilmemiz için Şehvet'in günahını nişanlımla lehimize kullanabilmemiz lazımdı.

"Doğrusu, şimdi açıldı denebilir." Bir an gülümseyip tekrar masaya baktı. Hemen yanında oturan, çil çil altınları önüne yığmış bir erkek iblis bana kaçamak bir bakış attı. İblisin sağ elinde bir mühür yüzüğü vardı. Üst kademe soylulardan olması kuvvetle muhtemeldi ve oynayacağım oyun için biçilmiş kaftandı.

Şehvet'e doğru eğilirken yüzüklü iblise hınzırca gülümsedim. "Arkadaşınız kim?"

Şehvet, bakışlarını elindeki kartlardan kaldırıp baktığım yere çevirdi. "Dük Devon. Hırs'ın baş danışmanlarından biridir."

Tebessümüm tüm yüzüme yayıldı. "Tanıştığımıza memnun oldum, majesteleri. Ben..."

"Burada kim olduğunuzu bilmeyen tek bir iblis dahi yok, Leydi Emilia." Dük sırıttı. Üstelik samimi görünüyordu. Çok yazık. "Daha önce hiç *Dead Man's Pride* oynadınız mı?"

Bir başka iblisin üfledikten sonra zarları masaya atışını izledim. "Şans oyunu oynamayı pek sevmem."

Göğüslerime kayan bakışları, başka türlü oyunlar oynamak ister miyim diye merak ettiğini belli ediyordu. "Benim için oynar mıydınız?"

Kendi gözlerimi oymayı yeğlerdim. "Şimdilik yalnızca izleyeceğim. Majesteleri yeterince becerikliyse, belki beni ikna edebilir."

Öfke huzursuzlanınca ortam biraz daha soğudu.

Şehvet'le aralarına sıkışıp otururken kalçamı bilerek Devon'un koluna sürttüm. Şehvet'in kulağına eğilip dükün duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadım. "Şehvet Hanedanı adına bana bir hediye göndereceğinizden söz etmiştiniz." Şarabımdan bir yudum alıp kadehi bir kenara bıraktım ve başka dolu bir kadeh aldım. Kimse bir önceki kadehi bitirmediğimin farkına varmış gibi görünmüyordu. Şehvet'e biraz daha yaklaşıp sesimi alçalttım. "Gerçekten meraklandım. En son gönderdiğiniz gibi bir hediye mi yoksa gerçekten hoşuma gidecek bir şey mi?"

"Ah, çok daha iyisi." Şehvet tamamen bana dönüp vücudumu baştan aşağı süzerken oyunu boş verdi. Yüzüme baktığında her ne gördüyse, dikkatini tekrar oyuna vermeye ikna olmasına yetmişti. "Zevk almaksızın da zevk bahşedebilirim. Bir parça ister miydin?"

"Burada mı?" Düke kaçamak bir bakış attım. Dinlemiyormuş gibi davransa da vereceğim yanıtı duymaya can attığı, oturduğu yerde öne eğilişinden belliydi.

Şehvet prensi, pek çok iblisin soyunarak dans ettiği sahneyi işaret etti. Erkek iblislerden biri, aletini kaplayan mücevherler dışında çırılçıplaktı; kendini yavaşça okşuyor, bedeninde dolaşan açgözlü bakış-

lardan haz alıyordu. Hemen yanındaki bir başka erkek iblis, kulağına bir şey fısıldayıp diz çöktü ve herkesin gözü önünde onun aletini emmeye başladı.

Şehvet, delici bakışlarını üzerimden ayırmadı. "Sahnedekilere katılıp iki günahın tesirini aynı anda tecrübe edebilirsin. Vücutlarına işlenmiş mücevherler, tüm hisleri daha da kuvvetlendirmeye yarar. Şu inci dizilerinin hassas teninde hiç keşfetmediğin zevk bölgelerine sürtünmesiyle neler yaşayacağını bir hayal et..."

Gözlerimi sahneden güçlükle ayırıp Devon'a şöyle bir baktıktan sonra Şehvet'e döndüm. "Doğrusunu isterseniz, burada kalmayı tercih ederim. Sahneye çıkmama gerek kalmadan bana bir şeyler bahşedebilir misiniz yoksa oyununuza engel mi olurum?"

Öfke yanıma varmadan hemen önce hiddetinin buz gibi soğukluğu tenimi yaladı. Masadaki kumarbazların çoğunun oyunu ve altınlarını bırakıp çil yavrusu gibi dağılmasına bakılırsa bunu hisseden tek kişi ben değildim.

Sıcacık parmaklarıyla bileğimi okşadı. "Emilia."

"Sakın." Her zerrem çığlık çığlığa aksini arzu etse de kolumu savurup elinden kurtuldum. "İkizimi ölüme mahkûm etmemiş kişilerle *zevk dolu* bir sohbetin tam ortasındayım." Düke bakıp kibarca gülümsedim. "Öfke Prensi, sizi Dük Devon'la tanıştırayım."

Öfke, yırtıcı bir hayvan gibi dişlerinin arasından hırladı. "Siktir git, Devon."

"Sakin ol bakalım." Şehvet, erkek kardeşine bakıp sırıttı. "Böyle yapmaya devam edersen Leydi Emilia, aynı anda üç günahın birden tesirini tadar."

"Tabii, kelleni koparıp köpeklerime yedirmezsem." Öfke bu sözleriyle birkaç kumarbazı daha korkutup kaçırmayı başarmıştı. Neyse ki dük onlardan biri değildi. Tanrıça bana yardım ediyor olmalıydı çünkü bu günah çemberinde Devon'un seçtiği tesir ilgiydi ve küçük gösterimiz onun bu alandaki açgözlülüğünü güzelce doyuruyordu.

En sonunda bakışlarım Öfke'nin kızgın bakışlarıyla çarpıştı. Yüce Tanrıça biliyor ya, içindeki büyülü gücü zincirlerinden boşandığında seyrine dalınacak kadar muhteşem bir şeye dönüşüyordu. Rolünü us-

talıkla icra ediyordu. Az sonra vahşileşecekti ve onun bu durdurulamaz hâline şahit olmak için sabırsızlanıyordum.

"Beni rahat bırak. Bu gece *bazı* günahların tesirini yeterince tecrübe ettim. Şimdi lütfen kendi masana dön." Şehvet'in de Öfke kadar kolayca sezebileceğini bildiğimden yalan söylememek için kendimi tuttum. Yüzümü Şehvet'e döndüm ve "Sözünü ettiğin bir parça zevki şimdi tadabilecek miyim? Yoksa daha bekleyecek miyim?" derken bilerek Devon'a baktım.

Şehvet, bakışlarını hemen arkamda dikilmeye devam eden Öfke'den ayırıp bana çevirdikten sonra hafifçe eğildi. Kulağıma, "Hediyeni şimdi alacak olursan burada arbede çıkabilir," diye mırıldandı.

"Bu riski seve seve alırım." Dükün üzerine doğru bilerek sendeledim ve belimin biraz aşağısını kavrayarak beni dengede tutmasına ses çıkarmadım. Devon bana dokunduğu an Şehvet'in günahının tesirini hissettim. Hoş, buna hazırdım; o yüzden tesiri kendime biraz daha çekip beni ele geçirmesine izin vermeden istediğimi almamı sağlayacak bir güç olarak kullandım.

Dük Devon, elini kalçamdan derhâl çekti ama dokunuşunun bıraktığı his silinmedi. Şehvet'in günahının tesiri, ilk kez tecrübe ettiğim zamanki gibiydi; görünmez eller vücudumu okşuyor, tenimde dans ediyordu sanki. Fakat bu defa, muhtemelen Hırs'ın günah hanedanı sınırları içinde bulunduğum ve açıkça dikkat çekmek istediğim için o görünmez eller daha cüretkârdı.

Daha önce çaldığını fark etmediğim müziğin sesi daha da yükseldi, davulların vuruşu ısrarlı ve ilkeldi. Şehvetli. Planımı devreye sokmanın vakti gelmişti. Kendimi Devon'un kucağına bıraktım; kazanmak için hiç çaba harcamadığı hâlde herkese gösterip böbürleneceği bir ödül gibi kucağına kurulduğumu gören Dük ancak aşırı derecede memnun olmasından ileri gelebilecek bir şaşkınlıkla iç çekti.

Eğilip, "Kavalyeniz beni öldürmeyecek, değil mi?" derken göğsü sırtıma sürtündü.

"Böyle bir olasılık yok, majesteleri. Hele de bir cinayet soruşturması için buraya davet edildiğimiz düşünülürse."

Şehvet'in tesiriyle bedenimde dolaşan büyülü eller, baştan çıkarmak için hiç vakit kaybetmeden boynumdan göğüslerime doğru indi. Karşı konulması son derece zor bir büyünün etkisindeyken bilgi toplamaya odaklanmam epey güç olacaktı ama planımın ikinci bölümünde bu etki çok işime yarayacaktı.

Hain, görünmez eller, göğüslerimin altından karnıma kadar açıkta kalan tenimi o yavaş, baştan çıkarıcı okşamalarla önce aşağı sonra yukarı doğru dolaşırken sırtımı dükün göğsüne yasladım. Sıvı bir alev gibi boynumdan aşağı akan büyü, göğüslerimin arasında dolaşıp uçlarını hafifçe yalayarak beni ağır ağır okşuyordu.

Dük'ün kucağından yavaşça kayıp indiğimde salonun başka bir köşesinde olup bitenleri de göz ucuyla takip ediyordum.

"Zavallı kadının başına gelenler korkunç, değil mi?"

"Vesta'yı mı kastediyorsunuz?" Vücudumu tekrar hareket ettirdiğimde Devon'un nefesi kesildi.

Gözlerim kapalı, soluk soluğa bir sesle, "Evet," dedim. Tanrıça Şehvet'in tesirini kahretsin! Dayanılmayacak kadar güzeldi. "Tanır mıydınız?"

Şehvet'in günahının tesiriyle ilgisi olmayan bir başka sıcaklık tenimi yalayınca göz kapaklarımı hafifçe araladım. Öfke, bana ve kasıklarımı dizine sürttüğüm Dük'e delici bakışlar atarak oyun masasının karşı ucundaki bir koltuğa tüm heybetiyle kurulmuştu.

Kimsenin fark etmeyeceği şekilde nişanlıma gülümsedim. Öfke'nin burada olup bizi izlemesi, salonda ondan başka kimse yokmuş gibi hissettirdi. Her şeyden çok arzuladığım *onun* bakışları, alevlendirmek istediğim sadece *onun* arzularıydı. Onun hiddetiydi. Onu öyle büyük, öyle yoğun bir hasretle arzuluyordum ki bedenim sızladı. Gondoldayken yaşadıklarımızın tadı damağımda kalmış, ona duyduğum açgözlü istek Şehvet'in tesiriyle tehlikeli bir biçimde karışıp, içimde yükselmeye başlamıştı.

Devon, sorduğumu unuttuğum soruyu, "Vesta'yı biraz tanırdım," diye yanıtladı. Aklım başımdan gitmesin istiyorsam Şehvet'in tesiri altındayken Öfke'ye bakmayı bırakmalıydım. "Son zamanlarda biraz durgun görünüyordu."

"Nasıl yani?"

Sol yanımda önce Şehvet'in alçak sesli kahkahası sonra da günahının tesiri daha da kuvvetle yankılandı. Kahrolası iblis ya beni zevkten öldürecek ya da sözünü ettiği arbedenin çıkmasını sağlayacaktı. Dudaklarımdan hafif, soluk soluğa bir inilti döküldü. Göklerdeki Tanrıça aşkına, *müthiş* bir zevk alıyordum. Bu hissi biraz daha tadabilmek için kalçalarımı bir kez daha oynatınca, eteğimdeki inci dizileri ilginç noktalara temas etti. Ne yaptığımı fark eden Dük bir küfür savurdu ama Öfke'nin göz hapsinde olduğunu bildiğinden, ellerini oyun masasının üzerinden ayırmadı.

Zevkten kıvranırken bakışlarım bir kez daha iblis prense kilitlendi. *Onun* kucağına yerleşip ikimiz de doyuma ulaşana kadar dur durak bilmeden üzerine binmek istiyordum. Öfke, kendine mukayyet olmaya çalışıyormuş gibi koltuğun kolçaklarını sımsıkı kavradı. Kızgınlıktan mı yoksa gözünü kırpmadan takip ettiği gösterimin uyandırdığı arzudan mıydı, emin olamadım. Umurumda da değildi. Oynadığımız oyun gittikçe daha ilginç bir hâl alıyordu.

Görünmez ellerin hünerli okşamalarından fırsat bulup, "Majesteleri, Vesta'nın son zamanlarda durgun göründüğünden söz etmiştiniz. Nasıl bir durgunluktu, hatırlıyor musunuz?" diye sormayı başarabildim.

"Şey..." Dük, oturduğu yerde kıpırdandı. "Savaşlarda peş peşe yenilgiler gördü. Soyluların bu meseleyi gizlice tartışmasına sebep olacak kadar alışılmadık bir durumdu. Vesta vazifesini asla aksatmazdı. Hatta son zamanlarında kan kokusuna ve kokuyu manipüle etmenin inceliklerine dair tuhaf sorular sormaya başladığını duydum."

"Oysa ben, tüm iblislerin kandaki bilgileri tespit edebildiğini sanıyordum."

"Tam da bu yüzden ondan şüphelenenler çoğalmaya başlamıştı. Çarpışmalar sırasında akan kanı tespit etmek için bir muhafız görevlendirirdi. Tuhaf denecek kadar yoğun oranda kurt adam kanı tespit ediliyordu."

Bu durum, Hırs'ın şüphelerini doğrulayıp kanlarının peşine düşülen kurt adamları öfkelendirmeye yeter de artardı. "Hırs Prensi'ne bunu söyleyen oldu mu?"

"Ekselansları, Vesta'ya dair olumsuz herhangi bir söz eden herkesi cezalandırdı. Duyduklarımın tümü, hükümdar maiyetinin dedikodularıdır."

Kendine çeki düzen veren Dük Devon'un kucağından farkında olmadan kalktığımda birdenbire ne sakladığını anladım. Erekte olmuştu. Masanın karşı ucundan öfkeli bir homurtu duyduğumda, Dük'ten uzaklaşmakta biraz geç kalmıştım. Vücudundaki her bir kası gerilmiş Öfke'nin hâline bakılırsa dükün üzerine atılmasına ramak kalmıştı ama onu engelleyen tek şey çelik gibi iradesiydi. Tanrıça aşkına, muhteşemdi. Şehvet, hırs ve Öfke'nin günahı bir araya gelip sert bir içki gibi başımı döndürdüğünden, kumar masasına yatırıp bacaklarımı açarak bana oracıkta sahip olmasını istedim.

Sevgili kralım sertçe yutkunurken bakışlarından günahkâr bir parıltı geçince *tahrik olduğumu* sezdiğini fark ettim. Başta, kimden tahrik olduğumu ayırt edip etmediğinden emin olamadım; tabii ki Dük değildi. Yalnızca en sevdiğim günahı arzuluyordum fakat nişanlımdan yayılan şiddetli öfkeye bakılırsa yanlış anlamıştı. Görünüşe göre, sergilediğimiz küçük oyun, büyük bir arbedeye dönüşmek üzereydi. Öfke kendini kaybetmeden öğrenebildiğim her şeyi öğrenmeliydim.

"Ölümünden önce Vesta'da herhangi bir tuhaflık var mıydı?" diye sordum. "Aile bireyleri bu konuda ne düşünüyor?"

"Onun... Kimsesi yoktu." Üstümdeki bluzun yakasını şöyle bir düzelttiğimde Dük Devon'un nefes alış verişi düzensizleşti. "Vesta aslında bu çemberden değildi. Hırs Prensi, bu sırrın yalnızca kendisiyle Vesta arasında kalmasını istiyordu fakat sarayda söylentiler çabuk yayılır. Gerekli bedel ödenirse tabii... Dedikodulara bakılırsa, gerçek adı Vesta değilmiş."

İlginç. "Gerçek ismini biliyor muydunuz?"

"Hayır. Hiç söz etmezdi."

"Hükümdar maiyetinden kimseyle bir yakınlığı da yok muydu?"

Dük, dudaklarını yaladı. "Yıllarca farklı ilişkiler kurdu fakat hiçbiri onu vazifesinden alıkoyacak kadar ciddi değildi. Bazıları Hırs Prensi'nin Vesta'yla evlenmek istediğini düşünse de hem prens hem de komutan bunu hep inkâr etti."

"Peki, aralarında," deyip parmak uçlarımla kalçalarımı okşadım. "Hiçbir şey yaşanmadı mı?"

Öfke'nin parmakları seğirdi. Ben kendimi tatmin ederken onun da beni izleyerek aynını yaptığını düşününce oynadığımız oyun aklımdan uçup gitti. Dük Devon, kollarımı okşamaya başlayınca Şehvet Prensi'nden mi cesaret aldı yoksa Hırs'ın günahının tesiriyle mi bana katıldı emin olamadım.

"Vesta genellikle kadınlarla birlikte olmayı tercih ederdi. Gerçi, canı çekerse ara sıra erkekleri de yatağına aldığı bilinirdi."

"Kulağa ilginç gelebilecek herhangi bir şey duydunuz mu?"

"Şu anda başka hiçbir şey düşünmemeyi yeğlerim, Leydi Emilia." Dük, omzumun üstünden eğilip parmak uçlarımın izlediği yolu seyre daldı. Parmaklarımı eteğimden içeri uzatmıştım ki...

Salon birden buz kesti. Sahneden korku dolu çığlıklar yükseldi. Şöyle bir bakınca neler olduğunu anladım. Buz örtüsü sahneyi kaplayıp çiftleri devirmiş ama düşürmemişti. Büyük bir arbede çıkarmaya artık çok yaklaşmıştık ama günah hanedanında ses getirmek için bu kadarı yeterli değildi. Öfke'nin kendini kaybetmesi gerekiyordu, özünü serbest bırakıp şeytanlığını konuşturmalıydı.

Dük'ün kucağından inip sırtımı Öfke'ye dönerek kumar masasının üstüne oturduktan sonra bacaklarımı, görenin ağzına bir parmak bal çalacak kadar pervasızca açarak bacak bacak üstüne atıp Devon'un ağzını sulandıran bir görsel şölen sergiledim. Kadehim önce sallanıp ardından paramparça oldu ve şarap masaya döküldü.

Dük Devon farkına bile varmadı. Hırsla şahlanan dikkatini nihayet tümüyle esir almıştım. Pantolonunun düğmelerini çözüp uzvunu dışarı çıkardıktan sonra masada kalan kumarbazların keyifli bakışları altında kendini okşadı. Gözlerimi ondan ayırmasam da odaklandığım asıl şey, hemen arkamızdaki muazzam varlıktı.

Son sürat devam eden kumar oyunlarını ya da hırsla birbirini tatmin edenleri engellemeye yetmese de içkilerin masalara dökülmesine yol açan boğuk bir gümbürtü duyuldu. İçten içe, çok geçmeden Öfke harekete geçsin diye Tanrıçaya dua ettim. Devon'dan alabileceğim her türlü bilgiyi çoktan almıştım. Dük ayağa kalkıp uzvunu hızla ovmaya

başladı, boşalmasına çok az kalmış gibi inliyordu. Masada oturan lordlar ve leydiler büyük bir ilgiyle onu izleyip günahını tatmin ediyordu.

Devon soluk soluğa, "Leydi Emilia," dedi. "Kasıklarınıza dokunur..."

"*Yeter.*"

Öfke bunu neredeyse fısıltıyla söylemiş olsa da tüylerim ürperdi. Etrafımızda nabız gibi atan, az sonra kopacak bir tufan kadar sabırsız bir güç hissedildi. Farkına varan oldu mu bilmem ama bu ilk ve son uyarıydı. Sonra olanlar oldu; salonda kulakları sağır eden bir gümbürtü yankılanıp davulları bastırdı. Karşımda dikilen Dük taş kesmiş, uzvunu bırakıp bir adım geri sıçradığı sırada kafasına düşmesinden kıl payı kurtulduğu tavan yüzünden şaşkınlığı çabucak dehşete dönüşmüştü. Yaklaşan kargaşadan beni uzak tutarak etrafımdan yerlere sıvalar döküldü.

Başımı kaldırınca tavanı örümcek ağı gibi saran çatlakları gördüm; sonra tavan çöktü. Kirişler çatırdadı, avizeler şangırdadı, sahne ortadan ikiye bölünüp kendini yutan bir girdap gibi çökmeye başladı. İblisler çığlıklar atarak canlarını kurtarmaya çalışırken erotik gösterileri yarım kaldı. Güvenli çemberimin ortasında oturup kumar masalarının birer birer, oymalı ahşapları parçalayacak kadar kalın bir buz tabakasıyla örtülüşünü izledim.

"Kan ve kemikler aşkına." Küçük oyunumuz işe yaramıştı. Hatta haddinden fazla...

Yakınlardaki masalardan biri parçalandı. Peşi sıra bir masa daha kırıldı. Kumarhanenin dört bir yanındaki mobilyalar ya un ufak oluyor ya da ağırlığını taşıyamadığı kalın buz tabakasının altında parçalarına ayrılıyordu. Oturduğum masa sapasağlam ve hiddetli bir kasırganın gözü kadar güvenliydi.

Öfke'nin kızgınlığı, tüm salonu adım adım yerle bir ediyordu. Sıcaklık, sıfırın altına, tehlikeli bir dereceye kadar indiğinden soluğumu verince havada küçük bulutlar oluşuyordu. Sanki tamamı buzdan bir dünyaya ışınlanmıştık; acımasız, sert ve ölümcül bir dünyaydı. Tıpkı prensimin alev saçan bakışlarını Dük'e çevirdiğinde yüzünde gördüğüm ifade gibi... Tüylerim ürperdi. Devon, o anda altına kaçırdı.

Sonra Öfke, tüm heybetiyle beni kucaklayıp barbarlar gibi omzuna attı. Kocaman eliyle kalçamı kavrayıp viraneye dönen oyun salonunun çıkışına yöneldi.

Onca zamandır gücünü dizginlemeye çalışmaktan resmen titriyordu. Gördüklerim, gücünün onda biriyle sebep olduğu yıkımsa, başka neler yapabileceğini, daha neleri yok edebileceğini hayal edemedim.

Kargaşanın ortasında kendi kendine gülen Şehvet'le göz göze geldim. Küçük oyunumuzu bozmamak için Öfke'nin sırtını yumruklamaya başladım. "Beni yere indir!"

İblis Prens yanıt vermedi. Hoş, vermesini de beklemiyordum. Bizi çığlıkların yankılandığı, şiddetli, olağandışı kar fırtınasının cirit attığı oyun salonundan çıkarırken sadece günahına odaklanmıştı. Çıplak tenime düşen kar taneleri o kadar soğuktu ki sanki değdikleri yeri ısırıyorlardı. Öfke, sahiden bir doğal afetti.

Ben ne olduğunu bile anlayamadan, olağanüstü bir hızla misafir odasına vardık.

Beni yavaşça yere indirip sinirden volta atmaya başladı. Sırıtmamak için kendimi tuttum. Planımız mükemmel bir şekilde işlemişti. Öfke'nin günahı, Hırs'ın kumar salonlarından birini yerle bir etmiş, Vesta hakkında gerekli bilgilere de ulaşmıştık. Şöyle bir bakınca bu, müthiş bir başarıydı. Gerçi, zavallı Dük'e sorsalar aksini söylerdi.

"Ee?" dedim. "Çıkardığımız kargaşa inandırıcı oldu mu sence?"

Öyle olmak zorundaydı. Vittoria'nın hayatı buna bağlıydı.

Öfke, konuşmalarımızı gizli tutmak için koruma büyüsü yaptığı yerden dönüp tüm dikkatini bana verdi. Hakikaten, az önce zincirini koparmış ve başka bir kafese girmemek için etrafa dehşet saçan vahşi bir hayvan gibi görünüyordu. Nabzım hızlandı ama korktuğumdan değildi. Harekete geçmesi için onu kışkırtmak istemiştim. O da bu meydan okumayı kabul etmiş ve saldırıya hazırlanıyor gibiydi. Ereksiyonu pantolonunun düğmelerini zorluyor, dur durak bilmeden saatlerce beni zevke boğmak için dünyayı unutmaya hazır olduğu bakışlarından belli oluyordu. Bir kez daha, arzularım bıçak gibi tenime battı.

"Gösteriyi beğendiniz mi, majesteleri?" Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, inci dizileri kalçalarıma vursun diye salınarak etrafında bir

tur döndüm. "Hiç değilse zavallı Dük'ün işini bitirmesine izin verseydiniz. Masadaki soylular, Devon'un yaptığından epey hoşnut görünüyordu."

"Emilia." Sesinde ikazdan ziyade bir yalvarış seziliyordu. Bir adım daha ileri gidersem o da kendini benim kadar kaybedecekti.

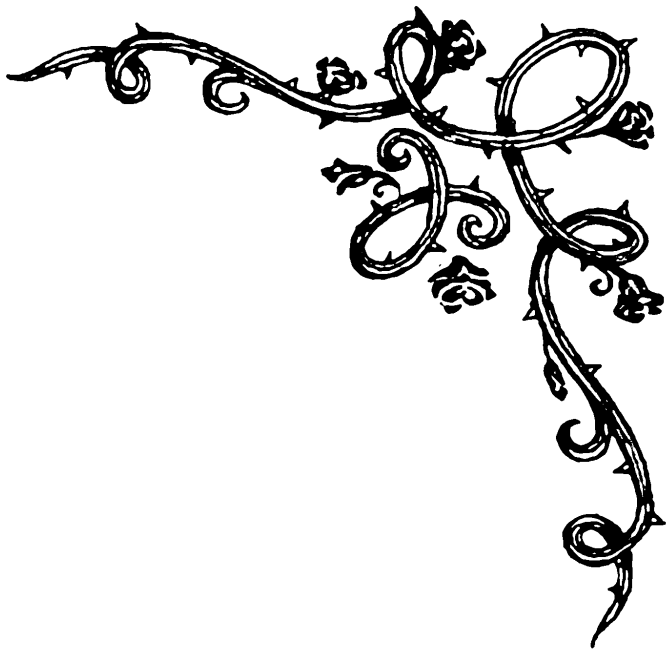
"Cehennem prenslerinden birini kandıracak kadar hain miydim?" Ellerimi varla yok arası bluzumda gezdirip askılardan birinin omzumdan düşmesine izin verdim. "Ya da biraz daha ileri gideyim... Şeytanı baştan çıkaracak kadar günahkâr mıydım?"

Salınarak ona biraz daha yaklaştığım sırada Öfke adını bile bilmediğim tanrılara küfürler savurdu. Üzerime atılmasına ramak kalmış gibiydi. Aramızdaki çekimin bir ip gibi gerildiğini hissedince biraz daha üsteledim.

Öfke, delici bakışlarını gözlerimden ayırmadan bana doğru küçük bir adım attı. Avcı, avıyla oynamaya çıkmıştı. "Bunu istediğini söyle."

Onu baştan ayağa, yavaşça süzdüm. Hiddetin onda afrodizyak etkisi bıraktığını unutmamıştım. Bana neler hissettirdiğini de.

"Şu an, *iblisi* istiyorum, *prensi* değil. Sana neden *Kötü* dediklerini göster bana." Gömleğinin yakasına yapışıp onu kendime çektim ve dudaklarımı dudaklarına iyice yaklaştırdım. "Ve sakın kendini dizginlemeye kalkma."

ALTI

Daha soluğumu veremeden Öfke beni duvara yasladı. Sıcak nefesi ensemi yalarken bluzumun incilerini okşayıp bedenini kalçama sertçe dayadı. "Fikrini değiştirirsen..."

Hızla dönüp dudaklarına yapışarak onu susturdum. "Bir saniyeliğine bile olsa tekrar durursan yemin ederim ki hançer oyunlarına sevgini sınarım, iblis."

Buna cevaben dudaklarına yerleşen tebessüm, sapkınca bir zevkle doluydu. Ben daha fazlası için yalvaracak hâle gelene kadar bluzumun üzerinden göğüslerimi yavaşça okşadı.

"Bu bluzu..." İnci dizilerinden birini kavradığında çıplak, sıcak teni *neredeyse* tenime değdi. Bir giysiden daha önce hiç bu kadar nefret etmemiştim. "Çıkarman gerek."

Prens, inci dizilerini daha sıkı kavrayıp hızla çekince bluzum parçalandı, inciler etrafa saçıldı. Bakışlarını gözlerimde, dudaklarımda ve vücudumun her bir zerresinde baştan aşağı, yavaş yavaş dolaştırdı. Bana böyle bakmasına bayılıyordum. Sanki tüm fantezileri benimle başlayıp benimle son buluyordu. Hiç şüphesiz, o benimdi.

"Gerçekten muhteşemsin."

Başını eğip boynuma kondurmaya başladığı öpücükleri, göğüslerimden birini avuçlayıp ağzına götürene dek sürdü; dişlerinin belli belirsiz dokunuşunu hissettim. Avuçlarım güçlü kollarını okşarken duvara yaslandım, hassaslaşmış göğüs uçlarımı yaladığında onu iyice kendime çektim.

"Öfke." Dilinin o ustaca, yavaş dokunuşlarına dayanmakta güçlük çekerek kollarında kıvrandım. Kasıklarım sırılsıklamdı, her şeye hazırdım. "Seni istiyorum. Öyle çok istiyorum ki doğru dürüst düşünemiyorum."

Diğer göğsümü ağzına alıp yalarken saçlarını kavradığımda sessizce sırıttı. "Seni sırılsıklam bir halde orgazm olmak üzereyken o soytarının kucağında gördüğümde oracıkta becermek istedim. Kahrolası saray eşrafının gözü önünde."

Alçak, pürüzlü sesi ve prensliğine hiç yakışmayan sözleri damarlarımdaki kanı tutuşturdu. Tenini hissetmeye muhtaç bir arzuyla bedenimi ona yaslayıp parmak uçlarımda yükselerek kulağına, "Memnun olurdum," diye fısıldadım.

Dudaklarımız buluştu. Öpüşmemiz ne romantik ne de sevgi doluydu. Vahşi ve hayvaniydi. Talepkâr ve hükmetmek için savaşan bir öpüşme. Bu gece, evlilik bağımızın fiziksel gereklerini yerine getirecektik ve Öfke, itaatkâr bir kraliçe istemezdi. Kendi dengini istiyordu. Benim de istediğim gibi.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıp boynunu baştanbaşa yaladım, bir dizi küfür homurdanıp taş gibi uzvunu kalçalarıma bir kez daha sertçe yaslayınca mest oldum. Yüzünü boynuma gömüp ıslak öpüşlerle beni kendimden geçirirken keskin bir soluk aldım.

Tüm bunların gerçek olup olmadığını teyit etmek ister gibi geri çekilip, yüzüme düşmüş bir tutam saçı geri itti. "Küçük oyunumuzun başından beri neler yapmak istediğimi düşündüm durdum." İri, pürüzlü eli sol omzumdan aşağı, kalçamı ve uyluğumu okşayarak yavaşça süzülüp dizimin arkasında durdu. Bacağımı tutup hafifçe kaldırdı. "Neler hissedeceğini hayal ettim. Atacağın çığlıkları düşledim. O piçi geberttikten sonra senin bacaklarını aralayarak içine girdiğimi... O kahrolası kumar masasının üzerinde."

Baştan çıkaran kelimeleri, bakışlarındaki o ateş ve arzu... Dayanılacak gibi değildi.

"Yalvarırım içime gir. Şimdi." Pantolonunun düğmelerini koparırcasına açıp elimi içeri soktuktan sonra uzvunu okşamaya başladım.

"Emilia."

Dudaklarından adım dökülürken sesinden yayılan o kutsayıcı tını içimde bir şeyleri uyandırdı. Öyle güçlü bir hisli ki ancak eyleme dökerek ifade edebilirdim. Alt dudağını hafifçe ısırırken onu hızla okşamaya devam ettim. Teni ipek gibi yumuşacık olsa da aleti çelik gibi sertti.

Bu muhteşem, ölümcül yaratık *benimdi.* Onunla şu an, burada birlikte olmama herhangi biri engel olacak olursa korkunç suçlar işleyebilirdim.

"Emilia, şeytanın kanı aşkına!" Uzvunu kavrayan elimde birkaç kez ileri geri gittikten sonra pantolonunu hışımla sıyırıp gömleğini de bir kenara fırlattı. Beni olduğum yerde döndürüp ellerimi duvara dayadı. "Bacaklarını birleştirip eğil."

"Emredersiniz, General." Emrine itaat ettim. Sırılsıklam olmuş, onu bekliyordum.

"Ukala."

Kalçamı avuçlayıp hınzırca sıktığında başımı çevirip sırıttım. Tümüyle hâkimiyet kuran bir hareketti bu. "Belki de beni cezalandırmalısın."

"Bu bir rica mı?" Başımla onayladığımda, arzulu bakışlarından kıvılcımlar geçti. "Yeterince cezalandırıldığınızı düşündüğünüzde haber verin, leydim."

İnci dizilerini aralayıp kalçalarımı kavradı ve biraz yukarı kaldırdı. Sertliğini tenime sürttüğü an bedenim alev aldı. Islaklığıma sürtünüp benimle oynuyordu.

Sessizce yalvarır gibi kalçamı ona doğru ittim. Daha kuvvetli sürtünüp sadece ucunu içime itince bir küfür savurup kalçamı ona biraz daha bastırdım ama geri çekilip beni delirtmeyi sürdürdü. Tekrar tekrar. Ben soluk soluğa kalıp ihtiyaçtan resmen kıvranana dek.

"Öfke. Lütfen. Becer beni."

"Kraliçem nasıl isterse." Var gücüyle, tamamen içime girdi. Bu hisse alışmam için birkaç saniye beklediği sırada duvara tutunup gerildim. Vücudunun ağırlığını sırtıma verip kulakmememi ısırırken geri çekilip bir kez daha içime girdi; bu defa daha derine. Daha da derine.

"Söyle bana."

"Neyi?" Bu soluksuz, şehvetli ses, sanki benim değildi.

Öfke, artık nazik davranmadan hareketini sürdürürken beni zevkten bayıltacaktı.

Yavaşça içime kaydığı bir sonraki seferde zevk verecek bir noktaya temas edince inledim. Dudaklarını kulağıma dayadı. "En sevdiğin günah olduğumu."

Kalçamı kendine doğru çekip sırtımı biraz daha eğerek tarifsiz zevklere giden yolların kapılarını açtı. Biraz sert, biraz vahşi ve kesinlikle ilkel bir şeydi. Bundan daha iyisi olamazdı.

"Benim olduğunu söyle bana." Öfke'nin tutkusu, günahından daha yakıcıydı ve ben onun için alev alev yanıyordum. Bedenlerimiz bir olup birbirine kenetlenmişken sanki damarlarımda kan değil alev dolaşıyor, zevkten kendimden geçiyordum. Ona aittim. Sonsuza dek.

O da benimdi.

"Sen benim sevdiğim her şeysin." Duvara dayadığım avuçlarımdan kuvvet alıp kalçamı onun ritmiyle birlikte oynattım. Hissettiğim zevkin aynını ona da vermek istiyordum. "Sen *benimsin.*"

"Siktir! Emilia." Öfke, bir eliyle sıkıca kavradığı kalçamı hareket ettirip diğeriyle de usta bir müzisyenin enstrümanını çalması gibi maharetle klitorisimi okşamaya başladı. Dayanılmaz bir haz alıyordum ve bunun sona ermesini asla istemiyordum. "Muhteşemsin."

"Tanrıça beni kahretsin. Daha sert!"

Öfke, emrime itaat etti. Dizginlerini bırakıp öyle bir kuvvetle gidip geldi ki avizeler sallanmaya başladı. Asılı olduğunu fark etmediğim bir tablo yere düştü.

İşte her şey o an oldu; geçmiş gelecekle çarpıştı ve bir görünün içine düşüverdim.

Başka bir iblis hanedanında, Öfke beni loş bir koridorun duvarına yaslayıp içime girerken zevkten kıvranıyordum. Üzerimdeki giysileri parçalarcasına çıkarmıştık ama onun pantolonu tek hamlede toplayıp bağlayabileceği kadar üzerindeydi. Hâlâ tamamen çıplak olmadığını düşününce deli oldum. Bir yandan yılan dövmeli eliyle klitorisimi okşayıp beni orgazmın eşiğine getirişine odaklanıyordum ki hemen yavaşlıyor ve çıldırtırcasına benimle oynuyordu.

Bu gizli geçidin hemen ötesindekilerin seslerini işitebiliyordum. Her an birine yakalanabilirdik. İkimiz de gözetlenmek istemiyorduk ama yakalanma ihtimaliyle gelen o bir parça korku, aldığımız hazzı perçinliyordu.

Orgazm olmama saniyeler kala sol elimin üzerinde hafif bir ışıltı fark ettim; yüzük parmağımda bir dövme beliriyordu. Zihnim ve bedenim, bana yaşatacağı zevke teslim olmak üzereyken Öfke daha kuvvetli bir hamleyle daha derinime indi.

Beni olduğum yerde döndürüp ellerimi duvara dayadı. "Bacaklarını bitiştir. Tamamen."

Verdiği emrin ve dediğini yaptığımda aldığım hazzın şiddetinden sessiz kalmam gerekse de adını haykırdım.

Kalçamı biraz yukarı kaldırdığımda iblis öyle bir yere temas etti ki kendimden geçtim. Soluk soluğa, kalçamı kavrayan eline bakıyordum. Öfke'nin yüzük parmağında da aynı dövme belirdi. Daha önce söylediği şeyi hatırlayıp gülümsedim.

Ebedi yemin.

Son vuruşuyla ikimiz de zevkten sarsılıp küfürler savurarak boşalırken sol elimle onunkini sardım.

Gördüklerim birden silinip gitti ve yaşadığımız âna geri döndüm. Çok uzun sürmemiş olmalıydı ki prensim bir şey fark etmemişti. Kesik kesik solukları enseme vururken içimde hızla gidip geliyordu. Tutkuyla kavrulan bedenlerimizde beliren incecik terden kısa süre sonra

orgazma ulaşacağımız belliydi. Çok yakındım... İçine düştüğüm görüde hissettiğim orgazmın artçı şoklarını hâlâ hissedebiliyordum ve bu, yaşadığımız anın hazzını perçinledi.

"Tanrıça aşkına. Sakın durma."

"Asla."

Ant içer gibiydi. İçimde gidip gelirken bir yandan klitorisimde daireler çizdi ve müthiş bir orgazmın kucağına düştüm. Birkaç saniye sonra, küfürler savurarak o da boşaldı. Eğilip enseme bir öpücük kondurduğu sırada, bacaklarım titriyordu.

Soluğum düzene girdiğinde ikimizin de yüzük parmağında beliren ışıltılı dövmelere baktım. Pembe-altın renkli harfler tırnağımın hemen altından başlayıp parmağımın avucumla birleştiği yere doğru dikine yazılmıştı.

S

E

M

P

E

R

T

V

V

S

Roma yazıtlarına benziyordu. Kısa süre sonra bu Latince deyişi söktüm. *Sonsuza dek seninim.* Öfke, arkamdan sarılıp sol elini benimkine kenetleyince pembe-altın renkli mürekkeple yazılmış dövmeyi onun yüzük parmağında da gördüm. ***SEMPER TVVS.***

Bir an, geçmiş ve gelecek birbirine karıştı ve ben hangisinde olduğumu ayırt edemedim.

"Emilia." Sesi ölçülü ve şefkat doluydu. Gözümü dövmelerden ayıramıyordum. Elimi yavaşça elinden çekip derin bir nefes aldım. Bu bir yanılsama ya da geçmişe dair bir görü değildi; aynı sözcükler şu anda, parmağıma kazınmış durumdaydı.

Elimi havaya kaldırıp sağa sola çevirdim. "Evlilik bağının bir sonucu mu bu?"

Öfke içimden çıkıp beni kendine çevirdi. Gözlerime baktı. "Hem evet, hem hayır. Bir şey hatırladın mı?"

"E... Emin değilim. Bizi gördüm. Geçmişte. Az önce." Gözümü elimdeki dövmeden ayırmadan gidip yatağa oturdum. "Loş bir koridorda sevişiyorduk. Aynı kelimeler parmağımda belirdi."

"Başka bir şey hatırladın mı peki? Herhangi bir şey?"

"O akşamüzeri söylediğin sözleri hatırlıyordum." Birden kendimi kötü hissettim, şakaklarımı ovaladım. "Yüce Tanrıça! *Bendim.* Değil mi? İlk Cadı değildi. Kibir'in kayıp karısı değildi. Başka bir bedende dirilmek falan da değil. *Bendim.* Ama... Nasıl olur?"

Öfke önümde çömelip ellerini şefkatle dizlerime koydu.

Dokunuşu sadece beni sakinleştirmek için değil, güç vermek içindi. Sanki üzerimdeki laneti kırmaya bir şekilde yardımcı olabilecek gibiydi. Lanet. Kalbim küt küt çarparken gözlerimi kapattım. Lanet...

İçine düştüğüm *o görüde* bir şey daha vardı, hafızamın kıyılarında süzülen bir şey. Sisli ve bir bakışta kavrayamadığım. Suyun altında gözlerini açmak gibi. Bir hatıra, zincirini koparıp serbest kalmak, zihnime geri dönebilmek için çırpınıyordu. Gözlerimi açıp parmağımda yeni beliren dövmeye baktım.

"Bu hep burada mıydı? Büyüyle gizlenmiş miydi?"

"Bir tahminim var ama..." Öfke'nin cümlesi yarım kaldı, muhtemelen lanet yüzündendi.

"Kimim ben?" diye direttim. Başım dönüyordu. "*Neyim* ben? *Sen* hatırlıyor musun?"

Öfke'nin yanıt vermesi o kadar uzun sürdü ki konuştuğunda neredeyse yerimde sıçradım.

"Uzun bir süre, hatırlamadım. Hatırlasaydım bile zihnimden kaçıp giderdi."

"Peki şimdi?" Sesim alçak fakat gergindi. "Kim olduğumu hatırlıyor musun?"

Altın hareli gözlerini gözlerimden ayırmadan başını yavaşça salladı. Yanıtını beklerken tüm vücudum yay gibi gerildi. "Benden sonsuza dek nefret etmeni sağlamaya çalıştı. Ama başaramadı." Dizlerimi daha sıkı kavradı, sanki benden asla vazgeçmeyeceğini söylemeye çalışıyordu. Ben gitmek istemedikçe. "*Hatırla.*"

Bu tek kelime... Hükmedici, emredici bir tonla söylenmiş bu tek kelime, kontrolden çıkmış bir topaç gibi zihnimde çılgınca dönüyor, durmaksızın yankılanıyordu. Verdiği emirde bir şey vardı... Büyü. Bana büyülü bir emir vermişti.

Öfke, muhtemelen tamamlanan evlilik bağımızın sonucu olarak, gücüyle beni besliyordu. Nasıl hem âşığı hem de düşmanı olabileceğimi, nasıl olup da bunları unutabildiğimi anlamayı her şeyden çok isteyerek büyüsünün havada süzülen, derinlerimde dolaşan belli belirsiz izlerini sezip onlara tutundum.

Kalbim göğüs kafesimi vahşi bir hayvan gibi kuvvetle dövüyordu. İçimde mücadele eden, kurtulmaya çalışan, hırıldayan, özgürlüğüne kavuşmak isteyen, yabani bir şey vardı.

İkimizin gücü birbirine karışıp birleşerek yepyeni bir büyü ortaya çıkarmış gibiydi. Kudretli bir büyü. Dizginlenemeyecek kadar devasa bir güç kaynağı. Hiddet ve tutku dolu buzdan bir ateş. Zihnimi örten kabuk, lanet ya da büyü her neyse, çatladı. Ruhumu ve bedenimi kaplayan büyü içimde bir güneş gibi doğarken çığlık attım.

"Samael." Öfke'ye uzandım ama zaten yanımdaydı, beni sarmalıyordu. Kudretini sunuyordu. Hatıralarımı kilit altında tutan şeyin çatladığını sezmiş olmalıydı. Gücünü keskin bir mızrak gibi zihnimdeki kabuğa daldırdı.

"Bana kim olduğunu söyle." Sesinde yine o büyülü emir tınlıyordu. "*Hatırla.*"

O anda, sanki biri beni denizin dibine batırmış da soluk almak, düşünmek ve ciğerlerime bir yudum hava doldurmak için çırpınıyormuş gibi hissediyordum. Boğulurcasına öksürdüm. Korkum yavaşça silinmeye başladığında birden ölüm denen uçurumun kıyısında durduğuma ikna oldum. Zihnimde bir ikaz yankılandı. Ölüm, bana göre değildi. Henüz.

İçten içe, zincirlerini kırmak için çırpınan güce teslim olmam gerektiğini bilerek gözlerimi kapatıp direnmeyi bıraktım. Boğulduğumu değil de suyun üzerinde süzüldüğümü hayal ettiğim an, o korkunç histen sıyrıldım. Dibe batmış hatıralar büyük bir hızla zihnimin yüzeyine çıktı.

Gözlerimi açtım ve Öfke, bitkince derin bir soluk aldı. Başka biri vermiş olsa farkına bile varmayacağım bir tepkiydi ama bununla, bir şeylerin sona erdiğini anladım. Bulmak için canımı dişime taktığım hakikat, artık büyülü perdelerin ardında değildi.

"Hatırlıyorum." Sesim, saatlerdir çığlık atıyormuşum gibi pürüzlü çıkmıştı. Belki de gerçekten atmıştım. Zaman algımı yitirmiştim. Prensim yorgun fakat ümitli görünüyordu. "Kim olduğumu biliyorum."

Öfke, hançerini eline almıştı. Ayağa kalktı ve benden de aynını yapmamı bekledi. Banyo girişinin yanında asılı aynaya doğru ilerledik ve iblis bakmamı işaret etti. "Bana ne gördüğünü söyle. Kimi gördüğünü."

Pembe-altın renkte parlayan bir çift göz bana bakıyordu. Gerçek gücümün nişanesi. Oysa bir yanım, buna yeterince şaşırmamış gibiydi. Belki çok derinlerde, lanetin pençelerini asla geçiremediği bir parçam, bu hakikati hep biliyordu. Seçtiğim günahla bu kadar uyum içinde olmamın ardında bir sebep vardı.

Kanlı Orman'da buluştuğumuz gece Celestia'nın söylediklerini hatırladım. Kocakarı, "Öfke senin aynan," demişti. O zaman da böyle bir şeyden şüphelenmiş ama *nasıl* olabileceğini kavrayamamıştım.

Şimdi hakikat karşımda durmuş, bekliyordu. "*Gazap* görüyorum."

"Başka?"

Ateşimi. Hiddetimi. Ancak yüzeyini kazıyabildiğim o kadim, korkunç gücü. Hepsi benimdi. "Gazap Tanrıçası'nı görüyorum."

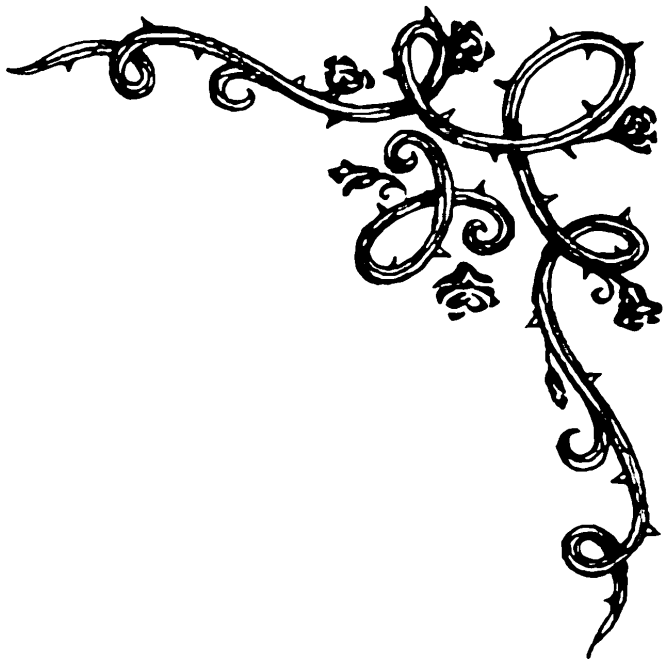
"Ben de dengimi görüyorum. Kraliçemi."

Öfke, hançerini bana verirken dudaklarına baştan çıkarıcı bir tebessüm yayıldı. Uzun zamandır mustarip olduğu bir kâbustan nihayet kurtulmuş gibi keyifli, biraz daha hafiflemiş görünüyordu. Ben bundan o kadar emin değildim ama bir şey söylemedim. Hâlâ hatırlayamadığım çok fazla şey vardı ve bu, Öfke'nin gücünü paylaştığımda bile lanetin tam olarak ortadan kalkmadığını gösteriyordu.

Anılarım, şimdilik, sadece açtığımız yarıktan zihnimin yüzeyine süzülüyordu ve içimde, daha pek çok sarsıcı gerçeğin gün yüzüne çıkmayı beklediğine dair korkunç bir şüphe vardı.

Öfke beni kendine çekip kollarının güvenli sığınağına sarınca *belki de haklıdır* diye ümit ettim. Lanet tamamen yok olmamışsa bile artık bir şeylerin yoluna girebileceğini umdum. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp fısıldadı.

"Tekrar hoş geldiniz, majesteleri."

YEDİ

"Kan yeminini imzalamam gerek." Öfke, alnıma bir öpücük kondurup pantolonunu giydi. Kim olduğuma dair o tahripkâr idrakin ardından her şey çok normal ve aleladeydi. Dün gece yaptıklarımız... Öfke'nin erkek kardeşlerinden birinin şatosunun bir kısmını harabeye çevirmesinin olası sonuçları ve çıkardığımız rezalet de ayrı bir meseleydi. Bir de Dük'ü mahvedişi vardı. Yüce Tanrıça. Dük. Korkusundan sıyrıldığında muhtemelen diğer soyluların gözü önünde altına kaçırmış olmaktan çok utanmıştı. Yaşadığımız son birkaç saat, ateşli bir hastalığın pençesindeyken insana yıllarca sürmüş gibi gelen tuhaf bir rüya gibiydi. "Evimize döndüğümüzde her şeyi detaylıca konuşabiliriz. İyi olacak mısın?"

Aynadaki yansımamdan gözümü alamıyordum. Ben cadı değildim. Gazap Tanrıçası'ydım. Hakikate bizzat şahit olmasaydım, buna inanmazdım. İrislerim yavaş yavaş yıllardır görmeye alıştığım o tatlı kahverengine döndü; lanetten tümüyle arınmadığımın bir başka işaretiydi bu. "Evet."

Öfke beni süzerken hançere *büyük bir dikkatle* baktığımı fark etti. Elindeki, düşündüğümün aksine, Hanedan hançeri değildi. Yakından bakıldığında, onunkinden biraz daha küçük bir hançerdi. Daha hafif.

Yılanın gözleri de lavanta rengi değildi. Bu hançere işlenmiş mücevherler koyu pembeydi. Sarmaşıklar, daha önce küveti saran sar-

maşıklar gibi, yılanın bedenine zarifçe dolanarak kabzanın çevresini süslüyordu.

Güzelce ütülenmiş, yeni bir gömleği sırtına geçirirken, "Senin," diyerek dillendirmediğim soruyu yanıtladı. Zihnimde hançere dair bir hatıra aradım ama hiçbir şey bulamadım. Öfke karşıma geçti, çenemden tutup gözlerimiz buluşana dek başımı kaldırdı. "Daha önce bunu sana verme fırsatım olmamıştı. Ama senin. Kendim tasarladım."

Bakışlarımı tekrar hançere indirdim. Avucumda bıraktığı his hoşuma gitmişti. Ağırlığı. Tam bana göreydi. Bu âleme ilk geldiğimde odamdaki gardırobu dolduran giysiler gibi. Çünkü Öfke beni tanıyordu. Ne kadar uzun süredir tanıdığını ancak Tanrıça bilirdi. On sekizinde bir cadı değildim; ebedi ve ezeli bir varlıktım. Bunun tam mânâsını yüreğim kaldırmadığından düşüncelerimi bir kenara bırakıp avucumdaki silaha odaklandım. Kendime ait bir Hanedan hançerim vardı.

Endişelerim içimi kemirdi.

"Evlilik bağımızın fiziksel gereğini yerine getirdiğimize göre, Vittoria hakkında tebliğ ettiğin ferman benim için de geçerli mi?" diye sordum.

"Kanın üzerine ant içmedikçe Hanedanımın resmî üyesi sayılmazsın." Yüzünde söyleyeceklerini dikkatle seçmeye çalışır gibi bir ifadeyle gömleğinin düğmelerini iliklediği. "Ayrıca, fermana göre her bir hanedanın uygun gördüğü şeyi yapma özgürlüğü var. Bu da bana, teorik olarak, yemini bozmadan istediğimi yapma hakkı tanıyor. Erkek kardeşlerimden biri bulmadan Vittoria'yı biz bulacağız. Gerçekten istemediğin müddetçe hanedanıma kan yeminiyle bağlanmak zorunda kalmayacaksın. Hatta ikimiz için bir yemin seremonisi tertip edip edemeyeceğimi bir düşüneyim."

Asırlardır onu sevdiğimi bilmesem, bu sözüyle kaderini tayin edebilirdim. Hançerime bir kez daha bakınca, yepyeni bir farkındalık yaşadım. "Vittoria aslında Ölüm Tanrıçası, değil mi?"

"Evet."

Boğazımdan yükselen ve sonunda hıçkırarak ağlamaya dönüşeceğini bildiğim histerik kahkahayı bastırdım. Vittoria'nın sözde ölümü-

nün ardından Ölüm ve Gazap *Tanrıçası*'na defalarca dua etmiştim. İntikam yolculuğum boyunca sürekli karşıma çıkan tanrıça, aslında ikizimdi. Sebebini şimdi anlamıştım.

Esasen tüm bunlar, düşündüklerimden çok daha karmaşıktı. Bir ve tek değil, iki tanrıça vardı: Ölüm ve Gazap.

Gücüm sayesinde gözlerimin renginin değiştiğini gördükten sonra dahi, bu gerçeği kabullenmekte zorlanıyordum. Doğup büyüdüğüm fâni bir hayatım, ölümlü bir ailem vardı. Kız kardeşim ölmeden ve ben kazara Cehennem'in Kralı'nı çağırmadan önce Palermo'da alelade bir hayat yaşamıştım.

Yoksa kazara değil miydi? Vittoria'nın, Öfke'yi çağırmak için söylenmesi gereken büyülü ilahiyi, bulabileceğim bir yere bırakması tesadüf olamazdı. Sadece neden bıraktığını öğrenmem gerekiyordu.

Hafızamın kilidini açacak anahtarın Öfke olduğunu mu düşünmüştü? Eğer buna inandıysa şimdi çıkıp neden onunla evlenmemem gerektiğini söylüyordu? Sırf Öfke Hanedanı'na katılmak için kendimden bir parçayı feda etmek zorunda kalacağıma inandığı için miydi? Sözleriyle çelişen bazı eylemleri düşünülürse bu hikâyenin henüz anlatılmamış başka bölümleri olduğu aşikârdı.

Tanrıça olmamıza rağmen hayatlarımızın bugüne dek nasıl gizli tutulduğunu aklım almıyordu. Bu işin içinde büyü olması kuvvetle muhtemeldi fakat daha önce hiç böyle bir büyü duymamıştım. Yaşantımıza dair tüm anılarım gerçek gibiydi. Hayatımızın tümü büyülü bir yanılsamadan ibaretse eğer, bu büyüyü yapan kişi mutlaka çok kudretliydi. *La Prima Strega* gibi.

Nonna Maria'yı ve bizden sakladığı sırları düşündüm. Kötüler'e, İlk Cadı'ya ve şeytanın gelinine dair çarpıtarak anlattığı hikâyeleri... Nonna bize, söz konusu Kötüler olduğunda *hiçbir şeyin* göründüğü gibi olmadığını söylerdi. Fakat belki de asıl zalim bunca zamandır burnumuzun dibindeydi.

Bunu *düşünmek* bile midemi düğüm düğüm etti. Bu kadar büyük bir ihanet, zihnimin idrak sınırlarını aşıyordu ama artık hiçbir şey beni şaşırtamazdı. Koşulsuz sevdiğim insanların ahlaken şaibeli olduğu, nefret etmeye koşullandığım varlıkların ise aslında o kadar da korkunç olmadığı ortaya çıkıyordu. Dünyam baştan aşağı parçalanıp

yıkılıyordu. Devasa bir yarık açılmış da tüm benliğimi yutuyor gibiydi. Öfke, uzanıp kolumu okşadı.

"Pek... Pek bir şey hatırlayamıyorum." Bakışlarımı tekrar Öfke'ye çevirdim. "Tüm hatıralarım geri gelecek mi? Yoksa geçmiş hep böyle puslu mu kalacak?"

Öfke, yanıt vermek yerine büyüyle yoktan var ettiği giysileri yatağın üzerine serdi. Kadife bir elbise, kenarları düğmeli bir çift eldiven ve yolculuk için bir pelerin. Eteklerine minik sarmaşıklar ve çiçekler işlenmişti. Pembe-altın ve siyah renkte.

İkimizi anlatan renklerin birleşimi.

Bizi bu noktaya getiren olaylara ve başarısız olursak karşı karşıya kalabileceğimiz sonuçlara odaklanmak için kendimi zorladım. "Dük, Vesta hakkında pek çok ilginç detaydan söz etti. Herhangi birini duydun mu?"

Öfke, "Birçoğunu duydum," diye itiraf etti. "Vesta aslında buralı değildi. Kardeşim Hırs, onunla evlenmek istedi. Bir de Vesta son zamanlarda durgundu. Kan kokusunu ayırt edemiyor fakat bu konuyla haddinden fazla ilgileniyordu. Katıldığı her çarpışmada anormal oranda kurt adam kanı tespit ediliyordu. Ne yazık ki tüm bunlar, bir dayanağı olmayan saray dedikoduları. Gerçi kan meselesi epey ilgimi çekti. Herkesin kolayca ve başarılı bir şekilde kan izi sürebileceği bir savaş meydanında, ordu komutanının bunu başaramaması son derece tuhafken bir de kurt adam kanına sık sık rastlanması kafa karıştırıcı."

"Burada olmaktan hoşnut değilse kan kokusuyla haddinden fazla ilgilenmesi, kendi ölümünü tezgâhlamanın yollarını aradığının göstergesi olabilir. Bir iblisin elde edebildiği bilgileri ayırt edemeyen ben olsaydım inandırıcı bir dolap çevirmek için bu meseleyi en ince ayrıntısına dek öğrenmek isterdim. Belki de kurt adam kanına sık sık rastlanmasının sebebi bazı deneyler yaptığını gösteriyordu. Bir iblisin, teşhis yetisini bulandırmak için ne kadar kurt adam kanı gerekeceğini tespit etmeye çalışıyordu."

Kız kardeşim, bir cinayet tezgâhlamanın mümkün olduğunu açıkça kanıtlamıştı. Aksi ispatlanamayacak kanıtlar bulana dek Vesta'nın gerçekten öldüğünden şüphe duymaya devam edecektim. Yepyeni bir

düşünce zihnimde filizlendi fakat bu da karmaşık, çözülmesi vakit alacak bilmecelerden biriydi.

Öfke, "Aklından ne geçiyor?" diye sordu.

"Bazı şeyler aklıma yatmıyor. Vittoria, Hırs'la müttefiklik kurdu. Güya bunu prensin hanedanıyla kurt adamları birleştirmek için yaptı ama Hırs'ın ordusunun komutanının böyle gizemli bir 'cinayete kurban gitmesi' çok tuhaf. Hele de Vittoria'nın inandırıcı bir cinayet tezgâhlamaktaki ustalığı düşünülünce... Vesta, gerçekten Hırs'ın iddia ettiği kadar yetenekliyse böyle kolayca öldürülmüş olmasına inanmak güç. Saldırıdan kimsenin haberdar olmayışı koruma büyüsüyle açıklanabilir ama bu denklemden kurt adamları çıkardığımızı varsayarsak Vesta'nın yatak odasına kimlerin erişimi vardı ki? Erkek kardeşin, komutanın odasının dolaylarında herhangi bir tuhaflık olmadığını söyledi. Ne zorla girilmiş ne de boğuşma izlerine rastlanmış. Yani, içeri aldığı kişi her kimse, Vesta onu tanıyormuş. Bu hikâyede, öğrenmemiz gereken başka şeyler mutlaka olmalı. Erkek kardeşini sorguya çeker misin?"

"Elbette. Fakat hikâyenin ayrıntılarını kız kardeşinden öğrenmemiz çok daha muhtemel olabilir. Hırs bizden yardım istemiş olsa da rakip hanedanlardan biriyle işbirliği yapmaya yanaşmayacaktır." Öfke bir çift deri eldiven takıp evlilik bağımızın nişanesi dövmeyi gizledi. "Sen hazır olunca atlı araba şatonun önünde bekliyor olacak. Çok geçmeden yanına geleceğim. *Karıcığım.*"

Tüm kargaşaya ve tuhaflıklara rağmen dudaklarıma bir tebessüm yayıldı. "*Kocacığım.*"

Ona böyle hitap etmek çok doğal geldi. Çok içten. Yuvama dönmüş gibi hissettim.

İblis Prens, kollarında kendimi kaybetmeme yol açacak kadar tutkulu bir öpücüğü dudaklarıma kondurduktan sonra odadan çıktı. Küçük oyunumuz henüz bitmemişti. Rol yapması gereken son bir sahne kalmıştı. Umarım Hırs, kumar salonlarından birinin yerle bir olmasından yeterince rahatsız olup toplantıda bulunmam ya da fermanı imzalamam için ısrar etmez, erkek kardeşinin sinirlerini bozup şatosunun geri kalanının da tahrip olmasına yol açmamam için benim Öfke'den mümkün mertebe uzak durmamı isterdi. Dükün başına gelenlerin de Hırs'ın kulağına çoktan gittiğine emindim. Soylular, alay konusu olmayı gururuna yediremezdi.

Biri Vesta'yı bu sebepten öldürmek istemiş olabilir mi diye merak ettim. Mevcut durumda, hiçbir olasılığı göz ardı edemezdim. Hırs'ın tavrı, kesinlikle anormaldi ve hakkındaki şüphelerimi nihayete erdirmiyordu.

Kendimi toparlayıp çabucak giyindim ve usul usul yağan karın altında atlı arabanın kapısına yöneldim; Öfke o anda yanıma ulaştı. Bu kadar heybetli bir varlığın çıt çıkarmadan hareket etmesi şaşılacak bir şey olabilirdi ama benim kocam sadece medeniymiş gibi davranan bir yırtıcıydı.

Elimden tutup evcil hayvan niyetine kullandığı dört iblis atın çektiği, siyah ve altın renkli şahesere binmeme yardım etti. Peşimden binip kırmızı gözlü, metal dişleri her şeyi parçalayabilecek kadar keskin, kuzgun karası atlara işaret vermek için yolcu kabininin tavanına hafifçe vurdu.

Kabinin kadife perdelerini açıp yüzünde gitgide kararan bir ifadeyle akıp giden manzarayı seyrettim. Solumuzda Kara Irmak çalkalanıyor, simsiyah dalgalar bir büyü kazanı gibi fokurduyordu.

Huzursuzluktan sırtım ürperdi. Buraya geldiğimiz sırada, ırmağın suları çok daha dingindi ve Nonna Maria'nın haklı olduğu bir şey varsa o da bela alametlerine dikkat etmekti.

Havada su götürmez bir bela kokusu vardı.

Bunun Cehennem prenslerinin az önce imzaladığı kan yeminiyle bir ilgisi var mı diye merak ettim. Belki de Yedi Çember kız kardeşimin infazına hazırlanmaya başlamıştı. Ayrıca Öfke onu herkesten evvel bizim bulacağımıza söz vermiş olsa da Vittoria'nın başı çoktan belaya girmiş olabilirdi.

Öfke bakışlarını soru dolu bakışlarımla buluşturduğunda başını *hayır* dercesine hafifçe salladı. Rakip Hanedanın sınırlarından yeterince uzaklaşmamıştık ve Hırs'ın şatosunun bitimindeki bembeyaz karla kaplı araziye casuslar yerleştirmiş olması kuvvetle muhtemeldi. Her büyü gibi, Öfke'nin konuşmalarımızı gizlemek için yaptığı mahremiyet büyülerinin de sınırları vardı. Hareket hâlindeki bir araçta olduğumuzdan, koruma büyüsü zarar görebilirdi. Anladığımı göstermek için başımla onaylayıp pencereden dışarı baktım. Hırs'tan Vesta hakkında daha fazla bir şey öğrenebildi mi diye sormak için yanıp tutuşuyor-

dum ama kısa süre sonra evimize varacak, orada her şeyi özgürce tartışabilecektik. İçimi kemiren merak duygusunu bastırmak zorundaydım.

Araba ırmağın daha küçük kollarından biri üzerinde uzanan yolda ilerlerken gergin bir sessizlik içinde oturduk. Bir saat kadar uzun gelen ama yarım saatlik ya da daha az bir sürenin ardından nihayet Hırs Hanedanı ve Öfke Hanedanı'nın kıyılarını birbirine bağlayan köprüden önceki dik tepeye vardık. Tepenin zirvesine geldiğimizde Öfke birden tetikte durmaya başladı. Vittoria'nın varlığını mı sezdi yoksa tetikte durmasını gerektirecek başka bir sorun mu vardı diye sormak istediğimde, konuşmak için hâlâ yeterince güvenli bir bölgede olmadığımızı ima eden sert bir bakış attı. Bildiğim başka bir tehdit var mı diye uzun uzadıya düşünsem de bir şey bulamadım. Eldivenlerini çıkarıp Hanedan hançerine davrandı; bıçağın ucunu kan çıkaracak kadar sertçe avucuna batırdı. Kabzadaki yılanın mücevher gözleri de çelik de sanki bu armağandan hoşnut olmuş gibi ışıldadı. Avucundaki yara saniyeler içinde kapandı. Ölümsüz olmanın güzel bir getirisi... Tanrıça olmama rağmen nasıl olup da ölümlü kalabildiğimi merak ettim. Sonunda Öfke, sessizliği bozdu.

"Biri herhangi bir sebeple arabaya yaklaşır da işler ters giderse pelerinine sığınıp şatomuza doğru koşacaksın. Ben saldıranları oyalarken Anir orduyu buraya gönderecek."

"Pelerinime mi sığınayım? Büyülü mü?"

Başıyla onayladı. "Gücünün birazını ona aktarırsan, bulunduğun yerin görüntüsünü dışarı yansıtmaya başlar, yani görünmez olursun. Kokunu gizlemeyecektir ama sana kaçmak için zaman kazandırır."

"Saldırıya uğrarsak seni bırakıp kaçmamı mı bekliyorsun?"

"Evet. Şu anda General benim, sen de askersin. Emirlerime itaat edeceksin."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Yemin ettiğimi ya da bağlılık sözü verdiğimi hatırlamıyorum."

Ölçülü bir sesle söylemiştim ama kralım buna aldanmadı. Cevaben attığı bakışı iblis askerler görse hepsi altına kaçırırdı.

Ben onun askeri değil, karısıydım. Küstah herif, dışarıda ne tür bir düşman bekliyor olursa olsun, onu bırakıp kaçacağımı sanıyorsa çok yanılıyordu.

Büyümün gücüyle parlayan pembe-altın renkte gözlerim ve artık nesneleri tutuşturabilecek kadar harlı alevler yaratabildiğim düşünülürse, kendi büyümden de korkmuyordum. Şartlar bunu gerektirecek raddeye gelirse onunla omuz omuza, son nefesime kadar savaşacaktım.

"Ben ölümsüzüm, Emilia."

"Ben neyim peki?" Madem Tanrıçaydım ve geçmişte birlikte uzun yıllar geçirmiştik, o hâlde Öfke'nin bana anlatmadığı bir şey daha vardı. Evimize varır varmaz enine boyuna araştırıp mutlaka öğreneceğim bir şey.

Altın rengi alevlerin buz gibi bir hiddetle dans ettiği bakışları, benimkilerle savaşır gibiydi. Galip gelemeyeceği bir mücadeleydi bu, kararım kesindi. Hiçbir şey beni, onun yanında kalmaktan vazgeçiremezdi. Uzunca bir sürenin ardından nihayet pes etti.

"Eğer herhangi bir terslik olursa ikimizi *transvenio* büyüsüyle hanedanımızın topraklarına götürmeye çalışacağım. Hançerini al ve yanımdan ayrılma. Önce sen saldır ve hızlı ol. Karşımızdaki düşman, Hanedanımın topraklarına bu kadar yaklaştığımız bir yerde gündüz gözüyle bana saldıracak kadar cüretkârsa sana zarar vermekten hiç çekinmeyecektir."

"Sence bu düşman V..."

Gökleri yaran bir uluma sesi atlı arabanın kabininde çınladı. Peşinden bir uluma daha duyuldu. Sonra acı acı uluyan bir koronun matemli şarkısı dört yanı sarıp uzaktaki dağlara çarparak yankılandı.

Tüylerim diken diken oldu.

Kurtlar. Ulumalarına bakılırsa kocaman, şeytani kurt adamlardı bunlar. Dışarıda *kim* olduğuna dair sorum yanıtlanmış olsa da *neden* orada oldukları hâlâ bir sorudan ibaretti. Atlar, daha önce ölümlüler âleminde duyduğum hiçbir kişnemeye benzemeyen huzursuz sesler çıkardı.

Şöyle bir bakınca Öfke, sakin ve hedefe kilitlenmiş gibi görünüyordu. Sonra gözlerindeki o heyecanlı parıltıyı fark ettim. Mücadele ve

muharebe kanında vardı. Bir başkasının korkudan elinin kolunun bağlanacağı anlarda o silkelenip yepyeni bir güçle uyanıyordu. Kibirli, hafif bir tebessüm dudaklarına yayıldı. "Biçim değiştiriciler öfkelenmiş."

Bu durum, iblisin zaten akıl almaz boyutlara ulaşan gücünü perçinliyordu. İliklerime kadar işleyen güven duygusuyla ben de ona gülümsedim. Bunun üstesinden gelecektik. Öfke perdeleri indirdi. Görünüşe bakılırsa düşmanlarını görüp görmemek umurunda değildi.

Bu defa biraz daha yakınımızda, daha yüksek sesli ve muhtemelen sürünün alfasının emri yerine geçen bir uluma çınladı. Domenico dışarıdaydı. Hırs'ın, Vesta'ya saldırdıkları konusunda ısrar edişinin ardından kurt adamların Yedi Çember'e neden geldiğini anlayamadım; kocamın heyecanına rağmen korkularım içimi kemirmeye başladı. Domenico'nun beni kaçırdığında kız kardeşimin verdiği emirlere sorgusuz sualsiz itaat ettiğini gördüğümden beri, ona düşman olabileceğine hiç ihtimal veremedim.

Öfke, yolcu kabininin tavanına bir yumruk atınca yerimden sıçradım; araba birden durdu. Vakti gelmişti. Kaygılarım tüm bedenimi sardı.

Kurt adamlar ve Domenico buradaysa kız kardeşim de çok uzakta olmasın diye dua ettim. Vittoria buradaysa ve kurt adamlar bize saldırmaya kendi başlarına karar vermediyse yapmamız gereken tek şey kurt adamları etkisiz hâle getirip ikizimi Öfke Hanedanı'na götürmekti. Diğer cehennem prenslerinin onu kaçırıp sakladığımızdan haberi bile olmayacaktı.

Öfke, az sonra açacağını ima ederek çenesiyle arabanın kapısını işaret etti. Terli avuçlarımla hançerimin kabzasını kavradığımda kalbim küt küt atıyordu. Kız kardeşimi bulup onunla konuşabilirsem belki de bu mesele kan dökülmeden çözülürdü. Beni görünce saldırıyı durduracağından şüphem yoktu. Sonra Vesta hakkında konuşurduk ve böylece suçlu olup olmadığını anlardım.

"Unutma, yanımdan ayrılma. Hızlı ol." Öfke, kapının kulpunu tutarken bir an durup başını iki yana salladı. Belime sarılıp dudaklarıma hızlı, tutkulu bir öpücük kondurdu. "Eğer şimdi benim için ölürsen peşine düşüp seni geri getiririm."

"Kulağa tehdit gibi geliyor."

"Kahrolası bir yemin bu, leydim."

"Ben de seni seviyorum." Yüzünü avuçlarıma aldım. "Hazırsan, birkaç kurt adam avlayalım."

Gözlerinden karanlık bir parıltı geçti. "Kan dökmek beni o küçük gösterin kadar tahrik ediyor. Buradaki işimiz bittikten sonra seni doğruca yatağa atacağım." Hınzırca sırıttı. "Sonra da çok, çok uzun süre o yataktan çıkmayacağız. Umarım şu inci dizilerinden yapılma eteğini yanına almışsındır."

İçimde ne bir gerginlik ne de bir kaygı kaldı. Öfke bu sözleri zihnimi başka bir şeye, savaştan *sonra* olacaklara odaklamam için sarf etmiş gibiydi. Başarılı bir generaldi, onunla yatakta tekrar buluşmak için binlerce kurdu kesip biçebilirdim.

Tebessümünde erkekçe bir kibir vardı. Yeri yerinden oynatan sevişmemizin ardından, bu kibrine hak verdim. Hazır olduğumu sezen Öfke, hançerini sıkıca kavrayıp arabanın kapısını hışımla açtı. Yıldırım gibi dışarı fırladı. Ben de hançerimi hazırlayıp peşinden atladım.

Karşımızdaki manzaraya bakınca, az önceki coşkum saman alevi gibi sönüverdi.

Vahşi, devasa, yüz kadar kurt omuz omuza verip köprüye dizilerek Öfke Hanedanı'na giden yolu kapatmıştı. Fakat kalbimin yerinden çıkacak gibi çarpmasına sebep olan bu değil, pençeleri yerden üç dört metre yüksekte duran, çevremizi hilal şeklinde sarmış düzinelerce kurttu. Bunlar ruhgezginleriydi. Yoldaşlarından biri yaralanacak olursa saldırmak üzere tetikte bekliyorlardı.

Kan ve kemikler aşkına. Bunların büyük bir kısmını Öfke'nin tek başına alt edebileceğini düşünsem de sayıca çok fazlalardı. Çok, çok fazla.

Kız kardeşim bir ordu toplamıştı. Vittoria, aklıma düşer düşmez onu çağırmışım gibi, en vahşi kurt adamların yan yana dizildiği sıranın ardından ortaya çıkıverdi. Kendine has sırıtışı yüzünden silinmiş olsa da, gözlerinde sinsi bir ışık dans ediyordu. Karşımızda durmuş bize bakan varlık insanlıktan çok uzak, acımasızdı. Ölümsüz. Asıl benliğimin yansımasıydı ve bu beni iliklerime kadar ürpertti.

"Bugün seninle buluşup konuşacaktık, sevgili kardeşim. Beklemekten sıkılınca seni Kayan Adalar'a götürmeleri için birkaç arkada-

şımı getirdim." Vittoria bakışlarını Öfke'ye doğrulttu. "Olay çıkarmadan gitmesine izin versen iyi edersin."

Kocamın öfkesi bu âlemin köklerini sarsmış gibi yerden bir gümbürtü yükseldi. "Barışçıl bir tavırla ve kendi iradenle Öfke Hanedanı'na teslim ol, ben de köpekçiklerinin canını bağışlayayım."

"Ne kadar da yüce gönüllüsün." Vittoria'nın dudaklarına korkunç bir tebessüm yavaş yavaş yayıldı. "Ve ne kadar aptal... Belli ki neler yapabildiğimden haberin yok. Müsaadenle göstereyim."

Mümkün olduğunca sakin bir tonla, "Vittoria," dedim. "Bizimle gel."

"Neden geleyim ki?"

"Çünkü cinayet şüphesiyle aranıyorsun ve kellene ödül kondu."

"Öyle mi?"

"Evet." Bu durumdan büyük keyif alıyormuş gibi bakan gözlerinden gözlerimi ayırmadım. "Bana sorarsan herkesin öğrenmesi gereken bazı gerçekler var. Lütfen. Saldırıdan vazgeç, gel konuşalım. Olayları bir de senin ağzından dinlemek istiyorum. İzin ver, üzerine atılmış suçlardan aklanmana yardım edeyim."

"Cehennem prenslerinden birinin beni katil sanması neden umurumda olsun ki? Onların hiçbirine güven olmaz. Herkesi kandırıp dolap çevirir, bir de bununla övünürler. Ayrıca oyunu onların kurallarına göre oynamaktan bıktım usandım."

Kız kardeşim sağ kolunu kaldırıp avucunda bir top tutuyormuş gibi elini uzattı. Fısıldadığı sözcükleri duyamayacağım kadar uzağımdaydı ama ürpertici bir dinginlikle sihirli sözcükler sıralayışını dehşet içinde izledim. Avucunda parlamaya başlayan lavanta rengi ışık küresi elini kaplayıp bileğinden dirseğine doğru uzandı.

Öfke, lanetler yağdırarak önüme geçip vücudunu bana siper etti. Başımı hafifçe uzatıp baktığımda ikizimin parmaklarının ağaç dalı gibi uzadığını görüp korkuya kapıldım. Upuzun parmaklarının ucundan kara gecelerden daha kara, hançerlerden daha keskin pençeler çıktı. Sağ kolunu cehennem ateşine daldırıp asla gün yüzüne çıkarılmaması gereken bir büyüyü çekip çıkarmış gibi teni alazlanmış görünüyordu.

Bileğinde beliren kapkara damarlara bakılırsa kanına başka bir kan karışıyordu. Lavanta rengi ışık bir anda söndü.

Kolunu kaldırıp şeytani uzantısını gururla sergiledi. Biçim değiştiricilerden birine dönüşmesini izlemekten başka bir şey yapamadım. "Domenico, sevgilim. Gel."

Sağında dikilen, lavanta rengi gözleri dehşet saçarak ışıldayan, bir ayı kadar heybetli, çelik mavisi kürklü kurt hafifçe inleyerek ikizimin önünde diz çöktü.

Vittoria büyüyle şekil değiştiren pençeli elini kurdun göğsüne bir anda daldırınca korkunç sessizlikte yankılanan kemik çatırtıları ve kas yırtılmalarının sesleri midemi bulandırdı. Gözlerimizin önünde olup bitenlere inanamadım. Vittoria, elini kurdun göğsünden çekip pençeli avucunda hâlâ atmakta olan kalbi havaya kaldırıp gösterdi. Domenico, yüzülmüş, kanlı bir kürk gibi yere serildi. Ölmüştü.

"Ne yaptın sen?" diye fısıldadım. Vahşiliğinden midem bulanmıştı. İğrençti. Daha önce de böyle yaralar görmüştüm. Cadıların cesetlerinde. Onların yüreğini sökenin nasıl bir varlık olduğunu, ne Öfke tahmin edebilmişti ne de ben bulabilmiştim. İblis olduğunu gösteren herhangi bir iz bulamayınca, bir hayvan olabileceğini düşünmüştü. Bense Cehennem prenslerinden birinin yaptığını sanıyordum. İkizimin bu kadar vahşi, bu kadar acımasızca bir şey yapabileceğini sindirmekte zorlanırken başımı iki yana salladım. Sevgilisini katletmişti. Yaşadığımız adadaki cadıları da *katletmişti*. Sebebini hâlâ bilmiyordum ama cinayetleri kimin işlediğini artık biliyordum. Tiksintiye boğuldum. "O kızları sen öldürdün."

Katil ne ölüm meleğiydi ne de Antonio. Kız kardeşimdi. Benim kanım.

Gördüklerimden sonra Vesta'yı da öldürmediğine inanmak çok zordu.

Vittoria beni kurnaz bakışlarıyla süzdü. "Herkes öldürmeye muktedirdir, sevgili kardeşim. Benden korkmalarının gerçek sebebini görmek ister misin? Beni bir kafese tıkmak istemelerinin asıl nedenini?"

"Lütfen." Sesim yakarır gibi çıktıysa da umursamadım. "Lütfen. Yapma. Bizimle gel."

"Yalvarmak ölümlülere mahsustur."

Vittoria ayaklarının dibinde hareketsiz yatan kurda baktı. Sol eliyle *gel* dercesine bir işaret yapınca Domenico'nun cesedi doğruldu. Sağ avucunda hâlâ yavaşça çarpan kalbi, şöyle bir baktıktan sonra kurdun göğsüne geri koydu. Korkunç pençelerini çektiğinde kurdun yarası hemen iyileşti.

Kanlı kürkün yerini, parlak yepyeni bir kürk aldı. Tekrar capcanlıydı. Domenico'nun parlayan gözleri açıldı ve dişlerini göstererek hırladı.

Onu katleden yaratığa değil, bize hırlıyordu. Kız kardeşimin birinin canını almakla kalmayıp bir de onu ölümden döndürdüğünü idrak etmeye çalışırken öylece bakakaldım.

"Sen ve ben, cehennem tanrıçalarıyız, Emilia. *Biz*, Korkulanlarız." İkizim gözlerini gözlerime dikti. "Ne cadıyız, ne biçim değiştirici... Ele ele verdik mi cehennem prensleri bile durduramaz bizi. İçindeki güç harekete geçti. Bizim olanı geri almanın vakti geldi. Eve dönme vakti."

Benim evim, Öfke Hanedanı'ydı. Benim seçimim buydu. İçimde korkunç, korumacı bir şey alevlendi.

"Bana Öfke'den uzak durmamı bu yüzden mi söyledin? Seninle birlik olmamı istediğin için mi?"

"Tabii ki. Senin yerin iblislerin yanı değil. Kendi kanından olanla yan yana durmalısın."

"Seninle gelmezsem ne olacak?" Hançerimi yokladım. "Ne yapacaksın?"

Kız kardeşim sözlerine bilinçli bir es verdi. İnsanı huzursuz edecek kadar uzun sürsün istiyordu.

"Hapsolduğu büyülü kafesten gücünü azat etmenin başka bir yolunu bulacağız." Zemin ayaklarının altında sarsılırken gözlerinde keyif pırıltılarıyla Öfke'ye baktı. "Gaz yağı gibisin. Uçucu. Zehirli." Birdenbire elinde bir hançer belirdi. Üzerine tuhaf, büyülü simgeler kazınmıştı. Öfke, taş kesildi. "Seni yakacak ateş de benim."

Kocam, kız kardeşimin saldırmasını beklemedi. Hiddetle, var gücüyle üzerine atıldı.

Sonra kurtlar saldırıya geçti.

SEKİZ

Öfke, korkunç bir zarafetle dövüşüyor, düşmanlarımızı kıyımdan geçirirken kanlı canlı bir kâbus gibi ilerliyordu. Üzerine atılan her şeyi yok ediyor, biçtiği kurtlardan biri yere düşmeden diğerini öldürüyordu.

Bedeni savaşmaya doğuştan müsaitti ama bir de sırf bu amaç uğruna çok çalışıp onu mükemmel bir savaş makinesine dönüştürmüştü. Bir an için durup sadece bu savaşçıyı hayran hayran izledim.

Bir darbe indirdi ve birkaç kurt yere serildi. Karlı zemin kana bulandı. Adrenalin ve kandaki metalik koku, havayı ağırlaştırıyordu. Savaş iblisi, neredeyse birkaç saniye içinde bir düzine kurt adamı haklamıştı. Bir düzine daha kurt adam tam saldırıya geçecekken buzdan kapsüllere hapsoluverdi.

İşte, şeytani gücü tamamen meydandaydı.

Öfke, arazi boyunca elektrik akımı gibi yayılan bir büyü savurdu. İşaret veriyordu. İblis atlar gemlerinden kurtulup kurtların arasına dörtnala koştu. Metal dişleri kemikleri kırıyor, karınları deşiyordu.

Hemen harekete geçip çevremizdeki sürüyü azaltmak için kurtları hançerleyerek ilerledim. Böyle soğukkanlı bir tavırla ölüm saçmayı ezelden beri biliyormuşum gibi kas hafızasıyla hareket ediyordum. Hatırlamıyor olsam da, Gazap Tanrıçası olarak geçmişte epey tecrübem olduğuna emindim.

Parçalanan bedenlerinin ve kanlı etlerinin sağa sola saçılmasına aldırmadan donmuş kurtların buzdan kapsüllerine hançerimin kabzasıyla vurdum. Bedenim gazabın ve gücün şarkısıyla titreşiyordu. Fakat bir yerden sonra notalar karışıyordu. Haset benden gücümü çaldığında çarptığım duvara yine çarpıyordum.

Lanetin tesiri hâlâ üzerimdeydi. Kasten karanlığa hapsedilişime duyduğum öfke, hakikati tüm çıplaklığıyla öğrenme korkumu ilk defa alt etti. Bu savaştan sağ çıkarsak özüme dönmek için elimden ne geliyorsa yapacağıma dair kendi kendime söz verdim.

Bir daha asla güçsüz ya da esaret altında hissetmeyecektim.

Kar lapa lapa yağmaya başlayıp hâlihazırda kararmış gökyüzünü daha da kararttı. Kar ve buza hükmeden Öfke'nin gücüyse cehennemin donmuş tundra iklimine şaşmamalıydı. Öyle kudretliydi ki doğa bile gücüne boyun eğmişti. Bunun düşmanlarımıza korku salacağını ümit ettim. Tüm âlem yarılsın da hepsini yutup yok etsin istedim.

Öfke ilerleyip köprünün girişine vardığı anda Gölge Âlemi'nden bir düzine daha kurt indi. Ardında dalgalanan bir pelerin gibi savurduğu büyüsü, ben ve iblis atlarının haricinde hareket eden her şeyi donduruyordu. Savaşın kargaşası arasında gözlerim ikizimi aradı.

Vittoria ortalarda görünmüyordu ama buralarda bir yerde olduğunu hissediyordum. Bekliyordu. Planı her neyse, iyiye alamet değildi. Gidip onu bu savaşı bitirmeye ikna etmeli ya da bizzat yok etmeliydim. Keskin dişlerini bir kıyım makinesi gibi açıp kapatan bir kurt üzerime atıldı ve havada donup ayaklarımın dibine düştü. Kanı yüzüme sıçradı. Silmek için durmadım.

Hemen arkamda bir hareket sezdim. Hançerimi var gücümle geriye doğru savurup Öfke'nin sırtına atlamaya çalışan kurdu deştim. Çok yakına gelmişti. Fazla yakına. Hiddetim içimde bir volkan gibi fokurdayıp taştı. Öfkem de kalbim gibi küt küt çarparken kralımın yanından ayrılmadım.

İblise saldırmaya yeltenen kurtları ya ben öldürüyordum ya da o. Atların kişnemesi sağ yanımda yankılandı, düşmanlarımızı ezip parçalayarak ilerliyorlardı.

Durup dinlenmeden sanki saatlerce çarpıştık. Toprak kanla sulanmış; pelerinim, adına kurban verilmiş gibi kanı emmişti. Minnettar olup şükrettim. Daha fazlasına kucak açtım.

Daha çok ölüm. Daha çok hiddet. Daha çok *intikam.*

Ona sunduğum kurban kanını çeken hançerim, roz altın renkli bir parıltı yayıyordu. Köprünün ortasına yaklaştığımız anda kurt adamlarla atların sesinden çok daha korkunç bir ses duydum. Kuduz bir köpeğin hırıltısına ve havlamasına benziyordu. Aslında, köpekler demeliydim.

Zemini sarsan ayak sesleri duyuldu. Öfke Hanedanı'ndan gelen dört heybetli cehennem köpeği köprünün diğer ucunda durdu. Dişlerimin arasından bir küfür savurdum. Öfke, Günah Koridoru'nda karşıma çıkandan köpek yavrusu diye bahsederken şaka yapmamıştı. O en fazla bir midilli boyundaydı. Üç başlı bu canavarlarsa fil kadar iriydi. Buz mavisi gözlerinde şimşekler çaktı; onlara en yakın mesafedeki kurtların boynundaki tüyler kabardı ve bir Öfke'ye bir de saldırgan köpeklerine bakmaya başladılar. Bu savaş, ikizim ve kurtlar için artık daha çetin bir hâl almıştı. Yücelere şükürler olsun.

Kar beyaz kürklü cehennem köpekleri derhâl mücadeleye atıldı. Soluk tüyleri, hakladıkları kurtların kanıyla kızıla dönerken, bu kan banyosunda payıma düşeni yaptım. Her ânı özenle düşünülmüş bir dans gösterisi sunar gibi hançerimi savurdum. Savaş bir ezgiydi, ölüm de becerikli kavalyem. Dansımın ateşiyse ruhumda nabız gibi seğiren intikamdı.

Öfke, ilk andaki gücünü hiç kaybetmeden savaşmayı sürdürüyor, biraz olsun yorulmuş görünmüyordu. Kurtlar için aynı şey söylenemezdi. Bazıları sendeleyerek bir köşeye çekiliyor, köpürmüş ağızları ve hızla inip kalkan göğüs kafesleri yorulduklarını ele veriyordu.

Cehennem köpekleri, iblis atlar ve Öfke Prensi kıskacında, zafer çok yakındı. An meselesiydi. Üzerime atılan bir kurdu savuşturup boğazını kestim; cansız bedeni yere düşerken yüzüm ve saçlarım kanıyla yıkandı.

"EMILIA!"

Kız kardeşimin kan donduran çığlığını duyar duymaz onu bulmak ve korumak için içgüdüsel bir hamleyle başımı çevirdim. Hata etmiştim. Ailevi sevgiden ve merhametten ileri gelen bu hareketim felaketimin başlangıcı oldu. Bir kurt adam üzerime atılıp beni yere sererek keskin dişleriyle gırtlağımı hedef aldı. Pelerinimi yırtan pençeleri göğsümü yarınca acıyla haykırdım.

Bir an sonra Öfke, kurt adamı üzerimden alıp köprünün taşlarına öyle bir fırlattı ki boynu ve kemikleri kırılırken çıkan çatırtı cehennem köpekleri ve iblis atların uğultusu arasında bile duyuldu.

Kurdun bedeni son defa şiddetle kasıldıktan sonra hareketsiz kaldı. Soluğumu verirken bir kez daha haykırmamak için dudağımı ısırdım. Göğsümdeki yara, kalbim çarptıkça sancıyordu. Adrenalinden olsa gerek, asıl acı henüz bedenimi vurmamıştı. Yine de başım dönmeye başladı.

Öfke başımda durup yaramın ne kadar derin olduğuna bakarken gözleri altın rengi alevlere teslim olmuş birer yangın yeriydi. Her yer buzdan bir cehenneme dönüştü. Hiddetinin son raddesiydi.

İkizim de kurt adamlar da Öfke onları yok etmeden önce geri çekilse iyi olurdu. Bana doğru eğildi ve o anda dizlerinin üzerine yığıldı. Gömleğinin önünde kandan bir gül açtı. Gördüklerine o da inanamıyormuş gibi kaşlarını çatıp üzerine baktı. Işıldayan bir hançer sırtından girip göğsünden çıkmıştı.

"Öfke!" Yaramın daha da açılmasıyla acıdan kavruluşuma aldırmadan doğrulup bedenimi prensime siper ettim. "Her şey yolunda." Göğsündeki yaraya dokunamadım. "Hançeri çıkaracağım. İyileşeceksin."

"Biliyorsun." Öfke'nin arkasında duran Vittoria, hançeri acımasızca çekip çıkardı. "Pek çok kişi Helak Hançeri'nin peşinde..."

Yaradan fışkıran kandan başımı kaldırıp ikizime baktım. Öfke, büyülü hançerin onu öldürebileceğini söylemiş, kız kardeşim büyük hasara yol açan bu hançerle kocamı kalbinden yaralamıştı. Öfke'nin yaraları genellikle birkaç saniye içinde kapanırdı. Helak Hançeri ona yaklaştırıldığında, bunu sezebileceğini de söylemişti ama o sırada dikkati başka yerdeydi. Bende.

Bronz teni hızla soluyordu ama o gözlerime bakarken gördüğüm hiddetin eşi benzeri yoktu. "Pelerinin."

Hançerin etkisiyle mantıklı konuşamadığını söylercesine baktım. Onu bu hâlde bırakıp gitmem hiçbir âlemde ve hiçbir koşulda mümkün değildi.

"İyileştir onu." Kız kardeşime baktım. "İyileştir, hemen!"

Vittoria ne yapacağını düşünüyor gibiydi. Omuz silkti. "Hayır."

"Vittoria." Kesik kesik soluyordum. "Bunu benden esirgeyecek misin?"

Domenico olduğunu düşündüğüm bir kurt adama işaret verdi ve sivri dişler omzuma geçti; beni sürükleyerek uzaklaştırırken göğsümdeki yarığı daha da araladı. Acıdan başka bir şey hissedemez oldum. Kurtlar bu hâlimi fırsat bilip kocamla arama duvar ördü.

Acımı bir kenara bırakıp hırıldayan kurtlara kafa tuttum. "Bitir artık. Vittoria, artık *dur*. Ne istersen yapacağım."

"Belki de kocacığının can çekişmesini izlemek istiyorumdur. Ne hissediyorsun, Emilia? Kızgın mısın?"

Vittoria hançeri sapladığı yere bir tekme atınca Öfke kan kustu.

"Öfkeli misin?" Hançerin kabzasıyla Öfke'nin şakağına bir ölümlüyü öldürebilecek kadar sert bir darbe indirdi. Duyulan çatırtıdan anlaşılan buydu. Acıyla buruşturduğu yüzü kendi kanına bulanırken Öfke'nin tavrında korkudan eser yoktu. Bir terslik olduğu şüphesizdi yoksa karşılık verirdi. "Yoksa hiddetten gözün mü dönüyor?"

"Yeter!" diye haykırdım.

"İçindeki büyüyü azat etmek için daha ne yapmam gerek?" Öfke'yi saçlarından tutup başını geri çekti ve hançeri gırtlağına dayadı. "Bunu mu?"

Bu kahrolası hançer neyin nesiyse, Öfke'ye korkunç bir zarar vermişti. Vittoria boğazını keser de onu kaybedersem... Bu düşünce bardağı taşıran son damla oldu. O kadim güç, o uyuyan canavar, Öfke'nin kanını gördüğüm an amansız bir intikam hırsıyla uyandı. Bastırmaya çalışmadım. Hükmetmek için çabalamadım.

Teslim oldum.

Varlığım gazaptan ibaretti. Pembe-altın renkli alevlerden bir heykele dönüştüm. Öfke, Vittoria, Domenico ve ben koruyucu bir çemberin içinde kalırken korkunç bir ısı her yere yayıldı. Öfke'nin köpekleri ve atları dışında ne var ne yoksa alev aldı.

Acı acı uluyan kurtlardan yeterince çabuk davranamayanlar alevlere yenik düştü. Önüme duvar örmüş kurtların tutuşan kürklerinin kokusuna yanmış etin o nahoş kokusu karıştı. Gazabımın ateşi daha da harlanırken Vittoria olanları pür dikkat izliyor fakat hiçbir şey söylemiyordu.

Her yeri kaplayan kar ve buz örtüsü eriyip küçük göletlere dönüşürken ırmağın suları kaynamaya, daha uzaktaki kurt adamlar Gölge Âlemi'ne doğru gözden kaybolmaya başladı. Köprünün taşları erimeye başladı. Saniyeler içinde kaynar suya düşüp haşlanacaktık.

Umursamadım. Öleceksem, kız kardeşimi de sağ bırakmayacaktım. İntikama öyle bir susamıştım ki yedi çemberin tüm nehirleri yansa doymayacaktım. Ne var ne yoksa kül edecek ve sonra...

Aniden tenime çarpan buz gibi su damlaları beni kendime getirdi. Öfke, elimi tutup kuvvetle sıktıktan sonra, gücünü yitirdi. Büyümün gücünü harlamayı bırakıp dizlerimin üzerine çökerek ona sarıldım.

Vittoria hançeri bir kenara fırlatıp, "Helak Hançeri'ni bulmak neredeyse imkânsız," dedi. "Zehir kullanmak zorunda kalmamın sebebi bu. Ölüm Tanrıçası olmanın güzel yanları var tabii. Zehrin tesirini yakalamak biraz vakit aldı ama bir ölümsüzü öldürebilecek kadar kuvvetli bir şey yapmayı başardım."

Yaşananların dehşetine kapılmışken bu sözleri idrak etmem biraz zaman aldı. Başımı hızla kız kardeşime çevirdim. "Helak Hançeri'ni bulamadın mı?"

"Henüz bulamadım." Vittoria sıkıntıyla iç çekti. "Meseleyi tümden değerlendirince, bulduğuma dair yalan söylemek de gayet etkili oldu açıkçası." Demek Öfke bu yüzden hançeri sezememişti. Hepsi palavraydı. Bir kez daha gazabın kucağına düşüyordum ki ikizim elini kaldırıp çabucak yumruk yapar gibi sıktı. "Uyu."

Nabzım yavaşladı. Kendim için de Öfke için de yapabileceğim bir şey kalmadığını anladığım an korku tüm bedenimi ele geçirdi. Başım

toprağa çarptığında gürültüyle çatırdadı. Kendini biraz toparlamış gibi görünen Öfke'ye iri iri açılmış gözlerle bakarken adımı haykırdığını görüyor ama sesini işitmiyordum.

Her şey karanlığa gömülmeden önce gördüğüm son şey, onun yüzüydü.

Alevlerin çıtırtısıyla uyandığımda, havada ılıklık yerine serin bir rutubet vardı. Çürümüş toprak kokuyordu. Mezar gibi. Her dolunay gecesinde toprak alıp muskalarımızı kutsayarak şeytanı kovmamız için Nonna'nın bizi götürdüğü mezarlar gibi.

Kocam.

Bitki kökleriyle kaplı tavana bakıp gözlerimi birkaç kez kırpıştırdıktan sonra hışımla doğruldum. Karanlıktı, yer altına has bir karanlık ve tepemdeki köklere bakılırsa üzerimde devasa bir ağaç vardı. Odaya şöyle bir baktım... Hücre demek daha doğruydu. Bir duvar tavandan tabana uzanan, arasından geçilemeyecek kadar sık dizilmiş demir parmaklıklarla kaplıydı. Diğer duvarlar sıkıştırılmış topraktan, zemin ise tek parça taştandı.

Göğsümde sancılı bir acı volta atıyor, gitgide dayanılmaz oluyordu.

Savaş. Öfke. Kurtlar.

Birden her şey zihnime üşüştü. Sancıyan yarama rağmen yatırıldığım yataktan fırlayıp birini gevşetme umuduyla parmaklıklara sarıldım.

Kollarımda korkunç bir acı duyunca elimi hemen geri çektim. Parmaklıklara büyü yapılmıştı; beni çaresiz bırakacak bir sorun değil de ufak bir aksaklık olmasını umuyordum. Köken'e uzanıp demiri hedef alarak ateşimi çağırdım. Alevden sarmaşıklar parmaklıklara dolanırken metal kıpkırmızı kesti ve sonra... Hiçbir şey olmadı. Lanetli parmaklıklar büyüyü içine çekmişti.

Bir kez daha denediğimde karşılaştığım direncin şiddetinden sırt üstü yere düştüm.

Aman ne hoş! Parmaklıklardaki büyü, benim büyümle daha da güçlenmişti; kaçmak için ne kadar çabalarsam o kadar kapana kısılacaktım. Sıradan, ufak bir numaraydı ama işe yarıyordu. Tanrıça onu kahretsin. "Vittoria!"

"Yedilinin Yıldızları'ndan söz ettiğim sırada beni gizlice dinlediğin geceyi hatırlıyor musun Gölge Cadısı?"

Başka bir ses duymanın verdiği korkuyla yerimden sıçrayıp hücremin uzak bir köşesinde sadece diğerlerinden daha koyu bir gölge sandığım karaltıya baktım. "Haset?"

Haset Prensi, koridordaki tek meşalenin zayıf ışığı o soğuk, hoş yüzüne düşecek kadar öne eğildi. "Hayal kırıklığına uğrayan sadece sen değilsin, tatlım. Ben de benim yerime erkek kardeşimin burada olmasını tercih ederdim."

"*Sen* buraya nasıl geldin?"

Haset bana ters ters baktı. "Kız kardeşin o şeytani pençelerini üzerimden çekmek bilmedi." Göğsünde kalbinin olması gereken yeri dalgın dalgın sıvazladı. Gömleği, Vittoria gerçekten de pençesiyle kalbini söküp almış gibi yırtılmıştı. Dehşet içinde bakakaldığımı görünce dudaklarına hain bir tebessüm yavaşça yayıldı. "Endişelenecek bir şey yok. Yerine yenisi geldi. Büzüşmüş ve kapkara ama en azından yerinde."

"Bilmek istemiyorum."

"Ölümsüzlük işte." Omuz silkti. "Yaralar iyileşir, sökülen yüreğin yerinde yenisi filizlenir. Hayat devam eder. Ebediyen."

Bu kelimelerle ve bıkkın bir ses tonuyla ifade edildiğinde ölümsüzlük kulağa korkunç geliyordu.

"Vittoria seni öldürmek istemediyse neden kalbini söküp bir hücreye tıktı?"

"Farkında değilsin sanırım ama kız kardeşin hem sadist hem psikopat. Senin göğsündeki yaraya bakılırsa bilmediğin bir şey anlatmıyorum gerçi." Haset ayağa kalkıp pantolonundaki tozu silkeledikten sonra kirli ellerine bakıp yüzünü buruşturdu. "Ayrıca belli ki beni kafasına takmış; hoş, haksız da sayılmaz. Dayanılmaz bir cazibem var. Taleplerini ve müttefiklik teklifini reddettiğim için çılgına döndü."

"Dayanılmaz bir caziben olabilir belki ama geri kalan her şey muallakta." Kız kardeşimin sadece Hırs'a değil Haset'e de müttefiklik teklif etmiş olması tuhaftı. Tam aksi olmadıysa tabii. "Müttefiklik kurmak için ilk tercihi senden yana mıydı yoksa ikinci sırada mıydın?"

"İkinci sıradaydım. Önce bana gelmediğine pişman olduğundan eminim gerçi. Ben Hırs'tan daha zenginim."

"Pek sanmıyorum, ekselansları."

Bu defa gerçekten gülümseyince oğlan çocuğu gibi gamzeleri belirdi. Daha önce sadece bir kez gördüğüm bu ifade ona karşı kalbimi yumuşattı.

"Görünüşe göre keskin pençeleri olan sadece kız kardeşin değilmiş. Neye istersen ona inan tatlım ama unutma ki ben yalan söyleyemem." Göğsümdeki pençe izlerine baktı. Gerçek yüzünü görmemiş olsam, endişelendiği için kaşlarını çattığını düşünecektim. "Tedavi ettirmen gerek. Zaten mikrop kapmış gibi görünüyor, kokmaya başlarsa bu daracık hücre cehenneme döner."

"Eksik olma." Gözlerimi kıstım. "Bana neden Gölge Cadısı deyip duruyorsun?" diye sordum. Ortada ne hemşire vardı ne de sargı bezi, yani istesem de başaramayacağım bir şey üzerine konuşmanın hiçbir anlamı yoktu. Göğsümdeki yara çürüyecek kadar mikropluysa, yayacağı kötü koku, umurumda olacak son şey olurdu. "Ne olduğumu biliyorum. Kim olduğumu da."

"Artık biliyor musun peki?" Tekrar yere oturduğu sırada bu sözleri hiç de ikna olmamış bir sesle dile getirmişti.

Derin bir nefes alıp gazabımı harlamak için Öfke'nin son hâlini zihnimde canlandırdım. Kısa süreliğine de olsa, gücümü büyülü kafesinden azat edip ona teslim oldum. "Sen söyle."

"Gözlerin..." Haset, yüzünde hayranlığa çok benzer bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Artık ölümlü değilsin. Ölümsüzlük galip gelmiş. Şaşırmadım. Ama yaran iyileşmiyor ve bu son derece tuhaf."

Gücümün dizginlerini bırakıp soluğumu verdim. Haset, yüzümü inceledi ama beklediğim üzere gözlerimin kahverengiye dönmesine bir yorum yapmadı. Omuz silkip gözlerimi işaret ettim. "Tam olarak ölümsüz değilim."

"Gücünün bir kısmı serbest kalmamış olabilir ama ölümsüzlük eninde sonunda galip gelir. Çünkü daha güçlüdür. Bir damla ölümsüzlük, bir kova ölümlülükten daha kudretlidir."

Makul bir açıklamaydı. Yani, hemen hemen. Çünkü Öfke, beni ölmekten kurtarmak için bir değil birkaç kez canını dişine takıp savaşmıştı. Çok geçmeden bu meseleyi de çözecektim. "Konudan sapmayalım. Gölge cadılarına dair bir soru sordum. Bunun gerçekten ne anlama geldiğini anlat bana. Lütfen."

Haset başını hafifçe eğip biraz düşündü.

"'Gölge' diyorum çünkü asıl gücünün ancak gölgesine hükmedebiliyorsun. 'Cadı' diyorum çünkü yoğunluğu bu kadar az bir güçle ancak cadı sayılıyorsun. Tüm cadılar, tanrıçaların soyundan gelir."

"Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

"Lanet buna engel oldu. Gözlerinin renk değiştirmesine engel oluşundan çok daha kuvvetli bir baskıyla."

Öfke'yle aramızdaki büyülü bağı düşündüm. Gücünü zihnime bir mızrak gibi saplayıp hatıralarımı hapseden her neyse, onda küçük de olsa bir delik açmasına müsaade eden büyülü bağı... "Sence Öfke'yle evliliğimin bu durumla bir ilgisi var mı?

Haset birdenbire dikkatini cezbetmişim gibi beni süzdü. "İkiniz de evlilik bağını kabul ettiniz mi?"

"İkimizin de yüzük parmağında bu dövme belirdi." Elini uzatıp yeni dövmemi gösterdim. "Yani şeyden sonra..."

Hafif bir tebessümle dudakları kıvrıldı. "Evlilik bağınızı Hırs Hanedanı'nın sınırları içinde tamamına erdirdiniz. Öfke'nin rakip bir hanedandayken kendini kaybetmesine şaşırdım. Bir daha asla yapmayacağına yemin ettiği bir şeydi."

Birdenbire yaşanan sevişmemizden önceki olayları düşünürken gözlerimi kaçırdım. "Hırs'ın şatosunun bir kısmı zarar görmüştü; Öfke'nin duyguları her zamankinden daha yoğundu."

Haset bir kahkaha patlatınca tekrar ona döndüm. "Sevgili kardeşimin dillere destan hiddetinin bunda payı vardır, eminim. Bu bağı o

gün, orada tamamlamak isteyişini eksiksiz bir şekilde açıklıyor. Aferin sana, Gölge Cadısı."

"Benim öyle bir niyetim yoktu."

"Olaylar akmaya başladıktan sonra, ilk niyetimiz ne olursa olsun, sonuçları kontrol edemeyiz."

Haset, dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini kavuşturmuş aylakça oturuyordu. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmış, şaşılacak kadar kaslı uylukları açıkta kalmıştı. Zırh gibi kuşandığı hünerli küçümseyişlerinin ve böbürlenen tavrının altında bir savaşçı yatıyordu. Siyah saçları darmadağın olsa da, onu daha telaşsız gösteriyordu. Daha soylu.

Aslında ne olduğunun farkına ilk kez varmıyordum: Düşmüş bir melek. Eskiden, başında halesi kırık bir taç olacağını sanırdım ki bu tasvir gayet uygundu. Ama şimdi bunun taç değil, kırık bir kalp olduğunu anlamıştım.

Zümrüt yeşili gözleri bir an için benimkilerle buluşunca, en derinlerinde bir ikaz şimşeği çaktığını fark ettim. "Can sıkıntısını arkadaşlık ya da iyilikle karıştırma."

"Ben buna arkadaşlık ya da iyilik demezdim." Hüzünle gülümsedim. "Nezaket derdim ama kellemi uçuracağından, demiyorum."

Tavrından buram buram huzursuzluk yayıldı. "Benim için pek çok şey söylenebilir fakat nazik, bunlardan biri olamaz. Bencil? Kesinlikle. Söylediğim her şey, nihayetinde çıkarlarıma hizmet edecektir. Bunu asla unutma."

Hücrenin önündeki koridorda salına salına yürüyen Vittoria. "Biliyor musun," dedi, "buna inanman gerçekten acınası."

DOKUZ

Kız kardeşim hücrenin önünde durdu; üzerindeki buz mavisi elbiseyle soğuk ve acımasız görünüyordu. İnsana benzer tek bir özelliği kalmamıştı ama yine de buna inanmakta güçlük çekiyordum. O sefil, ölümsüz ruhunun çok, çok derinlerinde kırıntıları kalmış olsa bile... Bakışlarını aniden bana çevirdi. "Leş gibi bir ümit yayıyorsun. Hiç sana göre değil, kardeşim."

"Öfke nerede?"

Beni, göğsümdeki yaraya şöyle bir bakmaktan fazlasına tenezzül etmeden baştan ayağa süzerken gözleri koluma sabitlendi. Artık dirseğime kadar uzanan, yılan, hilal ve çiçeklerden oluşan dövmeyi inceledi. Aynısı Öfke'nin tenine de kazınmıştı.

Tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Bu iğrenç, birbiriyle eş dövmeleriniz sayesinde senin nerede olduğunu sezebilmesi ama senin aynı şeyi yapamaman tuhaf gelmiyor mu?" Yanıt vermemek için dudaklarımı sıktığımda çok yazık der gibi dilini şaklattı. "Bu büyünün neden tek yönlü çalıştığını bilmek isterdim."

Bunun artık doğru olup olmadığından pek emin değildim ama evlilik bağımızın fiziksel gereğini yerine getirdikten sonra bir şeylerin değiştiğini açık etmek istemiyordum.

"Eh, ben de neden bu kadar can sıkıcı olduğunu bilmek isterdim ama bu gece hiçbirimiz istediğimizi elde edemeyeceğiz." Haset, doğaüstü bir hızla hareket ederek yanıma gelip dikildi. Vittoria ona dişlerini göstererek hırlayınca, korkunç bir sırıtış dudaklarına yayıldı. "Ziyaret sebebini bir an önce açıkla ki biz de seni yok etme planımıza rahatça devam edebilelim."

"Kız kardeşim bana asla zarar vermez."

"Ah, çok komiksin." Haset başını geriye atıp güldü. "Bakalım doğru mu anlamışım; sevgilisini yaraladın, izbandut gibi itlerinden birini üzerine saldın, onu bir kafese tıktın ve Öfke'ye ulaşmanın bir yolunu bulmak için haince planlar yapmayacağına, bunu engellemeye çalışacak olursan seni yok etmeyeceğine inanıyorsun, öyle mi?"

Vittoria yırtıcı bir hayvan gibi gerildi. "*Asla* yapmaz." Ama bana yan gözle bakarken kendinden o kadar da emin görünmüyordu. "Kan bağımız var."

"Öfke, onun *kaderi*. O da Öfke için öyle. 'Yukarıda ne varsa aşağıda da o vardır.' İkisi, dengeyi sağlıyor. Işık ve karanlık. Biri cennetten düştü, öbürü yeraltında yaratıldı." Haset, dimdik duruyordu ve alaycı tavrı silinip gitmişti. İçimde taşlar yerine oturdu. Söyledikleri o kadar *doğru* geldi ki... Sanki bir anahtar, açacağı kilidin yuvasına sürüldü. "Hanedanıma saldırıp sevgilimle yattığında sana söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemedin mi? Sevgiye karşı galip gelemezsin. Hükmettiğin her türlü büyüden veya saldığın her türlü korkudan çok daha korkunç, çok daha kudretli bir güçtür sevgi. Şu an bile."

Olduğum yerde taş kesildim. Sözleri, önemli olduğunu hissettiğim bazı hatıraları canlandırdı. Nonna, sevginin en güçlü sihir olduğunu, nereye gidersem gideyim bana daima rehberlik edeceğini söylemişti. O zamanlar, ailemizin sevgisinden söz ettiğini düşünmüştüm ama şu anki bilgilerimin ışığında, bundan o kadar da emin değildim. Hele de bu sözleri Cehennem prenslerinden biri tarafından İşaretlendiğimi gördükten sonra söylediği düşünülürse...

"Kader dediğin vefasız kahpenin tekidir. Tıpkı sevgi gibi." Vittoria öfkeden köpürmüştü. "Uygun telkinlerle fikrinin değişmesi mümkün. Tıpkı Kibir'in fikrinin değiştiği gibi."

Haset, "Fikri gerçekten değişti mi?" diye çıkıştı. "Yerinde olsam, o kadar emin olmazdım."

"Kız kardeşimin kader ya da sevgi gibi aptalca zincirlere mahkûm olmasına izin vermeyeceğim."

Haset bana kaçamak bir bakış attı. "Onu durdurmaya çalışmanı görmek isterdim."

Orada değilmişim gibi hakkımda konuşulmasından bıkmıştım. Ayrıca, alıkonmuş olabilirdim ama çaresiz değildim. Bu görüşmeyi lehime çevirebilirdim. Sessizce, kız kardeşim yanıt veremeden bir hakikat büyüsü savurdum. Hâlâ cadıydım ama artık gücüm, bir tanrıçanın gücüne daha yakındı. Kız kardeşimi ele geçiren büyü, hakikati söylemesi için onu sıkmaya başladı.

Konuşmaya başladığımda, sesimde safi hâkimiyet vardı. Gücümün uğradığı değişimden sonra sesime, cehennem prenslerinden çok daha şeytani bir ton yayılmıştı. "Öfke'nin yerini söyle!"

Bu büyülü emre direnmeye çalışan Vittoria'nın gözleri neredeyse yuvasından çıkacak gibi oldu. Hakikat büyüsünün tesirini biraz daha artırıp burnundan sızmaya başlayan kanın güzel elbisesini kirletişini buz gibi bir ifadeyle izledim.

Dişlerini gıcırdattı; alnında boncuk boncuk ter birikti. Her şey çok hızlı olmuştu ama istediğimi almak için kafatasını kırıp zihnini ele geçirebilirdim. Acımasızlığımın gitgide arttığını muhtemelen sezen Haset, yanımda kıkırdadı. Vittoria ona ters ters baktı. "Benim tapınağımda."

"NEREDE?"

Kız kardeşimin burun delikleri öfkeyle genişledi. Güçlüydü ama ben hiddetten besleniyordum. "Kayan Adalar'da."

"Hırs'ın komutanını sen mi katlettin?"

"Hayır."

"Vesta'yı öldürmesi için birini mi tuttun?"

Vittoria bir kez daha dişlerini sıktı ama yanıt vermemeyi başardı.

Hakikat büyüsünün tesiri çoktan sönmeye başladığından Vesta'yı katletmek konusunda yalan söyleyip söylemediğinden emin değildim ama yapmadığına dair ufacık da olsa bir umudum vardı. "Teşekkürler, kardeşim. Canını çok yakmadım ya?"

Hücremin parmaklıklarından sendeleyerek uzaklaşıp burnundan damlayan kanı elinin tersiyle silerken yüzünde vahşi bir ifade vardı. "Bunu yaptığına pişman olacaksın."

Daha önce bana baktığı gibi soğuk ve acımasız bakmaya özen göstererek kin dolu bir sesle, "Beni buraya tıkıp Öfke'den ayırdığına da sen pişman olacaksın," dedim.

"Seni uyarmıştım." Haset, olduğu yerde resmen sevinçten zıpladı. "Fitili ateşledin; yangının seyrine dalacağını söylediğinde niyetin ciddiydi umarım."

Aralarındaki meseleyi duymazdan gelip ikizime dik dik baktım. "Büyülü kafatasını Hırs'a gönderen sen miydin?"

"Yapmayı bilen herkes bir kafatasını büyüleyebilir. Cehennem prenslerinden biri bile."

Soruma doğrudan yanıt vermemiş olsa da, o kafatasını Hırs'ın kendi kendine göndermiş olabileceğine dair şüphem yeniden gün yüzüne çıktı. Şu ana dek, bunu *yapmadığına* dair hiçbir kanıt bulamamıştım.

Haset kelimeleri uzata uzata, "Evet," dedi. "Düşük mevkilerdeki cehennem prensleri bile böyle ucuz numaralar yapabilir. Tıpkı bir tanrıça gibi."

"Kurt adamlarından iblis saldırısına uğrayan ya da ortadan kaybolan oldu mu hiç?" diye sordum. "Öfke'yle bana düzenlediğin saldırıyı saymazsak."

"Bir iblis, buyruğum altındaki kurtlardan birine zarar vermiş olsa hâlâ yaşıyor olmazdı."

"Söz konusu iblis, müttefiklik kurduğun hanedanın resmî mensubu olsa bile mi?"

"Özellikle de öyleyse." Vittoria, Haset'e baktı. "Bana pis pis sırıtmaya devam edersen bir kez daha kalbini yerinden sökerim, iblis."

Sert bir sesle, "Vittoria," dedim. "Geçtiğimiz iki üç haftada, kurt adamlarından katledilen ya da kaçırılan oldu mu?"

"Neden bilmek istiyorsun?" diye sordu. Dişlerimi sıktım. Sorulan soruya yanıt vermemek için Öfke'nin kullandığı dikkat dağıtma taktiklerinden biriydi bu.

"Kurt adam kanının, iblislerin sezgilerini bastırabildiğini öğrendim. Hırs'ın komutanı öldürüldüğünde, cesedinden geriye kalanların arasında çok fazla kurt adam kanı tespit edildi. Vesta'yı hatırlıyorsun, değil mi? Eminim ki Hırs Hanedanı'yla müttefiklik kurduğunda onunla tanışmışsındır."

"Hırs'ın süs köpeği kimmiş diye bakmadım."

Haset, "Sesinden kuyruk acısı seziliyor," dedi. "Sevişmek istediğinde seni de mi reddetti?"

Bu konuyu biraz daha irdelemek istedim ama kız kardeşimin bir iblisin yanında konuşmayacağı belliydi. "Beni neden buraya kapattın, Vittoria?"

Bakışlarını Haset'ten güçlükle ayırıp beni süzdü. "Gücünü tümüyle kabullenmeni istiyorum. Ölümlülüğünden kurtulup düşmanlarımızı cezalandırarak kendi hanedanımızı geri almanın vakti geldi."

"Ölümlülükten kurtulmak için ne yapmam..."

Cümlemi bitirmeden sustum. İçimde kopan fırtınaları büyük bir ilgiyle takip ediyormuş gibi beni süzen Haset'e şöyle bir baktım. Onun günah hanedanındayken 'cehennemin yedi çemberi' dediğimde, *sekiz* diyerek sözümü düzeltmişti. Hakikat büyüsü yapılmış şarabı düşünmekle o kadar meşguldüm ki o zamanlar ihtiyacım olan bilgileri elde edebilme şansımı mahvetmemek adına bu hareketine aldırmamıştım.

Bir an için gözlerimi kapatıp o sahneyi zihnimde canlandırdım.

"İntikam Hanedanı." Bir anda hatırladığım bu isimle, kız kardeşime baktım. Sekizinci Günah Hanedanı. "İsminden başka bir şey hatırlayamıyorum."

Vittoria, "Onu da başka bir zaman konuşuruz," diye kaçamak bir yanıt verdi.

Haset kıkırdadı. "Hanedan sırlarınızı açık etmekten kaçınmayın lütfen. Çok merak ettiğime şüpheniz olmasın. Erkek kardeşlerim de merak ediyor."

Kaşlarımı çatıp Haset'e, "Daha önce oraya gitmedin mi?" diye sordum. "Öfke de mi gitmedi?"

"Hayır. Ayrıca ne benim ne de diğer günah hanedanlarının casusları o bölgeye girmeyi başaramadı."

Tekrar ikizime bakıp, "Burada, değil mi?" diye sordum. Gözümün önünde dağlar canlandı. Zirveleri karlı ve tehlikeli dağlar. Her şeyden uzakta. "Doğuştan hakkımız olanı geri almak derken bunu kast ediyordun," dedim. Vittoria başıyla onayladı ama daha fazla ayrıntı vermedi. Buna minnettardım. Hanedanımıza dair net bir anı zihnimde canlanmadı. Hayatımı altüst eden gerçeklerin tümünü tek seferde öğrenmeyi kaldıramazdım. Öfke Hanedanı'na katılmamı da bu yüzden istemediğine artık emindim. Kendi Günah Hanedanımızın hükümdarı olmamı istemişti. Rakip hanedana mensup olmak için de bu hakkımdan feragat etmek zorunda kalmam kuvvetle muhtemeldi. "Ölümlülüğü varlığımdan söküp atmaya dair bir şeyler söylemiştin. Bunu başarmak için ne yapmam gerekiyor?"

"Yapman gereken tek şey, sana verdikleri o ölümlü yüreği göğsünden söküp almama izin vermek."

Sanki birden zaman durdu. "*Ne?*"

Vittoria süzülerek parmaklıklara yaklaştı. "Çabucak, neredeyse hiç acı vermeden yaparım." Başıyla göğsümü, hâlâ sızlayan pençe yaralarını işaret etti. "Onlar da derhâl iyileşir. Ne mikrop kalır ne de yara izi."

Elimi göğsüme koyup bir adım geri çekildim. Ciddiydi. İkizim, yüreğimi yerinden sökmek istiyordu. "Anlamıyorum... Bana *verdikleri* ölümlü yürek derken ne demek istedin?"

"Hakikatine ulaşamaman için zincire vurulduğunu söylemeye çalıştım. Ruhunun özüne insanlık işlesin diye bedenine ölümlü bir yürek yerleştirildi. Seni ehlileştirmek istediler. Böyle bir şeyi kim yapmış olabilir dersin?" Vittoria tekrar parmaklıklara yaslandığında metale tesir eden büyü teninde cızırdadı. Canı yanıyor gibi görünmüyordu.

Ya da umurunda değildi. "Biliyordun. Şüphelendin. Ama yine de bize yaptıklarını kabullenmek istemedin. *O kadının* yaptıklarını. Gücümüzü elimizden aldılar çünkü bizden bu denli korkuyorlardı. Günü geldiğinde alacağımız intikamdan korktular."

"Hayır." Başımı iki yana salladım, bu inkâr beni huzursuz etti. Çünkü kendime yalan söylediğimi biliyordum. Kız kardeşimin doğruyu söylediğini biliyordum. Yine de bunu kabullenmeyi başaramadım; kabullenmeyecektim. Yüksek sesle söylemeyecek, hatta aklımdan bile geçirmeyecektim. "Nonna böyle bir şey yapmaz. Bunu yapmış olamaz. Neden yapsın ki?"

"Büyüyle vurulmuş bir kilit bu. Esaret getirir. Kara büyülerin en melunu kapatır bu kilidi. İnsan kurban edilir."

"Nonna kara büyüden nefret eder. Kötüler'den nefret ettiği kadar çok hem de." Alışılmadık bir sessizliğe gömülmüş Haset'e şöyle bir baktım. Hüzün. Gözlerini benden kaçırmadan önce, bakışlarında bir an için gördüğüm buydu. Bunun doğru olduğunu düşünüyordu. Midemden boğazıma asit gibi bir sıvı yükseldi; neredeyse kusacaktım. "Büyükannem asla insan öldürmez. İnsan kemiği ya da kara büyü kullanmamıza izin vermiyordu."

Zihnimde Çünkü *izin verseydi, muhtemelen çok daha kısa sürede gerçekleri öğrenecektik* diyen incecik bir ses yankılandı. Vittoria başka bir şey söylemek yerine büyükannemizin bizden ne çok şey sakladığını sindirebilmem için sessiz kaldı.

Ölümlü, çalıntı kalbim kırıldı. Bir insandan çalındığını öğrenince... Bir yanım, ikizimin onu bir an önce göğsümden söküp almasını istedi.

"Sakın." Haset birdenbire karşımda belirdi, başını iki yana sallıyordu. "Aklından dahi geçirme. Hazır değilsin. İnan bana."

"Neden?"

Muhtemelen ulu orta bilgi paylaşmaya alışkın olmadığından bu soruma yanıt vermeyi hiç istemiyormuş gibi görünse de pes etti. "Çok düşük de olsa bu dönüşümden sağ çıkamama olasılığın var."

"Biraz önce ölümsüzlüğün her zaman galip geldiğini söylemiştin."

"Doğru olduğuna *inandığım* pek çok şey söylerim ben. Ama bu, doğru olduklarını teyit etmez."

Vittoria, "Ama ben," diye söze karışıp, "Sapasağlam karşındayım," dedi.

Haset, "Sen Ölüm Tanrıçasısın," diye çıkıştı. "Tabii ki dönüşümden sağ çıkacaktın."

Haset'in gözlerine dik dik baktım. Biri bana bundan altı ay önce bir cehennem prensinin sözüne ikizimin sözlerinden daha çok güveneceğimi söylese aklını kaçırdığını düşünürdüm. Erkek kardeşine dair Öfke'nin görüşünü hatırladım; onun katil olamayacağını söyleyişini... Kocam ona güvendiyse, ben de güvenmeliydim.

Üstelik *'hazır'* olmadığımı söylerken Haset'in neyi kast ettiğinden emin değildim ama bu kararı vermeye hazır olmadığımdan tamamen *emindim.* Büyümü engellesin ya da engellemesin, kalbimin göğüs kafesimde olmasından memnundum.

Vittoria'ya, "Seni emellerinden alıkoyan tek engel benim kalbimse neden söküp almıyorsun?" dedim.

Haset, "Yapamaz," dedi. "Kalbinin sökülmesine razı olman gerek."

İkizimin yüzünde bir yanıt ararken, "Ya olmazsam?" diye sordum. "O zaman ne olur?"

Vittoria bıkkın bir tavırla soluğunu verdi. "Ölürsün. Yani baştan beri istedikleri şey olur. Aslımızı katiyen öğrenmememiz gerekiyordu. Muskalarımızı çıkardığımız geceyi hatırlıyor musun? O gece, üzerimizdeki lanete ufacık da olsa bir darbe vurdum. Birbirimizinkini takmamamızı söylemesinin sebebi buydu. Taksaydık, bizi özgür bırakacak bir dizi olayın fitili ateşlenecekti ki bu, kehanetlerinden bir diğeri. Hiç kimse intikam tanrıçalarını azat etmek istemez; hele de onlara büyük bir kötülük etmişken."

"Sen bunu nasıl öğrendin?" diye sordum.

"Bir büyü kitabı bana sırlarını fısıldadı. Muskamı çıkarıp sana verdikten kısa süre sonra içimde uyuyan güçler uyandı ve zamanla gelişti, harekete geçmemi söyleyen fısıltılar gitgide daha yüksek sesli ve ısrarcı olmaya başladı. Günün birinde bu fısıltılar beni İlk Büyü Kitabı'na götürdü. Kendi lanetimi yok etmeyi işte böyle öğrendim."

Doğruydu. Vittoria'nın bu fısıltıları ve gizemini çözme isteğini günlüğünde okumuştum. Parmaklıklardan uzaklaşıp hücredeki yatağın üzerine yığılırcasına oturdum; toz zerreleri aniden havalandı.

Nonna bunca zamandır her şeyi biliyordu. Bilmekle kalmayıp bizi ölümlü bedenlerimize hapseden bizzat oydu. Üzerimizdeki laneti kendi irademizle kaldırmayı seçmediğimiz sürece bizi kapattığı bu ölümlü kafeslerde bir gün yok olup gideceğimizi bile bile yapmıştı bunu. Koruma büyüleri dışında bir şey öğrenmemiş olmamız şimdi daha anlamlı geliyordu. Taşlar yerine oturmuştu. Ve bu, midemi bulandırdı. Karşı koymak, reddetmek istedim ama bütün taşlar yerli yerini bulmuştu.

"Ama çocuktuk. Büyüdük. Bu *nasıl* olabilir?"

Vittoria birdenbire, "Ormandaki kulübeye gidişimizi hatırlıyor musun? Nonna'nın arkadaşının yaşadığı o tahta kulübeye?" diye sordu. Huzursuzluğum gittikçe artarken başımla onayladım. "Oraya nasıl gittik? Eve nasıl döndük? Hava neden kan donduracak kadar soğuktu ve her yer karla kaplıydı? Buraya çok benziyordu, değil mi?"

Son zamanlarda ben de aynı şeyi merak ediyordum. O ziyaretin asıl sebebini ve oraya nasıl gidip eve nasıl döndüğümüze dair küçük ayrıntıları sorgulamıştım. Sadece bir çift kaşmir eldiven ve fokurdayan bir büyü kazanı hatırlıyordum...

Gözlerimin dolduğunu hissedince dişlerimi sıktım. Hatıralarımız, yaşantımız, hiçbiri gerçek değildi. Her şey büyü, yalan ve ihanetten ibaretti. Ama yine de çok *gerçekçi* gelmişti.

"Peki ya ebeveynimiz?" diye sordum. "Biliyorlar mıydı?"

Vittoria, bana acır gibi baktı. "Kararını duymak için daha sonra tekrar geleceğim. Çok fazla oyalanmasan iyi olur. Öfke, vücudundaki zehre sonsuza dek direnemez. Çok kudretli olabilir ama Ölüm'ün ellerinden çıkan büyülü bir zehir karşısında aciz kalır." Göğsümdeki yaraya tekrar baktı. "Hem şu yara iyileşmezse kararın hür iradene kalmayacak."

"Nasıl?"

"Doğal yollardan ölürsen, seni diriltirim. O ölümlü kalbin olmadan tabii."

"Sargı ve merhem getirebilirsin."

"Haklısın. Getirebilirim." Vittoria başını yana eğdi. "Ama yapmayacağım."

Bakan ama görmeyen gözlerimi tavana dikmiş, öğrendiğim her şeyi sindirmeye çalışarak yatakta uzanmamın üzerinden birkaç dakika geçmişti ki Haset başıma dikildi. Bakışları korkunçtu. Biraz kibirli, biraz sıkkın ve şimdiye dek gördüğüm en kararlı bakışlardı.

"Yedilinin Yıldızları'nı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Bunu bana daha önce sormuştun."

"Sen de yanıt vermeye tenezzül etmemiştin."

İğneleyici bir tonla, "Farkında değilsin sanırım ama konuşmamız yarıda kesildi," dedim.

"Bütün akşam orada yatıp somurtacak mısın? Yoksa yapmamız gereken şeye mi odaklanacaksın?" Sesinde saf bir hoşnutsuzluk vardı. Ne cüretle onun emirlerini derhâl yerine getirmezdim!

Gerçekten cinayet olduğundan emin olmadığım bir cinayet vakası yetmezmiş gibi, Vittoria'nın kellesi üzerine imzalanmış bir kan intikamı fermanıyla, Öfke'nin zehirlenmesiyle ve ailem hakkında öğrendiğim acı gerçeklerle başa çıkmam gerekiyordu. Tüm dünyam, Hırs'ın kumar salonunun yıkılışından çok daha seri bir çöküşteydi ve Haset köşesine dönüp birkaç dakika düşünmeme müsaade etse iyi ederdi. Kendime başarabileceğim birkaç hedef belirlemeliydim ama şu an doğru dürüst düşünmeyi bile beceremiyordum.

"Hafızanı tazeleyeyim," dedi. "Yedi Kız Kardeş'i aramaya gitmiştin. Hem onları hem de benim bulmaya çalıştığım Üçlü Ay Aynası'nı buldun. Nerede bulduğunu hatırlıyor musun?"

"Bunun ne..." Doğrulup otururken göğsümdeki yaranın keskin acısından yüzümü buruşturdum. Ateşli bir hastalığa yenik düşüyormuşum gibi, tenim yanmaya başlamıştı. Tavanı saran ağaç köklerine bakınca Haset'in ne demek istediğini anladım. Anlayınca da biri

karnıma bir yumruk indirmiş gibi hissettim. "Günah Koridoru'nda bir ağaç vardı. Gövdesindeki gizli kapıyı açabilmek için kökünü kanla sulamak zorunda kalmıştım."

"Aynayı bulmaya neden seni gönderdiğimi biliyor musun?" derken Haset'in sesinde gitgide artan bir sabırsızlık seziliyordu. Hayır dercesine başımı salladım. "Çünkü ağaçtaki büyüyü çözmenin tek yolu, kökünü cehennem ululanından birinin kanıyla sulamaktı. Tanrıça kanıyla. O kapıyı başka hiç kimse açamaz. *Hiç* kimse derken, ne kadar kudretli olursa olsun demek istiyorum."

"Kan ve kemikler aşkına!" Şakaklarıma korkunç bir sızı saplandı. "Öfke bir şekilde kurtulmayı başarsa bile beni bulamaz. Günah Koridoru, aramızdaki bağı engelliyor. Ayrıca ağacı bulsa bile kapıyı açamaz."

"Kökleri olmasına rağmen ağaç sık sık yer değiştirdiğinden herhangi bir iblisin onu bulması neredeyse imkânsızdır. Yani, bir kaçış planı tasarlamamız gerekiyor." Göğsümdeki yaraya iğrenerek baktı. "Elimizi çabuk tutmalı ve sen artık işime yaramayacak bir hâle gelmeden yapmalıyız."

"İyiliğimi düşünmen gerçekten çok dokunaklı." Sesimdeki alaycı tonu fark etmediğinden, onaylarcasına başını sallayınca iç çektim. "Parmaklıkları eritemiyorum. Burayı ateşe vererek bir çıkış yolu açabileceğimden şüpheliyim. Kız kardeşime ölümlü kalbimi sökmesine razı olduğumu söyleyebilirim ama biz onu alt edemeden yanıma yaklaşırsa sanırım kabul ettiğim şey, işimizi bitirmesine yeter de artar. Önerin var mı?"

Haset, elleriyle saçlarını tarayarak küçük hücrede volta attı. Aklına gelenleri söyleyecekmiş gibi ağzını araladıysa da kendi kendiyle sessiz bir tartışma içindeymiş gibiydi. Nihayet durup bana döndü. Yüzünde soğuk bir ifade vardı. Gözleri dipsiz birer nefret çukuruydu. "Kız kardeşinin istediği benim."

Ne demek istediğini idrak etmeye çalışırken gözlerimi kırpıştırdım. "Ne yapacaksın? Sevişmeyi mi teklif edeceksin?"

"Savaş çıkmak üzere, Emilia. Mecbur kalırsam onu bayıltana kadar beceririm. Günahımın tesirini kullanıp öyle bir deneyim yaşatırım ki ondan sonra yattığım herkesi kıskanır. Sen de hücreden sıvışmak için vakit kazanmış olursun."

Haset'i kocamın günahını tecrübe etmenin eşiğine sürükleyen bir şeyi bu kadar çabuk kabullenişimden tiksinerek, "Sen ne yapacaksın?" diye sordum. "Ben kaçmayı başarsam da sen burada tutsak kalacaksın. İkizimle. Hırs'ın komutanını katledip etmediğinden de emin değiliz. Ona ihanet ettiğinde sana yapabileceklerini düşünmek bile istemiyorum."

Orta parmağını kaldırıp, "İyiliğimi düşünmen gerçekten çok dokunaklı," dedi. "Hücrenin girişine yaklaşacağım. Sonra ne kadar sert istiyorsa o kadar sertçe yatağa sürükleyip niyetimizi anlamasına fırsat vermeden kapıyı kapatacağım. Şansımız yaver giderse, onu yatağa sürüklemekten başka bir şey yapmama gerek kalmayacak."

"Hoşuma gitmedi.. Böyle..." Boğuk, şiddetli bir öksürük sesiyle ikimiz de irkildik. Prense suçlayıcı bir bakış attım, o da omuz silkti. "Burada biri daha olduğunu nasıl söylemezsin?"

"Sökülmüş bir kalbi yeniden oluşturmak öyle kolay bir iş değildir. Ben de senden biraz önce uyandım." Haset bir adımda parmaklıklara yaklaşıp loş koridoru kolaçan etti. "Kim var orada?"

Bir öksürük daha... Bu, hiç iyi değildi.

Haset'in yanına gidip koridora doğru, "Kimsiniz?" diye seslendim. "Öfke?"

"Emilia?"

Kalbim sıkıştı. Bu, kocamın sesi değildi. İyi olduğunu sanıp içim mi rahatladı yoksa daha mı çok endişelendim, emin olamadım. Fakat sesin sahibini tanıdım.

"Antonio?" Bir kez daha öksürdü; bu defa sesi daha yakından geldi. Sanki hemen yanımızdaki hücrede gibiydi. "Sen de mi esir düştün?"

Alçak sesli kahkahası sancılı öksürüklere dönüştü. "Annemi tekrar göreceğime dair teminat verdi. İstediği her şeyi yaparsam tabii. O kızların katiliymişim gibi davranmamı istedi. Üzerime düşeni yaparsam annemi dirilteceğine yemin bile etti. Kurt adama da yemin verdiği gibi. Ölüm Meleği. Öyle sanmıştım. Ölmüş birini bir melekten başka kim diriltebilir ki? Ölen cadıları da geri getirebileceğini düşünmüştüm. Bilmiyordum... O kızların ailelerinden intikam almak istediğini bilmiyordum."

Gözlerimi kapattım. Yaptığı her şey, şimdi daha anlamlı geliyordu. Annesinin ölümünün ardından hiçbir zaman eskisi gibi olamamıştı. Birdenbire kutsal kardeşliğe katılıp içine kapanmıştı. Yas, her gittiği yerde insanı takip eden alelade bir gölge değil, en zalim yoldaştır. İnsanı ya gözyaşları ve elem içinde sararıp solmaya ya da bir canavara dönüştürebilecek bir duygudur. İstemek, kana susamak gibi bir hâl alır; intikam, adalet, bedel istemek. Kan dökmek gideni geri getirirmiş gibi... Anlıyordum. Şu an yürüdüğüm yola ilk adımımı atmama sebep olan da aynı duyguydu.

Vittoria'nın bu zavallı adama böylesi imkânsız bir umut aşılaması zalimlikti. Gaddarlıktı. İçinde bir yerde bir parça asalet kaldığına dair inancıma sıkı sıkıya tutunmuştum. Bağışlanabilir *bir şey* kalmıştır diyordum. Aramızda asla kopmayacak bir bağ olduğunu sanıyordum. Böyle bir şey yoksa Açgözlülük doğru söylemişti. Belki de bağışlanmayı hak etmiyordu.

"Hepimizi kandırdı, Antonio. Beni bile."

Haset *onu* kandıramadığını ima eden bir bakış atınca o kahrolası çenesini kapatsın diye elimle işaret ettim. Teslim olurmuş gibi iki elini havaya kaldırıp alay ettikten sonra gölgelere sinmek ve plan yapmak için köşesine döndü. *Ulu Tanrıça, bana küstah ve kibirli iblis prenslerle baş edecek gücü ver.*

Eski dostum daha fazla bir şey söylemeyince, "Şimdi eve dönmek ister miydin?" diye sordum. "Henüz çok geç sayılmaz çünkü."

"Ev." Bu sözcüğü, tadına bakıp da beğenmemiş gibi bir tonla söyledi. "Bu da başka bir kandırmaca, değil mi?" Ben içini rahatlatabilecek bir şeyler söylemeyi başaramadan, "Domenico bir an bile yanından ayrılmıyor," dedi. "Buraya indiği zaman bile koridorun sonunda durup onu kolluyor. Üstelik tek başına da değil. Tam sayı veremem ama yanında bir sürü başka kurt oluyor. Buraya dişi bir kurt getirdiler. Vittoria onun hücresine yaklaşmıyor ama izlediğini görüyorum. Görünüşe göre diğerlerinden daha vahşi bir dişi. Kilit altında tutulmaktan nefret eden kuduz bir köpek gibi. Ona ne zaman yaklaşsa Domenico çok gergin oluyor. Yani, son zamanlarda sürekli bu hâlde."

"Dişi kurdun yeni geldiğini nereden biliyorsun?"

"Geldiği gece aralarında fısıldaştıklarını duydum. Âlemler arasında seyahat edemediğinden söz ediyorlardı. Domenico'yla bir başka kurdun onu gidip almak zorunda kaldığından."

Haset'e şöyle bir baktım. Yüzünde gergin bir ifade vardı. Vittoria'yı hücremize hapsetme planımız işe yarasa bile mücadele etmemiz gereken başka kurtlar olacaktı. Göğsümde iltihaplı bir yara varken silahsız olmasaydım bu durum sorun teşkil etmezdi. Ayrıca, Haset'in gücünün ne işe yarayabileceğini kestiremiyordum, tanrıça büyüsüyle hapsedilmiş olmanın güçlerine zarar verip vermediğini merak ettim.

Umutsuz hâli iyiye alamet değildi. Hem Gölge Âlemi'ne seyahat edemediği için diğer kurtları endişeye sürükleyen bir dişi kurtla karşı karşıya kalmak istemezdim. Etrafı kolaçan etmek için zor da olsa parmaklıklara tekrar yanaştım.

"Dişi kurdun hâlâ burada olup olmadığını biliyor musun?" diye sordum.

Kemik çatırtısını takip eden vıcık vıcık bir ses, sessizliği acımasızca yarıp geçti. Avucunda kanları süzülen bir kalp tutan Vittoria karşıma dikildi. Korkuyla karışık tiksintiden kanım dondu.

Bunu yapmış olamaz...

"İşte oldu. Artık saçma sapan konuşmalarını duymak zorunda kalmayacağız ve annesini tekrar görebilecek. İstediği de *buydu.*" Dizlerimin üstüne yığılıp kustum. Kız kardeşim yavaşça diz çöküp gözlerini gözlerime dikti; Antonio'nun kalbi, hâlâ avucunda çarpıyordu. "Ölmeden önce onunla bir kez sevişmek mi isterdin yoksa? Diriltebilirim. Ondan hoşlandığını unutmuşum. Şimdi diriltirsem hiçbir hasar almamış gibi yepyeni olabilir. Performansını etkilemeyeceğinden eminim; gerçi ölümlü olduğundan muhtemelen en iyi gününde bile pek tatmin edici değildir. Konuşmayı bu kadar çok sevdiği düşünülürse diliyle de tatmin edebilirdi."

"Senin derdin ne?" diye bağırdım.

"Yaradılışımın amacını gerçekleştiriyorum, Emilia; ne eksik ne fazla. Sen bunu ne zaman yapmayı düşünüyorsun?"

Kurtlarla girdiğimiz savaştan sağ çıkarsam özüme dönmek için elimden ne geliyorsa yapacağıma dair kendi kendime söz vermiştim

ama bunu başarabilmemin başka bir yolu olmalıydı. Öfke Hanedanı'na döner dönmez kütüphanedeki kahrolası büyü kitaplarını, bir çözüm yolu bulana kadar teker teker araştıracaktım.

Vittoria benden tiksinircesine dilini şaklatıp ayağa kalktı. Antonio'nun kalbini, yoktan var ettiği cam bir kavanoza tıkıp kapağını kapattı. Avucundaki kavanoz, ardında küçük bir duman bulutu bırakarak yok oldu. Muhtemelen, ürkütücü koleksiyonundaki diğer kavanozların yanına eklenmişti. Bu gördüklerim bana, hipotermi geçirdiğim ve Öfke'nin benimle ilgilendiği gece gördüğüm bir rüyayı hatırlattı. Kavanozlara konulmuş kalpler görmüştüm.

Bu görüntülerin nereden geldiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Bunlar başka bir zamana ve mekâna ait hatıralardı. Belki de o mekân, Vittoria'nın tapınağıydı. Ya da koleksiyonunu her nerede muhafaza ediyorsa orası... Günah Hanedanımızda ganimetlerini sergilediği korkunç bir salon vardı belki.

"Ben ölüme hükmederim," dedi. "Kim olduğunu ve amacını unutan sensin, *Gazap*. İntikam Hanedanı mensupları vahşi olmayacak mı sanıyordun?"

"Antonio'ya annesini dirilteceğini söyledin."

Vittoria, "Zavallı oğlan yanlış anlamış," dedi. "Annesini *tekrar göreceğini* söyledim. Domenico'yla yaptığımız şu yürek sökme gösterisini ona da yapmıştım. Gerisi tamamen onun hayal gücünün ürünü. Açıklama yapmamı istememesi benim suçum değil. Ben sözümü tuttum. Herhâlde ruhu şimdi annesininkiyle kavuşmuştur. Madem derdin onunla sevişmek değildi, geberip gitmesi neden umurunda ki? Ölümlü bir piyondan başka bir şey değildi. Kendi çıkarları söz konusu olduğunda seni ezip geçmekten hiç çekinmemişti. Yaptığım plana alet olmaya ne kadar çabuk ikna olduğunu biliyor musun? Bu süreçte seni inciteceğini bilmesine rağmen nasıl hevesli olduğunu?"

İkizime, dönüştüğü yabancıya, uzun uzun baktım. Onu böylesine duygusuz ve acımasız bir hâlde, alelade bir şeymiş gibi cinayet işlerken görmek... Belki de Vesta'yı gerçekten katletmişti. Emrindeki kurt adamlar iblis komutanı parçalayıp her yere kendi kanlarını saçarken kız kardeşimin, acımasız bir kayıtsızlıkla başlarında dikildiğini gözümde canlandırabiliyordum. Belki de Antonio'nun sözünü ettiği şu dişi

kurt bu cinayetin şeref konuğuydu. Antonio... Kız kardeşimin ellerini kaplayan kanına şöyle bir bakınca tekrar kustum.

Dudaklarımı silip doğrulurken, "Dirilt onu," diye yalvardım. "Kanım üzerine yemin ederim ki diriltmezsen Hanedanımızı geri almak için sana asla yardım etmem."

Vittoria'nın gözlerinden zafer kazanmış gibi bir parıltı geçti. "Senin yüreğine karşılık onunki, öyle mi?"

Tereddüt ettim. Ölümlü kalbimden vazgeçmek istemiyordum ama eski dostumun ölmesine de izin veremezdim. Vittoria beni köşeye sıkıştırmıştı ve bunun farkındaydı. Derin bir nefes aldım. "Ben..."

O âna dek sessizliğini koruyan Haset, söze karıştı. "Biliyor musun, merak ettiğim bir şey var. Annenin Emilia'yı senden daha çok sevdiğini bilmek nasıl bir şey? Benim annem yok ama korkunç bir his olabileceğini tahmin ediyorum. Adını aldığım günahı harlayabilecek bir his..."

Haset'in günahının tesirini bir sinek ısırığı gibi hissettim; o kadar hafifti ki muhtemelen kız kardeşim prensin büyü kullandığını fark etmemişti. Vittoria gözlerini kıstı. "Bunun doğru olması için annemizin varlığımızı ciddiye alması gerekirdi. Bizi yarattı ve hemen kendine vakit geçirecek başka bir eğlence buldu. Baksana, kendisi burada mı?" Vittoria sözlerini vurgulamak için etrafına bakmaya bile tenezzül etmedi. Açıkçası, *yaratmak* sözcüğünü kullanması beni rahatsız etti. Görünüşe göre biz doğurulmamıştık. Bu da alışmam gereken bir başka tuhaflıktı ama Vittoria bundan hiç de rahatsız değil gibiydi. "Kocakarı buralarda değil çünkü kimi ruhlara işkence çektirmek ve başka ne tür zevkleri varsa onların sefasını sürmek gibi yapacak daha önemli işleri var."

Haset kurnazca sırıttı; az sonra avının üzerine atılacak iri, yırtıcı bir kaplan gibi. "Casuslarım kulağıma ilginç hikâyeler fısıldadı. Emilia'nın doğrulayabileceği hikâyeler..."

Günahının tesirini, bir kez daha belli belirsiz hissettim. Büyüyü bozmak istemediğimden olduğum yerde, kımıldamadan durmaya devam ettim. Oysa içten içe elini çabuk tutması için çığlıklar atıyordum. Antonio, bir an önce kalbini geri almalıydı.

Haset, alaycı bir tonla, "Geçtiğimiz birkaç yılda, annenin nerelerde olduğunu bilmek ister miydin?" diyerek konuşmaya devam etti. "Neler yaptığını?"

İşte o an, gördüm. Duvara yansıyan bir gölgenin hafifçe kımıldandığını fark ettim. Tam olarak göremediğimiz bir kuytuda, biri dikiliyordu. Ölümlü duyularımla sezdiğimden çok daha fazlasını Haset'in fark etmiş olmasını ve ikizimi bu yüzden oyaladığını umarken geridim. Vittoria gözünü prensten ayırmayınca yavaş yavaş yaklaşanın kim olduğunu zaten bildiği için endişeye kapılmadığından şüphelendim. Ya da yaklaşan her kimse, Vittoria'nın fark etmemesi için görünmezlik büyüsü yaptığını düşündüm. Aklımdan geçen ikinci seçeneğin gerçek olması için dua ettim.

Vittoria nihayet, "Umurumda değil," dedi. "Üzerimizdeki laneti kaldırmaya çalışmadığı kesin. Yardımımıza koşmaya tenezzül bile etmedi. Bizi cehenneme göz kulak olalım diye yarattı ve gitti. Ortadan kaybolmakta, ilgisini çeken herhangi bir evrene ya da âleme çekip gitmekte üstüne yoktur. Tekrar görüşene dek bin yıl bile geçebilir."

Haset, "Kızlarını umursamayan biri için Öfke Hanedanı'nda ikamet etmek tuhaf bir seçim," dedikten sonra, "Yani, en azından kızlarından birini," diye kendi cümlesini düzeltti. O anda bana baktı. "Sanırım ona Lanetlerin ve Zehirlerin Başhemşiresi deniyor."

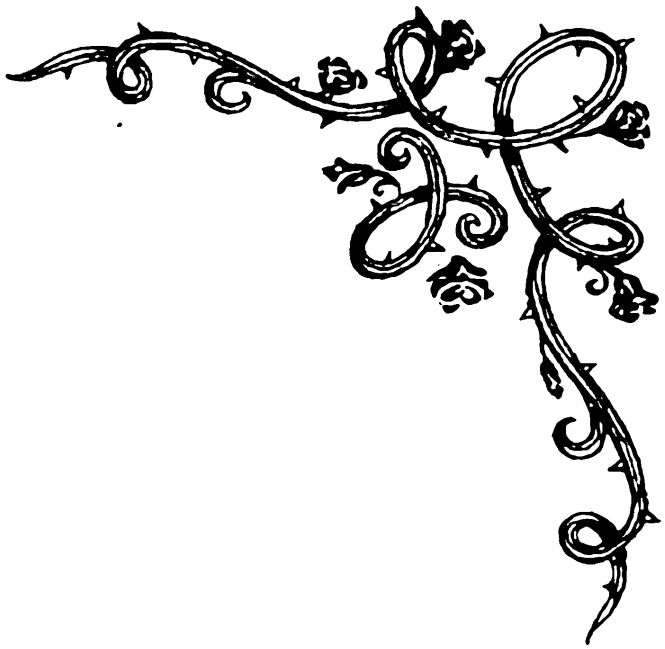
"Celestia." Öyle bir hayrete düşmüştüm ki sesim bir fısıltıdan öteye geçemedi. Haset'in sözlerine yanıt vermiyordum. İkizimin arkasında beliren, gümüş ve lavanta rengi saçlı kadınla konuşuyordum.

Kara gözlerini önce gözlerime, sonra da göğsümdeki pençe izlerine dikti. O kadim bakışlarında öfkeye, kendi içimde sezdiğim büyülü güçlere benzer bir şey yanıp söndü.

Göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede, üzerimizdeki kökleri tavandan söküp bunlarla Vittoria'nın ellerini, kollarını ve vücudunu bağladı. Gafil avlanan kız kardeşim çılgınca kıvrandıktan sonra *Kocakarı* karşısına dikildiğinde taş kesildi.

Celestia'nın gülümsemesi, canavarları bile ürkütecek cinstendi. Karşımızda duran sadece yeraltının tanrıçası değil, bizzat yaratıcısıydı.

"Merhaba, kızım."

ON

Vittoria'nın şaşkınlığı saman alevi misali yandığı gibi sönüverdi. Bağıra çağıra küfürler ve lanetler savurarak vücudunu sıkan köklerden kurtulmak için çırpındı. Celestia kayıtsızca izledi. Kız kardeşim kudretli bir tanrıçaydı ama Celestia, Kocakarı'ydı. Bir titandı. Bunu fark etmiş olacak ki Vittoria çırpınmayı bırakıp soluk soluğa, delici bakışlar atıyordu. "Tamam, anladık. Bırak beni."

Hücremin parmaklıkları lavanta rengi bir alevle ışıldadıktan sonra toprağa gömülüp yok oldu. Koridora doğru tereddütle adım attım, acı çekmeden ve zorlanmadan hücreden çıkabildiğimi fark edince rahatladım.

Hemen yandaki hücreye koşup parmaklıklara yapıştım. Antonio'nun cansız bedeni, meşalenin loş ışığında parlayan yakut rengi bir kan gölünün ortasında hareketsizdi. İkizimin kanlar içinde, sunakta uzanmış cesedi gözümde canlanıverdi. Kız kardeşimin aksine, Antonio ölümsüz değildi. Hayata geri dönmeyecekti. Bedeni çürüyecek, kemikleri de bir gün toprağa karışacaktı. Dünyadan sonsuza dek silinecekti. Bana ne yapmış olursa olsun, böyle bir ölümü hak etmemişti.

Kocakarı'ya, "Bir şey yap," dedim. "Lütfen. Ona kalbini geri ver."

Celestia cesede baktı. Yüzünde ne düşündüğünü belli edecek en ufak bir emare yoktu. Tekrar bana baktı. "Öldü, çocuğum. Onu şimdi geri getirmek... Doğaya aykırı olur. Dirilirse, *eski Antonio* olamaz."

Çaresizce bir Kocakarı'ya bir ikizime baktım. "Vittoria bir kurt adamı diriltti. Hem Antonio doğal yollardan ölmedi. Onu geri getirmenin *bir yolu* olmalı."

Celestia, birdenbire avucunda beliren, Antonio'nun kalbinin durduğu cam kavanozu bana doğru uzattı. Midem ağzıma geldiyse de bakışlarımı kaçırmamak için kendimi tuttum. Kavanoza parmağıyla vurdu. "Artık çarpmıyor. Yapılacak hiçbir şey yok. Bundan böyle ona erişemeyiz. Gidişini kabullenmelisin, Ay'ın Kızı."

"Yapamam."

Ağlamamak için uzun süredir verdiğim savaşı o an kaybettim ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Bu kadarı çok fazlaydı. Olup biten her şey... Öfke zehirlenmişti ve ortada yoktu; belki de şu an büyük bir ıstırap içindeydi ama ona yardım etmeye gücüm yetmiyordu. Çocukluk aşkım, gerçek duygularımızdan söz edip birbirimizi affetme fırsatı bulamadan vahşice katledilmişti. Ve ikizim... Onu çok sevdiğimden ve kurtarmak için delice çırpındığımdan, intikamını almak için Cehennem'e bile gittiğim kız kardeşim, yüreğimi delip geçen her şeyin sorumlusuydu.

Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. Bastırmaya çalıştıkça daha çok hıçkırdım. Sebep sadece Antonio'nun ani ölümü değildi. *Her şey* boyumu aşmıştı. Dünyam başıma çöküyordu. Ailem. Hayatım. Hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Kendi yaşantımı, bir insan olarak kim olduğumu, bir tanrıça olduğumu idrak etme biçimim bile gerçek değildi. Tüm bunların yükü altında ezildim.

Beni aşağı çeken ıstırabın ısrarcı pençelerine teslim olup dizlerimin üzerine çöktüm. Hayatıma nasıl devam edebileceğimi bilmiyordum. Tekrar ayağa kalkmayı nasıl başarabileceğimi de. Kalkmak *istediğimden* emin değildim. Aynı anda binlerce cephede, ruhen ve bedenen savaş vermekten yorulmuştum. Belki de bu âlem, tanrıçalar ve onların amansız, gaddar güçleri, sapkın oyunları olmadan daha iyi bir yer olacaktı.

Sevdiğim herkes, benimle karşılaşma talihsizliğini yaşamış herkes acı çekiyordu.

Haset yanıma gelince pırıl pırıl botlarını gördüm. İçten içe, dizlerimin bağını çözen bu yıkıcı kederden başka bir şey hissedeyim diye

bana iğneleyici bir şeyler söylemesini bekledim. Ya da belki ne kadar acınası bir yaratık olduğumdan dem vururdu.

Şefkatle, "Ayağa kalk," dedi. "Yapacağından daima korktukları şeyi yap ve ayağa kalk."

Haftalar önce onun Günah Hanedanı'nı ziyaret ettiğimde de söylediği bu sözleri işitince merakla yüzüne baktım. Bana acınacak bir varlıkmışım gibi bakmıyordu. Bakışları, her şeyini yitirmenin ne demek olduğunu derinden anlayan birinin bakışlarıydı. Bu bakışlar, düştüğü yerde kalmak istediği zaman bile dik durmak zorunda bırakılmanın, onu defalarca yere sererek ıstıraba boğan kaderi elinin tersiyle itip tek başına ayağa kalkmanın, her türlü olumsuzluğa inat yaşamaya ve ilerlemeye devam etmenin ve hepsinden önemlisi, bir kâbusu yaşamasına rağmen daha güzel günler göreceğinin hayalini kurmaya cesaret edebilmenin ne demek olduğunu derinden anlayan birinin bakışlarıydı.

Bir cankurtaran halatı gibi elini uzatıp bir kez daha, "Kalk, Emilia," dedi. "Kim olduğunu hepsine hatırlat."

Parmaklarımı onunkilere kenetlerken gözyaşlarım hafifledi. Nazik fakat sağlam bir kuvvetle beni çekip ayağa kalkmama yardım etti. Derin, kesik bir soluk aldım, gözyaşlarımın son damlaları da kururken dimdik durmaya gayret ettim. "Teşekkür ederim."

Son bir kez sıktıktan sonra elimi bıraktı. "Bu yaptığım, tabii ki kendi çıkarım içindi. Öyle hemen minnettar olma. Senden hâlâ pek hoşlanmıyorum."

Bu sözlerin gerçeği tümüyle yansıtmadığını bilsem de kısmi bir yalan söylemeyi nasıl başardığını sorgulamadım. Bunun yerine Celestia ve Vittoria'ya baktım. Kan bağım olan aileme. İkizim hâlâ büyülü ağaç köklerinden zincirlerini kırmak için kıvranırken annemin yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Ölümlülüğüm ve tutsak anılarım konusunda ne yapılabileceğini konuşup bir karara varacak vaktimiz elbet olurdu ama şimdi Öfke'ye ulaşmam gerekiyordu.

Anneme döndüm. "Kurtlar nerede?"

"Önümüzdeki bir saat boyunca Gölge Âlemi'ne hapsedildi," dedi. "Git. Ama unutma, büyü kitabımı bana geri vermek zorundasın. Kısa süre sonra onu almaya geleceğim. Hazır et."

"Edeceğim." Kocakarı'nın gözlerinin içine bakıp hafif bir baş selamı verdim. Her tanrı gibi onun da birdenbire değişen bir hâli olacağını düşünmüştüm. Tavırları, heveslerine göre şekilleniyordu. Arkamı kollamam gereken bir düşman daha edinmeme hiç gerek yoktu ve Vittoria'nın hayatta olduğunu öğrendiğim gece Celestia'nın büyü kitabını alıp sakladığım için içimden şükrettim.

Haset, peşinden gelip gelmediğime hiç aldırmadan toprak koridorda koşar adım ilerlemeye başladı. Kocakarı'nın temin ettiği üzere, Üçlü Ay Aynası'nı ilk kez gördüğüm odaya girdiğimizde etrafta kurt adam yoktu.

Prens, sanki daha sonra işine yarayacakmış gibi odadaki her şeyi inceleyip hafızasına kazıyordu. "Pek de tanrıçalara layık bir yer değil ama kırsal esintilerden bir cazibesi var denebilir. Yani, taşlar ve pislik görmezden gelinirse tabii."

Bu sözlerine gülümseyip başımı iki yana salladım ve odanın ortasındaki kaideye doğru yürüdüm. Geçen defa geldiğimde, burada Üçlü Ay Aynası vardı. Şimdi kaidenin üzerinde havada asılı, sivri ucu aşağı dönük bir hâlde benim hançerim parlıyordu. Kabzasını kavrayınca azimle dolduğumu hissettim. Hatta bir parça umutla... Önce kralımı sonra da üzerimdeki laneti yok etmenin bir yolunu bulacaktım. Bu sırada, bir şekilde, Vesta'nın cinayetindeki ya da ortadan kaybolmasındaki sır perdesini kaldırıp kız kardeşimin adını da aklayacaktım. Ya da işlediği suçların cezasını çektiğini görecektim.

Ağır aksak soluk alıp verdim. Kolay olmayacaktı ama hepsini başarmanın bir yolunu bulacaktım. Öncelikle, eşimi bulmam gerekiyordu. Kocamı.

Öfke'nin nerede olduğuna dair kız kardeşimin söylediklerini hatırlayınca Haset'e döndüm. Vittoria yalan söylemediyse tabii. Hâlâ tam anlamıyla bir tanrıça sayılmadığımdan, emin olmam mümkün değildi ama şimdiye dek yalan söylemekte zorluk çekmemiştim. İblis prensler için aynı şey geçerli değildi.

"Vittoria'nın tapınağının nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Bakışlarını hançerden ayırmadan başıyla onayladı. "O hâlde, gidelim."

Cehennem'in kapılarının dışında, Günah Koridoru'nun hemen girişinde durmuş kemik parçalarının üzerinde alev gibi çıtırdayan güçlü büyüye bakıyorduk. Yedi Çember'e ilk gelişimizde, Öfke bunu kapıları kilitlemek için yapmıştı ve şimdi kapının iki kanadı bu şeytani sarmaşıklara esir düşmüş gibiydi.

Büyü, tesirini ve canlılığını hafifçe yitirmiş gibi görünüyordu ama anılarımın doğru olup olmadığından emin olamazdım. Üzerimdeki lanet, hâlâ zihnime çökmeye çalışıyor olsa da, Öfke'nin gücünden bir parçayı ruhuma katabildiğim için artık o kadar da güçlü değildi.

Şiddeti zaman zaman değişse de buralardan hiç eksik olmayan kış fırtınası, şimdi öfkeli, yırtıcı bir hayvan gibiydi. Kocam, her neredeyse, hiddetten gözü dönmüştü. Yine de öfkesi ve hislerinin bu âleme etkisi, umudumu yeşertti. Böyle şiddetli bir fırtına yaratabiliyorsa, Öfke büyük bir zarar görmemiş olmalıydı.

Kirpiklerimi kaplayan kar tanelerinden kurtulmak için gözlerimi kırpıştırdım; Haset, Öfke'nin yaptığı gibi elini kapıya yasladığında soğuktan titriyordum. Bilmediğim bir dilde bir şeyler söyledi ve elinden yükselen yemyeşil bir büyü huzmesi kapının içine işledi. Elini kapıdan çekmeden kilidin açılma sesini duymayı bekledi.

Ama hiçbir şey olmadı.

Haset okkalı bir küfür savurup bir kez daha denedi. Sonuç değişmedi. Kapıdan uzaklaşıp kendi kendine söylenerek volta atarken ellerini saçlarının arasından geçirdi. Koyu yeşil takım elbisesinin ceketinden Hanedan hançerini çıkarıp parmağının ucunu deldi. Öfke gibi onun da yarası hemen iyileşti ama kanını kapıya sürmeyi başardı. Açılmadı.

İçimde ufacık bir umut vardıysa da yavaş yavaş yerini korkuya ve şüpheye bırakmaya başlamıştı. İyi olduğuna gayet emin olsam bile Öfke'yi bulmam gerekiyordu. "Benim kanım kapıyı açar mı?"

Haset daire çizerek volta atarken birden durdu ve gözlerini kıstı. "Deneyebilirsin ama kapıyı kilitleyen büyünün, benimki kadar senin türünün de buraya dönmesini engellemek için yapıldığını düşünüyorum."

'Senin türün' derken sesinde art niyet yoktu ama yine de rahatsız oldum. Bu âleme mensup olmayan herhangi birinin gözünde ben iblislerle aynı kefedeydim. Buna alışmam vakit alacaktı. Kulp görevi gören geyik boynuzlarına bir adım daha yaklaştım.

"Kapıyı Öfke kilitledi. Benim ya da bir başka prensin buradan ayrılmasına neden engel olsun ki?"

"Bu büyü iblis elinden çıkma değil." Haset iç çekti, soluğu havada küçük beyaz bir buluta dönüştü. "Yıldız Cadıları yine yapmış yapacağını."

Mesela Nonna... Bana âlemler arasında muhafızlık yaptıklarını söylemişti. Sonsuz azap hapishanesinin gardiyanlığını yapıyorlardı. Yedi Çember'de onlara böyle dendiğini düşünmüştüm. Benim de bir gardiyan olduğumu iddia etmişti ama bunun yalan olduğunu artık biliyordum.

Büyükannemin beni buraya hapsetmek için gelip büyü yaptığını düşünmek kan revan içindeki kalbime bir hançer daha sapladı. Cehennem prenslerinden kaçıp saklanmamı tembih ettikten sonra gelip beni bulacağına söz vermişti; yeniden bir araya geleceğimize yemin etmişti. Yedi Çember'e gitmeye karar verdiğimi ona söylememiştim ve bir yanım, gerçeği bilse beni buraya kilitlemeyeceğine inanmak istiyordu.

İçten içe şüphelerim olsa da umudumu diri tutmaya çalışarak "Yine de deneyeceğim," dedim.

Hançerimi parmağımın ucuna batırdım, bir damla kan belirirken yüzümü acıyla buruşturdum ve Haset'in yaptığı gibi, kanımı geyik boynuzuna sürdüm. Kapının hafifçe aralandığını hayal ettim. Ya da ardına kadar açıldığını. Tutkuyla inanırsam istediğim sonucu elde edeceğimi umdum. Hiçbir şey olmadı.

Kapıyı kilitleyen büyüyü incelerken zihnimde huzursuz edici bir düşünce şekillendi. Öfke, bu âlemin dışında esir kalmıştı. Yani, kız kardeşim kocamı ya Yıldız Cadıları kapıyı kilitlemeden önce Kayan Adalar'a götürmüştü ya da bir şekilde işbirliği yapmışlardı.

Eğer öyleyse, Nonna burada olduğumu biliyor olmalıydı.

Bir anda, etrafımızı alevler sardı; kocamla arama çekmeye çalıştıkları her türlü engeli yakıp kül edebilirmişim gibi, sarmaşıklarım kapıyı ele geçirip yakmaya, zorlamaya başladı. Alev topları ardı ardına kapıyı döverken başarısız olan her girişimimde hiddetim katlanarak artıyordu.

Haset küfrederek birkaç adım geri çekildi; alevler tüm âlemi lanetler gibi yükseldikçe yükseliyordu. Cadılar nasıl bir büyü yaptıysa, saldırılarım ufacık bir etki bile etmedi. Zorlamayı bırakıp hüsranla vazgeçtim. Büyükannem resmen beni Cehennem'e hapsetmişti.

"Nonna hain olamaz."

Haset, "Bakış açısının tuhaf yanı budur işte," dedi. "Bu hikâyeyi onun ağzından dinlediğinde, kötü olan sensin. Bir gün geleceği kehanet edilen ve ölümlüleri sakınması gereken kötücül varlık, sensin."

"Ama ben asla birine zarar vermem. Kehanet edilen ne olursa olsun."

Bunu söylerken bile yalan olduğunun farkındaydım. Biri Öfke'yi ya da sevdiklerimden herhangi birini incitecek olursa gözümü kırpmadan canını yakardım. Vahşice, acımasızca saldırırdım.

Haset, o anda farkına vardığım şeyi muhtemelen bildiğinden, yorum yapmamak için dudaklarını sımsıkı kapattı.

Hakikate ulaşmak için kaldırılması gereken çok fazla örtü vardı. Lanet. Kehanet. Bir kehanet olduğunu güç bela hatırlıyordum ama ayrıntıları hep bulanıktı. Lanetin bir sonucu olarak her anlatıldığında hikâyenin şekil değiştirdiğini söylemişlerdi.

Hatıralarımı sislere gömenin, herkesin olan biteni hatırlamasını engelleyen şeyin lanet olduğunu bana söyleyen, arkadaşım Claudia'ydı. O güne dek, ortada bir lanet ya da bir kehanet olduğundan bile bihaberdim; sadece şeytana ödenecek bir kan borcu olduğunu sanıyordum. Ya da Nonna öyle iddia ediyordu. Büyükannem, vedalaştığımız gece nihayet bana kehanetten söz etmişti. Pek fazla ayrıntı vermeyip sadece Vittoria'yla ikimizin, şeytanın lanetini sona erdireceğine dair imada bulunmuştu.

Haset'e hüzünle gülümseyerek, "Seninle tanıştığım gece söylediğin gibi," dedim. "Bu bir kördüğüm."

"Üstelik henüz yalnızca tutabildiğimiz uçları kesmeye başladık."

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık. "Burada birini öldürüp kimsenin iz sürmesini istemeseydin, kendini gizlemek için kurt adam kanı kullanır mıydın?"

Haset, konuyu birden değiştirmeme şaşırdıysa da renk vermedi.

"Savaş çıkarmak isteseydim, yapabilirdim. Kurtların duyuları çok üstündür. Er ya da geç gerçeği öğrenir ve vahşi bir atağa geçerler. İblislerin yıllar önce kurt avlamayı bırakmasının sebeplerinden biri de budur. Karşılığında ödenecek bedel düşünülünce kurt kanı kullanmak akıl kârı değil."

"Sence Hırs'ın komutanını Vittoria mı öldürdü?"

"Bence, öyle ya da böyle, bunun bir önemi yok. İster Vittoria, ister cadılar, ister biçim değiştiriciler yapmış olsun; Vesta kaçırılmış ya da kendini ölmüş gibi göstermiş olsun," dedi. "Olayların bu hâle gelmesini hızlandıran Vittoria oldu. Özür dileyebilir, gerçeği söyleyebilirdi. Ateşkes ilan edebilir ya da buna benzer herhangi bir şey yapabilirdi. Ama o, kurtlardan ordu kurdu. Hırs'ı, bize düşman edeceğini bile bile, nasıl bir oyun tezgâhlıyorsa orada kullanabilmek için müttefikliğe ikna etmeye çalıştı. Benimle oynadı, Hanedanımı istila edip sağ kolumla kırıştırdı. Vampirlerin sarayına gidip olay çıkardı. Kibir'i kandırdı."

"Öyle mi?"

"Vittoria'nın kargaşa çıkarmaya bayıldığı aşikâr." Haset, kapıyı son kez, enine boyuna süzdü. "Bildiğim gizli bir geçit var; bizi Kayan Adalar'a götürebilecek ve cadıların erişemediği bir geçit." Hançerime baktı. "Hazırda bulunsun. Sanırım ihtiyacımız olacak."

Geçidin nerede olduğunu ya da hançere neden ihtiyacım olabileceğini sormaya vakit bulamadan elimi tutup *transvenio* büyüsüyle bizi gizli geçide götürdü. İblislere özgü bu seyahatimizin tozu dumanı yavaş yavaş dağılırken hançere neden ihtiyacım olacağını anladım. Pek de görünmez olmayan bir sürü Umbra iblisi omuz omuza vermiş, karşımızda dikiliyordu. Arkalarında, inciden ve altından devasa bir şato yükseliyordu. İnanılmaz derecede şatafatlı olmasına rağmen ne

Hırs Hanedanı'nın ne de Açgözlülük Hanedanı'nın şatosuydu. Bu şato, Kibir Prensi'nindi.

Haset'e kuşkulu bir bakış attım. "Dur tahmin edeyim, bu çembere davet edilmedin, değil mi?"

Öfke bana, bir prensin başka bir çembere davetsiz gidişinin saldırı olarak algılanacağından söz etmişti. Haset hiç umursamadan omuz silkti. "Kız kardeşin beni tuzağa düşürdüğünde yanıma bir şişe mürekkeple kuş tüyü alamadım maalesef. Kibir, makul davranacaktır. Geçide giden tünelin girişi, çemberinin batı ucunda, Alevli Lahitler'e varmadan hemen önce. Sorun çıkaracağını sanmam."

Normalde cismen görünmeyen iblislere yan gözle baktım. Dost canlısı bir hâlleri yoktu. Yarısı çürümüş dudaklarını aralayan Umbra iblisleri, sivri dişlerini gösterip mor damaklarını şaklatırken sanki dillerini çoktan kanımıza bandırmanın hayalini kuruyor gibiydi.

En yakınımızdaki Umbra iblisi, "Kibir Prensi sizinle görüşmeyecek," diye tısladı. "Geri dönseniz iyi olur. Prensin seni kurtarana dek, şatonda saklan, küçük prenses."

Dişlerini göstere göstere tıslayan sefil bir casusun bana tükürürcesine *küçük prenses* demesi öfkeden gözümün kararmasına yetti.

Haset alçak sesle kıkırdayınca iblisler ona döndü. "Görünüşe bakılırsa erkek kardeşimin casusları işten kaytarmış. Bu fitili ateşlediğinize pişman olacaksınız." Bana bakıp *durma* dercesine başını salladı. İçimde bir volkan gibi kaynayan hiddeti salıvermenin tam zamanıydı. "Şimdi kavrulun bakalım."

Umbra iblisleri hemen saldırıya geçti ama benim büyümden daha hızlı davranamadılar. Aramızda patlayarak açılan alevden güller ve çiçekler, çoğu zaman görünmez olan iblislerin üzerine yağdı. İblisler görünmez olmayı başaramadan, devasa dikenlerle kaplı sarmaşıklarım topraktan fırladı.

İblislerin bacaklarına dolanarak onları esir almaları için bunu sadece aklımdan geçirmem yetti; ne büyü yapmalarına ne de yardım çağırmalarına fırsat verdim, sarmaşık dalları boğazlarından girip midelerine doğru hücuma geçti. Devasa dikenler gırtlaklarını delince kendi kanlarında boğuldular.

Alev büyümü geri çekip sarmaşıklarımın iblisleri kesip biçmesine izin verdim. Eskiden saçlarıma çiçekler takmayı severdim, şimdiyse zarif birer silaha dönüşüp düşmanlarımı yok etmelerini izlemek hoşuma gidiyordu.

Bir iblis sinsice arkamdan yaklaşsa da Haset bağırarak beni uyardı. Pençesini indirip zaten parçalanmış elbisemi yırttığı an iblise döndüm. Ufak bir sıyrık dışında yara almadan elinden kurtuldum. Sonra üzerine atılıp hançerimi gırtlağına dayadım. İblis yüzüme tükürüp kahkaha attı.

"Prensin sana savaşmayı öğretmekle uğraşmamış herhâlde." İğrenç bakışlarıyla beni baştan ayağa süzdü. "Seni başka emellerine alet etmek gibi bir niyeti varmış belli ki. Yakında tahtını başkasına bırakmak zorunda kalacak, ne acı! Gerçi, daha önce hiç böyle bir sorun yaşanmamıştı, değil mi?"

İblisi gırtlağından tutup daha önce hiç fark etmediğim bir güçle salladım. "Öfke hakkında ne biliyorsun?"

"Tek bildiğim, yakında ölmüş olacak. Sen de ilahi bir fahişeden daha fazla bir şey olmayacaksın. Bence ilahi adalet bu."

Ne yaptığımın farkına bile varmadan gırtlağını baştanbaşa kestim. Öyle ki kafası bedeninden ayrıldı. Az önce yaptığım şeyden zerre kadar sarsılmamış bir soğukkanlılıkla ölü iblise baktım. İşte o an, yavaş yavaş da olsa, neye dönüştüğümü idrak ettim. Üzerimdeki lanetin pençeleri gevşedikçe, tanrıça olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordum. Vicdan azabı çekmemenin. İntikam ateşiyle yanmanın ve kendi Hanedanı'mın günahını kucaklamanın.

Eğilip iblisin kesik başını yerden aldım.

Haset ellerini ceplerine sokmuş, ıslık çalarak olduğu yerde sallandı. "Sana hiçbir koşulda hakaret etmemem gerektiğini aklımın bir köşesine yazmalıyım. Yani, en azından, zırh kuşanmadan ve birkaç koruma büyüsü yapmadan."

"Bana hakaret ettiği için yapmadım." Gülümsedim ama yaptıklarımdan gurur ya da mutluluk duyduğum için değil; tebessümümde hüzün vardı. Prens soran gözlerle bakınca, "Kabahati, Öfke'nin öleceğini söylemesiydi. Onsuz bir dünyanın hayali bile... Bunu kaldıramam."

Haset beni incelerken yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Öfke sana hiç âşık olmasaydı da onun için savaşacak mıydın?"

Etrafımızdaki cesetlere baktım. Sarmaşıkların boğduğu kimi iblisler hâlâ can çekişiyordu. Keşke burada yaptıklarımı kurt adamlarla girdiğimiz savaşta da yapabilseydim, belki o zaman kocam yaralanmamış ya da zehirlenmemiş olurdu.

"Bu soruyu bana sormak zorunda kalmayacağın günleri görmeyi ancak umut edebilirim," dedim. "Tüm merakını sözlerimin değil eylemlerimin yanıtlayacağı günleri."

Bunu söyler söylemez Öfke'yi düşündüm ve eylemleri niçin sözlerden üstün tuttuğunu tastamam anladım. Eylemler daha kıymetliydi. Küçük yalanlardan ibaret olabilecek sözlerden çok daha büyük anlamlar taşıyorlardı.

Elimde savaş ganimetimle şatoya yönelip giriş kapısına doğru yürümeye başladım. Bu çemberin prensini ziyaret etmenin vakti gelmişti. Kibir, öyle ya da böyle, kocama ulaşabilmem için o gizli geçidi kullanmama izin verecekti.

Haset yanımda yürürken bana kaçamak bakışlar atıyordu ama ben farkında değilmişim gibi davrandım. Kanlı savaşımızdan neden bir ganimet götürdüğümü sormaya niyetlendiyse de vazgeçti.

O an, ölümlü yanım, Cehennem prenslerinden birini *gerçekten* korkuttum mu diye düşünmeden edemedi.

ON BİR

Saray adabına hiç yakışmayan kıyafetlerim yüzünden uzunca tartışmamızın ve alev büyümle ufak bir gösteri yapmak zorunda kalmamın ardından Kibir'in huzuruna kabul edildik. Prensin taht odası, günahını beyan ediyordu. Hanedanına ait uyku kökü tarlalarında dolaşırken yakalanıp esir edildiğimde sadece bir odayı görmüştüm. Şatafatlı, yaldızlı, Güneş Kralı'nın[3] zevkine hitap edecek bir yerdi. Belki de XIV. Louis, bu prensten ilham almıştı.

Zemin altın rengi damarlı, bembeyaz mermerdendi. Katedrallerdeki gibi yüksek ve rengârenk fresklerle bezeli tavanın duvarlarla buluştuğu yerler bile altın yaldızlı şeritlerle kaplıydı. Odanın bir ucundan diğer ucuna eşit aralıklarla asılmış devasa kristal avizeler, gün ışığı gibi sıcacık bir aydınlık yayıyordu. Zemin kenarlarında ve duvar bordürlerinde süslü alçı kaplamalar kullanılmıştı. Her iki duvara asılmış kemerli aynalar, prensin tahtına giden yolu birbirine yansıtıyordu. Bu kadar kibirli biri elbette ki muhteşem suretini seyre dalabilmek için böyle abartılı bir şey isterdi.

Gece mavisi üzerine altın rengi sırmalı bir yelek, kömür karası dar kesim bir pantolon ve pırıl pırıl parlayan koyu kahverengi bot-

[3]XIV. Louis, Fransızlar tarafından *Louis Le Grand* veya *Le Roi-Soleil*(Güneş Kralı) adıyla da anılan ve 1643-1715 yılları arasında 72 yıl boyunca tahtta kalan Fransa kralıdır. (ç.n.)

lar giymiş Kibir Prensi, aynalı, upuzun koridorun sonundaki tahtına uzanmıştı. Pahalı giysileriyle adının hakkını veriyordu. Savaşta parçalanıp kanla lekelenmiş elbiseme ve buraya gelmeden yıkanıp giyinecek fırsatım olmamasına bakılınca ortama hiç uymadığımı biliyordum. Umursamadım. O an aklımda tek bir şey vardı: Geçit.

Haset, ziyaret ettiğim her iblis sarayında olduğu gibi kusursuz giyinmişti. Pis pis sırıtan saray iblislerinin açtığı yolda ilerledi. İblislerin hepsinin dış görünüşü mükemmele o kadar yakındı ki bu tuhaf mükemmelliğin doğal değil de büyülü bir etkinin sonucu olup olmadığını merak ettim. Bu durum, prensin dudağındaki yara izini sorgulamama da yol açtı; bu yarayı gizleme şansı olmasına rağmen gizlememeyi tercih etmesinin ardındaki nedeni düşündüm. Bir de bu yarayı nasıl aldığını bilmek istedim.

Bu çemberin prensi, düşüncelerimi okumuş gibi, "Bazılarımız görünüşüyle gurur duyar," dedi. Ser verip sır vermeyen bir yüz ifadesi takındım. Kibir, beni tepeden tırnağa süzüp dudağını büzdü; bunu, ya kan lekelerini ya da elbisemin lime lime kumaşını görünce yapmıştı. "Hepimiz için geçerli olmadığı aşikâr. Gerçi, Öfke Hanedanı'nın henüz resmî mertebeye ulaşmamış bir mensubu olarak seni bu hesaba katamayacağımızı düşünüyorum."

"Sizi tekrar gördüğüme ben de çok sevindim. Bu sıcak karşılama için teşekkür ederim." Umbra iblisinin kesik başını yere fırlattım ve prensin tahtına kadar yuvarlanıp orada durduğunda saray eşrafından yükselen ayıplama seslerinin tadını çıkardım. "Ayrıca bazılarımız vaktini süslü sandalyelere kurulup sarhoş numarası yapmaktan ve güzel görünmekten daha fazlasını yaparak geçirir."

Mağrur bir tavırla, "Ben sadece güzel görünmem. Gerçek bu, *göz alıcıyım*," dedi.

Kibirli tavrı karşısında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Bu habersiz ziyaretin onurunu neye borçluyum?"

"Topraklarının sınırındaki bir geçide erişmem gerek."

"Ne amaçla?"

"Kocamı kendi Günah Hanedanı'na götürebilmek için."

Kibir, elime şöyle bir baktı; sanki parmağımdaki SEMPER TVVS dövmemi fark etmişti ya da ne olduğunu anlamıştı ama renk vermedi.

"Belki de olduğu yerde kalması daha iyidir."

Hiddetim içimde yükselirken tüm diğer duygularımı alt etti. Ne diplomatik ne de medeni davranmak umurumdaydı. Haset hafifçe öksürdü ama bu uyarıya ihtiyacım yoktu. Yorgundum, göğsümdeki pençe yarası fena hâlde sızlıyordu ve hıçkırıklara boğulmama ya da çığlık çığlığa ağlayıp feryat etmeme ramak kalmıştı.

"Geçmeme izin vermezsen geri gelirim. Üstelik tek başıma değil, Öfke Hanedanı ordusuyla gelirim. Hiç kimse beni ondan ayıramaz. Sen de kız kardeşim de. Hatta bu âlemin ya da bir başka âlemin kahrolası yaratıklarından hiçbiri beni ondan ayıramaz. Geri gelmek zorunda kalırsam tüm gücümü kullanırım. Değer verdiğin ne varsa yakar kül ederim. İnan ki bu sözlerim tehdit değil." Hançerimi avucuma sürtüp taht odasının görkemli zeminine kanımı damlattım. Kaşlarını hafifçe kaldırarak bana baktı. "Bu bir yemin."

"Bu âlemde kan yemini etmek ciddi bir meseledir."

"Gayet iyi biliyorum."

"Doğrusu, bildiğini hiç..."

Kibir bir anda başını taht odasının kapısına çevirdi ve hemen ardından sesi işittim. Yaklaşan bir kasırganın sesi. Gök gürültüsü gibi ayak sesleri. Hava sıcaklığı bir anda düşüverdi. Saray eşrafının çoğu çıkış kapısına doğru koşarken topuk sesleri mermer zeminde yankılandı; aniden pencereleri dövmeye başlayan karla karışık yağmur damlalarının sesine iblislerin ayak sesleri karıştı.

Kibir'in hemen ardındaki kemerli pencereye bakınca gökyüzünün mürekkep gibi kapkara kesildiğini fark ettim. Rüzgâr, kurt adamların uluyabileceğinden daha korkunç bir uğultuyla esiyordu. Aniden şiddetlenen fırtınayla duvarlar titredi. Buzla kaplanan bir ayna çatladı.

Nabzım hızlandı, yavaşça arkamı dönerken içimde bir umut alevlendi. Saraydaki herkesin aksine ruhumu çılgınca döven his, korku değildi. Danışmanlardan biri, yüksek bir kaide üzerindeki kadife yastıkta duran altın taca doğru atıldı. Tacı Kibir'in başına yerleştirdikten sonra

geri çekilirken kendi ayağına dolanıp neredeyse düşecek gibi olduğu anda salonun kapıları ardına kadar açılıp duvara çarptı.

Bir kar ve duman bulutu içeri doldu. Sonra Öfke göründü. Yakışıklı yüzünde ölüm vaat eden bir ifadeyle taht odasına hışımla girdi. Beni gördüğü an bakışlarından şefkat pırıltıları geçtiyse de göğsümdeki pençe yarasının son kez gördüğü kadar kötü bir hâlde olduğunu fark etti. Buz gibi bakışlarını erkek kardeşlerine çevirince salonda kan donduran bir rüzgâr dolaştı. Yanına koşup onu kendime çekmek, her şeyi unutana dek öpmek istedim. Yine de onun kadar soğukkanlı kalmakla yetindim. İçten içe, ilk bakışta göründüğü kadar sağlıklı olduğundan emin olma arzumla boğuşuyordum.

"Açıklayın." Sesinde vahşet vardı. "Hemen."

Ben de prensimin buraya gelmeyi nasıl başardığını öğrenmek istiyordum ama baş başa kalacağımız ana dek beklemek zorundaydım. Kibir'in saray eşrafından kalan birkaç iblis de az sonra kopacak kıyamete şahit olmaya dahi tenezzül etmeden kaçmaya başladı. Bu çemberin prensi, son iblisin de telaş içinde salonu terk edip beni ve üç iblis prensi kendi savaşımızla baş başa bırakmasını izledi. Erkek kardeşini mağrur bakışlarla süzdü.

Öfke'den yayılan hiddeti görmezden gelerek, "Bir kraliçeyi, sadakatini sınamadan kabulleneceğimi düşünmedin herhâlde, değil mi?" dedi. "Söz konusu Emilia olduğunda, her zaman mantıklı kararlar veremediğin aşikâr. Bu kadının gerçek amacının ne olduğunu, bu defa hepimizin öğrenmeye hakkı var."

Bu defa mı? Sadakatimi sınamak mı? Lanetlenmeden önce neler olup bittiğini hâlâ bilmiyordum ama parçaları birleştirdikçe geçmişte Vittoria'yla bir olup Öfke'yi ve Kibir'i oyuna getirdiğimizi daha iyi anlıyordum.

Bir Kibir'e bir de Öfke'ye bakıp, "Beni mi sınıyordunuz?" diye sordum. "Her şey bunun için miydi?"

Haset, "*Her şey* değil. Ne olursa olsun kendi çıkarlarımı gözeteceğimi sana söylemiştim. Olanlar da benim çıkarıma hizmet ediyordu," deyip omuz silkti. "Onun fikriydi. Gerçi, işler pek de planladığımız gibi gitmedi. Yine de bu sınavın yapılması şarttı. Geçmişte olanları düşünürsek..."

"İçime su serptiniz." Dudaklarımı sımsıkı kapattım, lanet yüzünden daha fazla ayrıntı öğrenemeyeceğime ve hatıralarım hâlâ kuşatma altında olduğu için hiddetlendim. "En başta yaptığın 'sınav' neydi? Bunca zamandır Vittoria'yla işbirliği içinde *miydin*? Seni gerçekten kaçırdı mı yoksa o da mı yalandı?"

Haset, bakışlarını Kibir'e ya da Öfke'ye doğrultmaya tenezzül dahi etmeden kırgın bakışlarımla buluşturdu. "Hırs'ın topraklarından ayrılmak üzere arabanız hareket edince Umbra iblislerini Öfke'nin peşine salacaktık. Niyetimiz, onun hayatını kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceğini sınamaktı. Şu an Öfke'yi sevdiğini söyleyebilirsin ama geçmişte o kadar da... Soylu davranmamıştın. Geçen defa Umbra iblislerinin planı tıkır tıkır işlemişti. Ordumu toplamak için buraya gelmek üzere yola çıkacaktım ki birdenbire kız kardeşin gelip kalbimi yerinden söktü. Kendimi zindanda buluverdim. İşte, şimdi de buradayız. Tekrar buluştuk."

Kibir'e şöyle bir baktım. "Sen de ona yardım etmeye tenezzül etmedin, öyle mi?"

"Haset'in benim topraklarımdan çıkarılması işime geldi. Ayrıca bir şeyler yapmaya yetecek kadar vaktim yoktu. Kız kardeşin onu kaptığı gibi kurtlarından biriyle Gölge Âlemi'ne gönderiverdi."

"Vittoria ona zarar verebilirdi."

Kibir, şeytani bir bakış attı. "Kız kardeşinin birilerini incittiği pek çok hadise var."

Öfke yavaş adımlarla erkek kardeşinin yaldızlı tahtına doğru ilerledi. Daha önce fark etmemiştim ama taht aslan biçimindeydi. Ayakları ve kolçakları devasa hayvanın bacakları ve pençeleri şeklindeyken göğüs kafesiyle başı tahtın üst bölümünü oluşturuyordu. Ağzı kükrüyormuş gibi açıktı.

Prensim, her nasılsa hâlâ tembelce uzanmaya devam eden Kibir'in başına ürkütücü bir şekilde dikildi. "Sadakat sınavın umurumda bile değil. Vittoria topraklarımıza kurt adamlarını saldı; onu durdurmalıydın."

"Sanki durdurmaya çalışmamışım da olanları kendi çıkarıma yontmuşum gibi konuşma." Kibir'in sesi birden acımasızlaştı. "Haset, Vittoria'nın güneydeki vampir sarayına gidip şeytan bilir neler yapacağın-

dan haberdardı ama bunları Hırs'tan başkasına söylemeye gerek bile duymadı. Vampirlerin ne kadar öfkelendiğini biliyorsun. Ortalarda bize tuzak kurduklarına dair dedikodular dolaşıyor. Sevgili kardeşimiz de bunların sözünü dahi etmedi, değil mi?" Haset'e doğru elini salladı. "O hâlde kendi çıkarımı gözettim diye neden günah keçisi ben ilan ediliyorum?"

Haset gülümsedi. "Vittoria'nın seninle gelmek yerine vampir sarayına gitmesini mi kıskandın?"

Öfke, "*Kesin artık*," dedi. "Kurtlar sınırlarımızı ihlal etti. Vittoria, vampirlerle aramıza hiçbirimizin işine gelmeyecek bir düşmanlığın tohumlarını ekti. Haset'in kalbini söküp aldı, Hırs'ın komutanını ya katletti ya da kaçmasına yardım etti, beni zehirleyip karımı kaçırdı. Şimdi senin şu ufak sınavın gayet makul, öyle mi? Hepimiz olası bir iç savaşı önlemek için cinayeti çözmeye çalışırken üstelik?" Öfke, erkek kardeşini tahttan fırlatıp atmaya hazır gibiydi. Yapmamasına şaşırdım. "Sadece karımın canını değil, topraklarımızın huzurunu da tehlikeye attın."

"Yine olsa yine yaparım. Artık Emilia'nın bize tuzak kurmadığından eminiz. Senin de. İster beğen ister beğenme, elde ettiğimiz sonuç gidiş yolunu haklı kıldı." Kibir, ayağa kalkıp, "Bana, içinde en ufak bir şüphe olmadığını söyleyebilir misin? *Zerre kadar bile*," dedi. Öfke, çenesini sıktı ama bu suçlamayı reddetmedi. "Artık biliyorsun."

Kocam bana şöyle bir bakınca kendimi toparlayıp daha dik durdum. Ondan şüphelenmiştim. Aylarca. Onun da bana dair şüpheleri olmasına kızamazdım. Şu an önemli olan yepyeni bir gelecek inşa etmemizdi. Birlikte. Temeli çoktan atılmıştı, biraz çaba sarf ederek tamamlayabilirdik. Öfke bakışlarını üzerimden ayırmadıkça içimdeki huzursuzluk tohumu filizlendi. *Her şey yoluna girecekti, değil mi?* Şu anki durumumuzun, kolayca aşılabilecek bir engel olduğuna emindim. Öyle olmak zorundaydı. Kocamın yüzündeki ciddi ifade silindi. Ama o güzel anı, Kibir'in sesi böldü.

"Ayrıca, zavallı bir tanrıçanın aramıza nifak tohumu ekmeyi başarmasına izin vereceğimize inanmayı reddediyorum. Bırakalım, vampirleri ve kurtları yanına alıp bunu başarmaya denesin. Yaptığım sınavın seni *bir* geceliğine o can sıkıcı soruşturmasından alıkoyması Hırs'ı rahatsız ettiyse, bu durumu aşması gerekecek. Vesta'nın o çemberde mutlu olmadığını herkes biliyordu. Hırs, kıymet verdiği bir şeyi

kaybettiği için öfkelendi, hepsi bu. Kumar oynarken kaybedeceğini anladığında ne kadar sinirlendiğini bilirsiniz."

Karşımdaki Cehennem prenslerinin beni kandırmasına çok sinirlenmiş olmama rağmen o anı kıymetli bilgiler edinebileceğim bir fırsata çevirebileceğimi fark ettim. "Vesta'nın orada mutlu olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordum. "Diğer saraylarda casusların mı var?"

Kibir'in yüz ifadesi, gözlerindeki parıltı kadar şeytani bir hâl aldı. "Yatak sohbeti, tatlım. Yatağımı paylaştığım herkes, tatmin olduktan sonra bana her türlü ilginç sırrını verir."

"Sana Vesta'dan söz eden kimdi?" diye direttim.

"Kendisiydi, tabii ki."

Donakaldım. Böyle bir yanıtı hiç beklemiyordum. Prensler yalan söyleyemezdi, yani Kibir, gerçeği söylüyordu. "Ne zaman?"

Prens omuz silkti. "Bir ya da iki hafta önceydi sanırım. Hatırlamıyorum."

Haset, işaret ve başparmağıyla burun kemerini sıktı. "Hırs'ın komutanını becerdin. Bu kadar mı arsızsın?"

Kibir, "Bil diye söylüyorum, peşime düşen *oydu*," diye çıkıştı. "Gözlerini benden alamıyordu, ben de gururunu kırmamak için ilgisine karşılık verdim."

Sert bir sesle, "Sonra da katledildi," dedim. "Sence Hırs, hanedanının sırlarını sana anlattığını düşünüp Vesta'ya zarar verir miydi?"

"Elbette, hayır." Kibir'in sesinde tereddüt vardı.

Öfke, erkek kardeşini dikkatle süzdü. "Nasıl oldu da ikiniz aynı yerde bulundunuz?"

"Vesta buraya geldi. Toplantılarımdan birine." Kibir bize ters ters baktı. "Ne var? Katılması için Hırs Hanedanı'ndan resmî bir talep mektubu aldım. Size bunu söylemedi mi?"

Öfke'yle birbirimize baktık. Hırs, komutanını rakip hanedanlardan birine göndermekle ilgili tek kelime etmemişti. Düşüncelerim

zihnimde arı gibi vızıldarken, "Peşine düştüğünü söylemiştin," dedim. "Seninle ne konuşmak istemişti?"

Kibir omuz silkti. "Alelade şeyler. Balo. Şarap. Geçit. Yatak odam."

Bir ipucu yakalamak üzere olduğumuzu sezip, "Geçitle neden ilgileniyordu?" diye sordum.

Kibir, "Herkes neden ilgileniyorsa o yüzden," diye tersledi. "Güvenli olup olmadığını ve geçidin Kayan Adalar dışında bir yere açılıp açılmadığını sordu. Böyle bir geçidi korumasız bırakacak değilim ya!"

"Tuhaf ya da yersiz sayılabilecek bir şey, herhangi bir şey söylemiş miydi?"

"Bu sohbetten sonra pek konuşmadık." Kibir bana sertçe baktı. "Beni sorgulaman bittiyse, bir şişe şarap açmak istiyorum. Bu akşam iyice iç karartıcı olmaya başladı."

Göğsüm yeniden sancımaya başlayınca yaralı olduğumu hatırladım. Şu budala prensi biraz daha sorgulamak istiyordum ama tedavi olmam lazımdı. Kibir'in de biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var gibiydi; gittikçe daha çok öfkeleniyordu ve prenslerden birini bir başka günahı hissetmeye zorlamak hiçbir zaman için iyi olmazdı.

Hiçbir ayrıntıyı gözünden kaçırmayan Öfke, basamakları hızla tırmanıp yanıma geldi. "Leydim, haydi evimize gidelim."

Haset'e ve Kibir'e bakmadan Öfke'nin koluna girdim ve yaptığı büyüyle salondan ayrıldık. Az önce öğrendiğim bilgilerle, Vesta'nın gerçekten öldüğüne ikna olmam gittikçe zorlaşıyordu. Hırs'a ihanet edip kız kardeşim ve kurtlarla işbirliği yapmış olabilir miydi?

Şimdilik bundan emin olamazdım ama kesinlikle öğrenecektim. Yeterince soru sorarsam, gün geçtikçe büyüyen bu gizemi aydınlatacak yanıtları eninde sonunda alacaktım. Bu uğurda birkaç düşman edinsem de ödeyeceğim en ufak bedel bu olacaktı.

ON İKİ

Öfke bizi ne kendi yatak odasına ne de benim odama götürdü. Üzerimizdeki kandan ve pislikten arınabilmemiz için banyoya bile götürmedi. Yaptığı iblis büyüsünün dumanı dağılırken kendimizi Yeniay Sığlığı'nın ışıltılı kumsalında bulduk.

Buz mavisi yüzeyinden yükselen buhar, sakin gibi görünen aldatıcı sulara dalmamız için âdeta bizi çağırıyordu. Büyülü suya giren "yapay" herhangi bir şey, yok olmaya mahkûmdu. Batık gemilerin omurgaları gibi kumlardan fırlayan pek çok kemik, ölümün masaldan ibaret olmadığını kanıtlıyordu. Tüyler ürperten açlığına karşın, bu yeraltı lagününde dingin bir şey vardı.

Öfke, yüz yüze bakar hâlde durana dek beni kendine çevirdikten sonra yaramı daha iyi görmek için elbisemi beceriksizce sıyırdı.

Pençe kesiklerine yapışan kumaş, Öfke'nin nazik hareketlerine rağmen derimin bir parçasını alıp yaramı tekrar açınca acıdan tısladım. Göğsümden kan ve irin aktı.

Öfke, acımı kendi bedeninde duymuş gibi yüzünü buruşturdu. "Mikrop kapmış."

Öğrenmek için bir saniye daha beklemeye sabrım kalmadığından, "Neredeydin?" diye sordum. Kanlı canlı, tek parça hâlinde karşımda durduğuna şükrederek ellerimi yüzünde, bedeninde dolaştırdım.

Çabucak iyileştiğinden, herhangi bir yara izi görecek değildim tabii. "Nasıl kurtuldun? Zehri nasıl alt ettin?"

Öfke, kısa süre önce hançerlenmiş ve zehirlenmiş olmasını o an hiç de önemsemiyor gibiydi ama bu *benim için çok önemliydi.*

İç çekip cebinden çıkardığı küçük cam şişeyi bana uzattı. İçindeki sıvı, Palermo'nun gündüz göğü gibi berrak, masmavi ve pırıltılıydı.

"Celestia panzehir ve tentür yapımında çok beceriklidir." Minik şişeyi cebine koydu. "Önlem olsun diye yanımda hep bir şey bulundururum. İlk fırsatta panzehiri içip kurtlar insan biçimine dönüştüğünde kız kardeşinin tapınağından çıktım. Kapıları büyüyle kilitlediğinden Kibir'in çemberine açılan geçide ulaşmam biraz vaktimi aldı."

"Oraya *transvenio* büyüsüyle gelemez miydin?"

Öfke başını iki yana salladı. "Oraya büyü kullanarak gelemezdim, ben de mecburen yürüdüm."

Haset'le Kibir'in kurduğu oyunu ve ben öldürmeden önce Umbra iblisinin gevelediği çirkin sözleri düşündüm. Bu âlemde gerçekten azılı düşmanlar edinmiştim. "Geçmişte... Sana ne yapmıştım?"

"Hiçbir şey." Öfke'nin yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. "Haset'in ya da Kibir'in ahmaklığına bakma sen. Ne seni ne de sadakatini sınamamalıydılar."

"Geçmişte sana ihanet ettiysem, 'Hiçbir şey yapmadın,' diyemezsin."

Göğsümdeki pençe izlerine şahsına edilmiş birer hakaretmiş gibi bakıp yanıt vermekten kaçındı. Bu da bana, erkek kardeşlerinin beni sınamak için *haklı* bir sebebi olabileceğini düşündürdü. "O kurdun omurgasını yerinden söküp boğazına tıkmalıydım. Sana yaşattığı acının her bir zerresini ona çektirmeliydim."

Hayal gücünden bir şey kaybetmediği kesindi. Volkan gibi kaynamaya başladığını fark ettiğim öfkesini yatıştırmak için başımla ışıldayan suyu işaret ettim. "Geçen sefer olanları düşününce buraya bir daha giremeyeceğimi sanıyordum."

Suya girdiğim son seferinde, kalbim duracakmış gibi hissetmiştim; duyduğum acı öyle keskin, öyle korkunçtu ki Öfke beni doğruca o zamanlar annem olduğunu bilmediğim Lanetlerin ve Zehirlerin Başhemşiresi'ne götürmüştü. Celestia bana bir panzehir içirince her şey yoluna girmişti. Bildiğim kadarıyla Vittoria'yı hâlâ yeraltında esir tutuyordu ve annem ulaşabileceğim kadar yakınımda olmadan bu sulara girip benzer şeyler yaşamak istemiyordum.

Öfke, yaramı daha iyi inceleyebilmek için beni kendine çekti; bakışları buz gibi ve sertti.

"Geçen sefer olanların seninle bir ilgisi yoktu, kanatlarım yüzünden oldu. Onları bağlayan büyüyle hatıralarını esir eden lanet çarpıştı. O sırada çok fazla büyü devreye girince lagünün suları savunmaya geçti." Yüzümdeki tereddüdü uzun uzun süzdü. "Celestia'ya bu konuyu derinlemesine araştırma emri verdim. Suya tekrar girdiğinde bir sorun yaşayacağını düşünmüyor. Bu defa, en başından beri olması gerektiği gibi, suyun şifası seni kucaklayacak. Aksini düşünseydim, risk almazdım."

O an bir hikâye hatırladım. Celestia'nın bana o gece anlattığı hikâyeyi... Bu suların tanrıçalara ait olduğuna ve geri almaya çalıştıklarına dair hikâyeyi... Öfke bunun bir efsane olduğunu ve Celestia'ya söylenti yaymayı kesmesini söylemişti. Bu gizemi çözmeye çalışırken bakışlarımı sulardan Öfke'ye çevirdim. Bir şeyler yerine oturmuyordu... Bir şey...

"Soyun." Öfke bir adım geri çekilip başıyla elbisemi işaret etti. Gömleğini bir çırpıda sırtından atıp pantolonunun düğmelerini çözdü. Söylediği tek kelimeyle aklımın nereye kaydığını biliyormuş gibi sinsice gülümsedi. "Şu yara daha da kötü bir hâl almadan suya girelim de iyileşsin."

"Ben ölümsüzüm, değil mi?"

"Tamamen değilsin. En azından henüz değilsin." Elini uzatıp banyo suyu gibi sıcacık olduğunu hatırladığım suya girmem için beni cesaretlendirdi. "Gelin benimle, leydim. Lütfen."

Bir zamanlar bana bu sığlıkta hakikatin açığa çıktığını söylediğini anımsadım. Şu anda, hakikati ondan duymayı iyileşmek istediğim kadar çok istiyordum. Işıldayan koyu renk kumsalın ucunda durup buz

mavisi dalgaların ayak parmaklarımı okşayışını hissettim. Lagün göz alıcıydı, efsunluydu. Bana sesleniyordu.

Öfke bana yer açmak için biraz daha derinlere ilerledi. Elini tutup peşinden suya girdiğimde tenimi okşayıp kaynayan minik baloncukların keyfine daldım.

Göğsüm tamamen suyun altında kalana dek ilerledik ve büyülü sular yaralarımı iyileştirmeye başladı. Muhteşem hissediyordum. Suyun büyüsü kesikleri temizleyip derimi onarırken biraz tuhaf hissettim. Kibir'in taht odasında kan yemini ederken avucuma açtığım yara bile kapandı. Sinek ısırığı kadar hafif yangılar duydum ama başladıkları gibi geçip gittiler.

Daima metanetli görünen Öfke, endişe içinde büyülü suyun yaralarımı iyileştirmesini izledi. En ufak bir tehlike sezerse saldırıya geçecek gibi tetikte duruyordu. "Daha iyi misin?"

Göğsüme bakıp yaranın kapandığını görünce sevindim. Belli belirsiz izler kalmıştı ama sorun etmedim. Öfke'nin benden gizlediğinden korktuğum sır kadar dert etmiyordum. "Çok daha iyiyim."

Kocam tereddütle elini uzatıp yaralarımın tamamen ve gerçekten iyileştiğinden emin olmak için parmağını tenimde gezdirdi. O dikkatle incelemeye devam ederken omzunun üzerinden mağaranın duvarlarına çizilmiş Ay evrelerine hayran hayran baktım. Daha önce, bunları Öfke'nin çizip çizmediğini merak etmiştim ama elinde bir fırçayla ya da bir kova boyayla burada saatler geçirdiğini zihnimde canlandıramadım. Gerçi çoğu zaman beni şaşırtıyordu. Belki de yapmıştı.

"Hayatım gerçekten tehlikede olmadığında dahi beni kurtarmanın bir sebebi var mı?" Gözlerimi gözlerine dikip yanıtını bekledim. "Seni endişelendiren bir şey var sanırım."

Öfke etrafımda bir tur atınca oluşan dalgalar hafifçe kıyıya vurdu. Lanet yüzünden mi konuşamıyordu yoksa bana söyleyebileceklerini dikkatle seçmeye mi çalışıyordu, emin olamadım. "Bildiğim kadarıyla, şu an, yani tamamen ölümsüz değilken kalbin duracak olursa ölebilirsin. Tam anlamıyla emin olana kadar bu riski alamam."

"Haset, ölümsüzlüğün daima ölümlülüğe galip geleceğini söylemişti." Gerçi, bunun tamamen doğru olduğundan emin olmadığını söylediği kısmı es geçmiştim.

"Ne olacağını öğrenmek için kalbinden vazgeçmeye bu kadar istekli misin?" diye sordu.

Tenini tenimde hissetme ihtiyacıyla kollarımı boynuna doladım. O da kollarını hemen belime dolayıp beni kendine doğru çekti; sağlam ve huzur veren bir dokunuştu. Korkunç şeyler yaşamıştık ve o an, orada birlikte olduğumuzu hatırlamaya ihtiyacım vardı. Güvende olduğumuzu. Eğilip dudaklarını dudaklarıma dayadı; saf, güçlü bir aşk ve hasretle öpüştük.

Öpüşmekten şişen dudaklarımız birbirinden ayrıldığında soluk soluğaydık; sırıttım. "Senin uğruna mı? Kalbimden vazgeçerdim."

Bana uzun uzun baktı, yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu. Artık evli olmamıza rağmen, belki de geçmişimizin karanlığından azat olamadığımız için kalbini bana vermeye hazır olmadığından kuşkulandım. Kim bilir, evlilik bağımızı sonsuza dek geçerli kılacak resmî törenden bu yüzden söz etmiyor olabilirdi.

Kabul etmeliydim ki kurtların saldırısına uğrayıp ayrı düşmeden önce bunu konuşacak vaktimiz olmamıştı ama yine de durum değişmiyordu. Ben bu endişelere kendimi kaptıramadan Öfke, sanki hayatı bu dokunuşa bağlıymış gibi bir şevkle tekrar dudaklarıma yapıştı.

Israrlı bir heyecanla dilimle buluşmak isteyen diline dudaklarımı aralayıp izin verdim ve kendimi tadını almanın keyfine bıraktım. Öpücükleriyle mest oluyordum. Dilinin her hareketinde tüm bedenim, şu hünerli ağzıyla verebileceği tarifsiz hazların arzularıyla yanıp tutuşuyordu.

Karnımdan başlayan tatlı bir sıcaklık hissi, yavaş yavaş tüm vücuduma yayılırken arzularımı da körükledi. Artık Öfke'nin usulca belimden yukarı, göğüs kafesime uzanan ellerinden, göğüslerimin altını okşayan başparmaklarından başka hiçbir şey umurumda değildi. Dudaklarını boynuma dayadığı anda avucuna aldığı göğsümün ucu, hazdan ürperirken sertleşti.

Pürüzlü avuçları omurgamı baştan aşağı dolaşırken okşayışı hafif, nazik ve çıldırtıcıydı. Bana kıymetli bir şeye dokunur gibi özenle dokunuyor, kucaklaştığımız her an mucizevi bir anmış gibi hissettiriyordu. Gerçekten öyleydi. Çünkü birbirimize kavuşmanın güzelliğini ve beni kendimden geçirmenin yollarını iyi biliyordu.

Savaşçı bedeninin her santimetresine keşfedilmemiş, yalnız bana ait bir ülke gibi yavaş yavaş dokundum. Birinin bizi birbirimizden koparmasına bir daha asla göz yummayacaktım. Onu ve paylaştığımız tüm anıları hatırlayabilmek için varımı yoğumu ortaya koyup savaşacaktım.

Heyecanını körüklemek için avuçlarımı karnında, kaslı sırtında sabırsızca dolaştırdığım sırada dudaklarını dudaklarımdan çekip beni izlemeye başladı; bakışlarında şeytani bir parıltı dolaştı. Ellerimi tekrar suya daldırdım, uyluğunun sıkı kaslarını okşadıktan sonra kalın aletini kavrayıp onu okşamaya başladım.

Parmaklarımı hünerli bir ritimle hareket ettirirken Öfke kesik kesik soluk almaya, dudaklarını hafifçe aralayıp inlemeye başladı.

Avucumda seğirdiğini hissedince sertliğini daha sıkı kavrayıp devam ettim. Ellerimi tekrar, yavaşça göğsüne götürdüğümde beni kendine çekip aç bir kurt gibi boynumu baştanbaşa öpüp ısırmaya başladı.

"İçinde olmak istiyorum." Ellerini suya daldırıp kalçamı kavrayarak sıktı. Su damlacıklarının narin dokunuşlarına sıcacık avuçlarının verdiği his eklenince âdeta eridim. Uyarıldığından kaya gibi sert aleti tenime baskı yaptıkça bacaklarımın arası nabız gibi seğirmeye başladı. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Öfke göğüslerimi ağzına alıp bedenimi onu bir an önce içimde hissedebilme arzusuyla onunkine bastırmama sebep olan bir ritimle uçlarını emerken parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım. "Seni bulmak için bu âlemi yerle bir etmeme ramak kalmıştı," diye itiraf ettim. Öfke birden suya dalıp kollarını kalçama doladı ve beni omuzlarına oturtup sudan çıktı. "Samael!"

Bu ani hareketi yüzünden ben can havliyle başına tutununca prens alçak sesle kıkırdadı. Güçlü kollarıyla beni sımsıkı sarıp mağaranın kümelenmiş sarkıtlarla dolu bir duvarına doğru ilerledi. Pürüzsüz taş duvara sırtımı yasladım ama Öfke'ye tutunmayı da bırakmadım.

"Sarkıtlara tutun." Sesi boğuk ve pürüzlüydü. Şehvet tüm bedenimi yalayıp geçti.

Uyluklarım omuzlarında, dudakları bacaklarımın arasına kışkırtıcı derecede yakınken emrine itaat ettim. Sarkıtlara tutunup kendimi em-

niyete aldığım anda kollarını belime dolayıp bacaklarımı biraz daha ayırdı. Çıplaklığımdan soluğum tekledi ve ölümlülüğün verdiği iffet duygusuyla farkında olmadan bacaklarımı kapatmaya çalıştım.

Öfke sinsice sırıttı, sonra dilini uzun ve yumuşak dokunuşlarla bacaklarımın arasında gezdirdi. Bir tapınma ayini gibi sürüp giden bu dokunuşlar öyle nazik, öyle sıcaktı ki inleyişlerimi durdurmak için dudağımı ısırmam gerekti. Artık hiçbir şeyden utanmıyordum; Öfke bana kendimi tamamen güvende hissettirmişti.

Son sevişmemiz çok şiddetliydi; bacaklarımın arasında dilini ilk kez hissettiğimde dizginsiz bir tutkunun pençesindeydi. Bu defa... Yaşadığımız *bu an*, gerçekten kutsal bir deneyimdi.

Öfke kendini zevkime adamış, ben de ona teslim olmuştum. Başımı arkaya eğdim; o yavaş, baştan çıkarıcı dokunuşlarını sürdürürken soluk soluğaydım. Acele etmedi, üstünkörü davranmadı. Söyleyemediği ya da söylemeyeceği her şeyi ifade eden sıcak, ıslak dilini içime kaydırdı.

Zevkin doruklarından düşmeme ramak kalmışken kasıklarımdan uyluklarıma doğru sıcacık nefesini akıtan tutkulu öpücükler kondurdu; bacaklarımın arasında nabız gibi seğiren, gerçek adını haykırarak tatmin olmamın anahtarı, şişkin sinir uçlarından o demeti diliyle okşamaya devam etsin diye beklerken yaşadığım, dünyanın en güzel işkencesiydi.

"Kendinize dokunun, leydim." Sesi bir kaplan gibi hırıltılı ve arzuluydu. Yapmamı istediği şey...

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, elimi bedenimde uzun uzun dolaştırıp sabrını sınadıktan sonra parmağımı içime kaydırdım. Ben kendimi tatmin ederken Öfke hünerli diliyle ıslaklığımı ve parmaklarımı yalıyordu; birkaç saniye geçmişti ki yeniden adını haykırmaya başladım.

İsmi dudaklarımdan sessiz bir dua gibi tekrar tekrar döküldü; bacaklarımı tir tir titretip soluğumu kesen orgazmların sonuncusu da tüm bedenimi kat edene dek, ibadet eder gibi beni tatmin etti.

Daha fazlasını arzuladım. Tanrıça beni kahretsin. Ona doyamıyordum. Öfke beni tutunduğum sarkıtlardan yavaşça indirirken tüm vü-

cudumu öpücüklere boğdu; nemli tenlerimizin sürtünüşü apayrı bir haz veriyordu. Parmağını dudaklarında gezdirdi ve nazikçe öpecekmiş gibi elimi tuttu. Parmağımı dudaklarına götürüp emerken bakışları erimiş volkan gibi tutkuyla yanıyordu. Bir küfür savurdum, tebessümünden erkekliğinin kibri damlıyordu. Kudretli avcı az önce avını kıskıvrak yakalamıştı ve benim karşı koymaya fırsatım bile olmamıştı.

"Birazdan gün yüzü görmemiş küfürler fısıldayacaksın, leydim." Beni mağaranın pürüzsüz duvarıyla bedeni arasına sıkıştırdı. İnanılmazdı ama iblise duyduğum arzu daha da alevlendi. "Bu defa, Emilia, işleri ağırdan alacağım."

Öfke beni hafifçe öpüp bir fısıltı yumuşaklığındaki dudaklarını çenemde gezdirdi. Uyarılmasının sert ucunu klitorisime bastırıp ileri geri kaydırdıkça zevkten inlemeye başladım. "Ah, göklerdeki tanrıça!"

Karşı konulmaz prensim pürüzlü avucunu bedenimde gezdirip aşağı indirdi ve bacağımı yavaşça yukarı kaldırdı. Zevkli işkencesine diğer eliyle devam ediyor, ikimizi de çıldırtıyordu. Görünüşe bakılırsa beni muhteşem bir orgazmın eşiğine götürmek için yaptıkları, onda da aynı hisleri uyandırmaya başlamıştı. Öfke tek seferde, kuvvetle içime girdi. Geri çekilip gözlerime baktı ve tekrar girdi. Her hareketi, bedenlerimizin her birleşmesi keyif dolu ve yavaştı.

Lanet olası iblis haklıydı; küfretmeye başladım ve ettiğim her küfür onu daha da şevklendirdi. Yüzümü avucuna alıp dudaklarını dudaklarıma gömdü, büyük bir şehvetle öpüştük. Vücuduna kenetlendiğimde tırnaklarım omuzlarına gömüldü.

Öfke o günahkâr dudaklarını kulağıma dayadı. "Yaklaştın mı?"

"Evet."

"Ah..."

Birbirine kenetlenmiş bedenlerimizin arasına elini kaydırıp başparmağıyla klitorisimi okşarken içimde daha sık aralıklarla gidip gelmeye başladığında alev gibi bir zevk dalgası her zerremi yalayıp geçti.

Bir kez daha orgazm olurken prensimin gerçek adını haykırdım. O an geri çekilip bu kez daha hızlı, daha derinlere inen bir kuvvetle, tekrar içime girerken dudaklarından adım dökülüyordu. Ben zevkin doruklarından henüz inmemişken Öfke beni bir kez daha orgazmın

kucağına attı. İkimiz de soluk soluğaydık; dudaklarımız ve nefeslerimiz birbirine karışmıştı.

"Sen *benimsin.*" Sesi derinden, pürüzlü çıkmıştı.

"Tıpkı senin bana ait olduğun gibi. Sonsuza dek." Öfke, bacağımı biraz daha yukarı kaldırınca omuzlarına sıkıca tutundum, inledim. Tepkilerimi gördükçe şehveti katlanıyordu. Zevkten deli olacağımı sandığım bir âna dek tekrar tekrar içime girdi. Tüm bedenim nabız gibi seğirdi, azgın bir zevk dalgasının altında kaldım. "Samael!"

Orgazm olduğum sırada o da kendini tutmayı bırakıp adımı haykırarak boşaldı. Sesi mağara duvarlarında yankılandı. Soluğumuz düzene girse de ikimizin de kalbi hızla çarpıyordu; dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurup bacağımı yavaşça aşağı indirdi. Hafif bir karıncalanma hissettim; zevkten kendimden geçtiğim için bacağımın uyuştuğunu fark etmemiştim.

Kocam uyluğumda ağrıyan kası ovarken soran gözlerle baktı. "Hâlâ bu anda, benimle misin?"

Suyun sıcaklığı, Öfke'nin tenime değen teni, beni saran kolları... Bir an olsun başka bir zamana ya da mekâna ait bir görünün içine düşmemiştim. "Buradayım, seninleyim."

İblisin bakışlarından geçen bir anlık ferahlamayı fark edince acaba öpüştüğümüz ya da yakınlaştığımız her defasında böylesine gergin miydi diye düşündüm.

"Yatak odamıza gidelim, leydim."

Öfke, kumsala doğru yüzmek yerine, çocuklar gibi üzerime su sıçratarak beni kucağına aldı. Sadece kahkaha atıp bir an olsun dünyanın yükünü omuzlarımda hissetmemek çok iyi gelmişti. Bu yeraltı lagününde, prensim yanımdayken ne ihaneti ne de cinayeti düşünmek zorundaydım. Ne korku vardı ne de kötülük. Burada, Öfke Hanedanı'nın büyülü Yeniay Sığlığı'nda, yalnızca sevgi vardı.

Kollarından sıyrılıp suya daldım, birkaç adım ötesinde aniden yüzeye çıkıp her yerine su sıçratınca prensim şaşırıp kıkırdadı.

Sonra ışıldayan koyu renk kumsala uzandık; kucağına oturup aletini içime alarak ritmi belirlediğim anlarda hayatından son derece mem-

nun görünüyordu. Kumsalda sevişip gülmekten yorgun düştüğümüzde Öfke bir büyüyle bizi yatak odamıza götürdü.

Hoş, açık lavanta rengi bir gecelik, katlanıp yastığın üzerine konmuştu; üzerime geçirince yakasına işlenmiş minik, altın rengi yıldızları fark ettim. Yumuşacık, kadınsı bir giysiydi; bayılmıştım.

Öfke beni beğeniyle süzdü. Gecelik ancak uyluklarımın yarısına kadar uzanıyor, yanık tenimi gözler önüne seriyordu. Başımıza gelenler yüzünden bu kadar yorgun olmasam bir kez daha sevişmek isterdim. Gözlerinde hınzır bir parıltıyla, yatağa hafifçe vurdu. "Enerjini sabaha sakla. Yoksa emin ol, pişman olursun."

Uyanıp çılgınlar gibi sevişeceğimizin sözünü alınca devasa yatağa tırmandım. Öfke bana sıkıca sarıldı ve birkaç saniye sonra düzenli, derin soluklar almaya başladı. Kucağına iyice yerleşip gözlerimi kapattım. Huzur. En son ne zaman bu denli huzurlu hissettiğimi hatırlayamadım. Dünyada hâlâ pek çok kargaşa hüküm sürüyorsa da burada, bu yatak odasında ve bu anda, huzur sözcüğünün gerçek anlamını kavradım. Beni mahveden de sanırım bu güvende olma hissiydi. Bir an için, lanetlenmiş olmanın nelere yol açabileceğini unutmuştum.

Göz açıp kapayıncaya dek kısa bir sürede, bir büyü beni Öfke'nin yatak odasından koparıp aldı. İşte, sıradaki kâbusum böyle başladı.

ON ÜÇ

"Tekrar hoş geldin, prenses." Domenico, gören hiç kimsenin gülümsemeye benzetmeyeceği bir tavırla dişlerini gösterdi. Etrafıma şöyle bir göz atınca korktuğumun başıma geldiğini anladım. Yine, Gölge Âlemi'nde zincire vurulmuştum. Aynı ufak taş salondaki girinti, aynı kelepçelerdi.

Bu defa en azından, üzerimde gecelik vardı ve gölgelerden yaratılmış bir giysiye ihtiyacım olmayacaktı. Şanslı olduğumu söyleyebileceğim tek şeydi bu. Öfke uykudayken saldırmışlardı ve uyanıp ruhumun esir alındığını fark etmesi saatler sürecekti. Zincirlerimi zorlamaya bile tenezzül etmedim. Geçen defa güçlerimi baskılayan büyünün aynısını çoktan hissetmiştim. Yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeden tiksinerek Domenico'ya baktım.

"Sanırım kız kardeşim benimle konuşmak istiyor."

"Belki ben sadece işaretimi hâlâ taşıyıp taşımadığını görmek istemişimdir." Kurt adam beni baştan ayağa süzdükten sonra bakışlarını göğsüme dikti. Bu bakışta şehvetli bir şey yoktu ama yine de hoşuma gitmedi. "Seni yaralayan bir alfa kurtsa hayvanların kızışma döneminde hissettiklerinin senin de içinde uyanabileceğini biliyor muydun? Özellikle de o alfa, ısırığına biraz büyü ve istek kattıysa..."

"Beni yaralayan sen değildin, göğsüme pençe darbesi isabet etti."

Alaylı bir sesle, "Pençe yarana dişlerini geçiren kimdi peki? Sevgili iblisin değildi," dedi. "Son zamanlarda hayvansal dürtülerin uyandı mı? Dört ayak üzerinde durmak istemişsindir belki."

"Hayır. Ayrıca, iğrençsin."

Domenico kahkaha atınca tüylerim diken diken oldu. "Endişelenme. Sana gerçekten alfa işareti vermedim. İblis sikiyle kirletilmiş hiçbir şeye dokunmak istemem zaten."

İkizimin de iblislerle yattığını söylememek için kendimi tuttum. Vittoria sadece iblislerle değil, vampirlerle de yatmıştı. Bu âlemde alışılageldiği üzere, canı kimi çekiyorsa onunla da yatmıştır. "Vittoria nerede?"

"Misafirini getiriyor. Annen işimizi bölmeseydi, önceden haberin olurdu." Umursamaz bir tavırla beni zincirlediği nişin duvarına, rahatsız edici derecede yakınıma yaslandı. "Son derece eğlenceli bir gece olacak. Uslu durursan belki seni zincirlerinden azat ederim."

"Vittoria annemin elinden nasıl kurtuldu?"

Domenico yine dişlerini göstererek güldü. "Kocakarı'nın onu uzun süre esir tutacağına inanmış olamazsın, değil mi? Tamamlaması gereken başka işleri vardı ve sen gider gitmez oradan ayrıldı."

Yaklaşan ayak seslerini duyunca daha fazla konuşmadık. Seslerden iki kişinin geldiği anlaşılıyordu. Birinin adımları düzenli, telaşsızken diğeri sürüklenerek getiriliyor gibiydi. Baştan ayağa ürperdim. Gelen her kimse, kendi isteğiyle gelmiyordu.

Vittoria taş salona hışımla girip *misafirini* içeri doğru itekledi.

Yaşlı kadının yüzüne mum ışığı vurunca içimdeki korku doğruca kalbime saplanan bir oka dönüştü.

"Nonna!" Zincirlerimi çekiştirdim. Aslında büyükannem olmayan büyükannem, korkunç bir dayak yemiş, her yeri morarmıştı. Alt dudağı, yumruk atılmış ya da sert bir cisimle darbe almış gibi şişmişti. Şakağında kuruyup topaklanmış kan vardı. Her ne yapmış olursa olsun, onu böyle yaralı görmek hiddetimi kamçıladı. "Bırak onu, Vittoria."

Kız kardeşim, büyükannemi yere savurup bana baktı. "İşte. Bıraktım. Mutlu musun?"

Bakışlarımı Nonna'ya çevirdim ve nihayet o da bana baktı. Yüzünde hüzün ve... Endişe vardı. Geceliğime, parmağımdaki SEMPER TVVS yazısına, kolumdaki dövmeye ve zincirlerime baktı; sonra tiksinmiş gibi olduğu yere sindi.

Sanki canına okuyan, onu zorla Gölge Âlemi'ne sürükleyen canavar kız kardeşim değil de *benmişim* gibi...

Boğazıma düğümlenen acıyı bastırmak için yutkundum. "Nonna. Korkma. *Benim.*"

Vittoria beni kayıtsızca süzüp büyükannemizin böğrüne öyle bir tekme attı ki Nonna olduğu yerde acıdan iki büklüm olup soluksuz kaldı. Biraz merhamet etsin diye haykırdıysam da ne Vittoria ne de Domenico umursadı. Nonna dudaklarını kıpırdatmaya başlayınca fısıldadığı şeyin büyü değil, dua olduğunu fark ettim. Her kelimesi üzerime bir kâbus gibi çöktü; onu koruması için gökteki ilahi tanrıçaya yalvarıyordu. Bizden koruması için... Midem buruldu.

Vittoria, "Daha önce bana inanmak istememiştin," deyip büyükannemizi suçlarcasına işaret ederek sözlerine devam etti. "İşte sana kanıt. Şu hâlini görüp de yardımına koşmadı. Zincire vurulan sensin ama senin *için* dua etmiyor. Yalnızca kendini düşünüyor. Can çıkmadıkça huy çıkmaz derler; masum büyükanne maskesini düşürdüm işte. Geçtiğimiz günlerde başka bir âleme gitmeye çalıştın mı? Başaramadığın oldu mu sevgili kardeşim? Sanırım tam da böyle oldu çünkü onu kapıları büyülerken yakaladım."

Zar zor aldığım soluğu verdim. Nonna dua etmeyi bırakıp yeniden gözlerime baktı. Bu defa, kara gözlerinden bir parıltı geçti. Büyükannem ne üzgündü ne de düşmanından özür dilemeye niyeti vardı. Düşman bellemişti bizi. *Beni.*

Çalıntı kalbimin bir köşesi daha paramparça oldu.

"Neden?" dedim; incecik sesim zar zor duyuldu. "Çocukluğumuza dair, gerçek olan en ufak bir şey var mı?"

Nonna'nın yüz ifadesi kısacık bir an için yumuşadı. Tanıdığım o şefkatli ama sert büyükanne, bir an görünüp kayboldu. Korumacı ve

sevgi dolu... İkizim "öldüğünde" beni yatıştıran kadın... Hayatımın temel taşı, atlattığım en korkunç fırtınalarda savrulup gitmemi engelleyen o kadim güç... Ya da öyle olduğunu sandığım büyükannem. Oysa şimdi, bana ihanet eden insanlardan biriydi. Ama yine de ona nefret besleyemedim. Şu an bile. Bu da demek oluyordu ki üzerime savurdukları lanet işe yaramıştı. Esasen hâlâ bir tanrıça olsam da, şu an ölümlüler gibi hissediyordum.

"Üzgünüm, *bambina*." Nonna'nın sesinde neşe vardı. "Yapılması gerekeni yaptık."

Bir süredir tutmayı başardığım gözyaşlarım sicim gibi akmaya başladı. Yanaklarımdan süzülen yaşların tuzu dudaklarımı kapladı. Doğruydu. Vittoria'nın iddia ettiği korkunç, kötülük dolu şeylerin hepsi doğruydu.

Çaresizce kendimi tutmaya çalışırken güçlükle soluk aldım. Beni öz torunu gibi seven birinin nasıl olup da bana ihanet edebildiğini anlamam gerekiyordu. Kalplerini çalmak için başka insanları katlettiğini onun ağzından duymalıydım. Göklerdeki yüce tanrıça!

Bunu düşünmek bile dengemi altüst etmişti. "Bizi engellemek için en karanlık büyüyü kullandın. Nasıl oldu da çareyi insan kurban etmekte buldun?"

Artık gözüme acımasız bir yabancı gibi görünen büyükannem kısa bir süre düşündü.

"Savaş dönemleri büyük fedakârlıklar gerektirir. Cadılar gibi insanlar da bunu anlar." Nonna bu sözleri duygusuzca, bir yemek tarifini ya da büyü malzemesi listesini ezberden okur gibi söyledi. "Koca bir meclisi kurtarmak için feda edilecek iki hayat... Meclisin ileri gelenlerinin onayladığı buydu."

Midem düğüm düğüm oldu. Karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. Bu sözlerde ne pişmanlık ne de üzüntü vardı; sadece kötülüğü aklayan bir soğukkanlılık... "Meclis kalplerini almak için kimleri katletti?"

Vittoria bir adım öne çıktı, lavanta rengi gözleri habis bir parıltıyla aydınlandı. "Hikâyenin *sonunu* anlatıyor, oysa en başından dinlemelisin." Nonna'ya ters ters baktı. "Doğru dürüst anlat şunu. Yoksa bu gece seninle işim biter. Anlat ona. Arkadaşın Sofia'yı anlat."

Öğrenmek üzere olduklarım içime çoktan dehşet salmışken, "Sofia Santorini mi?" diye sordum. "Ne yaptın ona?"

Nonna güçlükle soluk alırken kendini zorlayıp oturdu. Acaba Vittoria kaburgalarından birini zedeledi ya da kırdı mı diye düşündüm. Kız kardeşim onu yakasından tutup kaldırdı ve bir anda beliren bir sandalyeye fırlattı. Birkaç saniye içinde onu da zincire vurdu.

Yaptığı bunca şeye karşın Nonna'ya yardım etmek için zincirlerimden kurtulmaya çalıştım ama çabalarım nafileydi.

Vittoria, "Haydi, anlat," diye direttikten sonra kulağına eğilip fısıldadı. "Yoksa zorla anlattırırım."

"Onu Ölüm'ün tağınağında kehanet büyüsü yaparken yakaladım. Öğrendiği şeyler o tapınaktan çıkmasın diye yapmam gerekeni yaptım. Benden ve bir meclis üyesinden başka kimseye bahşedilmemiş birkaç... Hakikat vardı. Bu sırrı ne pahasına olursa olsun saklamamız söylenmişti."

Şaşkınlığımı gizlemeyen bir tonla, "Yani, neredeyse yirmi yıldır, arkadaşının zihnini esir tutuyorsun, öyle mi?" diye sordum.

"Meclisin kararına karşı çıkmamış, sırlarımızı açığa çıkarmamış olsaydı böyle bir cezaya çarptırılmayacaktı."

Sofia'nın hakikati öğrenmesi meclisin ve kendisinin yaptıklarını aklıyormuş gibi konuştu. Dehşet, şu an hissettiğim duyguların ancak binde biri ederdi.

Nonna olduğu yerde daha dik oturdu, mağrur bir tavırla başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. İkizimin zoruyla değil de bana bunları kendi isteğiyle anlattığı hâlinden anlaşılıyordu. Vittoria'nın cesedini bulduğum gece Nonna'nın akıttığı gözyaşlarına artık inanamıyordum. Bir zamanlar bana sevgiyle bakan gözlerinde şimdi her şeyi yakıp kül edecek denli harlı bir nefret ateşi yanıyordu. Arkadaşını lanetleyip sonra da onu hayatımız boyunca bize ibret olacak bir hikâyeye malzeme etmesini aklım almıyordu.

Vittoria, "Şimdi ona prensten söz et," dedi. "Hiçbir detayı atlama."

Nonna kesik kesik soluyarak, "Başta, Öfke Prensi nefretinden başka her şeyi unutması için lanetlendi," dedi. Öfkeli değildi, acı çe-

kiyordu. Soluk alıp verdiği her defasında canı yanıyordu. "İlk Cadı ona sevdiği ne varsa elinden alacağını söyledi. Prens o zamanlar kanatlarından başka hiçbir şeyi sevmezdi. Tüm bunlar, seninle tanışmadan önceydi." Nonna konuşmaya devam edebilmek için zar zor bir soluk aldı. "Öfke Prensi, İlk Cadı'yı derhâl lanetleyip kanatlarını geri vermezse onun sevdiği bir şeyi elinden alacağına ant içti. Böylece *La Prima Strega* şeytanla bir pazarlık yaptı. Ne koşullarda anlaşmaya vardıklarını hiç kimse tam olarak bilmiyor. İlk Cadı, kendi kanıyla büyüsünü mühürleyip tanrıçaya bir kurban verdi ve yapabileceklerine haddinden fazla güvendi. Kiminle dans ettiğinin farkında değildi."

Anlattıklarını idrak edebilmem için bir süre sessiz kaldı. Pek çok bağın kesilmesi imkânsız gibi gelen karmakarışık bir düğüme dönüşene dek birbirine dolandığı bir yumaktı bu. İki lanet üst üste binmiş ve hayatlarımız arasında kalmıştı.

"Üzerimizdeki lanetin... Bir kısmı İlk Cadı yüzünden mi?" diye sordum.

Nonna başıyla onayladı. "Hikâyenin başını biliyorsun; İlk Cadı'nın kızı bir zamanlar Kibir'in karısıydı. *La Prima* kızını geri almak, onu iblis prensin elinden kurtarmak istedi ve Kibir Prensi ile Öfke Prensi'nin birbirine düşürecek bir plan yaptı. Bunun için de İntikam Hanedanı'yla pazarlık etti."

Vittoria buz gibi bir sesle, "Elbette bunun bir bedeli vardı," diye ekledi.

Hatıralarımdan birinin sisleri dağılmaya başlamıştı. İlk Cadı'nın kim olduğunu hâlâ hatırlayamasam da *ne* istediğini içten içe biliyordum. "Tek bir kişiymiş gibi davranıyorduk." Vittoria sözlerimi başıyla onaylayıp hatırlamaya çalışmam için beni yüreklendirdi. Anılarımı geri almam için savaşmaya teşvik etti. Zihnimi bulandıran büyüyle baş etmeye çalıştım. Öfke'nin ruhuma aşıladığı gücüne uzanıp ona tüm benliğimle sarılınca lanetin kalın kabuğundaki yarığı biraz daha araladım. Büyük bir dirençle karşılaşmış olsam da lanet, kocamın gücüne daha fazla karşı koyamadı. Kabukta bir başka yarık açılınca bir hatıra, zihnimin yüzeyine çıktı. "Öfke'nin yanına gönderilmiştim; görevim onu baştan çıkarmaktı."

İkizimin yüzünden rahatlamaya yakın bir ifade gelip geçti.

Vittoria, "Ben de Kibir'i baştan çıkarmak için görevlendirilmiştim," diyerek sözlerimi doğruladı. "Kurtlar Festivali'nde Öfke'nin beni Kibir'in yatağında yakalaması ve seni yakaladığını zannetmesi gerekiyordu. İlk Cadı, savaş çıksın istemişti. Kibir açıktan açığa başka bir kadın için erkek kardeşiyle savaşsın ve kızı Kibir'in onu umursamadığını, hiçbir zaman sevmediğini görsün istiyordu."

"Kızının kalbi paramparça olsun istedi." Midem bulanmıştı. Zalimce bir oyundu bu. Pek çok hayatı altüst etmiş bir entrikaydı. Tüm bunlar, sırf İlk Cadı kızını bir iblise kaptırmak istemediği için olmuştu. Olan bitende benim de payım vardı. Daha önce kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim. "Peki ya Öfke? Ne yaptı?"

"Sana gönlünü kaptırdı. Entrikayı fark etti ama umursamadı. Oradan ayrılıp görevimizi tamamlamama müsaade etmen gereken Festival gecesinde, casuslarımdan aldığım bilgiye göre gizlice Öfke Prensi'nin yanına döndün. Bir kenara çekip seninle buluşmasını söyledin. Ben Kibir'i baştan çıkarmaya çalışırken sen bahçede Öfke'yle birlikteydin ve sana aşkını itiraf etti."

Demek Öfke... Göklerdeki yüce tanrıça! Baştan ayağa ürperdim. Herkesi korkudan titreten savaş generali, tüm savunmasızlığıyla karşıma geçmişti. Sonsuz ömründe muhtemelen ilk kez yapmıştı bunu. Sonra cehennem temelinden sarsılmıştı. Soluğumu bıraktım. Yüzyıllardır benden nefret etmek üzere lanetlenmişti. Yine de buna karşı çıkmaya çalışmıştı. Her şeye iyi yönünden bakmaya çabalamıştı. Şimdi bana yürekten bağlanmak için tereddüt etmesine şaşmamalıydım. Kendini bir kez aşka teslim ettiğinde, bedelini lanetlenmekle ödemişti.

O gece yarısı bahçede olanları aniden hatırlayıp, "Bana âşık olduğunu söylemeden önce ona her şeyi itiraf etmiştim," dedim. Gece açan çiçekler, yeni ay... Gökte bize gülümsediğini düşündüğümü hatırladım. Oysa şimdi, gökteki ayın bile hâlimize acıdığını düşünüyordum. "Görevimizi yerine getirdiğimiz sırada, her nasılsa, hislerim değişti. Plana sadık kalamadım. Ona âşık oldum. Seni Kibir'in yatağında yakalamasın diye onu bahçeye çağırdım."

Vittoria, "Orada ne yaşadınız bilemiyorum," dedi. "Casuslarım size yaklaşmayı başaramamıştı. Tek bildiğim, birkaç dakika içinde ortadan kaybolduğun. Her yer kan içindeydi. Yerde bir tutam saç vardı. O kadar. Öfke'nin gözü döndü. Hışımla şatoya daldı ve içlerinden

birinin bu saldırıda parmağı olduğuna inandığından erkek kardeşlerini az kalsın öldürüyordu. O sırada sana neyin saldırdığını kimse tam olarak bilmiyordu. Birinin Umbra iblislerini üzerine saldığı düşünüldü. Baş şüpheli Haset'ti ama bu kanlı yıkımın hemen öncesinde onun şatodan ayrıldığını gayet iyi biliyordum. Öfke daha sonra Hırs'a ve sonunda da Kibir'e meydan okudu."

Vittoria o geceyi yeniden yaşıyormuş gibi gözlerini kapattı. Ben orada değildim ama Öfke'nin kendini kaybedişini hayal etmek zor değildi. O kargaşa, korku... Beni arayıp bulamayınca her şeyi yok etmek üzere etrafa yaydığı o dizginsiz, durdurulamaz günahı...

Kız kardeşim bana baktı; belki o gecenin hatırası, belki de ruhunda bir kırıntı kadar kalmış ölümlü merhameti sayesinde, hemen yanımdaki duvara yaslanmış hâlde hâlâ beklediğini unuttuğum Domecio'ya işaret verdi ve kelepçelerim bir anda açılıp yere düştü. Onlarla birlikte yere yığılmadıysam tek sebebi irademdi.

Vittoria şefkatle, "Gözü dönmüş prensler birbirinin kanını dökmeye devam ederken ben seni bulmak için şatodan ayrıldım. Öfke oradaki herkese ikiz olduğumuzu açıkladığından planımız suya düşmüştü ama böyle olmasaydı bile seni kaderine terk edecek değildim," dedi. "Çok geçmeden seni buldum ama yapabileceğim bir şey kalmamıştı. Cadılar seni yakalar yakalamaz işe koyulmuştu. O gece dünyaya gelen ikiz cadıları hatırlıyor musun? O bebekleri doğar doğmaz kurban ettiler. Söküp aldıkları kalpleri büyüleyip çarpmaya devam etmesini sağladılar."

"Ne?" Tepeden tırnağa ürperdim. Yapbozun bir parçası daha yerine oturuverdi. Nonna'ya şöyle bir baktım ve nihayet yüzünde pişmanlık gördüm. "İkiz cadılar kehanetinde sözü geçen biz değildik."

Vittoria başını iki yana salladı. "O kehanet asla bizimle ilgili olmadı; sadece ikiz cadıların kurban edileceğini söylüyordu. O cadılar biz değildik. Evet, o gece ikiz cadı bebekler dünyaya geldi ve Yıldız Cadıları onları kurban edip kalplerini söktü. O kalpleri ikimizin göğsüne koyup kimliğimizi esir etti. *Kurban edilen bebeklerin* ölümlü doğası bizimkine nüfuz etti."

Duyduklarımı sindirmeye çalışırken ağır ağır, "Onları Nonna büyüttü... Yani bizi," dedim. Dehşet içinde büyükanneme baktım. "Çocukluğumuzun her anında sen vardın. Bize muskalarımızı kutsa-

mayı öğrettin. Yemek pişirmeyi öğrettin." Kendime sarılıp kollarımı ovaladım. Büyükannemiz gözünü bile kırpmadan iki masum cadıyı katletmişti. Bizi onların yerine koyup büyütmüştü. Akıl alır gibi değildi. Şimdi ona bakarken içimde kasırga gibi dönüp duran duyguları ayırt edemiyordum. Büyükannem ömrüm boyunca benim için yegâne iyilik timsaliydi. Kara büyüyle ilgili her şeyden nefret ederdi. Hâlbuki başından beri kötülüğün bekçisiydi. "Nasıl yapabildin? O bebeklere bunu nasıl yapabildin?"

Nonna yumruklarını sıktı. "Vazife. Kurban vermek zorunda kalacağımız günün eninde sonunda gelip çatacağını hepimiz biliyorduk. O gün o bebekler hayatını feda etti ama bizim de yüreğimizin bir parçası karardı. Cehennem bekçiliği kaderimizdi. Vazifemiz, Kötüler'in ve Korkulanlar'ın oradan çıkmasına engel olmaktı. Lanetin etkisi kendini göstermeye başladığı andan itibaren dünyamız için büyük bir tehdit hâline geldin. Sen bir intikam tanrıçasısın. Bir cadının çok kıymetli bir şeyi elinden aldığını öğrendiğinde üzerimize gazabını salmanı göze alamazdık. İlk Cadı, kendi lanetini kıramadı ve kıramayacaktı; biz de ona göre davrandık."

"Hepsi bizi engellemek için miydi? Hepsi nefret ve korku yüzünden miydi?" Nonna'nın gözlerinde sözlerimi onaylayan bakışlar gördüm ama başka bir şey daha vardı. Daha karmaşık bir şey. Sanki vazifesinin gereklerini sorgulamaya başlamıştı. Belki de zamanla bize, düşmanlarına, sevgi beslemişti. Hatta belki de bu yüzden zihnimizi Kötüler'e dair bir sürü söylentiyle doldurmuştu. Kimden korkmamız gerektiğini durmadan tekrar ederek... Kulağımıza küpe ettiği bir söz zihnimde yankılandı.

Ne yaparsanız yapın, Kötüler'le asla konuşmamalısınız. Onları görecek olursanız, saklanın. İblis prenslerden birinin dikkatini çektiniz mi, hiçbir şey onu sizi ele geçirmekten alıkoyamaz. Onlar geceye ait yaratıklardır; karanlıktan ve ay ışığından doğmuşlardır. Tek amaçları yok etmektir.

Şimdi, yaptıklarımın farkına vardığımda, bu uyarının ciddiyetini kavradım. Beni Öfke'den saklıyorlardı. Beni ele geçirmesine hiçbir şeyin engel olamayacağını, cadıların emeklerini bir kalemde sileceğini biliyorlardı. Beni aramaktan vazgeçmemiş, uygun zamanı beklemişti. Nefretine rağmen, içinde yanan aşkın közlerini söndürmemişti.

Nonna'nın uyarısı da bahsettikleri de yalan değildi. Sadece, bunlar *benim hakikatim* değildi. Bu uyarı yalnızca cadılar için geçerliydi. Ellerinden ne geliyorsa yapmışlardı; bizi ayırmak, aramızdaki bağı kesmek için. Yine de başaramamışlardı. Büyükannemin gözlerindeki savunmacı bakışlara bir dakika daha tahammül edemedim. Kız kardeşime baktım. Canavara dönüşmüş olabilirdi ama hiç değilse bu gerçeği kabul edip ona göre davranıyordu.

"Hâlâ anlamadığım bir şey var... Öfke ve Kibir'i kandırma girişimi nasıl başarılı olacaktı? Haset bana hiçbir casusun bizim çemberimize girmeyi başaramadığını söyledi, farkındayım. Ama hanedanımıza hiç gelmemiş olsalar dahi iblislerin *bizden* haberi yok muydu?"

Vittoria bir büyü fısıldayınca aramızda bir harita belirdi. Havada süzülen harita soluk lavanta rengi bir ışıltı yayıyordu. İkizim, bana neredeyse tanıdık gelen bir kıtayı işaret etti. "Yeraltı âlemi, ölümlülerin İtalya'sına çok benzer. Yeryüzünde Piyemonte'ye denk düşen yukarı bölgede alt kademe iblisler ve buz ejderhaları dolaşır." Toskana civarında bir bölgeyi işaret edince orası aydınlandı. "Bu bölgede Cehennem Prensleri hüküm sürer." Campania bölgesi civarındaki güney sınırını parmağıyla çizerken büyülü ışıltı da peşi sıra hareket etti. "Burası da İntikam Hanedanı'nın topraklarıdır. Burada uzanan korkutucu sıradağlar, çemberimizin önüne çekilmiş, neredeyse aşılmaz bir set görevi görür; ölümsüzler bile aşamaz. Dağlarda hatıraları silen bir tür perde vardır. Yalnızca senin, benim, annemizin ve Hakikati Görme Yetisi bahşettiğimiz kişilerin hatıraları silinmez." İkizim başka bir bölgeyi işaret etti. "Ölümlülerin Kalabriya dediği, uçta kalan yerin yakınında da vampirlerin sarayı bulunur. Son olarak, Sicilya adası ve Kayan Adalar hemen hemen aynı yerdedir."

Harita yavaşça yok olup gölgelere karıştı. Hemen hemen her şeyi bilen prenslerin bizden nasıl haberdar olmadığını artık anlamıştım. "Kendimizi neden gizlediğimizi anlamıyorum. Hem de yüzyıllarca! Prenslerden uzak durmuş olmamızın bir sebebi var mıydı?"

Vittoria'nın yüz ifadesi değişti. Nefret değilse bile Cehennem prenslerinden söz ettiğim her seferinde tavrına yansıyan o soğukluk bir kez daha ortaya çıktı. "İblislere, hele de Cehennem prenslerine güven olmaz. Kaldı ki biz onlardan üstünüz. Güney bölgesinde baş etmemiz gereken onca şey varken iblis prenslerin anlamsız kavgalarına alet olmamız için hiçbir sebep yoktu."

Birdenbire hatırlayıp, "Yeraltı âlemi yaratıldıktan hemen sonra buraya gelmiştik," dedim.

"Oysa prensler yüzyıllar sonra, kendi âlemlerinden kovulunca buraya geldi."

Tarihimizin bu kısmına dair öğreneceğim çok daha fazla şey olduğunu sezdim ama şimdilik bu konuyu bir kenara bıraktım. Hepsi bir yana, şu an başımıza dert olan ve kırmak için ne yapmam gerektiğini anlamak istediğim bir şey vardı: Lanet. Nasıl lanetlendiğimizi bilmek istiyordum.

İkizim cömert davranıyor, büyü engeline takılmadan her türlü bilgiyi veriyordu. Elime bu kadar çok şey öğrenebileceğim başka bir fırsat geçmeyebilirdi, ben de bundan faydalandım. "Madem beni Öfke'den uzaklaştırdılar, sen nasıl oldu da lanetlendin?"

"Söylediğim gibi, seni bulmaya gelmiştim." Kız kardeşimin bakışları, taş salona sinmiş gölgelerden bile daha karanlık bir hâl aldı. Bir büyü savurup büyükannemizi bayılttı. "Peşine düştüm ama Yıldız Cadıları hazırlıklıydı. Tuzak kurdular. Göğsünden kan damlar hâlde bir sunakta yatıyordun."

Bir süre sessiz kaldı ve bu yumruk gibi sözler tüm kuvvetiyle karnıma indi. Palermo'daki manastırda ben de onun cesedini aynı şekilde bulmuştum. Bu, kız kardeşimi o hâlde bulmam için özellikle yapılmıştı. İma edilen şeyin muhatabı ben değildim; Nonna'ya ve cadılara gönderilen bir uyarıydı bu.

Ölüm Tanrıçası bunu unutmamıştı.

Vittoria, "Tuzdan ve şifalı otlardan yapılmış çemberin farkına bile varmadan hemen yanına koştum," dedi. "Duvarlarda ışıldayan esrarlı sembollere ya da ayin mumlarına hiç dikkat etmemiştim. Çembere adımımı attığım anda, büyü beni olduğum yere mıhladı. Gücümü alt edip bir an için ölümlü kıldı. İşte o kısacık zaman, ayini tamamlamalarına yetti. Beni zincire vurup göğsüme ölümlü bir kalp yerleştirdiler."

Birkaç saniye, gerginlik içinde birbirimize baktık. Bana ihanet etmesine, aylarca içimi yakan öfkeye ve perişanlığa rağmen ikizime ihtiyacım vardı. Aramızdaki bağa ihtiyacım vardı. Ama Vittoria ölümlü değildi. Bana sarılmadı. Ne teselli etti ne de birlikte gözyaşı döktük.

Gözlerinde parlayan tek bir vaat vardı. İntikam. Korkunç bir yanlışı düzeltmek için edilmiş bir yemin.

Bildiklerimden yola çıkarak, "Hades'in Boynuzu'nu işte o zaman boynumuza geçirdiler ve hatıralarımız daha da silikleşti," dedim. "Sanırım annemizin iz sürme büyülerine de onlar engel oldu."

"Kesinlikle. Hem büyümüzü esir etmeleri hem de boynumuzdaki muskalar Kocakarı'nın yerimizi tespit etmesini engelledi. Cadılar, bundan çok korkuyordu."

Bizi saklamak için bin bir türlü zahmete bu yüzden katlanmışlardı. Kâinatın üç büyük tanrıçasından birini, Kocakarı'yı, düşman edinmek kendi dünyaları için çok daha büyük bir tehdit oluştururdu. Soluğumu bıraktım. Muskalarımızın asıl amacının bu olup olmadığından emin olamasak da bu ihtimal üzerine Öfke'yle kafa yormuştuk. O muskaları şeytandan saklanmak için değil, gerçek kimliğimizi gizlemek için takmıştık. "Muskalarımızı çıkardığımız gece... Esir edilen büyü gücümüz gün yüzüne çıkmak için atağa geçti."

"Nihayet anladın." Vittoria, sandalyesinde baygın hâlde duran büyükannemizin yanına doğru yürüdü. "Bu cadılar, merhametini hak etmiyor. Ölüm, onlara müstahak. Peşlerine düşüp kızlarını teker teker öldürmemin sebebi de buydu. Her şeyini yitirmenin nasıl bir his olduğunu tatsınlar istedim." Vittoria kendi etrafında dönüp gözlerimin içine baktı. "Kimse Ölüm'ü ya da Gazap'ı zincire vurup marifetiyle övünerek hayatına devam edemez. Savaş çıkmasını önlemek mi istemişlerdi? O hâlde korkunç bir savaşın kucağına düşecekler. Başımıza gelenlerden sorumlu olan tüm ailelere yaptıklarının bedelini ödetmeden durmayacağım. Cehennem prenslerinin de cadılardan aşağı kalır yanı yok ve günahlarının bedelini çok uzun zaman önce ödemeleri gerekirdi. Benim tarafımda durmalı, hakkın olan intikamı almalısın. İntikam Hanedanı'nın yeniden dirilişi ancak bu yolla mümkün olur."

"Âlemler arası bir savaş başlatacaksın."

Vittoria şöyle bir etrafına bakıp, "Başlatmak mı?" dedi. "Savaş çoktan başladı. Bizi lanetleyip yirmi yıl boyunca yeryüzüne hapsettiklerinde başlamıştı. O cadı, senin şimdi kocam dediğin iblisi lanetleyip bizi kendi meselelerine alet ettiğinde başlamıştı. Hepsi, bizim kim olduğumuzu unuttu. Kudretimizi unuttular. Bazı savaşlarda ne meydan vardır ne de silah, sevgili kardeşim. Uzun yıllara yayılan küçük hamle-

ler, sıcak çarpışmalardan daha yaralayıcı olabilir. Hangi âlemden hangi yaratıkların savaştığı umurumda bile değil; umursadığım tek şey, intikamımız." Bir zamanlar büyükanne dediğimiz kadına bakarken yüzündeki acımasızlık bıçak gibi keskinleşti. "Öfke sana yüreğini hiçbir zaman teslim etmeyecek. Yapamaz. Üzerindeki laneti henüz kırabilmiş değil. Yüreğinin bir parçası daima senden ayrı, kilitli kalacak. Bunu idrak ettiğinde yanıma gel. Yapmamız gereken çok şey var. Her zaman olduğu gibi."

"Bana gerçeği söylemen gerek. Hırs'ın komutanını öldürdün mü ya da kaçmasına yardım ettin mi? Kibir, topraklarındaki geçit hakkında Vesta'nın sorular sorduğundan söz etti."

"Kibir hâlâ *sadece* kendini umursadığını kanıtlamış oldu. Her zaman yaptığı gibi. Ayrıca senin de henüz anlamadığın ve büyünü esaretinden kurtarana dek anlamayacağın çok şey var."

Vittoria sorduğum soruyu duymazdan gelip Domenico'ya başıyla işaret verdi. Kurt adam birkaç adım ilerleyip ışıldayan bir geçit açtı. Kız kardeşimin büyülü kafataslarından, olası bir cinayetten ya da kaçış planına yataklık etmekten söz etmeyeceği aşikârdı. Benim de enine boyuna düşünmeden bir şey yapmasına mahal vermeden Öfke'nin yanına dönmem gerekiyordu.

Nonna'ya bakınca endişelendim. "Onu ne yapacaksın peki?"

"Cadılar Meclisi'ne göndereceğim; tabii bir de mesaj götürecek."

İkizimin sözünü ettiği mesaj, Nonna'nın vücudundaki *morluklar mıydı*, emin olamadım. Bir yanım canını bağışlaması için kız kardeşime yalvarmak istiyordu. Merhamet etmesi için. Olduğumdan korktukları canavar olmadığımı herkese kanıtlayabilmem için. Ama belki de öyleydim. Geçide adımımı atmak üzereyken kız kardeşim, "Bir dahaki sefere seni bulmaya geldiğimde, pişman olacaksın. Çok geçmeden bana yardım etmeye gelsen iyi edersin," dedi.

Büyülü eşikte durup ikizime buz gibi bir bakış attım. "Beni tehdit etme. Ayrıca bir daha asla beni alıkoyma. Seni bulmak istersem, bulurum. Öğrendiklerimin hatırına, bu seferlik seni affediyorum. Bu âlemde çok fazla düşmanın var; bir yenisini edinmek istemezsin."

ON DÖRT

Ruhum bedenime döndüğünde uzandığım yerde aniden doğrulunca Öfke'nin gözlerinde çelik gibi sağlam, vahşet dolu bir hiddet gördüm. Yüzündeki ifade sonsuz bir işkence ve acının vaad ediyordu.

Beni bir kez daha Gölge Âlemi'ne zorla götürmek, Vittoria ve Domenico'nun aşmaması gereken bir sınırdı. Savaş iblisi, intikamını almaya hazırdı. Güneydeki vampirler gibi, Öfke de kan istiyordu. İster tanrıça, ister kurt adam, ister iblis olsun, düşmanları bedel ödediği sürece günahının ağırlığını kimin taşıdığı umurunda bile değildi.

Yüzümü ona dönmek için yan yatıp kıvrılırken, "Zarar görmedim," dedim. "Sadece bitkin düştüm."

Öfke, yorganı üzerime örtüp güçlü kolunu belime doladı. Sessizliği, hiçbir sözün dolduramayacağı kadar büyük bir yankıyla odayı doldurdu. Geçmişte beni ondan nasıl çekip aldıklarını, birbirimizi delice severken *bizi* nasıl ayırdıklarını artık bildiğimden, şu anda hissettiği şeylerin iyiye alamet olmadığını seziyordum. Vittoria geçmişteki yaraları deşiyor, Öfke de bu acının karşılığını vermek üzere saldırmaya hazır görünüyordu.

"Buradayım ben." Avucumu koluna koyup pazısını onu temin edercesine hafifçe sıktım. Yay gibi gerilmişti. Sinirini yatıştırmayı umarak parmak uçlarımı kolundaki altın renkli yılan dövmesinde gez-

dirdim. Yatak odasına şöyle bir bakınca etrafın buzla kaplanmadığını fark ettim ki bu iyiye işaretti. "İyiyim. Gerçekten. Beni bir daha alıkoyarsa bedelini ödeyeceğine dair kız kardeşimi uyardım."

Birkaç kez ihtiyatla nefes alıp verdi ve uzun bir süre daha sessizliğini korudu. Kendine hâkim olmayı başarana dek odanın ısısı düştü. Kolumu nazikçe okşayıp ısıtırken gerçekten zarar görmediğimden emin olmaya çalışıyordu.

"Teninin rengi maviye çalıyor, Emilia. Ruhun bedenine geri dönerken beni tekmelemeseydin seni almaya gelip içindeki tüm yaratıklarla birlikte o âlemi yerle bir edecektim. Seni oradan kurtarıp o âlemi yok edecektim."

"Ah." Kolumu örtünün altından çıkarıp tenime bakınca yüzümü buruşturdum.

Bu kadar öfkelenmesine şaşmamalıydım. Hayalete benziyordum. Uyanıp yanımda cesede benzer bir hâlde yattığını görsem, ben de dehşete kapılırdım. Yaşananlara bakılınca son derece sakin olduğu bile söylenebilirdi. En ufak bir zarar görse gözümü kararıp saldırıya geçerdim.

"Kız kardeşin ateşle oynuyor." Öfke'nin sesinden kin damlıyordu.

"Biliyorum." Parmak uçlarımla, kolunun üst kısmında minik daireler çizdim. "Doğru dürüst düşünemiyor. İntikamı ve bedel ödetmeyi put bellemiş, durmadan bunlara tapınıyor."

"Senin onu bulmanı beklemeden söylemesini gerektirecek kadar önemli olan neymiş peki?"

"Sanırım üzerimdeki lanetin kırılmaya başladığını ve çatlaklarından anılarımın gün yüzüne çıktığını seziyor. Her şeyi hatırlamama yardım etmeye çalışıyor ki ben de..."

Öfke pür dikkat yüzüme baktı. "Sen de ne?"

"Vittoria İntikam Hanedanı'nı yeniden kurmak istiyor. Cadılar, iblisler ve diğer varlıklar arasında bir savaş çıkarmaya niyetlendiğini söylese de ben buna pek inanmıyorum. Cadılardan nefret ettiği aşikâr ve iblislerden de hazzetmiyor ama görünüşe göre yegâne amacı hanedanımızı geri kazanmak."

Aramıza buz gibi bir sessizlik girdi.

Öfke ses tonunu ifadesiz tutmaya gayret ederek, "Sen de bunu mu istiyorsun?" diye sordu. "Hanedanınızı tekrar kurmayı?"

"Her şeyi öğrenip hatıralarımın tümüne erişene dek karar vermek istemiyorum." Alt dudağımı ısırdım. "İkimiz açısından sorun teşkil edecek bir şey mi bu? Kız kardeşim öyle olacağını düşünüyor."

"Hayır. İstediğin bir şeyi yapmana asla engel olmam. Ayrıca seçimi sana bırakıp isteklerine saygı duyduğu sürece Vittoria'nın ne yaptığı, kime tapındığı ya da kimler arasında savaş çıkardığı sikimde olmaz. Kellesini alana vaat edilen bir ödül var zaten. Hırs, ölmesini istiyor. Haset ve Kibir de öyle. Savaşmak söz konusu olduğunda Şehvet ve Açgözlülük'ü meydana sürmek hiç zor olmaz. Tembellik de çoğunluğun kararına itiraz etmez. Onu yok olmaktan kurtaran sadece benim. Bir daha seni alıkoyacak olursa peşine düşerim. Canını yakarım. Yavaş yavaş. Tadını çıkararak. Öyle korkunç, öyle rezil bir hâlde ölür ki kanıma dokunmaya cüret eden herkes ibret alır. İşim bittiğinde cesedinden geriye köpeklerime atacak bir parça dahi kalmaz."

Tüm vücudundan bir titreme geçti. Yanılmıştım. Hiç de sakin değildi. *Sırf benim için* var gücüyle kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Bu gece öğrendiklerimi, lanetimin başladığı gecede Öfke'nin verdiği tepkiyi düşündüm. Çıldırmış gibi beni ararken erkek kardeşlerini öldürmenin eşiğine gelişini... Bana dair bulabildiği sadece biraz kan ve bir tutam saç olmuştu. Tabii ki bu saldırıda kardeşlerinin parmağı olduğunu düşünecekti. Lanet, aklına gelecek en son şeydi.

Bu olaydan önce prenslerin arasında herhangi bir husumet olup olmadığını merak ettim. Şimdilerle ne kadar tartışıp birbirlerini alt etmeye çalışıyor olsalar da aralarında ailevi bir sevgi bağı var gibiydi. Bir tür sadakat. Günün birinde, bu yaralar da iyileşirdi belki.

Prensime sokulup başımı göğsüne yasladım. Kalbi bir savaş davulu gibi gümbür gümbür çarpıyordu. Benimki de bu tekinsiz ritme ayak uydurdu.

Öfke, kız kardeşimin benim için gerçekten tehlike arz ettiğine kanaat getirirse onu yok etmekten geri durmayacaktı. Bundan şüphem yoktu; ölümsüz bir tanrıça olsa dahi ikizimi yok edebilirdi.

Vittoria'yla aramız ne kadar kötü olursa olsun içinde *ufacık da olsa* kurtarılabilir bir parça kaldığına dair umuduma dört elle sarılmaktan vazgeçmemiştim. Ölümlü yaşantımızda bir zamanlar içimi ısıtan nazik yanına ulaşmanın bir yolu olsun istiyordum. Üzerimdeki laneti kırıp tüm gücüme hâkim olmamı amaç edinişinin sadece benim iyiliğimi hedeflemesinden ileri geldiğine inanmak istiyor ama bunun daha çok şu anki planına hizmet ettiğinden endişeleniyordum.

Kudretli bir müttefik edinmek isteyip, iblis prenslerden hiçbiriyle anlaşamadıysa kendi çıkarı için benim gücümü açığa çıkarmak istemiş olabilirdi. Ayrıca Öfke yanılmadıysa, yani ölümlü kalbim yerinden söküldüğünde bir daha dirilmeme ihtimalim varsa, Vittoria'nın ısrarlı tavrının kocamı çileden çıkarıp onu yok etmeyi düşünmeye teşvik etmesini anlayabilirdim. Daha önce beni alıkoyan birini yok etmişti.

Gerçek benliğimi kazanmak için hâlâ kendi içimde bir savaş veriyordum. Onun yerinde ben olsaydım mutluluğumuza gölge düşürecek herkesi yok ederdim. Soğukkanlılıkla, zerre kadar pişmanlık duymadan katlederdim. O Umbra iblisine yaptığım gibi. Fakat karşımdaki ikizimdi ve bu mesele siyahı beyazdan ayırmak kadar basit değildi.

Öfke, sakin bir sesle, "Duygularını sezebilirim ama düşüncelerini okuyamam," dedi.

"Kız kardeşimi düşünüyorum. Vittoria artık..." İç çekip gözlerine baktım. "İnsan değil. Ahlaki yargılarımı yitirmeyeceğime inanmak istesem de sanırım mümkün olmayacak. Özellikle de bu dönemde. Bizimki İntikam Hanedanı'ydı. İkimizin de yüreğinde yanan onun ateşi sanki. Ne olduğumuzu öğrenmeden çok önce dahi, Vittoria'nın sözde ölümüne verdiğim tepki netti: İntikam. İçten içe biliyorum ki kız kardeşimin gururu kırıldı ve bunu ancak intikam arzusuyla ifade edebiliyor."

Öfke pür dikkat beni süzerken kaşlarını çattı. "Herkes bir şeyleri seçer. Kız kardeşin, affı mümkün olmayan şeyler yapmak için ölümsüzlüğünü bahane ediyor. Yürüdüğü yolu değiştirip bir yenisini kolayca açabilir. Bunu yapmak *istemiyor*. Sorunun özü de bu. Canavarlaşmayı kendi seçti, böyle doğmadı." Tebessümü dizginlenemez bir vahşet vaadiyle parlıyordu. "Bu, hepimiz için geçerli. Fakat emeline ulaşmak için ahlak yasalarını çiğneyebilecek tek kişi Vittoria değil."

Birkaç saniye boyunca gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Bakışlarında safi bir azim ve buz gibi bir taahhüt vardı. Bir şeyi aklına koydu mu emeline ulaşmak için yeraltı âleminin altını üstüne getirebilirdi. Vittoria da Öfke'nin ilk hedefi olmaya çok yaklaşmıştı. Ne yapsam, ne söylesem, onu bu kararından döndüremezdim. Bundan emindim çünkü yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Kimse de beni durduramazdı. İkimiz de cehennem ateşiyle yoğrulmuştuk.

"Nasıl olduğunu bir kenara bırakacak olursak bu gece pek çok şey öğrendim." Sırt üstü uzanıp tavana baktım. "Vesta'nın öldüğüne inanmıyorum. Kız kardeşimin yanıtlamaktan kaçındığı tek soru buydu; hatta yanıt vermemek için çok uğraştı. Suçlu olsaydı bunu Hırs'ın yüzüne çarpmaktan kaçınmazdı. İblislerden, özellikle de Cehennem prenslerinden nefret ediyor. Gerçekten bir savaş çıkarmak istiyorsa eğer iblislerden birinin komutanı kadar mühim birini katletmek gibi büyük bir zaferi niçin inkâr etsin ki? Hele de Vesta, Hırs'ın iddia ettiği kadar özel biriyse. Vittoria diğer zaferleriyle övünürken hiç de utangaç davranmamıştı. Şimdi niçin sessiz kalsın?"

Öfke bıkkın bir soluk verdi. "Vesta'nın Kibir'le neden görüşmek istediğini ben de soruşturdum. Erkek kardeşim bir şeyler gizliyor fakat bunun Vesta'nın ortadan kayboluşuyla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum."

"Ne düşünüyorsun peki?" Tekrar yan dönüp yüzüne baktım.

"Bence bir şeyler öğrenmeye çalışıyor ve bunun için Vesta'yı kullanıyordu." Dudaklarından yarım bir gülüş geçti. "Ava giderken avlandığını fark ettiği anda sanırım bir kez daha gururu kırıldı. Şaşkın ve huzursuz görünmesinin sebebi buydu. Kendini avcı sanırken bir başka tuzağa düştü. Bu tür bir yenilgiye abartılı bir tepki verebilir çünkü büyük emeklerle edindiği nüfuzu kız kardeşin paramparça etti."

"Ondan hoşlanmış mıydı?"

"Kız kardeşinden mi?" Öfke bana şöyle bir bakınca evet dercesine başımı salladım. "Emin değilim. Ama Vittoria'nın mahvolduğunu görmek için çok çaba harcadığı kesin. Gerçi sırf kibrine yenik düşüp karısına gerçeği söyleyemediğinden öfkelendiği için de olabilir."

"Söyleyemediği gerçek neydi?"

"Bildiğim kadarıyla Kibir ve Vittoria hiçbir zaman öpüşmekten daha fazlasını yaşamadı. Kardeşim zamparalığıyla ünlendiği için bunu korumak istedi ve herkesin Vittoria'yla yattığını düşünmesine itiraz etmedi."

"Vittoria'yla hiçbir zaman yatmadıklarından emin misin?"

Öfke bu sorumu enine boyuna tarttı. "Kibir ve Vittoria hariç, hiç kimsenin gerçeği bildiğini sanmıyorum. O geceye dair ser verip sır vermedi."

Vittoria ona âşık olduysa ve hislerine karşılık bulamadıysa bu durum, şimdilerde güttüğü *iblisleri ve cadıları yok etme* görevine daha da şevkle bağlanmasına sebep olmuştur. Başka bir ihtimal üzerine düşünmeye başladım. "Sence Hırs, büyülü kafatasını kendi kendine mi gönderdi?"

"İhtimaller listesinde bu maddenin üstünü çizmezdim. Kız kardeşinin suçlu olduğuna inandıysa bu inanç, varsayımını doğrulayacak bir kanıt yaratması için yeterli olurdu."

Benim aklımdan da tam olarak bunlar geçiyordu. "Hırs'ın topraklarına tam yetkiyle ulaşmadığımız sürece kafatasının nereden geldiğini kanıtlamamız mümkün değil, doğru mu?" Prensim başıyla onayladı. Biraz daha düşündüm. "Dük Devon, Vesta'nın ailesinin buralı olmadığından söz etmişti..."

"Cinayet mahallindeki kanı mı düşünüyorsun?"

Başımla onayladım. "Vesta'yı buraya getiren koşulları bilmediğimiz aşikâr fakat Kibir'in çemberindeki geçit ve kan kokusu hakkında sorular sorduğunu biliyoruz. Soyu Hırs'ın çemberinin, hatta Yedi Çember'in dışında bir yere dayanıyorsa geçidi yurduna dönmek için kullanmış olabilir. Olay yerindeki kan örneklerinin karmaşıklığına bakılırsa belki de yardım almak için farklı türden bir iblisi gizlice bu âleme getirmiştir, ne dersin?"

Üstelik tüm bunlar doğruysa belki de maktul olmak şöyle dursun katilin ta kendisidir. Hırs'ın himayesindeyken Dük'ün iddia ettiği kadar mutsuzsa oradan ayrılmasına engel olan birini katledip parçalanmış bedeni de geride bırakarak sırra kadem basmıştır, kim bilir.

"Bu ihtimali kesinlikle değerlendirmek gerekir; ya doğruluğu kanıtlanır ya da ortadan kalkar." Öfke alnıma bir öpücük kondurduktan sonra yataktan kalkıp ütülü bir pantolon giydi. Dışarıda bir şeye gözü takıldı ve hızla balkona yürürken alçak sesle küfretti.

Bütün yorgunluğumu bir anda unuttum. Örtülerden sıyrılıp üzerime bir sabahlık geçirdikten sonra balkona çıkınca donakaldım. Kana bulanmış gibi kıpkırmızı parlayan yıldızlar gökyüzünü kaplamıştı. Orada sessizce dikilip izlediğimiz sırada yavaş yavaş bir şekil oluşturdular. Kabzasının tepesinde kafatası şekli olan bir hançerle ortasından vurulmuş bir kalp... Hançerin ucundan kan damlıyordu; ya da en azından, artık çarpmaya başlayan kalp sembolünü oluşturan kızıl yıldızlar yukarıdan aşağı doğru sırayla yanıp sönerken kan damlıyor gibi görünüyordu. *Güm-güm. Güm-güm.* Gökyüzünde çarpan kalbin gümbürtüsü tüm âleme yavaşça yayılırken tüylerim diken diken oldu.

Karşımızdaki göksel bir kalpti. Doğal olarak şekillenmediği de apaçık ortadaydı.

Fısıltıyla, "Bu ne?" diye sordum.

"Ölümsüz kalp." Öfke'nin yüzünde gergin bir ifade belirdi. Yıldızlar gökte yanıp sönmeye devam ederken kızıllıkları evrenin bağrında açılmış bir yara gibiydi. Nabzım hızlandı. "Vampir sarayının amblemidir."

Öfke balkondan aşağı bakıp ay ışığının aydınlattığı şato bahçesini kolaçan etti. Ben de baktığı yerde herhangi bir kıpırtı var mı diye baktım. Henüz yağan kar toprağı örtmüştü ve kızıl yıldızların bu örtünün üzerine yansıyan ışıltısı birer damla kan gibi görünüyordu. Sanki savaş çoktan başlamış da karların üzerine askerlerin kanı damlamış gibiydi.

Ürpertimi bastırmak için kollarımı ovaladım. Çok sessiz bir geceydi ama huzurlu olmaktan çok uzaktı. Sanki pusuya yatmış, fırsat kollayan gölgelerle doluydu. Tehlike çok yakındaydı.

"Çok geçmeden bir temsilci gelecek."

Öfke'nin ses tonuna ve bakışlarıyla şato bahçesini tarayışına bakılırsa temsilcininki hoş bir ziyaret olmayacaktı.

Öfke Hanedanı'nda geçirdiğim haftalar boyunca pek çok ihtişamlı mekân görmüştüm (kütüphaneler, misafirhaneler, antrenman odası, bahçe, Yeniay Sığlığı, yemek salonu, Celestia'nın iksirlerini ve panzehirlerini hazırladığı dairesel kule, Öfke'nin yatak odası ve benimki, resmî makamlar, gündelik işler için kullanılan odalar, teraslar, balkonlar) ama Öfke'nin taht odasına hiç girmemiştim. Buranın, görenlerin içine dehşet salan gotik bir zarafeti vardı.

İçten içe, dindar biri gibi diz çöküp günah çıkarmak, hatta tüm saray eşrafının önünde en sevdiğim günahı itiraf etmek istedim. Gerçi belli ki saray eşrafı ancak daha sonra teşrif edecekti çünkü yüksek tavanlarıyla katedrale benzeyen taht odasında Öfke'den ve benden başka kimse yoktu.

"Müthiş," dedim ve sesim hafifçe yankılandı. Çift kanatlı, oymalı kapıların hemen önünde durmuş şeytanın krallığına hükmettiği yere bakıyorduk. Tam da Öfke'ye göre bir yerdi. Zarif ama aynı zamanda bir parça günahkâr bir havası vardı. Zihnimde bir hatıra kıvılcımı aradım ama bulamadım.

Damarları soluk altın renkli siyah mermerden zemin, koyu gri taş kolonlarla uyumlu yüksek kemerli tavan ve mum ışığında parlayan kuzgun karası mücevherlerle süslenmiş devasa avizeler... Daha yumuşak renklerde çiçek desenleri, vitraylı pencerelerde boy gösteriyordu. Odanın iki yanında, yerden an az altı metre yüksekteki pencereler, ışığın içeri süzülüp karanlığı biraz olsun dağıtmasını sağlıyordu. Yılan biçimli duvar kancalarına geçirilmiş meşaleler pencerelerin altında kalan bölümlere eşit aralıklarla dizilmişti; meşalelerin oynaşan alevleri, sanki içeri girenlere yeraltı âleminde olduğunu hatırlatmak ister gibi çıtırdıyordu.

Ölümlülerin kutsalına hakaret etmiş olacaktım ama bu oda bana kiliseyi anımsattı. Sadece, bu ibadethanede dua edilecek tek 'ilahi' varlık savaş iblisiydi.

Işıldayan altın silahlar, Öfke'nin antrenman odasındaki gibi duvarları süslüyordu. Kalkanlar, armalar, kılıçlar ve hançerler. Beni bile korkudan titreten yaylar, oklar ve palalar. Odanın karşı ucunda, tah-

un arkasında yükselen, gelmiş geçmiş en görkemli, kemerli pencere. Duvarın neredeyse tamamını kaplayan pencere camındaki vitrayda açılmış bir çift kanat resmedilmişti. Bu süslemenin Öfke'nin çalınan kanatlarını temsil ettiğini fark ettiğimde boğazım düğümlendi. Kanatlarının hatırasıyla böyle yüzleşmek acı verici olmalıydı.

Bakışlarımı tekrar aşağı indirdim. Bu devasa pencerenin hemen altında gürül gürül yanan bir şömine vardı. Daha önce hiç bu kadar büyüğünü görmemiştim; pencere gibi şömine de neredeyse duvarın tamamını kaplıyordu. Zeminde, odanın girişinden kuzgun karası podyuma kadar uzanan koyu bordo renkte, uzun, ince bir halı vardı. Podyumun mat siyah taşı, donmuş duman gibi tehditkâr ama güzeldi. Birebir olmasa da bu âleme ilk gelişimde gördüğüm taşa benziyordu.

Podyumun üzerinde birbiriyle uyumlu iki taht vardı. Yeraltı âleminin kralı olarak daha heybetli bir tahtta oturur sanıyordum. Şampanya rengi yılan figürleri siyah deri döşemenin etrafını çeviriyor, bu görüntü Öfke'nin sağ kolundaki dövmeye çok benziyordu. Yılanların bedenine zarifçe dolanmış dikenli sarmaşıkları fark edince kalbim tekledi.

Öfke bana kaçamak bir bakış atarken gecenin bu saatinde bizi bu odaya getiren koşullara rağmen hafifçe gülümsüyordu. "Şaşırdın."

"Benim gerçekten kraliçe olmamı istiyorsun. Sadece eşin değil."

Karşımda dimdik durunca varlığından yayılan güçle sarsıldım. Büyüsünün kudreti ve kendine güveni sarsıcıydı. Uçları yakutlarla süslü tacı, altın rengi ışıl ışıl gözleri ve usta ellerce üzerine tam oturacak şekilde dikilmiş siyah takım elbisesiyle, günahkâr rüyaların ve fantezilerin karanlık kralıydı. Benimkiler de dâhil. O da bunun farkındaymış gibi şeytanca sırıttı. "Aklına gelebilecek her konuda benim dengim sensin. Benim olan her şey aynı zamanda senin. Bunu asla unutma."

Bu sözlerindeki samimiyet, uzanıp avuçlarına aldığı ellerimi sıkışı, çok daha derin bir iletişim kuruyormuşuz gibi hissettirdi. Ona doğru eğildim. "Asla..."

Arkamızda kalan kanatlı kapı ardına kadar açıldı. Siyah gala çiçekleri[4] ve koyu bordo düğünçiçekleriyle dolu devasa ayaklı vazolar taşıyan pek çok iblis hizmetkâr içeri akın etti. Bu çiçeklerin zarif, ipeksi

[4]Türkçede gala çiçeği veya gelin çiçeği adını alan 'calla lily' zehirli olduğu bilinen zakkum bitkisinin bir çeşididir.

taçyaprakları en sevdiklerimdendi. Hizmetkârlar podyuma doğru koşar adımlarla ilerleyip ayaklı vazoları borazan biçimli gala çiçekleriyle bordo düğünçiçeklerinin basamaklardan dökülür gibi görüneceği şekilde ustaca yerleştirdi. Odaya pek çok başka bitki getirildi ama ufak kırmızı yemişleri olanın ne olduğunu ilk bakışta anlayamadım.

"Zakkum, ilginç bir tercih olmuş; özellikle de karşı tarafa bir mesaj vermek istiyorsan," deyip tanımlayamadığım bitkiyi işaret ettim. "Peki bunlar nedir? Sanırım bunların da öldürücü ya da zehirli bir yanı var."

"*Abrus precatorius*." Öfke'nin sesinde alay vardı. "Tespih Bezelyesi[5]. Vampirler bundan nefret eder. Sırf uhrevi bir ismi olduğu için değil, onları öldürmeye kadir bir bitki olduğu için. Kimi ölümlüler bunu fark ettiğinden bu yemişi tespihlerinde boncuk olarak kullanmıştır. Fakat boncukları dizen kişinin çok dikkatli olması gerekir; yemişin etli yerine kazara ufacık bir delik açsa, ölebilir."

"Vampirlerin sadece kalbine kazık saplanarak öldürülebileceğini sanıyordum."

"Kalbe saplanan kazık pek çok yaratık için ölümcüldür; şu an yanında durduğun varlık hariç." Öfke, göğüs kafesine saplanacak bir hançerle zarar görmeyeceğini bildiğimi çok iyi bildiğinden bana alaycı bir bakış attı. "Sarımsak sadece rahatsız eder, deneyimlerime göre kutsal suyun da bir işe yaradığı yok ama bu yemişler..." Yanından geçen bir hizmetkârın elindeki bitkiden bir yemiş koparıp başparmağıyla işaret parmağı arasında tuttu. "Vampirler bunların kendileri için ölümcül olduğunu kimsenin bilmesini istemez."

"Majesteleri!"

Bu tanıdık sesi duyunca arkama döndüm ve korsajına mücevherler işlenmiş koyu bakır renkte elbisesiyle etrafa ışıltılar saçarak taht odasına koşar adımlarla giren arkadaşım Fauna'yı gördüğüme çok sevindim. Son görüşmemizin üzerinden asırlar geçmiş gibi geliyordu ama aslında sadece birkaç gün önceydi.

Öfke'nin sarayında edindiğim ilk arkadaş Fauna olmuştu ve diğerleri bu âleme gelişime dair dedikodu yapmaktan gayet memnun

---

[5]Uç kısımlarında siyah noktalar bulunan kırmızı yemişlerinde abrin adı verilen ve panzehri bulunmayan çok kuvvetli bir zehir türü barındıran bir sarmaşık.

görünürken o, kendimi yabancı gibi hissetmemem için elinden geleni yapmıştı. Fauna'nın dostluğu olmasaydı burada geçirdiğim ilk birkaç haftanın üstesinden nasıl gelirdim, bilemiyorum.

"Leydi Emilia." Kibarca reverans yapıp Öfke'ye doğru eğilerek alçak sesle konuştu. "Kolyeyi getirdim."

Büyük bir mücevher kutusunu Öfke'ye uzatırken bana göz kırptı. Öfke kutunun kapağını kaldırıp içine şöyle bir baktı ve hemen kapattı. "Kendine de bir şey aldın mı?"

"Evet, majesteleri." Fauna simsiyah, kıvırcık saçlarını savurup minik kırmızı yemişlerden gerdanlığını gösterdi. Bu renk, esmer tenine çok yakışmıştı. "Anir'e de önerdim ama istemedi." Koyu kahverengi gözleri parladı. "Ama yemişlerden yapılmış bir kravat takmayı kabul etti. Şimdi hazırlanıyor, birazdan burada olur."

Öfke tamam dercesine başını salladı. "Saray mensubu gibi görünmesi için ne gerekiyorsa yap."

"Elbette." Fauna tekrar reverans yapıp taht odasından çıkarken elbisesinin etekleri kıyıya vuran dalgaların fısıltısı gibi mermer zeminde hışırdıyordu.

Başımla mücevher kutusunu işaret ettim. "Bakabilir miyim?"

Öfke kutuyu açıp kolyeyi çıkardı.

"Ah." Nefes kesiciydi. Hem güzelliği hem de gerçek amacı. Basit bir süs eşyası değildi bu. Bir silahtı. Tespih bezelyesi taneleri ve yakutlardan boncuk dizileri. Değerli taşları kan kırmızısı. Baştan çıkarmak için yapılmıştı. Tüm bakışları üzerine çekmek için. Ama aynı zamanda ikaz etmek için. Vampirlerin temsilcisi bunlara bakabilir ama dokunamazdı. Ölmek istemiyorsa tabii. "Sinsi davranamıyorsun."

"Sadece korkaklar sinsi davranır, leydim."

Arkamı dönmemi işaret edip kolyeyi çabucak boynuma geçirdi. Tekrar ona döndüm, bu muhteşem gerdanlığın üzerinde parmaklarımı gezdirdim. İblis prens ellerimi izledikten sonra beni ilk kez görüyormuş ve manzaranın tadını çıkarıyormuş gibi bakışlarını daha aşağılarda gezdirdi. Yüzünden vahşi bir ifade geçti. O kadar ilkel ve yoğundu ki tahtının üzerinde neler yapabileceğimizi görmek istedim.

Çok beğendiğini bilsem de "Beğendin mi?" diye sordum. Beni bir kez daha baştan ayağa süzdüğü sırada, yepyeni fantezimi gerçekleştirmeye yetecek kadar vaktimiz olup olmadığını hesaplayışı yüz ifadesinden anlaşılıyordu.

Kıvrımlarımı sıkıca saran elbisemin pembe-altın rengi öyle yumuşaktı ki bana bakan birine tenimin altında titreşen korkunç büyüyü unutturabilirdi. Dekoltesi haddinden biraz daha derin korsajımın üst kısmını kaplayan yanık pembe gül nakışlarının cazibesine kapılabilir, kat kat tülden eteklerime doğru uzanırken kalçalarımı vurgulayan dikenli sarmaşık dallarını hoş bir süsleme sanıp aslında uyarı niyetiyle orada olduklarını anlamayabilirdi. Elbisem, büyüden bir zırhtı. Çok beğenmiştim.

Öfke, elbisemi üzerimden yırtarak çıkarıp beğenisini vahşice ifade etmek ister gibi bakıyordu. İçime gömülmek üzere eteklerimi sıyırdığını düşününce yanaklarım kızardı. Utançtan değil, arzudan. Serinlemem lazımdı. Yelpaze iş görürdü. Hatta buz banyosu daha iyi olurdu.

"Bu elbise, henüz yerini tespit edemediğimiz lanetli nesnelerden biri olabilir." Hafifçe gülümsedi. "Baksana, resmen büyülendim! Gerçi bunun sebebi sadece sen de olabilirsin, leydim."

Sırıtmamaya çalışırken elbiseme şöyle bir baktım. Öfke'nin bana kur yapmasına bayılıyordum. Bu benim için dikkatimi dağıtmasına sevindiğim, karanlığı dengeleyecek bir parça aydınlıktı.

Kapı sertçe çalınınca gerçek dünyaya döndük. Öfke'nin yüzünde şehvet veya neşeden eser kalmadı. O sert, acımasız ifadeye bürünüp Cehennem'in en güçlü prensine dönüştü. O an, koskoca bir âlemi yerinden oynatacak kadar kudretli bir iblisti. "Girin."

Yaşça büyük bir iblis aceleyle taht odasına girip Öfke'nin karşısında yerlere kadar eğildi. En sevdiğim aşk romanlarındaki uşakların giydiklerine benzer bir smokin giymişti. "Atları ahırlara bağlanan temsilci heyeti biraz önce huzurunuza doğru yola çıktı, majesteleri."

"Anir'e ve diğerlerine haber verin. Derhâl buraya gelmelerini istiyorum." Öfke tüm resmiyeti ve nezaketiyle kolunu uzattı. "Gelin, leydim. Misafirlerimizi karşılamaya hazırlanalım."

"Davetsiz misafir demek daha doğru olur."

"Şüphesiz." Öfke bir kurt gibi sırıttı.

Kocamın koluna girdim ve tahtlarımıza doğru ilerledik. Kendi Günah Hanedanımızda olmanın verdiği güvene rağmen kanım damarlarımda coşkun bir nehir gibi çağlıyordu. Az sonra karşımıza kimlerin çıkacağı düşünülürse talihsiz bir durumdu.

Öfke basamaklardan çıkmama yardım edip dudaklarını kulağıma dayadı; sıcacık nefesini hissedince tüm vücudumda tatlı bir ürperti dolaştı. "Nefes al. Yoksa temsilci, ben nabzını sadece zevkten hızlandırmak için elimden geleni yaparken içeri girip bizi yakalar."

Bu iç gıcıklayıcı sözlerini, şahdamarıma kondurduğu öpücüğün ardından tenimi diliyle ve dişleriyle hafifçe sıyırarak taçlandırdı. Elleri... Kahrolası, muhteşem elleri göğüslerimden belime ve daha da aşağılara süzüldü. Kalçamı kavrayıp sıkarken söylediklerini harfiyen yapacağının teminatını veriyordu.

Kendimi tahtıma bırakınca Öfke alçak sesle kıkırdadı. Önümde diz çöküp başını uyluklarımın arasına sıkıştırmaya, vampir temsilci taht odamıza girerken iblisin dilinin de içime girmesine duyduğum arzuyu bastırmaya çalışırken dikkatim dağılmıştı.

Öfke'nin gözleri parladı; muhtemelen baş etmeye çalıştığım duygularımı ve şehvetimi sezmişti. Tanrıça kahretsin ki ona karşı koymak neredeyse imkânsızdı. Şu an, kaçamak yapmayı ya da arzularımıza teslim olmayı düşünebileceğimiz bir an değildi.

Hayır dercesine başımı salladım. "Uslu dur. Temsilci birazdan gelmiş olur."

"Neden söz ettiğinizi hiç bilmiyorum, leydim." Masum numarası yapıp erkekçe, mağrur bir bakış attı. "Ben sadece ateşli karımı hayran hayran izliyordum."

Tahtına oturup tekrar o buz gibi tavrına büründü.

Bu bakışların muhatabı olmak istemezdim. Sonsuz bir zulüm vaat ediyordu. En şık giysilerini giymiş Anir, Fauna ve tanımadığım pek çok başka iblis taht odasına girdi.

Hem erkek hem de kadın iblislerin çoğu genellikle kendinden emin görünürdü ama içeri girenlerin tavrında, Öfke Hanedanı men-

subu lordlar ve leydiler olmak dışında bir şeyler var gibiydi. Asker olduklarına dair bahse girebilirdim.

Yan gözle kocama baktım. Savaşmaya hazırdı. Sadece önlem mi almıştı yoksa bu bir saldırı hamlesi miydi, emin olamadım. Hazırlanmak için fazla vaktimiz olmamıştı ve ben elbisemi giyerken o Anir'le ve en yüksek rütbeli askerleriyle görüşmek üzere yatak odamızdan ayrılmıştı. Nasıl bir entrika peşinde olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama gizli bir planı olduğundan emindim.

Öfke bana bakıp çabucak, sinsice sırıttı. "Düşmanını hanedanına kabul ettiysen ateşlemeye hazır bir silahın daima olmalı."

"Ateşleme kısmını ben halledebilirim." Alevden çiçeklerimi çağırıp platformun üzerinde süzülmelerini sağladım. Boğucu bir sıcaklık kısa süre içinde etrafımıza yayıldı.

Askerlerden birkaçı huzursuz olduysa da yerinden ayrılmadı. Birden, tanıştığımız gün Fauna'nın söylediklerini hatırladım; yüksek rütbeli bir asker, kalbimin yerinden sökülüp kendilerine sunulmasını istediğinde bazı askerlerin kahkahalarla güldüğünden söz etmişti. Taht odasındaki iblislere bakarken hiddetim tüm diğer duygularımı yavaş yavaş yakıp kül etti. Bile isteye hiddetime teslim olmamıştım ama bundan derhâl sıyrılmaya da çalışmadım. Bana zarar vermek isteyen iblislerden herhangi biri burada, huzurumuzda mıydı?

Hepsini mahvetmek için zihnimden bir düşünce geçirmem yeterdi. Etleri alevler içinde kemiklerinden sıyrılırken çığlık çığlığa kaçışmaları benim elimdeydi. Hepsinden intikamımı söke söke alıp...

Düşüncelerim, hafif, kadınsı bir kahkahayla bölündü. Büyümün dizginlerini salıp gözlerimi kırpıştırarak misafirlerimize baktım. Huzurumuza çıktıkları sırada yapılan duyuruyu işitmemiştim ve kimseye belli etmeden soluğumu düzenlemekte güçlük çekiyordum.

"Blade." Öfke, temsilciye hitap ederken umursamaz görünüyor, kendimi toparlamam için bana zaman tanıyordu. Uzanıp onu öpmek istedim ama bize yaklaşmakta olan iki kişiye odaklanıp Haset'in takındığını gördüğüm o bıkkın tavrı takındım.

Yontulmuş gibi köşeli yüzü ve darmadağınık, kestane rengi saçlarıyla dikkat çeken Blade, beni şöyle bir süzüp ölümcül yemişlerden

kolyeme bir süre baktıktan sonra ifadesiz yüzünden hiçbir şey anlaşılmayan Öfke'ye döndü. Sık, siyah kirpiklerle çevrelenmiş gözleri koyu kırmızıydı. Tam bir baş belası gibi görünüyordu. Öfke'nin, birinin başına bela olmaya karar verdiğinde dönüştüğü beladan ziyade muhalif bir isyancının olabileceği kadar baş belasıydı.

Blade'e tekrar bakmadan birlikte geldiği kahkaha atan kadını inceledim. Savaşçı bir kraliçeye benziyordu ama üzerinde herhangi bir silah görmedim. Yani *bu kadın* kuşanabileceği her türlü çelikten daha ölümcül bir silahtı.

Siyah saçları sırtına dökülüyor, abanoz rengi elbisesi genellikle iblis saraylarında giyilen giysilerden daha çok deri bir zırha benziyordu. Gözleri tüylerimi diken diken etti. Bu gözleri daha önce görmüştüm. Kâbusumda. Gözleri, yıldızların gökte saçılmış hâli gibi ışıklı ve dipsiz bir kuyu gibi derindi. Kadim ve nefret dolu. Vampirle birlikte platforma yaklaşırken gözlerini bana dikmişti.

Öfke öne eğilip hırıldar gibi konuştu. "Sursea."

Bakışlarını hâlâ üzerimden çekmeyen kadın, korkunç bir haz duyduğu için sinsice sırıtır gibiydi. Gırtlağını sıkıp yüzünü soldurmak istediğimi fark ettim.

"Şaşırtıcı, değil mi?" Şaşırmaktan *başka her şeyi* kastettiği ses tonundan anlaşılıyordu. Gözlerini kısarak bize doğru bir adım daha attı. "Kim olduğumu biliyor musun?"

Vampir değildi. İblis de değildi. Ölümlüye benzer hiçbir yanı da yoktu ama yine de tanrıça olduğunu sanmıyordum. İçimde korkunç bir şüphe filizlenmişti ve Öfke'nin ayağa fırlayıp kadını boğmamak için kendini zor tutarak tahtında oturuşu şüphelerimi doğruladı.

"Sen, İlk Cadı'sın," dedim. "*La Prima Strega.*"

ON BEŞ

İlk Cadı, Sursea, yırtıcı hayvanların avını ya da olası tehditleri gözlediği gibi beni süzdü.

İçgüdülerim baskın çıkınca dişlerimi göstererek sırıttım; bu vahşi sırıtışımla, eski ihtişamımı tam olarak kazanmamış olsam bile av olmayacağımı söylüyordum. Nefret dolu gözlerinden gözlerimi ayırmadıkça hiddetim daha da alevlendi. *Bu kadın* Öfke'yi benden *koparmıştı.* Çirkin oyununa Vittoria'yı da beni de alet etmişti. Günahlarının bedelini kanıyla ve gözyaşlarıyla ödetecektim. Şimdi olmasa da kısa süre sonra, kâbuslarının başrolü ben olacaktım.

Bir an için Öfke'ye baktı ve yüzüne alaycı bir ifade yerleşti. "Altı yıl ve altı aylık süre çabucak geçti, değil mi majesteleri? Zaman bu âlemde başka türlü akıyordur belki ama yine de akıyor. Kaç gündü, söyler misiniz? Unuttum sanırım."

Öfke, bana bir bakış atıp tekrar düşmanımıza döndü ama bu kadarı bile cadının keyfine keyif katmaya yetmişti. Çıt çıkmayan taht odası bir kez daha kahkahasıyla yankılandı. Ama bu kahkaha, bir sırra vakıfmış gibi yankılandı. Kocama verdiği bir sırra.

İşte o an, dizginlerimden sıyrıldım.

"Kralın huzurunda diz çök." Sesim buz gibiydi. Buyurgandı. Öfke'nin ve taht odasındaki herkesin bana baktığını hissettim ama göz-

lerimi cadıdan ayırmadım. Ruhumda yanan ateşi sezmiş olmalıydı. Sursea bir kaşını kaldırdıysa da diz çöktü; deri giysisinden gelen hışırtı sessizliği yardı.

Belli belirsiz geri çekilen vampire döndüm. Zincirlerinden henüz kurtulmamış gücümle gözlerimin pembe-altın rengine dönüp alev alev yandığına hiç şüphem yoktu. Huzura çıktığında kim ya da ne olduğumu umursamadıysa da artık umursuyordu.

"Sözümü ikiletme. Diz çök yoksa yanarsın." Yarattığım alevden çiçeği Blade'in başının üzerinde süzülmeye gönderdim.

Dişlerini sıktı ama diz çöküp başını Öfke'den yana eğdi. "Majesteleri."

Zorla boyun eğmiş hâllerini bir süre izledim. Öfke, duygularımı sezdiğinden tek kelime etmeyip kendimi toparlamam için ihtiyaç duyduğum süreyi verdi. Ya da sadece olanları keyifle izleyip bir sonraki hamlemi merak ediyordu; günahlarımızın daha nasıl habis bir izdivacı olabileceğini keşfetmek istiyordu. Kendi dengini aradığını söylemişti. O buza hükmediyor olabilirdi fakat ben ateşten ibarettim. Ayrıca şu İlk Cadı hiddetimin arı kovanına çomak sokmamalıydı. Vampirleri temsil eden sadece Blade olsaydı, muhtemelen böyle bir tepki vermezdim.

Sursea'nın varlığı, saygısız tavrı, kocamla bir sır paylaştığını ima edişi ve Öfke'ye bakıp utanmazca sırıtması beni çileden çıkarmıştı. Kocamın canını yaktığı için onun canını on kat daha fazla yakmak istedim. Akla aykırı bir şeydi bu. Katıksız bir hiddetti. Salt intikam ateşiyle içimi kemiren bir ihtiyaçtı. O an kız kardeşimi çok iyi anladım. Düşmanlarımızın acı çekmesini istiyordum. Sevdiklerime yaşattıkları acıların her yılı, her ayı, günü, saati ve hatta saniyesi için merhamet dileneceklerı ya da ölmek için yalvaracakları işkenceler etmek istedim. Onları öldürmeyecek, süründürecektim.

Ne kadar korkunç olsa da aşkın gücü böyle bir şeydi. Şefkat ve aydınlığı müjdelese de tek bir kor parçası amansız bir cehennem ateşine dönüşebilir, yoluna çıkacak herkesi küle çevirebilirdi. Aşk, belki de günahların altın madalyasıdır; iki yüzünden de başka bir âlem yansır.

Ya da tüm bunlar, İntikam Hanedanı mensubu olmamdan ileri geliyordu.

Taht odasındaki meşalelerin alevi daha da yükseğe uzanırken nereden estiği belli olmayan bir rüzgâra kapılıp dans ediyordu. Bakışlarımı, görece boş taht odasında, şık giysili askerlerin üzerinde, aralarında dikilen Anir ve Fauna'nın yüzünde gezdirdim. Her birinin gözünde parlayan korku değil saygıydı. Başta hepsini biraz korkutmuş olabilirdim ama Öfke Hanedanı'nın prensesinden de prenslerinin yaptığı gibi korku salmasını bekliyorlardı. Ben de bu kudreti düşmanlarımıza yöneltmiştim. Onlara hafif bir baş selamı verdim. Hâlâ ayaklarımıza kapanmış hâlde bekleyen davetsiz misafirlere döndüm.

İçimdeki o korkunç, kadim güç harekete geçti. İlk Cadı irkildi. Savurduğu lanetle gücümü bir kafese kapatmıştı ama kafesi bir arada tutan büyülü menteşeler gevşemeye başlamıştı. Öyle ya da böyle, üzerimdeki lanet kırılacaktı. İşte o zaman, içimdeki canavar azat olacaktı. Sursea bunu sezmişti. Sezdiğinden emindim.

İçimdeki canavarı bir gün salıvereceğime dair inancım yüreğime su serpiyordu. Yine de büyümün kudretiyle hepsini yakıp kül etmemek için kendimi zor tutuyordum.

Dans eden dumanlar havaya dağılırken yanan derinin kekre kokusu oturduğumuz yere ulaştı. İlk Cadı hafifçe irkildiyse de eteklerinde parlayan alevleri söndürmeye yeltenmedi. Öfke elimin üzerinde parmağını gezdirince içimi yakan hiddete serin sular serpildi. Yavaşça soluğumu bıraktım. Büyümü dizginleyip kaynağına geri gönderdim. Sakinleştiğimden emin olmak için bir süre daha bekledim. En ufak bir hata yapacak olsalar herkesin korktuğu o canavara dönüşecektim.

"Kalkın." Artık yüz ifadem de duygularım gibi sımsıkı dizginliydi.

Öfke tahtında arkasına yaslanırken dudaklarına zalim bir tebessüm yayıldı. İşte, kraliçesinin de kendisi kadar melun olduğunu gören iblis kral, zevkten dört köşe olmuştu. Huzurunda dikilmiyormuş gibi cadıyı görmezden gelerek vampiri kayıtsızca süzdü. "Niçin geldin?"

"Olası müttefikliğimizi görüşmek için."

"Prensinizin zamanlaması manidar... Kendisi yüzyıllardır kuzeydeki bölgelere gelmemişti."

"Manidar olduğu söylenemez. Ölüm Tanrıçası'nın ve emsalsiz iblis-kurt yandaşının kısa süre önce topraklarımızı ziyaret etmesi, pren-

simi böyle sıra dışı müttefiklik olasılıklarını değerlendirmeye itti." Hakkını vermek gerekirdi, Blade, kocamın delici bakışları karşısında bir an bile gözlerini kaçırmamıştı.

İçime bir şüphe düştü. Doğaüstü yaratıklar arasında bir anlaşmazlığı ateşleyip savaş çıkaracağına dair iddialarını bir kenara bırakırsak, Vittoria bir oyun peşindeydi. Blade'in söz ettiği yandaş, kendi kokusunu etrafa salan Domenico olabilirdi ama aklıma farklı bir olasılık gelince peşini sürmeye karar verdim. "İblis-kurdun adı Vesta mıydı?"

"Hayır. Marcella'ydı." Blade bana yanıt verirken gözlerini Öfke'den hiç ayırmadı. "Kayan Adalar'dan getirilmişti."

"Buradan gelmediğine emin misin?" diye sordum.

"Başka bir şey söylemedi. Zaten biz tanrıçayla meşguldük."

Derin bir şüpheye düştüm ama kız kardeşimin yandaşına dair Blade'in bundan fazlasını bilmediği aşikârdı. En azından, müttefiklik teklifini reddedersek söyleyeceği başka bir şey yoktu.

Olay mahalline saçılmış kana bakılınca Vesta'nın genetik açıdan emsalsiz olması kulağa mantıklı geliyordu. Hırs da ona bu yüzden göz koymuş olabilirdi. Hem iblis hem kurt kanı tespit edildiğini öğrendiğimde aklımı kurcalayan ilk ihtimalin de altında yatan sebep bu olabilirdi. Bu bilgi, Vesta'nın Gölge Âlemi'ne seyahat edemediği için Kibir'in topraklarındaki geçide ilgi duymuş olabileceğini sorgulamama yol açtı. Varsayımım doğruysa ve genetik açıdan emsalsizse, iblis genleri yüzünden seyahat edememiş olabilirdi. Antonio'nun söz ettiği, yeni getirilen şu dişi kurt gibi.

Blade ve Öfke bakışarak savaşırken vampiri daha dikkatli inceledim.

O keskin bakışlı, kıpkırmızı gözlerini koruyan kaşları kalın, kirpikleriyse gören herkesi kıskandıracak kadar dolgundu. Saçları şekil verilemeyecek kadar uzamış ve buraya gelmeden önce özensizce taranmış gibiydi. Aklına kimseye söylemeye tenezzül etmeyeceği çok komik bir şey gelmiş gibi belli belirsiz kıvrılan dudakları etliydi.

Yüzündeki bu yarım gülüşün kaynağı gözlerindeki haylaz parıltı olabilirdi; pek çok kurbanını bu çapkın cazibesiyle avladığını ima eden o haylaz parıltı...

Siyah takım elbisesinin ceketi orantılı vücuduna tam oturmuş, beyaz keten gömleği ve onunla uyumlu kravatı beni şaşırtmıştı. Kan içen bir yaratık olduğu düşünülürse baştan ayağa siyahlara bürünmeyi tercih eder sanıyordum. Kaslı bacaklarını saran koyu renk pantolonunun paçalarını yeni parlatılmış binici çizmelerinin içine sokmuştu. İnsanın ya en sadık koruyucusu ya da en kötü düşmanı olabileceğini sezdiren bir havası vardı.

Karşımızda, Öfke'nin ezici bakışlarına rağmen dimdik dururken dahi her an ceketini fırlatıp atabilirmiş gibi bir izlenim veriyordu. Gömleğinin yakası ve kravatı yıpranmış görünüyordu; şıklıktan ya da rahatlıktan uzak olmalarından ziyade vampirin kendine soylu süsü vermek istemeyişinden böyleydi. Medeni tavırlarını aniden bir kenara bırakıp tüm bu zarafetin altında gizlenen zalim varlığını ortaya dökmeye hazır bir hâli vardı. Ya da sadece susamıştı ve bunca yolu kat ettikten sonra biraz kan içmek istiyordu. Temsilci olarak görevlendirilen vampir böyleyse resmiyetle işi olmayan vampirler nasıldır diye düşünmeden edemedim.

Öfke kımıldamadı ama karşısındakini huzursuz edene dek sessizliğini bozmayarak *gözdağı verişi* şüphe götürmüyordu. Kocam, Blade'de sezdiğim fevriliğin aksine, içgüdülerine yenik düşmezdi. Soğukkanlılıkla hamlelerini hesaplar, en etkili darbeyi seçerdi. Hamlesini yaptığındaysa karşısındakiler ya geri çekilir ya da ölürdü. Bu gergin bekleyişleri sırasında öfkelenmeleri kocamın işine gelirdi. Rakibinin duyguları Öfke'nin günahını beslerdi.

Prensim en sonunda, cadıya şöyle bir bakıp vampirin talebine yanıt verdi.

"Onu yanında getirmenin, barışı sağlamak açısından en doğru hamle olduğunu mu düşündün?"

"Ben..."

İblis prens elini kaldırdı. Blade'in yarıda kesilen yanıtını kim duysa, Öfke'nin hançer çektiğini sanırdı. "Yoksa bu kadın sırf dikkatimi dağıtmak için mi geldi?"

Blade sadece bir iki saniyeliğine tereddüt etti ama bu kısacık süre, Öfke'nin onu gafil avlamasına yetti. "Biz, düşündük ki..."

"Barışı temin etme bahanesiyle buraya, Hanedanıma gelip bunca zamandır peşinde olduğunuz şeyi alabileceğinizi düşündünüz." Öfke, başını dikti. "Gerçekten bu kadar ahmak mısınız? Ya da çaresiz? Kim olduğumu biliyorsunuz. Neler yapabileceğimi de. Demek ki küstah ve beyinsizsiniz." Kocam ayağa kalktı; o öfkelendikçe odanın havası soğudu. Podyum ve basamaklar buzla kaplandı. "Üstelik karşıma çıkmaya, gözümün içine baka baka yalan söylemeye cüret ettiniz ve bunun yanınıza kâr kalacağını sandınız."

Sursea bir adım ilerleyip elbisesinin koluna gizlediği bir şeye uzandı. Bunun bir silah olduğundan şüphem yoktu. Hançerini savurmaya hazırlanırken öfkeden köpürmüştü.

"Karın..."

Öfke, ondan yana bakmaya bile tenezzül etmeden, bize saldıran kurt adamlara yaptığı gibi, Sursea'yi olduğu yerde buzdan bir heykele çevirdi.

Bir kurdun donduğunu görmek başkaydı, bir insanın kalın bir buz tabakasının içine hapsolduğunu görmek bambaşka. Çığlık atarken donakalmış, yüzü acıdan ya da hiddetten çarpılmıştı. Nonna'nın anlattığı hikâyelere göre ölümsüz olduğundan Sursea öldü diye sevinemezdik ama en azından bir süreliğine, donuk ve çaresiz kalacaktı.

Onun adına zerre kadar üzülmedim. Beni tehdit etmeye asla kalkışmamalıydı. Hele de en başında Öfke'yi lanetleyen ve bizi birbirimizden koparan ta kendisiyken.

Sanki Öfke de aynı şeyi düşünmüş, lanetlenip kaçırıldığım geceyi hatırlamıştı; ortam biraz daha soğurken duvarlar iliklerine kadar buz tutmuş gibi masmavi kesildi. Tüm bu meşaleler ve devasa şömine şimdi anlam kazandı; öyle acımasız, öyle amansız bir soğuk hüküm sürüyordu ki ölüm, bir kasap dükkânının önünde artıkları koklayan bir köpek gibi pusuda bekliyordu. Meşalelerin alevleri, taht odasının soluk kesecek kadar soğuk iklimini bir parça yumuşatıyordu.

Öfke'yi günahının uçurumundan aşağı itmişlerdi.

Vampir bunun farkına varmıştı. Teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. "Savaş çıksın istemiyorum."

"Topraklarımın sınırlarına pusu kuran pek çoklarını ve şatomun bahçesindeki birkaç vampiri uzman askerlerimin temizlediğini düşünürsek bence savaş çıksın istiyorsun."

Şaşkınlığımı gizlemek için ifadesiz kalmaya çalıştım. Mantıklı düşününce Öfke'nin bu istihbaratı benimle paylaşacak vakti olmamıştı ama içimden *vampir ve cadı gelmeden önce keşke bir şeylerden söz etseydi* diye geçirmeden edemedim.

Öfke, artık taht odasının zeminine yayılmaya başlayan buz tabakasına hiç aldırmadan avını kıskıvrak yakalamak üzere bir yırtıcı gibi basamaklardan ağır ağır indi. "İtiraf etmek istediğin bir şey var mı? Tam sırası."

Blade'in normalde ifadesiz bakan gözlerinden kurnaz bir pırıltı geçti. "Tedbirli geldim. Bu âlemde bir yerden bir yere gitmenin ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmeyen yoktur. Alt kademe iblisler, yolunu şaşırmış ruhlar..."

Öfke Prensi vampire, elini uzatsa yakasına yapışacak kadar yaklaştı. Taht odasına gergin bir hava çökerken kocamın yanına gitmemek için kendimi tutmak zorunda kaldım. Bu onun hamlesi, onun savaşıydı.

İblis askerler de aynı isteği duyuyor gibiydi; belki de hepsi bu günahın bayrağı altında birleşiyordu. Öfkelerini zapt etmeyi bırakıp her kim krallarına yalan söyleyecek kadar pişkin davranırsa onu mahvetmek istiyorlardı. Öfke'nin başını kaldırışına bakılırsa Blade'in yaptığı tam da buydu.

Aptal. Şüphesiz, bu yaptığına pişman olacaktı. Hoş, ona da zerre kadar acımayacaktım.

"Bu âlemin en tehlikeli yaratığıyla birlikte geldin. Şimdi söyle bakalım, seni koruyacak kaç vampire ihtiyacın vardı?" Öfke, donup kalmış cadıya şöyle bir baktı. "Anir!"

Kralının emrini işitince, Öfke'nin sağ kolu Anir'in yüzüne kin dolu bir tebessüm yavaş yavaş yayıldı. İblis, davetsiz misafirler gelmeden önce kararlaştırdıkları şeyi yapma vaktinin geldiğini ima ederek başını salladı. Eski asker Anir, muhtemelen bu anı sabırsızlıkla beklemişti. Reverans yaptıktan sonra taht odasından çıkarken cilalı botlarının tıkırtısı mermer zeminde yankılandı. Kocam tekrar vampire döndü.

"Bu son şansın, Blade. Ziyaretinin asıl sebebini şimdi söylersen burnun bile kanamadan buradan çıkıp gidersin. Yalan söyleyecek olursan, bedeli ağır olacak."

Başkaldırı, vampirin üstüne bir kraliyet pelerini gibi çökmüştü. "Söyledim ya. Buraya prensim adına seninle ittifak kurmak için geldim. Ölüm Tanrıçası'nın aksine biz bu âlemi yerle bir etmek istemiyoruz."

"Pekâlâ."

Öfke'nin sesinde aldatıcı bir sakinlik ve soğukluk vardı. Olsa olsa havanın açık olduğu bir günde gökten süzülen birkaç kar tanesi kadar tehditkârdı. Aslında ne olduğunu anlayınca ürpertimi bastırmaya çalıştım. Sesindeki, barışçıl ya da ılımlı bir sükûnet değildi; tüylerimi diken diken eden gerilim yüklü bir sakinlikti. Öfke bu kayıtsız tavrıyla asıl tehlike yaklaşırken, rakibine yapay bir güven duygusu aşılamayı amaçlıyordu.

Artık fırtınanın kopacağı âna gelmiş, olacakların en beterine açılan bir kapının eşiğinde duruyorduk. Vampirin az sonra altında kalacağı bir çığ başlattığından haberi bile yoktu.

Birkaç dakika sonra kanatlı kapı birden açıldı ve Anir, peşinde zincire vurulmuş bir esirle taht odasına girdi. Genç, sarışın kadını sürükleyen muhafızlar kılıçlarını çekmiş hazırda bekliyordu.

Onlar podyuma yaklaşırken etrafı ifadesizce izlesem de Blade'i göz ucuyla süzmeyi ihmal etmedim. Kadını gördüğü an irkildi. Bu tepkisi Öfke'nin de gözünden kaçmamıştı; belli belirsiz tebessüm etti.

"Huzurunuzda esir, majesteleri." Anir kenara çekilip zincire vurulmuş kadının birkaç adım daha yaklaşmasına müsaade etti. Kadın sipsivri dişlerini göstererek gülümsemeden önce kırmızı gözleri vampir olduğunu ele veriyordu. Süklüm püklüm giysilerine rağmen mağrur duruşundan vampir çemberinin yüksek mertebelerinden olduğu belliydi. Blade'i görmezden gelip kısılmış gözlerini üzerime dikti. Kayıtsız bir ifade takınmadan önce bir an için gözlerinde dehşeti gördüm.

Öfke sözü uzatmaya tenezzül etmedi. "Yakın korumalarımın Öfke Hanedanı şatosunun bahçesinde yakaladığı vampirlerden biri buydu. Hâlâ bana söylemen gereken bir şey olmadığına emin misin, Blade?" Vampir, başını ağır ağır iki yana sallarken dişlerini sıktı. Öfke, ölümcül bir hiddetle esire baktı. "Kolyeyi takın."

Anir, tuhaf bir kolyeyi kutusundan çıkardı. Doğal bir maddeyle örülmüş altın bir zincirin ucundan kızılgerdan yumurtası boyunda, damla şeklinde bir yakut sarkıyordu. Kolyeden yayılacak büyüye yaklaşmak istemediğimden huzursuzca arkama yaslandım.

"Hayır." Kadın ya çok cesur ya da aptaldı. Belki de prensine ihanet ederse geri döndüğünde başına çok daha kötü şeyler geleceğinin farkındaydı.

Muhafızlar kadını zapt edip dizleri üzerine çökmeye zorlarken Blade metanetini korudu. Anir kolyeyi kadının boynuna geçirip çabucak geri çekildi. Havada ışıl ışıl, neredeyse saydam bir örtü belirdi ve kadının tüm vücudunu kapladı. Örtü teniyle bütünleştikten sonra saman sarısı saçlarının koyu kahverengiye dönüşünü dehşetle izledim. Soluk benzi bronz bir tona, çehresi yavaş yavaş tanıdık bir simaya dönüştü. Birden kalkıp başımı iki yana salladım. "Bu nasıl olabilir?"

Dişi vampir bakışlarını bana doğrulttuğunda, kahverengi gözleri bir anda pembe-altın rengine büründü. Karşımdaki yüz, benimkiydi. Çehremin kusursuz bir kopyası.

Tüm vücudum ürperdi. Sanki aynaya bakıyordum. İnsanın bir ikizi olunca duyduğu o tanıdık ve rahatlatıcı duyguyla değil, istilacı ve yabancı bir hisle karşı karşıyaydım. Kısa süre önce parmağımda belirmiş, Öfke'yle evlilik bağımızı gösteren *SEMPER TVVS* dövmesine kadar her şeyimiz aynıydı.

Elimi göğsüme koyduğum an, dişi vampir de aynını yaptı. İnsanın hareket ettikten birkaç salise sonra karşısındakinin de aynı hareketi yaptığına şahit olması çok tuhaftı. Bakışlarımı kolyeye çevirir çevirmez altın zincire geçirilmiş doğal malzemenin ne olduğunu anladım: Saç telim.

Nasıl olmuştu bilmiyorum ama bu vampir saçlarımdan bir tutamı bir şekilde ele geçirip kara büyü yapmıştı. Nonna Maria bizi bu ihtimale karşı daima uyarır, saçlarımızı ve tırnaklarımızı kestiğimizde, bunları yakmamızda ısrar ederdi. Oysa ben fazla korumacı ve boş inançlara bağlı olduğunu düşünürdüm. İşte, haklı çıkmıştı. Bir düşmanım saç telimi aleyhime *kullanmıştı*. Madem Nonna bizden korkuyordu, niçin bizi korudu?

Bu konuda varsayımda bulunacak vaktim yoktu. Öfke bana baktı; yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Ona görevinin ne olduğunu sor."

Neyi kast ettiğini anlayınca başımı hafifçe yana eğdim. Hakikati vampirin dilinden söküp alacak Latince büyüyü fısıldadım. Hâlâ benim kılığımdayken Blade'e endişeli bir bakış attıysa da savurduğum büyü onu kıskıvrak yakaladı. "Buraya gönderilme sebebin nedir?"

Kız kardeşimin aksine, iradesi güçlü değildi; kolayca çözülüverdi. "Kralı baştan çıkarmak."

Hiddetim büyümü körükleyince vampirin zihnine dalıp tüm hakikati öğrenmek için baskı yaptım. "Ne amaçla?"

Bir damla gözyaşı yanağından süzüldü. *Benim* yanağımdan. "Fark etmesin diye."

"Neyi?" Sesim derinden geliyor, kâbus gibi tınlıyordu. "Sana verilen görevi tüm ayrıntılarıyla anlat."

Kelimeler dudaklarından dökülmek için boğazını yakarken güçlükle yutkundu. "Sursea seni etkisiz hâle getirip vampir sarayına götürürken kral olan biteni fark etmesin diye."

"NEDEN?" Artık hiddetimden titriyordum. Buraya, bizi bir kez daha ayırmak için gelmeye cüret etmişlerdi.

"Bilmiyorum! Bana sadece seni buradan uzaklaştırana dek kralı oyalamam emredildi."

Öfke, hiçbir ölümlünün başarmayı hayal dahi edemeyeceği kadar hızlı bir hareketle, benim kılığıma bürünen vampirin yanında belirdi. Yüzü, ömrümde gördüğün en soğuk ifadesizliğe bürünmüştü.

İşte, adalet en saf hâliyle karşımda duruyordu. Ne nazikti, ne merhametli. Ne iyiydi ne de kötü. Soğuk ve ciddiydi. Doğa gibi. Öfke başını kavrayıp çevirince duyulan mide bulandırıcı kütürtü, vampirin bir daha başkasının kılığına giremeyeceğini belirtmeye yetti. Kocam henüz hıncını almamıştı. Cansız bedeninin yere serilmesine fırsat vermeden vampirin boynunu biraz daha büktü ve başını, çıplak elleriyle, cesedinden kopardı.

Vampirin yüzü yavaş yavaş gerçek hâline dönerken güçlükle yutkundum. Öyle hızlı ölmüştü ki kanı bile akmamıştı. Karşı koyamamıştı. Ama bu ani son... Gerçekten ölmüş olması... Tüylerimi ürpertmişti. Blade olan biteni ifadesizce izlemişti ama bir yumruğunu sıktığını fark ettim.

Öfke ona bu çemberden burnu bile kanamadan çıkıp gidebileceğini söylemişti. Ama vampir, serbest bırakılsa dahi, bir bedel ödemeden gidemezdi. Sadece, böyle bir bedel ödemeyi beklemiyordu. Şeytanı kandırmaya çalışması aptalcaydı.

Kocam dişi vampirin kopuk başını Blade'e verdi. "Bunu prensine götür. Bir daha ucuz numaralarla ya da başka bir şekilde karımı kaçırmaya çalışırsa kraliçem ve ben bu diyardaki tüm vampirlerin kökünü kazırız."

Blade kafayı aldı, dişlerini sıkmıştı. "O kadın, prensimizin nişanlısıydı."

"Nişanlısını düşmanlarından korumak için daha fazla özen göstermeliydi." Öfke cesedin üzerinden geçip vampir elçiye biraz daha yaklaştı. Bu, vampiri bana karşı herhangi bir saldırı girişiminden de alıkoyan bir hamleydi. "Ama prensiniz nişanlısını, sen cadıyla bir olup karımı kaçırırken benimle düzüşsün diye buraya gönderdi. Kılık değiştirmesinin işe yarayacağına gerçekten inanmış mıydınız? Vasat bile sayılamayacak bir büyüyle beni alt edebileceğinize, o kadını bir an için bile olsa karım zannedeceğime gerçekten inanmış mıydınız?" İblis vampire doğru eğildi. "Kraliçemin gücü bir okyanustur ve sen sadece *bir damlasına* şahit oldun. Seni önce ben gebertmezsem, o gebertir. Şimdi siktir git çemberimden! Savaş başlatmaya niyetin yoksa da bir daha gelme."

ON ALTI

Öfke sessiz adımlarla mutfağa girdiğinde, "Vittoria'nın vampirler konusunda ciddi olduğuna inanmak istememiştim," dedim. Şafak sökmek üzereydi ama uyku tutmamıştı. "Ondan aldıkları bilgileri kullanıp kendi başlarına bir dolap çevirebileceklerine de."

O buzdolabına doğru giderken ben de hoş kokulu bitkileri doğramaya devam ettim. Dereotu ve maydanozun mis kokusu mutfağı sardı; korkunç geçen son birkaç saatin ardından bu taze koku ruhumu yatıştırdı.

Önce Gölge Âlemi'nde kız kardeşim ve Nonna'yla yaşadıklarım... Sonra vampirler...

Bu gece de duygusal açıdan beni çok zorlayan bir gece olmuştu, bedenim ne kadar bitkin olsa da uyumak imkânsız bir şey gibi gelmişti. Zihnimde haddinden fazla düşünce ve endişe dörtnala dolaşıyordu. Bu kargaşayı çözecek ipin ucunu yakaladım dediğim her defasında başka ipler birbirine dolanıp düğümleniyordu. Hâlâ Vesta'nın cinayetini ya da cinayet süsü verilmiş kayboluşunu açıklığa kavuşturmam, üzerimdeki lanetten tamamen kurtulmam ve Öfke'yle evlilik törenimizi gerçekleştirmemiz gerekiyordu.

Vampirlerin bizi bir kez daha birbirimizden koparmaya çalışmasının ardından bile Öfke'nin ne sözünü açtığı ne de gerçekleşmesi için bir şey yaptığı evlilik törenimizi. Bağımızı tüm âleme ilan ede-

rek tamamlarsak bir daha hiç kimse beni kaçırmaya kalkışmaz diye düşündüm. Öfke'nin de bunu düşündüğünden şüphem yoktu fakat tören için hâlâ hiçbir hazırlık yapılmamıştı. Bu konunun, Öfke Hanedanı'nın resmî mensubu olmadan Vesta'nın cinayetindeki sır perdesini aralayabilmem için gündeme gelmediğine inanmak istedim ama şüphelerim içimi kemiriyordu.

Öfke'nin bana hiçbir zaman kalbini açamayacağına dair kız kardeşimin söylediklerini hatırladım. İlk Cadı, onu, sevdiği her şeyi kaybetmekle lanetlediyse ve ben hâlâ yanındaysam...

Kendimi toparlamaya çalışırken bitkileri daha sert darbelerle doğramaya başlamıştım. Yapacaklarımı öncelik sırasına dizmek zorundaydım ve Öfke'ye darılmak bu listede son sırada yer almalıydı. Her şeyden önce Vesta'nın hayatta olduğunu kanıtlamaya odaklanmam gerekiyordu. Sonra Vittoria'yı kan intikamından kurtarmanın bir yolunu bulacak sonra da lanetimi tamamen kıracaktım.

Doğrama tahtasına saldırır gibi indirdiğim bıçak darbelerine endişeyle bakan iblis, "İyi misin?" diye sordu. "İlk Cadı yüzünden mi gerginsin?"

Belli belirsiz omuz silktim. Blade şatodan çıkarıldıktan sonra kocam Sursea'nin donmuş bedenini mahzenlerden birine kapattırmış, ben de gizlice mutfağa sığınmıştım. Bir şey yapmam lazımdı. Alışkın olduğum, beni sakinleştirecek bir şey. Sadece ikiz kardeşi rakip iblis hanedanlarının mensuplarını katleden ya da salıveren; karmakarışık, kâbus gibi bir masalın asıl kötü kahramanları ailesi olabilecek; kocası tarafından hiçbir zaman hür iradeyle sevilmeyecek ve her yeni günde düşmanları da başındaki belalar da katmerlenen lanetli bir tanrıça olmadığımı hatırlatacak bir şey yapmam gerekiyordu.

Her şeyin daha da kötüye gidebileceğini düşünmek hiç hoşuma gitmiyordu.

"Vampir prens beni kaçırıp ne yapacaktı dersin?"

"İçki?"

Aniden Öfke'ye döndüm. Vampir prensin kanımı içmeyi planladığından söz ediyor sanmıştım. Gülümseyerek bir şişe ışıltılı iblisyemişi şarabını gösterdi. Olur dercesine başımı salladım; bana bir kadeh şarap doldurduktan sonra kendi bardağına her zaman içtiği eflatun rengi likörü boca etti.

Likörden bir yudum alıp tezgâha yaslandı, beyaz fasulyeleri ıslatışımı sessiz bir hayranlıkla izleyip bunları krema kıvamına gelinceye dek bir kâsede ezmeye başladığımda iyice meraklandı. Ne yaptığımı henüz ben de bilmiyordum ama damakta nasıl bir tat bırakacağına dair bir fikrim vardı. Umudum, leziz olmasından yanaydı.

"Sorduğun soruya gelirsek," dedi. "Sarayındaki iç karışıklık yüzünden vampir prensin sırf gücünü sömürmek için seni kaçırmaya çalıştığından şüpheleniyorum. Kraliyet vampirlerinin birilerini köleleştirebilme yetisi vardır. Prensin kendi kanından bir damlayı sana tattırması, onu memnun etmeye ve kanına müptela olmana yeter."

İki büyük diş sarımsağı ince ince doğradıktan sonra kabuğunu rendelediğim bir limonu dörde bölüp fasulye ezmesine sıktım.

"Vittoria'nın ittifak teklifini kabul edebilirlerdi. Erkek kardeşin, ikizimin vampirlerle de müzakere ettiğinden söz etmişti. Ayrıca Vittoria lanetinden tümden sıyrıldı. Oysa ben hâlâ sadece bir gölge cadısıyım. Beni kaçırma girişimlerinin seni çileden çıkaracağını biliyorlardı; yani aldıkları risk, çok büyük tehlikelere gebeydi. Onlarla aynı safta yer almaya can atan başka biri varken beni kaçırmaya çalışmalarının anlamsız olduğunu düşünüyorum."

"Kız kardeşin ölüme hükmediyor. Vampirler de yaşayan ölülerdir. Fevri bir tavırla onlara nazik davranmamaya karar verirse bu âlemden köklerini kazıyabilir. Seni kaçırmaya çalışmaları en makul seçenekti. Tehlikeli olsa da, bunu başarabilselerdi eğer, pek çok sorunu bir hamlede çözeceklerdi. Lanetini tam olarak kıramadığından vampir prensin seni köleleştirmesi çok daha kolay olurdu. Yaptıkları plan gayet iyiydi. Ama bir konuda fena yanıldılar."

"Neymiş o?"

"Sen emsalsizsin."

Alaycı bir bakış attım. "İkizim var."

"Fark etmez." Öfke, omuz silkti. "Seni hep tanıyordum. Her zaman da tanırım. Ruhun ruhuma eş. Yuvaya dönmek gibi bir his bu... Huzur bulmak gibi... Hiçbir büyü buna benzer bir etki yaratamaz." Bir an soluğum kesildi. Bir süre birbirimize baktık ve Öfke'nin dudaklarına muzip bir tebessüm yayıldı. "Ayrıca, hiç kimse bana senin kadar hiddetli ve arzulu bakmayı başaramaz."

"Hımm." Gülümseyip başımı hafifçe iki yana salladım. "Hakikat, er ya da geç ortaya çıkar; anlıyorum."

Öfke böyle sözler söylediğinde, beni sevmediğine inanmak çok güçtü.

Elimdeki bıçağı doğrama tahtasına bırakıp, "Peki, hâlâ burada olmamı nasıl açıklayacaksın?" diye sordum. "Senin lanetin..."

İçkisinden bir yudum daha aldıktan sonra kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çekti. "Sakıncası yoksa bu gece bu meseleyi konuşmamayı tercih ederim." Alnıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Söz veriyorum, konuşacağız. Yakın zamanda. Sadece, bu akşam değil."

Yüzünü inceledim. Çenesi kenetlenmiş, bakışları keskinleşmişti. Hâline bakılırsa iblis, kâbus gibi geçen son birkaç saatimizin ardından rahat bir nefes almak istiyordu; o yüzden, daha sonra konuşsak iyi olacaktı.

"Pekâlâ." Zoraki gülümseyip dikkatimi tekrar yaptığım yemeğe verdim. Mutfak adasının diğer ucuna gitti ve bana çalışacak geniş bir alan bıraktı. "Vittoria'nın tuhaf yandaşı hakkında Blade'in söylediklerine ne diyorsun?"

"Marcella hakkında mı?"

"Evet." Rendelenmiş limon kabuklarını avucuma doldurup fasulye ezmesinin üzerine serptikten hemen sonra kokulu bitkileri de kâseye ekledim. Birkaç damla zeytinyağı ve iki yemek kaşığı ılık su koyup biraz tuz ve toz kırmızıbiber kattım. Öfke'nin aşçılarının kilerinde pul biber de bulunca, bolca serptim. Güzelce dağılana kadar tüm malzemeleri karıştırdım ve son olarak geri kalan kokulu bitkileri, pul biberi ve birkaç damla daha zeytinyağını ekledim. "Vesta yeni bir kimlik mi edindi yoksa gerçek adını yeniden kullanmaya mı başladı diye düşünmeden edemiyorum. Tabii Blade'in sözünü ettiği iblis-kurt yandaş *oysa eğer.*"

"Öyleyse, olay yerindeki kan örneği açıklanabilir."

"Vesta'nın niçin doğrudan Gölge Âlemi'ne kaçmadığını da açıklayabilir. Yarı iblis yarı kurtsa, muhtemelen o âleme diğer kurtlar gibi tek başına gidemiyordur. Değil mi?"

Öfke, "Sanırım öyle. Ben kral olduğum için oraya gidebiliyorum. Gerçi, alt kademe iblisler gidemiyor. Vesta yarı iblisse, bu durum oraya tek başına gitmesine kesinlikle engel teşkil eder," dedi. "Seni Gölge Âlemi'ne kaçırdığında kız kardeşinin yanında kim vardı?"

"Sadece Domenico vardı."

"Sürünün alfası." Öfke, üçgen biçimli kızarmış ekmekleri fırından çıkarıp tezgâhtaki servis tabağına aldı. Ne yapacağını söylememe gerek kalmadan baharatlı beyaz fasulye ezmesini ekmeklerden birine sürüp bana uzattıktan sonra bir tane de kendine hazırladı. Bir parça ısırıp bir an için gözlerini kapattı. "Leziz."

Ben de bir ısırık alınca memnuniyetle iç çektim. Deneme yanılma usulü yaptığım yiyecek tam istediğim gibi olmuştu. Kaymak kıvamında, çeşnili ve berbat bir akşamın ardından insanın tüm gücünü tazeleyecek gibiydi. Bu kadar sade ve tüm malzemelerin birbirini kucakladığı bir tat yaratmak çok hoşuma gitmişti.

Başka neler yapabileceğimi düşünürken bir ısırık daha aldım. "Ekmek bandırılacak bir sos olarak gayet güzel ama bunu ızgarada pişmiş tavuk eti, yağlı ve sirkeli yeşillikler ve belki biraz da közlenmiş kırmızıbiberle birleştirmek istiyorum. Ya da yenibahar olabilir. İşte o zaman gerçek bir yemek olur."

"Mmh."

Öfke içkisinden bir yudum alıp kızarmış ekmeğini bitirdi; bir yenisini hazırlarken aramızda uzayan sessizlik hiç rahatsız edici değildi. Her ısırıkta biraz daha sakinleşiyor, Gölge Âlemi'ne kaçırılmamla başlayıp vampirlerin gittiği ana dek taşıdığı gerginlikten biraz daha arınıyor gibiydi.

"Bence Vesta'nın ölmediğini düşünmekte haklısın," dedi. "Henüz tam anlamıyla çözemediğim konu ise Hırs'ın bunun farkında olup olmadığı. Sözde cinayete inandığı için büyülü kafatasını kendi kendine göndermiş olabileceğini düşünüyorum. Ya da büyük olasılıkla, suçu ikizinin üzerine atmak için çok güvendiği muhafızlarından birine delil yaratmasını emretti. Böylece büyülü kafatası konusunda yalan söylemesine gerek kalmayacaktı."

"Yani ya Vesta'yı bulmamız ya da kız kardeşime Vesta'nın ortadan kayboluşuna yardım edip etmediğini itiraf ettirmemiz gerekiyor."

"Eğer kız kardeşin Vesta'nın kaçmasına gerçekten yardım ettiyse, bunu bizzat bana söylemeli. Yalan söyleyip söylemediğini sezebilir, bunu da Hırs'a asıl delil olarak sunabilirim."

Böylece kan intikamı için kocamın verdiği hüküm geçerliliğini yitirecekti ve ikizimi diğer prenslerden koruyabilecektik. Kız kardeşimi itirafçı olmaya ikna etmek kolay olmayacaktı ama şansımı denemekten başka çarem de yoktu.

Atıştırmalıklarımızı bitirdikten sonra içkilerimizi yudumlayarak sessizce dikildik. Öfke, bardağında çevirdiği içkisine bakarken düşüncelere dalıp gitmiş gibiydi. "Eskiden yemek yapmazdın."

Bu sözlerine hazırlıksız yakalanmıştım. Şarabımdan aldığım yudumu az kalsın püskürtecektim. "Ne?"

Bakışlarını bardağındaki içkiden ayırıp bana çevirerek, "Lanetlenmeden önce yemek yapmak ilgini çekmiyordu," dedi. "Malzemeleri karıştırıp yepyeni bir şey ortaya çıkarırken rahat, huzurlu görünüyordun. Ölümlüler âlemindeki ailen pek çok büyük hata yaptı ama onları vahşice katletme isteğim, pişmiş sarımsağa evrenin en müthiş şeyiymiş gibi baktığını görünce bir nebze olsun azalıyor."

"Seni saymazsak tabii."

"Ona ne şüphe." Öfke, ben fark etmeden yanıma sokulmuştu. Bana doğru attığı her adımda kalbim daha hızlı çarpmaya başladı; dizginsiz bir arzuyla dudaklarıma bakıyordu. "Bakışlarım *sana* ne söylüyor, leydim?"

Müstehcen, vahşi bir açlık yüzünden okunuyordu. Az sonra *ana yemek* olarak beni tercih edeceğine hiç şüphem kalmamıştı. Kadehimi tezgâha bıraktım. Beni uzun uzun süzmeye devam ettiği sırada soluğum beklentiyle hızlandı; bedeni bedenime yaklaşınca verdiğim tepkiyi kaçırmayan kurnaz gözleri parladı.

"Hiç de benden nefret ediyormuş gibi bir hâlin yok, iblis."

"Nefret, sana bakarken hissedeceğim son şey olurdu."

Aşkını itiraf etmesini istedim. Bunu o da istiyor gibiydi. Sanki o paha biçilmez iki kelime dilinin ucuna kadar gelmişti ama söylemek yerine beni tezgâha dayayıp dudaklarını kuvvetle dudaklarıma yapıştırdı.

Bir eli açık saçlarıma dolandı, başımı yukarı kaldırdı ve dili dudaklarımın kenarlarını baştanbaşa kat etti; farkında olmadan dudaklarımı araladım, öpüşüyle beni delirtmesine izin verdim. Diğer kolunu belime dolayıp bedenimi kaslı vücuduna bastırdı. Dilinin her bir dokunuşuyla baştan ayağa ürperiyor, daha fazlasını arzulayarak bedenimi onunkine biraz daha bastırıyordum.

Öfke, sevgilisini nasıl baştan çıkaracağını *adı gibi bilen* bir âşığın kendinden emin tavırlarıyla beni öpücüklerine esir etti. Tutkusuyla, coşkusuyla hem nefesimi kesiyor hem nefesim oluyordu. Kalbimin nasıl hızla çarptığını, dizlerimin nasıl titrediğini ve bu hislerin bitme-

sini hiç istemediğimi fark ettiğine yemin edebilirdim çünkü vaat ettiği zevke tüm bedenimle katılmamı, beni bulutlara çıkarmak için yapacağı her şeye teslim olmamı emredercesine beni daha da tutkuyla öptü.

"Seni burada, tezgâhın üzerinde tadacağım, leydim."

Öfke korsajımın yakasını takip eden sıcak, ıslak öpücüklerinin ardından kumaşı aşağı çekip göğüslerimi açığa çıkardı. Birini avucuna diğerini ağzına alıp arzularımı iyice harladı. Göğsümü emip okşarken karnıma yayılan sıcaklık biraz daha aşağı inmeye başladı.

Tadına varma arzusuyla çenesini tutup başını kaldırdım, dudaklarını benimkilere mühürledim. Kurnaz prens bedenini benimkine kuvvetle bastırdı ve dudaklarımdan dökülen iniltiyi ipek gibi kaygan dilini ağzıma kaydırarak boğdu. Eteğimi tutup yavaşça sıyırmaya başladı.

"Akıl almaz bir güzelliğin var, Emilia"

Öfke hafifçe geri çekildi, dudaklarımız değdi değecek hâlde, nefesimiz birbirine karışırken bir an durdu ve sonra tekrar öpüştük. Bu defa, dudaklarımdan ruhuma ulaşmaya çalışır gibi, hararetle öpüyordu. Onu deli gibi istiyordum. Nihayet parmakları bacaklarımın arasında nabız gibi seğiren noktaya ulaştı; çektiğim zevkli eziyete son vermek üzereydi ki kapı çalındı. Öfke elini çekti, alnını alnıma dayayıp küfretti.

"Şatodaki herkesi gebertip paramparça edeceğim. Birisi bir kez daha bizi rahatsız edecek olursa bu kahrolası âlemi tümden yok edeceğim. Hiçliğin krallığında hüküm sürmek senin için sorun olmaz umarım."

Öfke'nin pantolonundaki şişkinliğe şöyle bir bakıp, "Belki vazgeçip gider," dedim. Ulu Tanrıça, şunu *derhâl* içimde hissetmek istiyordum.

Sırıttı ve çenemi hafifçe kaldırıp başparmağıyla alt dudağımı araladı. "Belki de." Beni bir kez daha, uzun uzun, tadını çıkara çıkara öptü. Kapı tekrar sertçe çalınınca birbirimizden ayrıldık. Öfke bir adım geri çekilip bakışlarını tavana dikince şatodaki herkesi katledeceğine dair sözlerinin aslında şaka olmadığını düşündüm. "Gelen her kimse, def edeceğim."

İblis bir adımda mutfağın diğer ucuna varıp kapıyı hafifçe araladı. Şehvet aniden içeri dalıp üstümün başımın dağınıklığına ve Öfke'nin pantolonundaki kabarıklığa bakıp sırıttı. "Ciddi misiniz? Mutfak ha?" Erkek kardeşinin sırtına bir şaplak indirdi. "Sonunda kendini benim Günah Hanedanı'mda bulacaksın, seni şehvet düşkünü kerata."

Öfke, huzursuzluğunu belli ederek homurdanınca çok hoşuma gitti. "Davet edilmeden neden buraya geldin ve söyle bakalım, seni bıçaklamamam için geçerli bir sebebin var mı?" diye çıkıştı.

"Kan beynine değil aletine gitmiş." Şehvet, mutfak adasındaki büyük kâseden aldığı armudu önce havaya fırlatıp yakaladı sonra da ceketine sürtüp temizledi. Sert meyveyi şöyle bir inceledi. "Şafak vaktinde müsabaka çukuruna gelmemizi *sen* istedin. Herkes toplandı ve ilk dövüş başlamak üzere. Seni bekliyorlar."

Bir Öfke'ye bir de Şehvet'e bakıp, "Müsabaka çukuru mu?" diye sordum. "Boks ringi mi?"

"Emsalsiz ve efsanevi! Yedi Çember'in en iyi dövüş alanıdır. Bu piç gelip dövüşleri izlememize nadiren izin verir." Şehvet armuttan bir ısırık aldı, meraklı bakışlarımla buluşan gözlerinden hınzır bir parıltı geçti. "Kocan, maiyeti günahlarının tadına varsın diye böyle bir imkân sunuyor. Ayrıca ölümlü ruhlar da günahlarının kefaretini ödeyebilmek için bir fırsat yakalamış oluyor. İşin o kısmı epey sıkıcı tabii."

"Çok geçmeden müsabakalar başlayacak, öyle mi?"

Şehvet başıyla onayladı. "Şafak vaktinden gün batımına dek."

Yaşadığımız gecenin ardından o kadar uzun süreliğine herhangi bir yerde bulunmanın düşüncesi bile ağır geldi. Öfke bunu hemen fark etti. Hızla yanıma gelip dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. "En kısa zamanda dönmeye çalışacağım. Sen biraz dinlen."

Şehvet pis pis gülüp armudunu bitirdi. "Şu hâline bakılırsa, buna gerçekten ihtiyacın olacak."

Öfke ve Şehvet gittikten sonra bile uykuya dalmayı başaramayınca biraz araştırma yapmaya karar verdim. Kız kardeşimle tekrar görüşene dek, Vesta'nın ortadan kayboluşuyla ilgili yapabileceğim pek bir şey yoktu; ben de yapılacaklar listemdeki en önemli ikinci maddeye odaklandım: Lanetimi kırmak.

Annemin ilgileneceği daha önemli işleri olduğuna dair Domenico'nun iğneleyici sözleri sayesinde, orada olmayacağından emin olsam da Celestia'nın kulesine gittim. Lanetlerle ilgili yazılı kaynakları muhafaza eden biri varsa bu ancak Lanetlerin ve Zehirlerin Başhemşiresi olabilirdi.

Kalbimi feda etmeden lanetimi kırmanın bir yolu *olmalıydı*. Vittoria'nın kalbimi söküp almasından başka çarem olmadığına inanmak istemiyordum. Lanetimi bizzat kırabilirsem en azından başımdaki belalardan biri eksilmiş olacaktı. Elimde, birilerinin kocamla beni ayırma girişimlerini önleyecek bir koz olacaktı.

"Celestia? İçeride misin?" Ahşap kapıyı hafifçe çalıp birkaç saniye bekledikten sonra kulpu kavradım. Kolayca çevrildi ve kapı ardına kadar açılınca loş odada kimsenin olmadığını gördüm. Kulenin yüksek tavanına yakın pencerelerden süzülen ay ışığı, gökyüzündeki kara bulutların ve buz gibi fırtınanın gazabından soluktu.

İçeri girip yakacak birkaç mum ve fener buldum. Bunları şifalı bitki demetlerinin ve kurutulmuş bitkilerle dolu sepetlerin yığıldığı masaya koyup yuvarlak odaya şöyle bir göz attım.

Son ziyaretimde nasıl görünüyorsa, öyleydi. Şömine rafında, yüzeyine esrarlı semboller kazınmış bir kafatası, içindeki malzemeler kenarlarına taşmış çeşitli cam kavanozlar, heykelcikler, şifalı bitkiler, baharatlar, kurutulmuş taçyaprakları, rengârenk sıvılar, ne idüğü belirsiz iksir kapları ve dumanı tüten cam tüpler duruyordu. Üst üste dizilmiş kara büyü ve gündelik büyü kitapları... Peşine düştüğüm şeyler *tam olarak* bunlardı. Birkaçını seçip kucağıma yığdıktan sonra ahşap taburelerden birini çekip oturdum.

Annem, ona böyle hitap etmek hâlâ tuhaf gelse de Celestia, çeşit çeşit panzehir hakkında özenli notlar tutmuştu. Mükemmel iksiri oluşturmak için gereken bitkilerin çizimleri ve miktarları bulunan bir kara büyü kitabının sayfalarını çevirdim. Aşk, keder, mide fesadı ve baş ağrısının yanı sıra düşmana siğil, frengi ya da et yiyen bakteri bulaştıracak lanetler için kullanılması gereken zehirlerin ve iksirlerin tarifleri yazıyordu.

Sayfalardan birindeki tarifi okumak için durdum: Unutma büyüsü.

UNUTMA BÜYÜSÜ

* Balmumundan mum, üç adet

* Ahşap kâse, kanlı Orman'dan kesilmiş körpe bir ağaçtan yapılmış olmalı

* Yeni Ay gökteyken ırmaktan alınmış su, bir bardak

* Mezar toprağı, bir avuç

* Siyah ay taşı, bir adet

* Alıç çiçeği, bir tutam kurutulmuş oğul otu, bir çay kaşığı

* Biberiye, bir dal

* Unutmak istediğiniz kişinin giysisi

Yarım bardak ırmak suyuna oğul otu, biberiye ve alıç çiçeklerini ekleyip kısık ateşte yavaş yavaş kaynattıktan sonra demlenmeye bırakın. Kalan ırmak suyunu ahşap kâseye boşaltıp mumları yakın ve siyah ay taşını kuzeye bakacak şekilde kâseye yerleştirin. Taşın üzerine mezar toprağını serpin. Unutmak istediğiniz kişinin giysisiyle taşı temizlerken şu sözleri tekrarlayın:

Anıları gömsün Toprak
Bu devranı kül etsin Ateş
Azad etsin Su, sevdanın esaretinden
Bu iksiri içiyorum ve emrediyorum sana,
Sonsuza dek çık kalbimden!

Demlediğiniz çayı tek seferde içtikten sonra bir sonraki dolunay vaktine dek ay taşını yastığınızın altında muhafaza ederek uyuyun.

Yüce Tanrıça! Bir an, Nonna'nın bize bu büyüyü yaptığını sandım ama biz sadece muskalarımızı kutsamak için mezar toprağı topluyorduk. Hiçbir zaman ay taşı temizleyip yastığımızın altına koyarak uyumamıştık. Arkadaşım Claudia, hoşlandığı oğlan onu reddettikten sonra böyle bir şey yaptığını itiraf ettiğinde, onunla alay ettiğimizi hatırladım.

Basit büyülerden biriydi bu. Sayfaları çevirdikçe daha tesirli büyülerin tariflerini görmeye başladım. Celestia'nın her türlü illete ya da uğursuzluğa çare olacak bir tarifi vardı.

Bir araya getirdiği bunca şeyi görünce gerçekten hayrete düştüm. Vittoria'nın da benim de ölümlü yaşantılarımızda annemizin mirasını bir şekilde yansıttığımızı fark edince irkildim; kız kardeşim parfüm ve kokteyl yapmayı severdi, bense mutfakta yeni tarifler denemeyi seviyordum. İçime huzursuzluk salan bu aydınlanmayı bir kenara bırakıp başka bir büyü kitabını açtım ve benzer tariflerle dolu sayfalarını çevirdim.

Büyüleri esir eden lanetlere dair hiçbir şey yoktu. Başımdaki belaya çare olacak hiçbir iksir tarifi bulamadım. Bulabileceğimden emin olmasam da bulmayı ümit ettiğim bir şeydi.

Bu türden bir laneti kırmak bu kadar kolaysa tesirinin bu denli güçlü olması mümkün değildi. Üstelik Öfke, üzerimde büyümü esir eden bir lanet olduğunu biliyordu ve hâlihazırda bu laneti kırmak için iksir yapmayı denememişse Celestia'ya bunu yapmasını emretmiş olması kuvvetle muhtemeldi. Vittoria annemizin türlü heveslere kapıldığını söylemiş olsa da bir kez olsun bizi korumaya çalışmayıp cadıların kızlarını öldürmesine göz yumacağına inanmıyordum. Bir başka kara büyü kitabını karıştırırken gözüme tuhaf bir tentür tarifi ilişti. Korkunç bir ismi vardı: Kanayan Kalp.

Başhemşirenin sayfanın kenarına çizdiği, eflatun rengi bir sıvıyla dolu minik şişenin üzerinde parmağımı gezdirirken bu tentürü bir yerden hatırladığımı fark ettim ve nabzım hızlandı. Öfke'nin masasında buna benzer bir sıvıyla dolu bir karaf vardı. Kişisel kütüphanesine gizlice girdiğim ilk sefer tadına bile bakmıştım.

Elbette bu, aynı sıvı olmazdı ama yine de soluğum tekledi. Bunca zaman benden bile bile saklamaya çalıştığı bir sırrı keşfettiğimi hissediyordum ama içtiği sıvının bu tentür olup olmadığını ve niçin içtiğini öğrenmek *zorundaydım.* Hemen tarifi okudum; unutma büyüsünün aksine bu tarifte sadece basit bir malzeme listesi ve tentürün kullanım amacı yazıyordu. Yüksek sesle okudum.

Aşkın olumsuz etkilerinin ya da çok güçlü diğer duyguların kök salmasını önlemek içindir.

El yazısıyla yazılmış, tentürün ne işe yaradığını açıkça belirten cümleyi bir kez daha okudum. Yanılmış olmalıydım.

Kanayan kalp bitkisi ölümlüler için zehirliydi ama Öfke ölümlü değildi. Malzeme listesini baştan sona okuyunca midem düğümlendi. Kanayan kalp çiçeğinin taçyaprakları. Vanilya tohumu. Bir damla lavanta yağı. Konyak. Mor kâğıt çiçeğiyle birlikte kurutulup dolunay ışığında damıtılmış portakal kabukları. Tadına baktığım eflatun likörden bu malzemelerin neredeyse tamamının tadını almıştım. Öfke'nin birkaç saat önce içtiği içkiydi bu. Tüm gece güçlü duygulara esirdi.

"Yüce Tanrıça!"

Lanetin tesiri *işte böyle* hafifliyordu. Öfke, tekrar âşık olmamak ve dengeleri korumak için büyülü bir iksirle duygularına ket vuruyordu.

Onu hem çok iyi anlamış hem de dehşete düşmüştüm. O içkiyi içtiğini gördüğüm ilk seferi hatırladım; Yeniay Sığlığı'nda suya girdikten sonra başhemşirenin yanına gidip nihayet odamıza döndüğümüz geceydi.

Odada volta atıyor, duygularını haddinden fazla yansıtıyordu. Bu hâlini, beni daha fazla endişelendirmeyi bırakıp bir köşeye oturmasını söylediğimde fark etmiştim. O sırada bu tentürden bir kadeh içip bana da uzatmıştı ama ben reddetmiştim. Kısa süre sonra da o buz gibi görev odaklı hâline dönmüştü.

Bu gece derinden etkilenmiş, öfkelenmiş ve hakikat büyümü kullanarak vampirin asıl amacını ortaya çıkardığımda çileden çıkmasına ramak kalmıştı. İçkisini içer içmez de sakinleşmişti. Yaptığım yemeğin lezzetinden gevşediğini sanıp yanılmıştım ama artık alkolün ya da atıştırmalıkların etkisiyle değil, tentürle sakinleştiğini biliyordum. En azından kısmen.

Kendi kendime, "Ne yaptın sen?" diye fısıldadım.

Malzeme listesine dalgın dalgın bakarken oturduğum yere yığıldım. Öfke duygularına ket vurmanın bir yolunu bulmasaydı, beni bir kez daha ondan koparıp alacaklardı. Mantıken bunu ikimizin iyiliği için yaptığını anlıyordum ama yine de kocamın bana duyduğu aşka kendini teslim edemeyeceğini fark etmek kalbimi sızlattı. Öyle ki büyülü tentürlerle kalbine zincir vurmuştu.

"Leydi Emilia?" Fauna birden içeri girdi; kan kırmızısı geceliği bana yerinden sökülmüş kalpleri hatırlattı, sonra hâlimi fark edip birden durdu. "Neyiniz var?"

Tentür tarifini bir kez daha gözden geçirirken hüznümün yerini hiddetimin almasına direnmedim. Öfke'ye kızgın değildim; içinde bulunduğumuz şartlara mecbur edilişimize kızgındım. Nefretine can simidi gibi tutunup aşkımızın alevini söndüren insanlara kızgındım. Yumruklarımı sıkarken Fauna'ya baktım.

"Üzerimizdeki laneti tarihe gömmek istiyorum. Büyümü esir eden kafesi paramparça etmek istiyorum. Kralım tüm kalbiyle benim olsun istiyorum."

Arkadaşımın dudaklarına hem sevimli hem de öfkeli bir tebessüm yayıldı. "Çalışmalara başlayalım öyleyse."

ON YEDİ

"Her seferinde tek bir lanete odaklanarak başlayalım." Bir tabure çekip yanıma oturan Fauna'ya birkaç büyü kitabını uzattım. Neler öğrendiğimi kısaca anlatınca yüzüne ciddi ve azimli bir ifade yerleşti. "Büyümü esir eden kafes, tam olarak lanet sayılmaz ama bu konuyu da mutlaka araştırmalıyız. Kafesi kırmanın yollarını tarif eden notlar bulmaya çalışalım. Esaret altındaki varlığın azat olması için kalbimin yerinden sökülmesi dışında bir çözüm yolu olup olmadığına bakalım. Varsa, doğurabileceği kötü sonuçları öğrenelim."

Hacimli bir kara büyü kitabının sayfalarını çevirmeye başlayan Fauna, "Pekâlâ," dedi. "Majestelerinin lanetini kaçıncı sıraya koyalım?"

"Liste başında olmalı. Öfke'nin lanetine dair ne biliyoruz?"

"Sursea, kendi kanını akıtarak bir tanrıçaya adak adadıktan sonra majestelerini lanetledi."

Bu durum dikkatimi çekti. "Hangi tanrıça olduğunu biliyor musun?"

Arkadaşım başını iki yana salladı. "Majesteleri lanetlendiği günden beri bunu öğrenmeye çalıştı fakat Sursea'nin laneti savurduğu ve kendi kanını akıttığı anlar dışında bir şey hatırlamayı başaramadı."

Kara büyü yapmak için kurban vermek gerekirdi. Kan. Kemik. Nonna Maria'nın uzak durmamızı tembihlediği her şey. Yine de bu

hikâyede yerine oturmayan parçalar vardı. "Bir tanrıça niçin kan adağı istesin ki?"

Şaşkına dönen Fauna gözlerini kırpıştırdı. "Çünkü cadılar hep böyle yapar."

Bugüne dek yaşadıklarımdan aldığım bir ders varsa o da cadılara güvenilmeyeceğiydi.

Zihnimdeki tilkilerin kuyrukları birbirine dolanırken, "Bir varsayımı doğrulamak için deney yapmaya var mısın?" diye sordum.

Gözleri heyecanla parladı. "Kan akıtmak gerekecek mi?" Evet dercesine başımı salladığımda Fauna sırıtarak eteğinin altına sakladığı incecik hançeri çıkardı. Bazen onun en büyük günahının öfke olduğunu ve kan dökmenin ruhuna iyi geldiğini unutuyordum. "Hangi tanrıçaya adak adayacağım?"

"Gazap Tanrıçası'na."

Tanrıça yardımseverliğini kutsasın, Fauna hiç tereddüt etmeden parmağının ucunu hançeriyle delip birkaç damla kanını mumun alevine damlattı; adak kanı, dans eden alevden dumanlar çıkardı. "Gazap Tanrıçası'nı çağırıyorum."

İkimiz de gergin bir sessizlik içinde otururken, büyümün harekete geçişini hissetmeyi, büyülü bir elin beni tutup yardım çağırana çekmesini bekledim. Fauna kaşlarını çatıp bana baktı. "Bir şey oldu mu?"

Gözlerimi kapatıp *bir şey* yaratmaya çalıştım. "Olmadı."

Kanından bir damlayı daha ateşe damlatıp duasını tekrarladı. Gözlerimi kapatıp bir dakika daha bütün gücümle odaklandım. Sonra bir dakika daha. Ona koşmak, dileğini gerçekleştirmek için hiçbir dürtü duymadım. Her zamankinden zerre kadar farklı hissetmedim. Böyle olacağını biliyordum.

Kan akıtan herhangi bir varlığın annemi, Kocakarı'yı çağırıp yanına gelmesini emrettiğini hayal ettim. Bir kahkaha patlatsam yeriydi. İblis çağırmak için kan akıtılırdı ama o ayinlerde kanın yanı sıra pek çok başka malzeme kullanılırdı. Bu malzemelerin çoğu da iblis prenslerin karakterine özeldi ve belirli bir büyü fısıldamak gerekirdi.

"Belki de gücünü tamamen kazanmadığın içindir." Fauna'nın sesinde tereddüt vardı. "Ya da daha çok kan akıtmak gerekiyordur."

Başımı iki yana salladım. "Sen daha çok kan akıtmaya başlamadan önce kız kardeşimi çağırmayı deneyelim. Tanrıçalığını tamamen kazandığından eğer kan adağının büyüsü bir tanrıçayı çağırmaya gerçekten yetiyorsa, ikizim çağrıya yanıt verebilir."

Fauna dehşetle kaşlarını kaldırdı. "Majesteleri duyacak olursa..."

"Tüm sorumluluk benim." Tereddüt ettiğini görünce "Dene lütfen," dedim.

"Umarım ikimiz de pişman olmayız." Derin bir nefes alıp hançeri başka bir parmağının ucuna batırdı. "Ölüm Tanrıçası'nı çağırıyorum."

Loş odaya yayılan gerginlik yüzünden hava sıcaklığı biraz daha düşmüş gibiydi. Mumların ve fenerlerin alevlerinden doğan gölgeler sanki daha tehditkâr bir hâl almıştı. Ölüm etrafımızda kol geziyor olabilirdi ama bu sadece benim hayal gücümün ürünü de olabilirdi. İkimiz de soluğumuzu tutup bir şey olmasını bekledik. Gergin bekleyişimiz birkaç dakika sürdü. Vittoria gelmedi. Şükürler olsun ki Öfke de gelmedi; tanrıça çağırma ayinimizi bölebilirdi.

Tuttuğum nefesi bıraktım. "Kendi kanımı akıtacağım."

Hançerimle parmağımın ucunu deldim. Kanımı mum alevine damlatmak yerine kalkıp şömine rafının önüne dikildim ve elimi kafatasının üzerine tuttum. "Ölüm Tanrıçası'nı çağırıyorum."

Bir yanım dışarıda rüzgârın şiddetlendiğine, doğanın bu büyülü çağrıya kulak kabarttığına inansa da hiçbir şeyin değişmediğini içten içe biliyordum. Yarı tanrıça kanım bile, gerçek bir tanrıçayı çağırmaya yetmezdi. Bu da, cadıların bu gerçeği bilerek düşmanlarını yanılttığı ya da bizzat yanıldıkları anlamına geliyordu.

"Gölge Âlemi'ne gitmem gerek." Taburenin ucunda ürkek bir kuş gibi oturan Fauna'nın yanına döndüm. "Kız kardeşime, kan akıtarak yapılan büyülerle ilgili ne bildiğini soracağım."

Sonra da üzerine bir hakikat büyüsü savurmanın bir yolunu bulup başka ne gibi sırlar sakladığını açığa çıkarabilirdim. En önemlisi de Yedi Çember'deki ordu komutanlarından birinin nereye kaybolduğunu bilip bilmediğini öğrenebilirdim.

Kara büyü kitaplarında yaptığım araştırma düşündüğümden daha uzun sürdü ve hatta Fauna beni müsabaka çukuruna gidip dövüşlerden birini izlemek için mola vermeye bile ikna etti ama en sonunda kurt adam çağırmaya yarayan bir büyüye rastladık.

Gerekli malzemeleri bir araya getirdikten sonra Fauna, ayin düzeni alıp çağırma büyüsünü fısıldayışımı sessizce izledi.

Tuzdan çemberin kuzeyine, güneyine, doğusuna ve batısına kurtboğan otu serpiştirip büyülü sözleri fısıldadım. Öfke'yi yanlışlıkla çağırdığım ayinin aksine, bu defa çağrıma derhâl yanıt aldım.

Domenico çemberin ortasında öyle sarsıcı bir büyü kuvvetiyle belirdi ki az kalsın sırt üstü düşecektim. Kendi etrafında hızla dönüp öfkeli bakışlarını odada gezdirdi. Önce tuz çemberine sonra da eliyle köpek çağırır gibi alaycı bir jest yapan iblis arkadaşıma bakıp nihayet bana döndü. Aniden pençelerini çıkardı.

"Bu yaptığına pişman olacaksın, Gölge Cadısı."

"Bunu duyduğum her seferinde bana bir altın sikke verilseydi Hırs'ın korkudan etekleri tutuşurdu."

"*Benden* korkması için yeterince sebebi var."

Kurt adamı baştan ayağa, dün gece beni süzdüğü gibi süzdüm. Onu en son birkaç saat önce gördüğüme inanmak zordu. Gömleğini çıkarmış, pantolonunun düğmelerini yarım yamalak iliklemişti. Biçimli karın kaslarının ortasından pantolonunun içine doğru ince bir sıra tüy uzanıyordu. Yanık teni, pençe yarasına benzer birkaç yara izi dışında kusursuzdu. Koyu renk saçları ya uykudan ya da yatakta yapılan başka bir eylemden dolayı darmadağınıktı. Zevkli bir anını mahvetmiş olabileceğimi düşününce inanılmaz bir keyif aldım.

"Vittoria'yla konuşmak istiyorum."

Domenico, muhtemelen itiraz etmek üzere ağzını açtıysa da hemen kapattı. Kabul etmek istemiyordu ama reddetmesi de mümkün değildi. Belli ki Vittoria peşinden koşmamı istemişti.

"Öyle olsun." Fauna'ya ters ters baktı. "Yalnız geleceksin."

Böylesi işime gelirdi. Ruhum Gölge Âlemi'ne geçtiğinde bedenime göz kulak olması konusunda Fauna'yla önceden anlaşmıştık. Bu talebini değerlendirmişim gibi omuz silktim. "Pekâlâ. Hazır mısın?"

"Başka şansım mı var?" diye homurdandıktan sonra pençesiyle yaklaşmamı işaret etti. Domenico'ya doğru tereddütle bir adım attıktan sonra durdum ve onu tekrar süzdüm. Bana müstehcen bir bakış attı. "Bedenlerimizi birleştirmemiz lazım." Yüzümdeki dehşeti görünce "Pençelerim iş görür. Karşımda dikil," diye hırladı.

Kurt adamın ölümcül uzuvlarını bedenimden mümkün mertebe uzak tutmam gerektiğini söyleyen iç sesime rağmen söylediğini yaptım.

Domenico beni tutup kendi etrafımda çevirerek sırtımı göğsüne yasladı. Kollarını koltukaltlarımdan geçirip pençelerini omuzlarıma batırdı. Acıdan dişlerimi sıktım ama kurda belli etmemeye çalıştım.

"Leydim. Durun." Fauna bize doğru bir adım attı; kurt adamın pençeleri biraz daha derine batarken arkadaşımın yüzünde saf bir endişe vardı. Daha önce Gölge Âlemi'ne zorla götürülmüş, hiçbir zaman bizzat gitmeye çalışmamıştım; o yüzden ödeyeceğim bedelin ne olabileceğine dair bir fikrim yoktu.

Evet, ters giden bir şeyler vardı.

Pençeleri neredeyse kemiklerime dayanacak kadar derine batarken dişlerimi kırarcasına sıktım. "Gölge Âlemi'ne girmek için bedenlerimizin birleşmesine ne gerek var ki?"

Domenico ağzını kulağıma dayayıp, "Gölge Âlemi'ne gittiğimizi kim söyledi?" dedi.

Bir anda ışıltılı bir geçit belirdi. Ben Fauna'ya dönüp bakmayı başaramadan Domenico beni kucakladığı gibi geçide atladı. Büyünün kudretiyle ruhum bedenimden ayrıldı; sanki bir fırtınanın içine dalmıştık ve bedenimle aramdaki tek bağ, kurdun pençeleriydi. Göz açıp kapayıncaya dek geçitten çıktık ve adım gibi bildiğim bir odaya vardık. Geçitten geçmenin sersemletici etkisi hemen yok oldu.

Beni bırakıp birkaç adım uzaklaşan Domenico etrafa göz atışımı seyretti. Kefeki taşından duvarlar ve zemin. Bir köşede içinde ten-

cereler, iki tane kesme tahtası, bıçaklar ve kâseler olduğunu bildiğim ufak bir dolap. Manastırdaydım. Antonio'yla birlikte son kez *bruschetta* yaptığımız odada. Dünyam altüst olmadan hemen önce. Eski dostumu ve ne kadar vahşice katledildiğini düşününce içimin kıyısına dev bir hüzün dalgası vurdu.

"Kan ve kemikler aşkına!" Avucumu omzuma bastırıp kurt adama ters ters baktım. "Neden buraya geldik?"

"Kız kardeşinle konuşmak istemiştin. İkizin burada."

"Cehennem prenslerinin neredeyse hepsi peşindeyken onu elleriyle koymuş gibi bulabilecekleri bu yere geldi, öyle mi?"

"Birincisi, iblisler şu anda Yedi Çember'den ayrılamaz. İkincisi, kız kardeşini bulmak için bakabilecekleri son yer ölümlü dünyadaki eviniz olur; baksana, sen bile şaşırdın."

Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Vittoria eve dönmüştü. Ölümlü dünyaya. Bir yanım kurt adamı atlatıp koşarak kaçmak istiyordu. Ama yerimden kımıldamadım.

Evimize koşup Nonna'nın *ricotta* tatlısı pişirmesini ve saçlarımı okşayıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesini çok istedim. Son birkaç ayın bir kâbustan ibaret olduğunu, hasta düşüp ateşler içinde yattığım sırada, bize durmadan anlattığı hurafeler yüzünden korkunç rüyalar gördüğümü söylemesini...

Hatta belki de şarabı fazla kaçırdığımı duymak istedim. Tüm bunların birer yanılsamadan ibaret olabileceğini... Belki de *hâlâ trattoria*mızdaydım ve Nonna'nın denizi şeytanın çalkaladığına dair uyarıları gerçekti. Belki her şey kurguydu; her şey, okuduğum romanların tesiriyle gücüne güç katmış hayallerimin ürünüydü. Ya da belki Claudia'yla bayılana kadar sarhoş olmuş ve şeytanın lanetlendiğine dair bu akıl almaz masalı uydurmuştuk.

Gerginlikten kahkaha atacak gibiydim. Tuhaf bir şekilde, bir masalın parçası olmak mantıklı gelmişti. Hele de içinde bulunduğum gerçeklikle yüzleşince.

Şimdi eve gidebilirdim. Yapmasını istesem Nonna'nın beni seve seve lanetleyeceğini adım gibi biliyordum. Her şeyi inkâr ettiğim bu hayale ayak uydurmaya can atar, yine Cehennem'in yedi prensinden

nefret edip korkmam için elinden geleni ardına koymazdı. Hatıralarımı çalardı ve ben de sıradan, ölümlü bir hayat yaşar, vadem dolduğunda ihtiyar kocamla ve torunlarımla vedalaşıp bu dünyadan göçüp giderdim.

Arada bir, sadece okuduğum aşk romanlarındaki karakterlerden biri olabileceğini düşünerek gözleri altın rengi hareli, yakışıklı bir şeytanın hayalini kurardım belki. Kalp ağrımı ve ihaneti unutmak ne kadar cazip gelse de Öfke'yi bir kez daha kaybetmeyi göze alamazdım.

"Bizi buraya getirmeyi nasıl başardın? Kapılardan geçmedik." Domenico yüzüme dik dik bakmaktan başka bir şey yapmayınca yanıtı kendim bulmak zorunda kaldım. Biraz düşününce neler olduğunu anladım. "Cadılar kapıları sadece dışarıdan kilitleyen bir büyü yaptı, yani bu durum, senin başka yöntemlerle birini bu âleme getirmene engel olmaz," dedim.

Haset de Kibir Hanedanı'na gitmeden önce bizi bu âleme *transvenio* büyüsüyle getirememişti çünkü hatırladığım kadarıyla iblisler bunu sadece dolunaydan önceki ve sonraki günlerde yapabiliyordu.

Domenico, "Biçim değiştiricilerin cadılarla işi olmaz," dedi. "Onlar iblislerden de beterdir. Ayrıca biz başka âlemlere gitmek için diğerleri gibi kapılardan geçmek zorunda değiliz."

Ama bir tanrıça, hatta Cehennem tanrıçası bile olsa, kurtlarla diğer varlıklar arasındaki bu husumetten muaftı. Kurtların daha yüce varlıklara taptığını biliyordum; belki de büyünün kudretine saygı duyuyorlardı. Ya da Domenico'nun hislerine karşılık veriyormuş gibi görünmeyen kız kardeşime, kendince değer verme biçimiydi bu. Kurt adamın hisleri, ikizimin umurunda bile değildi; acaba Vittoria kendinden başkasını bir kez olsun önemsedi mi, böyle şeyler hissetmeye kadir mi ve bu kurdu sadece kullanıyor mu diye düşünmeden edemedim.

"Cehennem prensleri büyülü geçitleri kullanabiliyor mu?" diye sordum.

"Hayır. Benim... Bir kurt, hiçbir iblisin büyülü geçitleri kullanmaması için nöbet tutuyor."

Tavırlarını inceledim. *Bir kurt* yerine başka bir şey söyleyecekken kendini dizginlediği belli oluyordu. Bu da aklıma, Blade'in söz ettiği şu esrarengiz Marcella'yı getirdi.

"Kısa süre önce bir vampirin ağzından bir söylenti duydum." Ölümlü Emilia bu cümleyi kurduğunu hayal dahi edemezdi. "Vittoria'nın yanında yarı iblis yarı kurt bir yandaş getirdiğinden söz etti."

Domenico küçümseyerek güldü. "Vampirler yalancıdır. O sivri dişlerinin arasından çıkan tek bir söze bile güven olmaz. Hiçbir erkek kurt bir iblisi yatağına alacak kadar haysiyetsiz olamaz. En azından, sürünün saygın üyelerinden biri olarak kalmak istiyorsa."

"Diyelim ki böyle bir şey yaşandı. İblis kanı taşıyan bir kurt, Gölge Âlemi'ne seyahat edebilir miydi?"

Domenico hırsla sıktığı dişlerinin arasından, "Söyledim ya, vampirler yalancıdır," diye hırladı.

Öfke, Blade'in yalan söylediğinden söz etmemişti. Öyle olsaydı, Vesta'nın ölmediğine dair varsayımımız doğrulanacağından, bundan mutlaka bahsederdi. Domenico bir şeyler saklıyordu ve onu konuşturmak için ne yaparsam yapayım işe yaramayacaktı. Hiçbir kurdun bir iblisi yatağına almayacağından bahsederken "erkek" olduğunu özellikle belirtmesi de gözümden kaçmamıştı. Bir hakikat büyüsü savurabilirdim ama evime dönebilmek için kurt adamla iyi geçinmek zorundaydım. "Vittoria nerede?"

Domenico kapıya yöneldi. "Şimdi seni yanına götürüyorum."

Sessiz manastırın koridorlarında yürürken konuşmadık. İki yanımıza dizilmiş mumyaların bizden yana dönük ıssız, cansız bakışları arasında ilerledik.

Başımızın üzerindeki çatı kalaslarının arasında bir kuş kanat çırptı; her şey buraya son kez geldiğim günkü hâline o kadar benziyordu ki içimde büyüyen huzursuzluğu bastırabilmek için yutkundum. Kutsal kardeşlik üyelerinin nerede olduğunu merak ettim; yani, pusuda beklemiyorlarsa tabii. Üstelik pusuda beklediğinden endişeleneceğim tek düşman onlar değildi.

Umbra iblisleri gölgelere sinip hangi Cehennem prensine casusluk ediyorlarsa ona rapor vermek üzere her hareketimi gözlüyormuş gibi

doğaüstü yaratıkların varlığını yine hissettim. Sadece bu defa, kime hesap veriyorlarsa onu karşıma getirsinler istedim.

Hayalet tabiatlı iblisler gerçekten manastırdaysa o hâlde Haset'in nerede olduğumu öğrenmesi ve müsabaka çukurundaki dövüşü izlemeyi bırakıp sık sık yaptığı gibi yanımda bitmesi kuvvetle muhtemeldi. Bu defa işime burnunu soktuğu için ona kızmayacaktım ki bu da hayatımdaki pek çok şeyin kökten değiştiğini gösteriyordu. Aslında hiçbir şey fark etmeyecekti çünkü tüm geçitler ve kapılar dışarıdan kilitlenmişti; prensler istese de Yedi Çember'den çıkamazdı.

"Sen..."

"Sessiz ol. Kutsal kardeşliği başımıza sarmaya gerek yok." Domenico arka kapıyı itince menteşeler gürültüyle gıcırdadı; başını uzatıp kimse var mı diye etrafa kulak kabarttı. Yedi Çember'den ayrıldığımızda öğleden sonraydı ama burada gece olmuştu.

Ilık geceye adım attığımızda portakal ve plumeria çiçeklerinin tanıdık kokusunu içime çektim. Gökte yıldızlar bir sırra vakıfmış ve bunu tüm dünyanın öğrenmesini heyecanla bekliyormuş gibi göz kırpıyordu. Nihayet evime dönmüş gibi değil de havanın sıcaklığından boğuluyormuş gibi hissediyordum. Karlı, buzlu yeraltı âlemini ve ona hükmeden iblisi delice özledim.

Manastırın ıssız bahçesini aşınca ucu *Sea&Vine*'a açılan sokağa baktım. Karanlık olmasına rağmen sokakta insanlar yürüyordu. *Trattoria*mız henüz kapılarını kapatmamış, akşam yemeğine gelen son misafirlere servis yapılıyor olurdu. *Nonna* ve annem mutfakta yemek hazırlarken şarkılar mırıldanırdı. Nino amcamla babam restoranda kadehlere *limoncello* doldurup kahkahalar atarak misafirlerle sohbet ederdi. Şimdi oraya, yanlarına gidebilirdim.

Açığa çıkan onca kusuruna rağmen, ölümlü yaşantım güzel geçmişti. Vittoria ne söylemiş olursa olsun, onun da mutlu bir hayat yaşadığından emindim. Yaşantımız sevgi ve neşe doluydu. Bizi seven bir ailemiz ve dostlarımız vardı. Bir aradaydık.

Aslında bizim lanetimiz kötü değildi. Sevme yetisi kalbinden sökülüp yerine nefret doldurulan Öfke'nin lanetinin aksine, bizimki sadece geçmişimizi unutturmuştu. Tüm hain planlarımızı... İntikam arzumuzu... Şeytandan ve melun kardeşlerinden korkmamıza sebep

olacak ayrıntılarla dolu bir dizi uydurma anı zihnimize yerleştirilmişti ama bu o kadar da kötü bir şey değildi.

Domenico bana şöyle bir baktı. "Artık sessiz olmana gerek yok. Yeterince uzaklaştık."

"Sindiremediğim çok şey var."

Gölge Âlemi'ndeki ilk karşılaşmamızdan bu yana, kurt adam ilk defa hislerimi anlıyor ve paylaşıyor gibi görünüyordu. Gerçekten öyle olmalıydı. Onun hayatı da kısa süre önce geri dönüşü olmayacak şekilde değişmişti. Kaderine boğun eğmiş olsa da sanki bu değişime duyduğu öfke bakiydi. Belki de olgunluğa erişmeden önce, varlığında fırtınalar estiren şey alfa olmanın büyülü baskısıydı. Ya da biçim değiştirici olmaktan hoşlanmıyordu.

"Geçmişinle vedalaşıp şimdiye odaklanmayı eninde sonunda öğreneceksin." Çok iyi bildiğim bir ara sokağa girdik. "Olasılıkları zihninde yaşatıp asla yaşayamayacağın şeylere tutunmanın anlamı yok. Böylesi sadece seni gerçek benliğinden uzaklaştırır. İnsanın yapabileceği en zor şeylerden biri, anda kalmaktır. Geleceği düşünüp endişelenmemek, geçmişi deşip durmamak... İçinde bulunduğun anda yaşa; geleceğini şekillendirmenin sırrı budur. Gerçek mutluluğu bulmanın sırrı budur."

Bunu biraz düşündüm. "Sen mutlu musun?"

"Bazen." Domenico omuz silkti. "Yani en azından... her şeyi öğrendiğim döneme göre daha iyiyim."

"Baban nasıl? Onunla sohbet ettiğim son seferinde endişeli olsa da gururlu gibiydi."

Kurt adam biraz duraksadıktan sonra yürümeye devam etti; uzun adımları sokağın parke taşlarını dövüyordu. Sanki bu sorudan kaçmak istiyordu. "Öldü."

Bu defa ben duraksadım. Henüz kabuk bağlamamış bir yarayı deşmek istemiyordum ama ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. "Kız kardeşim..."

"Elbette hayır." Domenico hışımla arkasına döndü, gözlerinde lavanta rengi bir alev parlıyordu. Hemen çevreyi kolaçan etti, insanların

bunu fark etmediğinden emin olunca duygularını dizginlemek için bütün vücudunu gerdi. "Kız kardeşinin bu konuyla hiçbir ilgisi yok."

"Peki ya iblisler?"

Domenico, "Ne olmuş onlara?" diye sordu.

"Hırs'ın bu meseleyle bir ilgisi var mı?"

Hırs'ın adını andığım anda kurt adam pençelerini çıkardı. "Sürü meselesiydi. Başka bir şey sorma artık."

Teslim olur gibi ellerimi havaya kaldırınca kurt adam mahallemizin yakınlarından geçen rotada birkaç adım önümden yürümeye devam etti. Domenico, bir süredir öğrenmeye çalıştığım iki şeyi, farkında olmadan açık etmişti. Eğer Vittoria kurtlarla iblisler arasında daha büyük bir husumet çıkarmayı kafasına koyduysa, sürüden bir kurdu katletmek en önemli hamle olurdu. Üstelik alfa kurt, Hırs'ın adını duyunca bile çileden çıkmıştı.

İkizimi ve kurtların meselelerini düşünürken dikkatim birden köşesinden döndüğümüz yola kaydı. Olduğum yere mıhlandım; adım atamadım. Sokağın bitimine yakın, yaşadığımız evi gördüm.

Sarmaşıklarla kaplanmış çardağın soluk renkli taşları ay ışığında parlıyordu. Çok güzeldi. Olduğu gibi duruyordu. Sanki hiçbir şey değişmemişti. Birden boğazım kurudu. Vittoria'nın gidebileceği o kadar yer varken, evimizi seçmesi ağır gelmişti.

"Kız kardeşim evimizde, öyle mi?"

Domenico başını iki yana salladı. "Dikkatli bak."

"Ben bunu..." Evimizin köşesinden bir ışık demeti yükseldi; duvarlar hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Sanki tüm bina görünmez bir kâğıtla kaplanmış, yel esince uçları kıvrılmıştı. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarparken bir adım geriledim, başımı iki yana salladım. "Hayır. Hayır, hayır. Bu olmaz. Yalvarırım."

Vittoria aniden karşımda belirdi; evimizi parçalarına ayırmaya başlayan büyülü rüzgâr, saçlarını da uçuruyordu. "Hakikati gör, Emilia."

"Yapamam..."

Vittoria, "Evet. Yapabilirsin ve yapacaksın da," dedi. "Hakikate bak."

Gözlerim dolarken göz kapaklarım yanıyordu. Bu son darbeydi ve tek damla gözyaşı dökmemek için direndim. Yeter. İçimde bir şey koptu. Üzülmekten ve yara almaktan bıkmış usanmıştım. Bitmek tükenmek bilmeyen yalanları ve aldatmacaları, durmaksızın ağladığım gündüzleri ve geceleri geride bırakmıştım. İkizim haklıydı. Hakikati bilmeye hakkım vardı; tüm çıplaklığıyla görmeye ve anlamaya hakkım vardı.

Bakışlarımı gösterişsiz evimize dikip kendimi topladım. Büyümün kaynağına uzanıp tüm gücümü ışık demetinin sızdığı köşeye odakladım. "Hakikati göster bana."

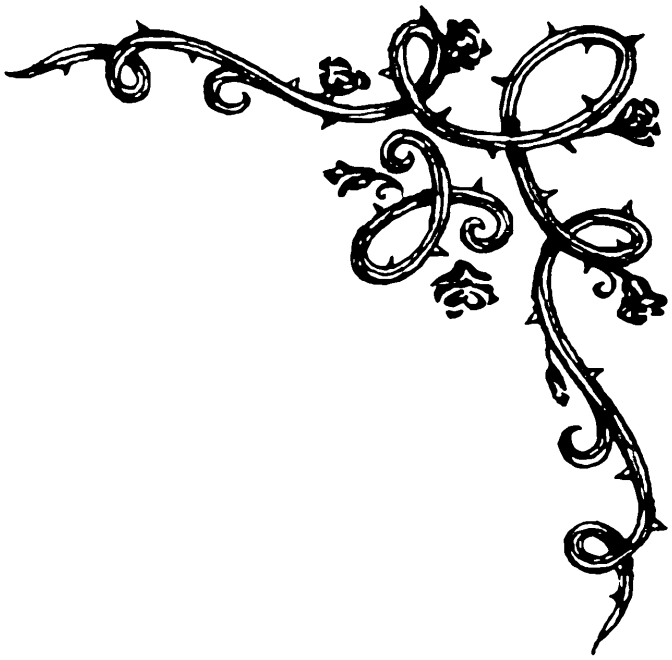
Sesim, hakikat büyüsü savururken nasıl kudretli çıktıysa yine öyle tınladı. Kaynağından fırlayan büyü, bir çift pençe gibi evin duvarlarına tutunup yanılsamayı paramparça etti. Duvarlar yıkılıp da taştan bir tapınak gözlerimin önüne serilirken olan biteni sakince izledim. Evimiz efsunluydu. Buraya yapılan büyüyü daha önce ne biliyor ne de seziyordum. Çünkü *Nonna* bizi buna kör etmişti. Hakikat bu defa kalbimi sızlatmadı; hiddetimi harladı. Bu yanılsama, bardağı taşıran son damlaydı. O an benim miladım oldu; Emilia, dünyası başına yıkılmadan önce yaşamıştı, hakikat tüm çıplaklığıyla kendini gösterince Gazap Tanrıçası doğdu.

Evimiz sandığım yerden gözlerimi ayırmadan, "Başka ne vardı?" diye bağırdım. "Baştan sona yanılsama olan başka ne vardı? Kahrolası bir yalandan ibaret olan başka ne vardı?"

"Sizi yalnız bırakayım." Domenico, Vittoria'ya da bana da bakmadan, sessizce tapınağa girdi.

Az sonra duyacağım ihaneti göğüsleyebilmek için kendimi hazırladım.

"Aslında burası Sicilya Adası değil." Vittoria iç çekti. Nihayet, bakışlarımı, yuva sandığım yıkıntıdan ayırıp kız kardeşime çevirdim. İlk defa, üzgün görünüyordu. "Kayan Adalar'a hoş geldin."

ON SEKİZ

Karnıma bir yumruk yemiş gibi sarsıldım.

Büyükannemin bizi zapt etmek uğruna kara büyü yapıp masum cadıları katlettiğini öğrendiğimde ihanetin en beterini hissettiğimi sanmıştım. Ama *bu*, ıstıraptı. Amansız, insana işkence eden, duygusal bir ıstıraptı. İlk darbenin etkisi yavaş yavaş yok olurken Vittoria hiçbir şey söylemedi.

"Kayan Adalar..." Gölge Âlemi'ne kaçırıldığım gece, benimle burada buluşmak istediğini söylemesinin sebebi *buydu*. Sokağın ucuna şöyle bir bakınca midem düğüm düğüm oldu. Hepsi yalandı. Her saniyesi, her parçası... Bildiğimi sandığım dünya bile koca bir yalandan ibaretti. Kayan Adalar hakkında bir şeyler sorduğumda Öfke'nin yanıt vermekten niçin kaçındığı anlaşılıyordu. Bu bulmacayı tek başıma çözmem gerekiyordu. Hiçbir prensin şu an buraya gelemeyecek olmasına şükrettim. Benden neler çalındığını sindirebilmem için prenslerin olmadığı bir zamana ve mekâna çok ihtiyacım vardı.

Öfke'ye ölümlü ruhların nereye gönderildiğini sorduğumda Yedi Çember'in batı kıyıları açıklarında bir adadan söz etmişti. Kız kardeşimin haritada gösterdiği yerleri düşününce, Kayan Adalar'ın konumu bu tarife denk düşüyordu.

"Ölümlü ruhların gönderildiği yer burası." Soru sormamış olmama rağmen Vittoria başıyla onayladı. "Ebedi hapishane."

"Evet." Kız kardeşimin sesinde hüzün vardı. İçimdeki büyülü kudretin, tutunabileceği birini aradığını anlamıştı sanki. Cezalandırabileceği birini... Ya da bunca şeyin ardından bile, içinde bir parça insaniyet kalmıştı. Öğrendiklerimden aldığım yaranın canımı ne kadar acıttığını idrak edebilen bir parça... "Kimine göre burası, çemberlerin en beteridir. Ada, zaman ve mekân değiştirir. Sen hangi gerçekliğe inanmaya meyilliysen, onu yansıtır. Veya bir başkasının senin için seçtiği şeye dönüşür. En azından, bir müddet."

"Peki, buradaki ölümlüler biliyor mu? Buranın..."

Vittoria hüzünle, "Hayır," dedi. "Ölümlülerin büyük çoğunluğu buranın zannettikleri şehir ya da ülke olmadığının farkında değil. Bu gerçeği sadece birkaç seçilmiş doğaüstü varlık biliyor. Bir de iblis âlemindeki dövüşlerde galip gelerek buraya kaçabilen birkaç ruh."

"Anladım." Cehennem. İşte, asıl cehennem buydu. İblislerin hüküm sürdüğü Yedi Çember değil... Ne Şeytan'ın mükemmel şatosu ne de günahın ve ahlaksızlığın kol gezdiği Günah Hanedanları... Burasıydı. Bir zamanlar yuva bildiğim yer. Asıl cehennem bu adaydı. "Hiçbir zaman ölümlü dünyada bir yaşantımız olmadı."

"Doğru. Olmadı." Kız kardeşim, yüzüme bakmaya dayanamıyormuş gibi bakışlarını yere indirdi. "Yıldız Cadıları bu kadar tehlikeli bir şeyi asla yapamazdı. Bizi buraya, cadıların kendini gizlemek zorunda kaldığı bu zamana ve mekâna gönderdiler. İstersen hemen başka bir gerçekliğe geçebiliriz. Faydası olur. Hakikati sindirmen için."

"Hayır." Sesim, düşündüğümden daha sert çıkmıştı. "Yapamam... Ben... Buna hazır değilim."

Başka bir gerçekliği, başka bir zamanı ya da boyutu görmek aklımı yerinde tutan son ipi de koparıp atabilirdi. Vittoria anlayışla gülümsedi. "Pekâlâ."

"Burada olduğumuzdan cadıların haberi olmuş mudur?" diye sordum. Kız kardeşim başını iki yana salladı. Hiç değilse, bu iyi bir şeydi. "Kan adağıyla büyü yapıp bizi çağırabilirler mi?"

"Biz iblisler ya da diğer doğaüstü varlıklar gibi değiliz. Hiç kimse tanrıçaları ayinle çağıramaz."

Bir sonraki sorumu enine boyuna düşündükten sonra sordum. "Ada ne sıklıkla yer değiştiriyor?"

"Bildiğim kadarıyla yeraltının pek çok boyutu üst üste binerek bu adayı meydana getiriyor. Açıklaması zor ama burada eşzamanlı var olan sonsuz miktarda gerçeklik var. Tabii bu sistem daima kusursuz bir şekilde işlemiyor. Arada sırada sadece mevcut gerçeklik hangi zaman ve mekândaysa orada yaşayanların fark edebileceği ufak tutarsızlıklar yaşanabiliyor. Pek çoğu, fark ettiği tuhaflıkları görmezden geliyor; gerçeği kabullenmek onlar için daha zor olduğundan bundan kaçmayı seçiyorlar. Farklı zamanların akışlarının tümüyle birbirine karışmaması için burada işleyen çok kudretli bir büyü ve bilimsel güç var."

Öfke'nin bizi bulması *bu yüzden* çok uzun sürmüştü. Herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde olabilecek bir mekânı bulmaya çalışmak zorunda kalmıştı. Yerimizi tespit etmeyi başarabilmiş olması akıl almaz bir durumdu.

"Sen." İkizimin gözlerinin içine baktım. "Sen bir iblis çağırdın ve Öfke nerede olduğumuzu anladı." Öfke'nin çalışma masasında bulduğum pusulada yazan mesajı düşündüm. "Hırs. Müttefiklik teklif etme bahanesiyle Hırs'ı çağırdın. Sonra da ne olur ne olmaz, o çağırma büyülerini bulayım diye ortada bıraktın." Kalbim umut doldu. Kız kardeşim o kadar da acımasız olmayabilirdi. "Neden peki?"

Vittoria elimi tutup şefkatle sıktıktan sonra bıraktı. "Çünkü hiç değilse birimiz, masalının mutlu sonla bitmesini hak ediyor."

İkizime sımsıkı sarıldım. "Bu sözler İntikam Hanedanı'nın hükümdarına pek yakışmıyor."

Vittoria kendini hafifçe geri çekti, aniden attığı kahkahada hüzün vardı. "Bir kişiye bile söyleyecek olursan, çocuğunu doğar doğmaz öldürürüm. Ayrıca Hırs Hanedanı'yla müttefiklik etmemin fedakârlıkla ilgisi olduğunu söyleyemeyeceğim."

Tebessüm ettim; Ölüm Tanrıçası'nın doğacak çocuğumu öldürmeyeceğini adım gibi biliyordum. Zamanı durdurup ikizimle bu anda kalmayı dilerdim. Ama burada dileklere yer yoktu; sadece acı ve kalp kırıklıkları vardı. Vittoria'ya son kez sıkıca sarıldım ve sonra ayrıldık. Bir anlığına, gözleri eskisi gibi tatlı kahverengi oldu.

"Hırs'ın ordularının komutanını gerçekten öldürmedin, değil mi?"

Bıkkınlıkla iç çekti. "Hayır ama seve seve yapardım. Vesta'yı sevmediğimden değil, sırf Hırs'ın canını biraz daha acıtmak için yapardım."

"Hırs'ı ya da diğer prenslerden birini gördüğünde bu fikrinden söz etmesen iyi olur." Derin bir soluk aldım. Dünyamın bir yalan üzerine kurulduğunu öğrenmiş olmama rağmen omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı. İkizimin herkese gösterdiği o buzlar kraliçesi tavırlarının gerçek olamayacağını içten içe biliyordum. Ölümsüzlüğünü tekrar kazandığında tümden değişemeyecek kadar iyi yürekli ve neşeliydi. "Vesta'nın cesedi kılıçla ya da hançerle parçalanmamıştı. Bir şey... onu yemiş."

Vittoria kaşlarını kaldırdı; gözlerindeki yarı şaşkın, yarı hayran bir bakıştı. "Ürkütücü bir yöntem."

"Cesedin *Vesta'ya ait olmadığına* inanmak için sebeplerim var. Sanırım sen de bunu gayet iyi biliyorsun. Bence Vesta'nın banyosunda kimin öldürüldüğünü de biliyorsun." İkizimi süzdüm; yüzüne ifadesiz bir soğukluk yerleşti. "Olan biteni tüm ayrıntılarıyla bana anlatman gerek. Vesta'nın neden kaçmak istediğini. Yerine kimi geçirdiğini. Şu an nerede olduğunu. Hırs, kan intikamı talep etti. Öfke de bu talebi onayladı. En kısa zamanda masum olduğunu Öfke'ye itiraf edip kanıt sunmazsan diğer prensler eninde sonunda seni yakalayacak."

"Kimsenin rakip Hanedanı tarihten silmekle tehdit etmediği bir hayat epey sıkıcı olurdu." Kız kardeşim Vesta'nın nasıl ortadan kaybolduğuna, bulunan cesedin kime ait olduğuna dair daha fazla bir şey söylemeyip sadece sırıttı. Şimdilik işimi görmeye yetecek kadar bilgi vermişti. "Hırs'ın böyle güçlü duyguları hissetmesinin nedeni olmak hoşuma gitti. İttifak kurduktan sonra böyle bir şey yapacağıma inanıyorsa gerçekten aklını kaçırmış olmalı." Hınzır bir ifadeyle beni dürttü. Henüz anlatmadığı sebeplerden, bu prensten nefret ettiğini ikimiz de biliyorduk. "Belki de bana aşık olmuştur."

"Peki ya Kibir? Onunla sadece görev icabı mı yakınlaşmıştın yoksa sen de zamanla bir şeyler hissetmeye mi başladın?"

Vittoria duruşunu dikleştirdi, yüzünden bir gölge geçti. "O iblis, onu izyaret etmediğime dua etsin."

Kız kardeşimi yan gözle süzdüm. Bir zamanlar ben de Öfke'yi bıçaklama isteğimde bu denli samimiydim ama şimdi, o kahrolası dudaklarını ve onlarla bana verebileceği günah dolu zevkleri düşünmeden duramıyordum. Vittoria bana ters ters baktı.

"Sakın. Ne düşündüğünü biliyorum ve yemin ederim kalp atışlarını bilincini yitirmene sebep olacak kadar yavaşlatırım."

Söze, "Bak ne diyeceğim," diye girip kolumu Vittoria'nın beline doladım ve yanılsamadan ibaret parke taşlı yolda ilerlerken, "Bir zamanlar biri bana *'Nefretin özünde tutku vardır'* demişti. Belki de Kibir'le görüşmeli ve aranızdaki husumeti bitirmelisiniz," diye devam ettim.

"Domuz pisliğinde yuvarlanırım daha iyi!"

"Hm-hm. Domuz demişken, madem masalımın mutlu sonla bitmesini istiyorsun bana neden durmadan Öfke'den uzaklaşmamı söylüyorsun?"

Vittoria uzakta bir yere gözlerini dikti ama bana kendi içine dalıp gitmiş gibi geldi. "Onun Hanedanına mensup olursan bizimkinde eş hükümdar olamazsın. Çok fazla şey değişti ve alıştığım bir şeyi daha kaybetmek istemem. Ne olursa olsun, Öfke'yle evlilik bağını nihayete erdirmeden önce hakikati tüm ayrıntılarıyla öğrenmeni, tüm bunları bilerek aşkın ve Hanedanın arasında gerçek bir seçim yapabilmeni isterim."

İşte, Vittoria'nın içinde kalan o ölümlü parça dile gelmişti. "Değişim korkutucudur ama Korkulanlar *biziz*. Yani, sen ısrarla öyle olduğunu söylüyorsun."

Vittoria alaycı bir kahkaha attı. "Özünü unutma mı diyorsun sen bana?"

"Sen dedin, sevgili kardeşim. Ben demedim." İkizim gözlerini devirirken gülümsedim. "Biliyor musun, Öfke, Hanedanımızı yeniden kurmak istersem bunun sorun olmayacağını söyledi."

Vittoria başını aniden bana çevirdi. "Hâlâ böyle mi düşünüyor?"

Başımla onayladım. "Ortamı kızıştırıp iç savaş çıkarma girişimlerinden vazgeçersen, Hanedanımızı yeniden kurmak benim de ilgimi çekebilir. Ama herkesi birbirine düşürmeye devam edersen, sana yardım etmeyeceğim. Ben artık böyle bir yaşam sürmek istemiyorum."

Bir zamanlar bizim olan sokakta yavaş yavaş yürüdük; sessizlik huzur verici olsa da can sıkıcı meseleler tekrar aklıma düştü. Bu fantezi dünyasından ayrılıp Yedi Çember'e dönmeden önce enine boyuna konuşmamız gereken meseleler. Kız kardeşim Yedi Çember'in dört bir yanında aranıyordu ve yakalanmasını önlemenin bir yolunu bulmalıydık.

Bir sonraki sokakta durduk ve başımı göğe kaldırdım. Hava ılık, denizden esen tuzlu rüzgâr huzur vericiydi. Yine de tüm vücudum ürperdi.

Kolumu Vittoria'nın kolundan çekip ona yüzümü döndüm. "Eğer Vesta'yı, ya da Marcella'yı veya adı neyse onu saklıyorsan bunu Öfke'ye söylemen gerek. Gerçeği söylediğini sezecek ve böylece üzerine atılı tüm suçlardan aklanacaksın. Lütfen. Seni de kaybedemem. Tüm bunların ardından, olmaz." Etrafımızı işaret ettim. "Lütfen, Vittoria. Lütfen bana onun hayatta olduğunu ve bu kadar kudretli düşmanlar edinmek için geçerli bir sebebin olduğunu söyle."

Vittoria ağzını sımsıkı kapatıp bakışlarını kaçırdı. Haklıysam ve Vesta hayattaysa ki gerçeğin bu olduğuna tastamam emindim, kız kardeşim bana hiçbir şey itiraf etmeyecekti. Bunun bir sebebi olduğuna, içinde yanan intikam ateşinden daha güçlü bir etkisi olduğuna güvenmek zorundaydım.

Yanıt alamayınca, "Bu sefil hikâyenin asıl kötü kahramanı kim?" diye sordum. "Biz miyiz? İblisler mi? Cadılar mı?"

Vittoria bir süre düşündü. "Kimin tarafında olduğuna göre değişmekle beraber, sanırım hepimiziz. Gerçi bana göre en büyük pay iblisler ve cadıların. Ezelden beri birbirlerinden hoşlanmıyorlar ve bizi bu husumetin içine çekmemeliydiler."

Derin derin iç çektim.

"Tüm bunları çözüme ulaştırmanın öyle kolay olmamasına şaşmamalı. İkimiz Kibir ve Öfke'ye tuzak kurduk. Kibir, eşinin duygularını hiçe saydı. Bu da İlk Cadı'yı çok sinirlendirdi. Sursea, kızını Kibir'in elinden kurtarmadığı için Öfke'yi lanetledi; Öfke de ondan aşağı kalmadı ve bu sırada Yıldız Cadıları, diğer cadıları kurban etmek pahasına Korkulanlar'ı ve Kötüler'i kilit altında tutma vazifelerini yerine getirdi."

Vittoria, "Bu böyle uzar gider," dedi. "Bence ilk kötülüğü kimin yaptığı önemli değil; hepimiz korkunç şeyler yaptık."

"Ama biri Vesta'nın Hırs'ın şatosundan kaçmasına yardım etti. Bu uğurda başka biri öldü."

Vittoria bir süre uzaklara baktı. "Vampirlerin seni kaçırmaya geldiğini duydum. Belki de yepyeni, kargaşayı fırsat bilip sinsice ilerleyecek bir tehlike peyda oluyor."

"Bu tehlikeyi ateşleyecek kıvılcımı sen yarattın."

"Seni kaçırmaya çalışacaklarını düşünmemiştim. Hırs Hanedanı'nın başına bela olurlar sandım."

"Neden? Hırs'la aranızda ne geçti de bu kadar çirkin şeyler yaptın?"

"Ben çirkin şeyler yapmadım," diye çıkıştı. "Başkalarına yaptıklarının aynını Hırs'a yaptım, o kadar. Belki de vampirlerin zaten savaş çıkarmaya niyeti vardı, ben de onlara kazanma umudu aşıladım."

Göğsüme bir sıkıntı çöktü. Kız kardeşim bana, gerçekleri söyleyecek kadar güvenseydi, her şey çözülecekti. "Vampirlerin, küçük hesapları dikkat çekmesin diye seve seve bir iç savaş çıkarabileceğinden şüphem yok fakat mevcut durumda sorumluluğun onlara ait olduğu söylenemez."

"Hımm." Vittoria'nın bakışları yine dalgınlaştı. "O zaman sorumluluk cadıların. Muhtemelen Hırs'la ittifak kurduğumu öğrenip karışıklık çıkarmak için onun Hanedanına saldırdılar. İblislerin bizi bu denklemden sonsuza dek silmesini umduklarından eminim."

"Vittoria," diye uyardım. "Yapma. Meselenin cadılarla, iblislerle ya da kurtlarla ilgisi olmadığını biliyorum. Bana gerçeği söyle. Neden bu kadar çok sır saklıyorsun?"

"Belki de sadece bana güvenmen gerekiyordur."

"Yaptığın onca şeyden sonra mı? Söylediğin onca yalandan, yarım yamalak gerçeklerden ve çevirdiğin dolaplardan sonra mı?"

İkizimin öfkesi yüzünden okunuyordu.

"Üzerindeki laneti alt edip büyülü gücünü azat etmeye, bu dünyayla arandaki bağı tekrar oluşturmaya çalışıyordum ve elimden gelenin en iyisini yaptım. Bunlar sana yalan ve hile gibi geldiyse kusura bakma, Emilia. Ama kendimce sebeplerim var. Ya bunlara saygı duyarsın ya da benimle çatışmaya devam edersin. Cadılar bize yaptıkları kötülüğü en başında yapmamış olsaydı, şimdi bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Tüm gücümüzü yeniden kazanmamıza engel olmadan öylece bizi izleyeceklerini sanıyorsan, aklını kaçırmışsın." Vittoria gözlerime baktı; yüzünde hesapçı bir ifade vardı. "Bize engel olmalarını önleyebilmemizin tek bir yolu var."

Elimi göğsüme koydum; kız kardeşim gözlerini gözlerimden ayırmadıkça nabzım daha da hızlanıyordu. "Gücümü esir eden büyülü kafesi kırmanın başka hiçbir yolu yok mu?"

"Bildiğim kadarıyla yok. İnan bana, kalbimi yerinden söktürmeden önce araştırmıştım."

"Senin kalbini kim söktü?" diye sordum. "Domenico mu?"

Vittoria'nın bakışları birden buz kesti. "Yeraltında bu işi sevinçle yapacak çok fazla yaratık var. Şimdilik bu kadarını bil yeter." Bakışlarını tekrar yumuşarken "Senin böyle bir endişen olmamalı. Bu işi ben halledeceğim," dedi.

Birkaç adım uzaklaştım; kız kardeşim, kalbim ve zihnim arı kovanına dönmüş hâlde volta atışımı tek kelime etmeden izledi. Bizi cadılar lanetlemişti. Yine de Vittoria'nın kalbimi yerinden sökmeyi teklif ettiği ilk seferde Haset'in verdiği tepki aklımdan çıkmıyordu. Şiddetle karşı çıkmıştı.

Öfke de bu konuda pek bir şey söylememişti. Ölebileceğimden korktuğunu biliyordum ama kız kardeşim hayatta kalmayı başarmıştı. Tanrıçalığını tümüyle geri kazanmıştı. Bu da Öfke'nin bu konuda daha fazla bir şey söylememesinin altında başka bir sebep olup olmadığını bir kez daha sorgulamama neden oldu. Viperidae saldırısına uğradığım geceyi düşündüm; yılan tabiatlı iblis beni ısırdıktan sonra Öfke'nin bedenimdeki zehri kendininkine büyüyle çekip alışını.

O gece bana şekerli bir şey içirdiğini de anımsıyordum.

"Yüce Tanrıça. Bana nektar içirdi."

Mitolojik adıyla *ambrosia.* Tanrıların ve tanrıçaların içeceği.

Volta atmayı bırakıp bir süre boş boş baktım. Hafif bir hipotermi geçirdiğim gece de bana aynı şekerli içecekten içirmişti. Ne kadar ambrosia içtiysem tanrıçalığım o kadar şifalanmıştı. Öfke benim ölebileceğimden korkuyor olamazdı. Peki, bu kadar üzerime titremesinin başka ne gibi bir sebebi olabilirdi? Tekrar volta atmaya başladım; olası ihtimalleri zihnimde bir süre evirip çevirdikten sonra içlerinden biri öne çıktı.

Haset, benimle hücrede kaldığı sırada tedirgindi. Öfkeme hâkim olamayıp duvardaki tabloyu ateşe verdiğim gün Şehvet, Tembellik ve hatta Hırs bile tedirgin olmuştu. Ve Öfke... benden korkmuyor olabilirdi ama Cehennem'in tüm prensleri bize Korkulanlar diyordu. Kocam öleceğimden değil, hüküm sürdüğü âlemi yerle bir edeceğimden korkuyordu. Gücümü tümden azat etmekten korkmuştu. Beni engellemek için açıkça bir şey yapmamış ama tanrıçalığımı geri kazan-

ma mücadelemde bana destek de çıkmamıştı. Bu sadece ama sadece benim yapabileceğim bir seçimdi.

Kendi etrafımda hızla dönüp sabırla bekleyen kız kardeşimin gözlerine baktım.

Büyük bir ciddiyet ve inançla, "Hazırım," dedim.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Öfke bana duygularımı nasıl dizginleyeceğimi öğretmişti. Hiddetimi nasıl zapt edeceğimi. Beni tahrik edip onu bıçaklamaya zorladığı, diğer günahları hissedip onlarla nasıl mücadele ettiğini anlattığı gece bana öğrettiği şey *buydu*. Evet, kendimi kibre, hırsa ve şehvete karşı savunmayı bilmem önemliydi. Ama Öfke, hangi Günah Hanedanı'nın hükümdarı olduğumu, intikam arzumun her şeyi yutan bir çığ gibi büyüyebileceğini başından beri biliyordu.

O gece hançeri göğsüne sapladığım ana dek, kan akıtma arzusunun peşinde divane olabilirdim. Haklıydı; o zaman kabul etmek istememiştim ama onu incitmek *midemi bulandırmıştı*. Kendimi zapt edememek, sadece hiddetimin kölesi olmak midemi bulandırmıştı. Hiddete hükmeden bendim, hiddetin kölesi olmamalıydım.

Taht odasında, vampir temsilcisi ve Sursea bizimleyken de neredeyse öfkemin esiri olacaktım. Ama olmadım. Beni o karanlık çukurdan ne Öfke'nin ne de bir başkasının çekip çıkarabileceğine bel bağlayabilirdim. Oradan kendim çıkmak *zorundaydım*. Tüm gücümü azat etmekten kaçınıp daha fazla oyalanırsam başıma gelecek tek bir şey vardı: Denemediğim için başarısız olmak.

Korku, ayaklarıma bağ olacaktı. Ama kendime inanırsam, azat olacaktım.

"Rica etsem... yani ben..." Derin bir soluk aldım. "Kendimi kaybetmek istemiyorum."

"Makul bir istek." Vittoria başıyla onayladı. "Ben yanındayım. Değişimden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Başta biraz tuhaf gelebilir ama denize dalıp çıktıktan sonra ciğerlerine temiz hava çekiyormuş gibi hissedeceksin."

Soluğumu bırakıp başımla onayladım. "Pekâlâ. Gücümü esir eden büyülü kafesi kırmaya hazırım."

Çocukluğumuzu geçirdiğimiz eve doğru yürüdük. Az önce paramparça olan büyülü yanılsama tastamam geri gelmiş, bina, ömrüm

boyunca hatırladığım hâline bürünmüştü. Basamakları tırmanıp ön kapıdan içeri girdik ve hayatımızı geçirdiğimiz o küçük mekânın şimdi katedral gibi yüksek bir tavanı, çürümüş döşemeleri olduğunu gördüm. Havada bal ve kır çiçeği kokusu vardı.

Girişteki odanın karşı duvarında kitaplarla dolu raflar vardı; bir başka köşede kavanozların içinde kalpler duruyordu. Bakışlarımı kaçırıp bir köşeye yerleştirilmiş sunağa doğru ilerledim. Sunağın iki yanındaki devasa ateş çanaklarında hoş, ışıltılı, siyah alevler çıtırdıyordu.

Vittoria parmaklarını şaklattığı anda elinde lavanta rengi bir giysi tutan bir kurt belirdi. Genç kadın yirmili yaşlarının ortasında görünüyor, gözlerinin rengi ve yüzünün şekli bana tanıdık geliyordu. Hemen başını eğip geri çekildi. İkizim eliyle sunak taşına uzanmamı işaret etti. "Bunu giy. Sonra sunak taşına yatıp bacaklarını uzat, kollarını da iki yanında serbest bırak."

Sakin olmayı başarabileceğimi pek sanmıyordum ama titreyen ellerime aldığım ve gelinlik olduğunu fark ettiğim giysiyi çabucak üzerime geçirdim.

Elbisenin her iki omuzda bağlanıp göğüsten aşağı uzanan iki geniş parçası vardı. Bu iki parça, bele sarılan gümüş rengi bir iple birbirine bitişiyor ve uylukların ortasına kadar açılan iki yırtmaç oluşturuyordu. Bağrımı açıkta bırakan derin V yaka, yerinden çıkacak gibi çarpan ölümlü ve lanetli kalbimi ulaşılabilir kılıyordu. Kısa süre sonra bu kalbin bir daha çarpmayacağını düşünmemeye çalıştım. Birden, tüm bedenimi, büyülü bir esintiyle üzerime akın etmiş gibi dingin bir his kapladı. Her şey yolunda gidecekti. Giysiyi getiren dişi kurda göz ucuyla bakarken acaba bu etkiyi o mu gönderdi diye düşündüm. Nadir görülen ve herkesin sahip olmak isteyeceği bir büyüydü. Cehennem prensleri günahları harlayabilirdi ama birine huzur vermek çok başka bir şeydi.

Bu tuhaf durumu aklımdan çıkarıp emin adımlarla sunağa yürüdüm ve ikizimin söylediği gibi uzandım. Vittoria'nın başıma dikildikten sonra gözcülük yapan dişi kurttan başka kimsenin olmadığı odayı kolaçan ettiğini fark ettim.

"Ayinin bölünmemesi gerekiyor." Kız kardeşim gözlerime baktı, gücünü uyandırdığı sırada gözlerinde lavanta rengi alevler dans etmeye başladı. "Çabucak bitecek."

İçimde büyüyen korkunun kucağına düşmeme vakit kalmadan Vittoria'nın parmakları uzadı ve pençesi göğsümü yardı. Bir an, bunu yaptığına inanamadım.

Çığlık atmak için ağzımı açsam da sesim çıkmadı. Göğüs kafesim *kavruldu.* Korkunç bir acı duydum. Yüzlerce hançer ateşte ısıtılıp bedenime saplanmış gibi hissediyordum. Öyle keskin bir acıydı ki ondan başka hiçbir şey hissedemez oldum. Zihnimi, hatıralarımı esir eden büyülü kafes, çatlayan bir yumurta gibi parçalandı ve her şey yüzeye akın etti.

Hayatım.

Hanedanım.

Gücüm. Gözlerimin önünden sahneler geçti. Öfke'yle seviştiğimiz, antrenman yaptığımız, ağız dalaşına girdiğimiz anlar... İkizimle birlikte hanedanımızın taht odasında kurduğumuz planlar... Sursea'nın bize planını anlatışı ve onun intikam arzusuyla harlanan günahım... Bahçedeyim ve her şey mahvolmadan önce Öfke'nin gözlerinde gördüğüm o son bakış...

Saniyelere önce atamadığım çığlık, boğazımdan yırtılıp tapınağın dört bir yanında çınladı. Gazap ve ıstırap vücut bulmuştu. Göremediğim yerlerde saklanan biçim değiştiricilerin tapınağı apar topar terk ettiğini işittim. Zihnime akın eden hatıraların hızı kesilene kadar durmaksızın çığlık attım.

Yaşadığım acı kadar keskin bir karanlık dünyamı kapladı ve bir daha ne düşünebildim ne de bir şey hissedebildim.

Acım azalıp karanlık dağılmaya başlayınca kımıldamadan yatıp etrafı dinledim. Çok uzaktaki odalardan birinde zemine sürten eteklerin hışırtısını, yumuşak adımların sesini işittim. Fısıltılar. Daha yakında bir yerden, biri uykusundan dehşetle uyanmış gibi bir iç çekme sesi geldi.

İşitme yetimin doğaüstü seviyesine alışmaya çalışırken gözlerimi açmadım. Duyularım daha hassastı. Her şeyden daha çok dikkatimi çeken bir şey vardı. Nabzım atmıyordu. Ciğerlerimi havayla doldurup soluğumu yavaş yavaş bıraktım.

Çarpan bir kalbimin olmaması, tahmin ettiğim kadar tuhaf gelmemişti. Gerçi bunun sebebi, korkuyu eskisi gibi hissetmemem olabilirdi. Tek gözümü araladım, kapının altından ve pencerelerden odaya süzülen kızıl ışıkları görünce şaşırdım. Şafak söküyordu. Sandığımdan daha uzun bir süredir uykudaydım.

Doğrulup yürüdüm ve neredeyse odanın diğer ucuna kadar ilerledim; artık her zerresiyle ölümsüzlüğe kavuşan bedenim akıl almaz bir güçle doluydu. Odada tek başıma olduğumu biliyordum ama etrafıma yepyeni gözlerle baktım. Vittoria haklı çıkmıştı; sanki uzun zamandır su altındaydım ve başımı çıkarmayı nihayet başarmıştım. Renkler daha parlak, daha yoğundu. Elbisemdeki her bir ipliği ayırt edebiliyordum. Tapınağın diğer ucundaki ışık huzmesinde toz zerrecikleri ışıldıyordu.

Kendimi inanılmaz dinç ve yenilenmiş hissediyordum. Bir sıçrayışta sunak taşının üzerine çıkıp odanın diğer ucuna zarifçe süzülerek indim. Göğüs kafesimde hem tuhaf hem tanıdık bir his başladı. Kalbimin yerinde, büyü gücümün titreşimleri vardı. Çok uzun yıllar sürgün hayatı yaşayıp nihayet yuvaya geri dönmüş gibi hissediyordum.

"*Fiat lux.*"

Odanın her yerinde alevden güller ve kır çiçekleri açtı. Hiddetimle harlanan alevler öfkemi de besliyordu. İşte, beni Korkulanlar'dan biri yapan güç, buydu. Bunun bir sonu yoktu, onu kafeste tutan sadece benim irademdi. *Nonna* Maria'yı düşündüm. Söylediği yalanları hatırladım. Hissettiğim kırgınlığı. Çiçeklerimin alevi cehennem ateşi gibi harlandı. Tanıdık bir ses işitince başımı hafifçe yana çevirdim.

Kız kardeşimin ayak seslerini tanımıştım; ona doğru döndüm. "Ben buradan ayrılmadan, bir parça intikam almak ister misin?"

Tebessümü yavaşça yüzüne yayıldı. "Geri döndüğüne sevindim, Gazap.

ON DOKUZ

Öfke Hanedanı'na geri döndüğümde on binlerce şeyi aynı anda algıladım. Alt katlarda koşuşturan hizmetkârlar, şatonun henüz gitmediğim bir kanadında tatbikat yapan iblis askerler. Birkaç soylunun öfkeli tartışması ki hepsinin hiddeti algı çemberimin kıyılarında minik kıvılcımlar gibi ışıldıyordu.

Tüm bunların arasında en çok dikkatimi çekense kocamdı. Kudreti, etrafı buzdan kulelerle çevrili gürül gürül bir cehennem gibiydi. Olağanüstüydü. Etrafında gördüğüm *luccicare* gibi, büyüsünün kudreti de altın rengi harelerle bezeli siyah bir buluttu. Işıltılı ve tehlikeli. Kendisi gibi.

Öfke hâlâ müsabaka çukurundaydı; kudretinin vahşi titreşimlerini uzaktan bile hissettim ve nerede olursam olayım bu hissi tanırdım. İçten içe ona doğru çekilsem de kavuşmak için biraz bekleyebilirdik. Gerçi ben onun kudretini sezebiliyorsam, hiç şüphesiz, o da benimkini seziyordu. Gücünü tamamen geri kazanmış kraliçesiyle bir araya gelmek için harekete geçmesi çok sürmezdi.

Hemen sonra Fauna'nın hâlâ büyü kitapları arasında çalıştığını bildiğim yere, Kocakarı'nın kulesine baktım ve doğruca oraya yöneldim. Cehennemin farklı boyutlarında zaman birbirinden farklı aktığından ne kadar süre başka boyutta kaldığımdan emin değildim ama gidişimin üzerinden çok geçmemiş olmalıydı çünkü aksi hâlde Öfke beni

aramaya başlardı. Arkadaşımı korkutmamak için mümkün olduğunca yavaş vurdum (ya da ben öyle sanıyordum) ama kapı savrularak açıldı. "Fauna?"

Gürültüyü duyan arkadaşım irkilip kapıya doğru döndü.

"Emilia! Şeytana şükürler olsun ki döndün, ne bulduğumu..." Fauna öyle bir hışımla ayağa kalktı ki taburesi devrildi. Muhtemelen tanıdık bir samimiyet arayışı içinde, yüzüme uzun uzun baktı ve söyleyeceği her neyse, vazgeçti. "Gözlerin..."

"Biliyorum." Gözlerim artık kahverengi değildi. Büyümün pembe-altın rengindeydi.

Bakışlarını göğüs kafesime indirdi. Bir tuhaflık yoktu. Ne yara izi vardı ne de kız kardeşimin söktüğü kalbin izi. Gücümün büyülü bir kafese hapsedildiğine dair hiçbir emare yoktu. Tabii Fauna'nın iblis sezgilerini hesaba katarsak, muhtemelen ölümlü kalbimin atmadığını fark etmişti.

Yüzüne hüzne benzer bir gölge çöktü ama yemin ederim bana yansıyan his dehşetti. Duygularının etrafında huzursuz edici, dikkatimi dağıtan bir hâle vardı. Öfke de başkalarının duygularını böyle algılıyorsa, bu can sıkıcı duruma alışmam zaman alacaktı. Bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Sadece istediğim zaman başkalarının duygularını algılama becerimi geri kazanmam lazımdı yoksa aklımı kaçırabilirdim.

Üzgün bir sesle, "Bunu sana zorla mı yaptılar?" diye sordu.

Tek kaşımı kaldırdım. Gerçek benliğime kavuşmak lanet sayılmazdı. Ama arkadaşım ölmüş biriyle konuşuyor gibiydi. Gülümsemeye çalıştım ama Fauna daha da gerildi. İç çektim.

"Hayır. Hiç kimse beni herhangi bir şeye zorlamadı. Cadıların beni kendi kirli işlerine alet ettiği zamanı saymazsak tabii."

Sessiz adımlarla odaya girdim ve Fauna'dan yayılan hislerin şiddeti arttı. Korku. Arkadaşımın şu an benimleyken hissettiği şey buydu.

Açık duran kara büyü kitaplarının sayfalarında parmaklarımı gezdirdim. Kâğıt daha pürüzlü, mürekkep kokusu daha yoğundu. "Beni gerçek bir cehenneme mahkûm ettiklerini biliyor muydun? Kayan

Adalar. Zaman ve mekân değiştirebilen büyülü bir adaya verilebilecek zekice bir isim. Gerçek benliğimi geri kazanabileceğim bir yer olması bakımından da."

Birkaç dakikalık bir sessizlik oldu. Sonra birkaç dakika daha. Fauna beni bir kez daha, dikkatle süzdü. Giysilerimdeki ve saçlarımdaki kül zerrelerini temizledim. O da yardım etti. Sesinde şüphe vardı. "Onlara saldırdın mı?"

Sinsice gülümsedim. "Ziyaretlerine gittim diyelim."

"Majesteleri bunu..."

"Bana ihanet edenler layığını buldu. Sen ne buldun?"

"Ben..." Fauna, elindeki kara büyü kitabında açık duran sayfaya baktığımı fark edip bakışlarını kitaba indirdi. Sayfadaki büyüyü parmağıyla gösterdiği sırada eski neşesi bir nebze yerine geldi. "Sanırım laneti kırmanın bir yolunu buldum."

"Öfke'nin üzerindeki laneti mi?"

"Evet ama tamamen değil." Tebessümü gözlerinde değil, sadece dudaklarındaydı ama bu hâli, öncekinden iyiydi. Korkusu biraz olsun yatışmaya başladıysa da hâlâ duygularının kıyılarında huzursuz edici bir inatla dolaşıyordu. "Helak Hançeri sadece lanetli bir nesne değil; lanetleri ve büyüleri de yok edebiliyor. Nasıl kullanılacağını tam olarak bilemiyorum ama buna açıklık getirebilecek bir şey daha buldum."

Bulduğu kitabı bana uzattı. Sayfada Öfke Hanedanı'nın toprakları altındaki yeraltı şehirlerine benzer tünellerin ve tapınakların ayrıntılı bir haritası vardı.

Fauna sözlerine, "Bu yeraltı bölgelerinden birinde Hatıra Kuyusu adında bir yer var," diye devam etti. "Bence Helak Hançeri hakkında daha fazla bilgiye ulaşmanın yolu buradan geçiyor." Haritada BAHÇELER yazan bölümü işaret etti. "Hatıra Kuyusu'nun bulunduğu tapınağa girebilmek için tanrıçaya kurban vermek gerekiyor. Nahoş bir kuyu bu; ziyaretçiyi layık bulursa hakikati yansıtıyor ve genellikle kâbusları ve başkalarının arındığı günahları gösteriyor. Ya da başkalarının unutmak istediği şeyleri."

"Hepsi bu mu?"

"Kulağa kolay geliyor ama aslında değil." Fauna dudağını ısırdı. "Kuyu, ziyaretçisini kandırıp gösterdiği hatırayı *o an yaşadığına* ikna edebiliyor. Kimilerinin sonsuza dek bu yanılsamada tutsak kaldığı, kendilerinin bile olmayan hatıraların en korkunç anlarını tekrar tekrar yaşadığı söyleniyor."

Bu, endişelenmemi gerektiren bir şey değildi ama lanetini kırmamış Emilia olsa bundan korkardı. Fauna artık korkusunu büyük bir hünerle gizlese de ben sızıntılarını algılıyordum. Korkudan arınmış hâlim onu dehşete düşürmese de huzursuz ediyordu. Kaybedecek bu kadar çok şeyimiz varken, dikkatinin dağılmasına izin veremezdim; işine odaklanabilmesi için onu tüm kaygılarından azat etmem lazımdı.

"Peki, ziyaretçi kendini bu durumdan nasıl koruyabilir?"

Fauna gözlerini kıstı, gerçekten endişelendim mi yoksa onunla alay mı ediyorum diye sormak istediyse de vazgeçti. Kucağındaki kitaba baktı.

"Burada yazanlara göre ziyaretçi, sorduğu soruya odaklanıp istikrarlı bir şekilde yanıtı aramaya devam edebilirse aradığı yanıtı bulana dek, gösterilen hatıraları ayıklayabilir. Hatıralar çoğunlukla kristal kuvars, hematit, ametist ya da lapis lazuli taşlarına gömülüdür. Ziyaretçi zihnini soruya odaklarken her seferinde bunlardan birini avucuna koyarsa doğru hatırayla eşleşebilir."

Yanıtını bulmaya en çok ihtiyaç duyduğum soruyu düşünürken başımı salladım. "Nerede olduğunu sorsam, bu kuyunun bana Helak Hançeri'nin yerini göstereceğine emin misin?"

"Bu bilgilere göre, evet. Hançerin yerini bilen biri mutlaka olmalı ya da en azından ona bir şekilde rastlamış birini tanıyordur. Doğrudan sözü geçmemiş olsa bile, azat edilmiş bir hatırada belirebilir. Doğruca hançere ulaşmanın yolunu bulamasan da nereden başlayacağına dair bir fikir verebilir." Fauna iç geçirdi. "Ne yazık ki kuyuya soru sorup işe yarar bir yanıt almayı başarmış kimseyi tanımıyorum."

Bu sözler dikkatimi çekti. "Cehennem prensleri bile başaramadı mı?"

"Yapamadılar. Sebebini hiç kimse bilmiyor. Majesteleri, lanetlendiği gün kuyuya gitti. Hatta Haset'in kuyuya soru sormasına izin verdi.

İkisi de işe yaramadı. Hiç kimsenin hatırasına ulaşamadılar; ne ölümlülerin ne iblislerin ne de doğaüstü varlıklardan herhangi birinin."

Bu, çok tuhaftı. "İblis prensler bu âlemde hüküm sürmeye başlamadan önce de kuyu buradaydı, değil mi?"

"Evet." Fauna başıyla onayladı. "Başındaki tanrıça heykeli daha sonra yapılmış ama tarihi kayıtlara göre kuyunun geçmişi Öfke Hanedanı'nın kuruluşundan uzun zaman önceye dayanıyor. Ama..."

"Kuyunun geçmişi benim varlığımdan daha eskiye dayanıyor olamaz."

"Haklısınız, Leydi Emilia. Kocakarı ve Yedi Kız Kardeş dışında, bu âlemde sizden ve ikizinizden önce yaşamış pek fazla varlık yok."

Lanetimi kırmamış olsaydım bu kadar uzun süredir var olmaktan huzursuzluk duyardım. Oysa şimdi, azat olmuş hafızamı yoklayıp çağlar öncesine kadar uzanan bir geçmiş tüneline daldım. Cehennem prenslerinin burada olmadığı dönemleri hatırlayınca içime bir sıkıntı çöktü. Bizim için tam bir sefahat dönemiydi. Şeytan tahtına oturmadan önce Vittoria ve ben bu âleme gelen ruhları karşılardık.

Onlar için düzenlediğimiz karşılama törenleri hoşlarına gitmezdi.

Acımasız, melun yaratıklardık. Üstelik bundan haz alıyorduk.

Annemizin en başından beri hatıraları bulandırmasının ve İntikam Hanedanı'nı Yedi Çember'den ayıran dağlara hafızayı silen bir büyü yerleştirmesinin sebebi, eminim ki buydu. Celestia, iblislerin hüküm sürdüğü dönemden öncesini hiç kimsenin hatırlamasını istemiyordu. Yani, iblislerden daha beter yaratıkların hüküm sürdüğü dönemi...

Öfke'nin gücünü birden, tüm şiddetiyle algılayınca kendime geldim; müsabaka çukurundan uzaklaşıp bana doğru geldiğini hissettim. Her zamankinden daha büyük bir kudretle titreşiyordu. Güneş kadar sıcaktı. Sinirliydi. Öyle ki, vahşileşmişti.

Göklerdeki yüce tanrıça aşkına... Onun öfkesi, hiddetimi bir zafer şarkısına çeviriyordu. Zihni benimkine bağlanmaya çalışınca gücümü algıladığını ve kaynağına doğru yol aldığını anladım. Kulenin merdivenlerinde gümbür gümbür ayak sesleri yankılandı. Fauna bana çabucak veda edip kapıdan kaçarcasına çıktı. Duyguları korkuyla bilenmiş birer mızrak gibiydi. Kralımız da küplere binmişti.

Sebebini gayet iyi biliyordum.

Masaya yaslanıp yaklaşmakta olan duygu kasırgasını bekledim. Tam da düşündüğüm gibi geldi. Öfke, odanın kapısını menteşelerinden söküp bir tüy kadar hafifmiş gibi savurup attı. Altın rengi gözlerini gözlerime diktiğinde günahının alevlerini gördüm. Beni bulduğuna sevindiğini sadece bir an için sezdim ve hemen sonra öfkesi her şeyi silip süpürdü.

"Kapının bir suçu yoktu." dedim.

"Ölebilirdin."

Abartılı jestlerle sağımı solumu kolaçan ettim. "Haset haklıymış. Ölümsüzlük galip geldi."

"Canını tehlikeye attın."

"Göze aldığım bir şeydi." Gülümsedim. Bu defa, tebessümüm karşımdakini korkutmadı. Öfke, delici bakışlarını benimkilerden bir an bile ayırmadı; günahının alevleri aramızda dans ediyordu. "Gücümü esir eden büyülü kafesi kırmamı neden istemediğini biliyorum." Kollarını göğsünde kavuşturup bir kaşını kaldırdı. Çekici, küstah iblis. "Hiddetimi dizginleyebiliyorum. Tebaana zarar vermem."

"Öyle mi dersin?" Başını iki yana salladı. "Giysilerinden yükselen duman kokusunun intikamla hiçbir ilgisi yok mu yani? Nedense, kız kardeşinle seni iki medeni tanrıça gibi şömine başında oturup geçmişi yâd ederken hayal edemiyorum."

"Küçük bir intikam almamın vakti gelmişti, bunu sen de biliyorsun." Yüzüne dik dik baktığım sırada öfkesiyle çatışmaya çalışan hiddetimi çığırından çıkmadan dizginledim. "Cadılar canlarını almayıp sadece restoranlarını kül ettiğime şükretsin. Binayı tekrar inşa edebilirler. Bundan sonra da bana karşı çıkmadan önce iki kez düşünürler."

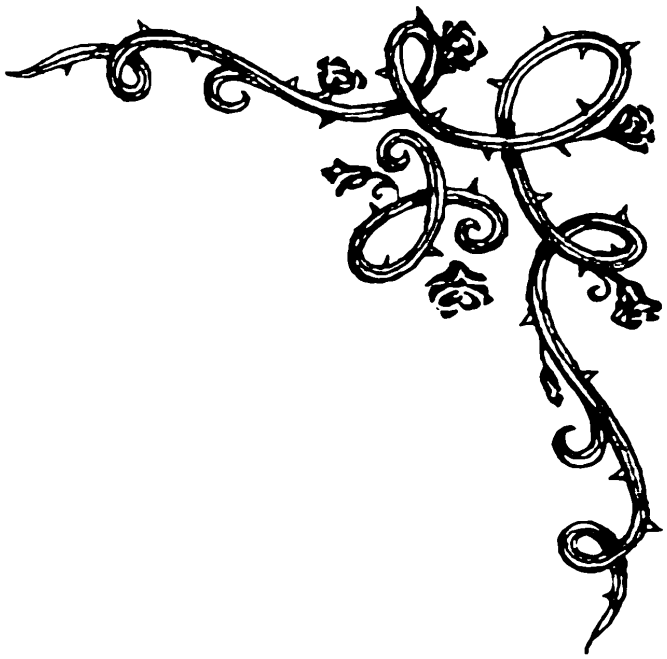
"Tabii ya." Öfke iç çekti. "Sana doğrudan saldırmadan önce iki kez düşünürler. Ama bu, kendi usullerince karşılık vermelerine engel olmayacaktır." Bakışlarımız savaşmaya devam ederken onunkiler ses tonu kadar soğuk bir hâl aldı. "Hırs'ı müsabaka çukurundan Hanedanına geri çağırdılar. Casusları, topraklarının ardındaki dağlarda pusu kuran cadılar olduğunu fark etmiş. Saldırıya geçecekler. Sonra da bunun suçunu sana yıkacaklar."

Kocamın bu kadar öfkelenmesinin asıl sebebi buydu.

Hırs, Vittoria için talep ettiği kan intikamını benim için de edecek ve prensim etrafı kan gölüne çevirecek bir seçim yapmak zorunda kalacaktı. Bundan kaçınmak için Öfke'yle yapabileceğimiz ortak bir plan söz konusu dahi olamazdı; Hırs, gitgide ayak bağına dönüşüyordu. İkizimi suçlu göstermek için büyülü kafatasını kendi kendine gönderdiğine şüphem kalmamıştı. Vesta'nın hayatta olduğunu bilmesi ya da bundan kuşkulanması önemli değildi. İntikam peşindeydi. Bu durumu, öç almak için mükemmel bir bahane olarak kullanacaktı.

Yumruklarımı sıktım. "Hırs Hanedanı'na en kısa sürede ziyarete geleceğimizi belirten resmî bir talep gönder. Onlar harekete geçmeden biz cadılara saldıracağız. Bu defa, o kadar merhametli davranmayacağım. Cadılar da erkek kardeşin de neler yapabileceğimi görsün bakalım."

Hışımla kuleden ayrılıp yatak odama dönerken lavanta rengi elbisem bir fırtına bulutu gibi dalgalandı. Şimdi zırhımı kuşanma zamanıydı.

YİRMİ

Karla karışık yağmur, buzdan bir çift pençe gibi Hırs Hanedanı'nın surlarını dövüyordu. Dar patikada, gözlerimizi uzaktaki bir sıra ağaca dikip soğuk yağmur damlalarının zırhlarımıza saldırmasına aldırmadan sessizce bekledik. Muhafızlardan biri kuzeybatı yönünde bir ışığın yanıp söndüğünü fark etti. Yanlışlıkla mı yoksa bizi şaşırtmak için bilerek mi yakılmıştı, ayırt etmek imkânsızdı. Her hamlesini hesaplayan cadıların bu kadar temkinsiz davranacağını sanmıyordum ama duygular zirveye ulaştığında tuhaf şeyler olabilirdi. Acaba...

Büyümü saldırıya hazır vaziyette bekletirken sessiz çayırları kolaçan ettim. Sulu kar bu kadar şiddetliyken bile, ormanda ne bir kuşun ne de başka bir hayvanın kıpırtısı vardı. Sanki tüm çember soluğunu tutmuş, bekliyordu. Henüz etrafımda korku sezmemiştim. Hırs'ın şatosunun dört yanında yüzlerce metre boyunca uzanan çayırlar vardı ki bu, kötü niyetli ya da davetsiz ziyaretçilerin pusu kurmasına fırsat bırakmayan gayet zekice bir önlemdi. Mesela cadıların.

Farkına varmadan yumruğumu sıktım. Cadıları düşününce *Nonna*'yı merak etmeden duramıyordum. Şu anda cadıların yanındaysa, iblisleri var gücümle savunmaktan geri durmayacaktım. Onunla kıran kırana mücadele etmem gerekse bile. İşlerin o raddeye varmaması için dua ettim ama "büyükannemin" nelere kadir olduğunu tam olarak bilmiyordum.

Öfke'nin kolu koluma değdi, kış fırtınasının aksine, teni sıcacıktı. Şatonun duvarlarını yalayan rüzgârın sesi alçak bir homurtu gibiydi.

Savaş planımızı yapmamızın hemen ardından Öfke Hanedanı semalarında kara bulutlar kümelendi. Şu anki fırtınanın kaynağı, şüphesiz, kocamın gergin ruh hâliydi. Bu çembere girmek için gönderdiği ilk talep hoş karşılanmamıştı. Kumarhanede yaşanan olaylardan sonra Hırs Prensi şatosuna bir kez daha adım atmamı pek istemiyordu. Dük Devon da itirazlarını sıralamış, prensine intikam düşkünü bir cadıyı Günah Hanedanı'na kabul etmemesini salık vermişti. Belli ki, o intikam düşkünü cadının aslında yeraltı tanrıçalarından biri olduğunu bilmiyordu yoksa sözlerine dikkat etse iyi olurdu.

Gönderilen ikinci talep yeterince sert olunca Hırs, sadece destek kuvvet olabileceğimizi vurgulayarak hüküm sürdüğü topraklara girmemi gönülsüzce kabul etmişti. Öfke'nin tüm gücünü geri kazanmış tanrıça eşi olarak tabii.

Buz gibi rüzgârla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti ensemi yaladı. Yaylarına sarılmış iblisler oklarını gerince duydukları korku, iğne gibi tenime battı. Öfke kımıldamadı ama tüm dikkatini önümüzdeki çayıra çevirdiğini sezdim. Aynı şeyi sezmiştik.

Hırs, siperin ucundan başını hafifçe çıkarıp etrafı gözleyen muhafızlardan birine işaret verdi. Bir adım öne çıktım, tenime batan iğneler gitgide çoğalıyordu. Sezdiğim korkunun muhafızlardan yayılmadığını fark ettim. Düşmanlarımızdan geliyordu. Cadılar burnumuzun dibine kadar gelmişti. Gözlerimi kısıp ıssız gibi görünen çayıra bakarken kırağı kaplı zemindeki ayak izlerini fark ettim. Uzun ince otlar ezilmişti.

"Dur!" diye bağırdım.

Muhafız, uyarıma kulak asmadı. Kayanın üzerine pustu ve farkına vardığım tehlikeyi, iş işten geçtikten sonra anladı. Kimse müdahale edemeden gözlerinden kan fışkıran muhafız yuvarlanıp karlı zemine yığıldı. Hendeği boydan boya çınlatan bağırışlar duyuldu, muhafızlar göremedikleri düşmanın üzerine ok yağdırmaya başladı ama tabii ki hiçbiri hedefi tutturamadı. Böyle savaşmaya devam ederlerse, cadılar galip gelecekti.

Ama ben buna izin veremezdim.

Hırs'a, "Geri çekilmelerini emret," diye bağırdım. "Cadılar büyü yapıyor."

"Bir avuç zavallı ölümlüden başka bir şey değiller. Bizim silahlarımız var." Hırs, bir sonraki muhafız birliğine işaret verdi.

Cahil ahmak. Hepsini bile bile ölüme gönderiyordu.

Korkunç fırtınaya rağmen büyüm göğü aydınlattı; yeryüzüne yağan intikam dolu, kızgın yıldızlar gibiydi. Pembe-altın renginde alev topları öyle bir hızla yağıyordu ki düştüğü yerde oyuklar açıldı. Sessizliği yırtan çığlıklar, mezbahaya götürülen hayvanların bağırışlarına benziyordu.

Büyümün şiddetini artırdım, tüm alevleri göreve çağırdım ve hiddetim yağmur gibi yağarken olan biteni duygusuzca seyrettim.

Cadıların görünmez olmak için kullandığı büyü her ne idiyse, yok olmuştu. Ben de bunu bekliyordum. Büyüyle saldırana ancak büyüyle karşılık verilebilirdi ve cadıların büyüsü, benim okyanusumda ancak bir damla ederdi. Bunu iyice anlamalarını sağlamanın vakti gelmişti.

"*Fiat lux.*"

Kukuletalı cadılar birden alev aldı, etleri mum gibi eriyerek kemiklerinden ayrıldı; yanık et kokusunun dehşetli güzelliği havayı sardı. Şaşırtıcı bir dirayetle karşı koydular. Havaya yalpalayarak ilerleyen büyülü oklar savurup iblisleri yere yığdılar. Buna derhâl son verebilir, *onları* hemen yok edebilirdim ama adilce savaşmaya kendimi zorladım. Duygularım zirveye ulaştığında bile Öfke'nin bana güvenebileceğine en ufak bir şüphesi kalmasın istiyordum.

Büyülü oklardan biri kolumu sıyırıp geçince onu fırlatan cadıya baktım. *Nonna* kukuletasını indirdi; yüzünde acımasız bir ifade vardı. Onun nazarında, gücümü esir eden büyülü kafesi kırdığım anda düşman safına geçmeyi seçtiğim, bakışından anlaşılıyordu.

Bu oku onun fırlattığını kabullenmeme yetecek kadar bir süre boyunca yüzüne baktım. Onu şu an öldürebilirdim. Bana ve kız kardeşime yaptığı kötülüklerin karşılığı olan intikamı alabilir, adaleti sağlayabilirdim. Ama yine de...

Sadece dudaklarımı kımıldatarak, "Kaç," dedim.

Yapabileceğim tek uyarı buydu. Üstelik bunu bile hak etmiyordu.

Bir daha ondan yana bakmadığım için uyarımı dikkate aldığından emin değildim. Neticede ben nasıl seçimimi yaptıysam o da kendi seçimini yapmıştı.

Sağımdaki ve solumdaki iblisler birer birer vurulup düşüyor, sadece yaralandılar mı yoksa öldüler mi bilmiyordum. Siperin en ön safından büyümü savuruyor, cadıları ormana geri göndermek ve Hırs Hanedanı'na bir daha yaklaşamayacak kadar korkutmak için elimden geleni yapıyordum. Çok geçmeden pes edeceklerdi; kullandıkları büyünün bir sınırı vardı. Kaynaklarını tüketene dek, ciddi bir zarara yol açmalarını önlememiz yeterliydi. Bunu başarmak o kadar da zor olamazdı.

Öfke'nin buz gibi büyüsünü algıladım ve peşi sıra can acısıyla inlediğini duydum. Hemen ona dönünce omzuna saplanmış büyülü oku gördüm.

Fırtınanın bir anda şiddetlenen uğultusu arasında, "İyi misin?" diye bağırdım.

Dişlerini sıkıp oku saplandığı yerden çıkardı. "Okları ejderboğan otunun zehrine bandırmışlar."

Doğruca kocamın boğazına saplansın diye fırlatılan bir başka oku havada yakalayıp ucunu kırdım. Öfke'yi hedef alan iki zehirli okun daha vızıltısı duyuldu.

Öfke'nin safındayım diye ya beni cezalandırmak ya da dikkatimi dağıtmak için kocamı hedef almalarını cadılara Nonna söylemiş olmalıydı. Akkor hâlinde, her şeyi yerle bir etmeye kadir bir öfke beynime sıçradı. Cadılar kocamı hedef bellemişti ve medeni davranmayı o an bıraktım. Yaptığımız planın da cehenneme kadar yolu vardı.

"*Yeter.*" Sesim bir fısıltıdan daha yüksek çıkmamıştı ama hem muhafızlar hem cadılar işitti. Yaklaşan fırtınayı haber veren uğultulu bir rüzgâr gibiydi; cadılar tehlikeyi sezmiş olmalıydı. Büyülü oklarını fırlatmayı kesip el ele tutuştular ve ayin şarkılarını söylemeye başladılar. Büyülerinin benimkini, hele de bu denli hiddetlenmişken, alt etme ihtimali varmış gibi bir umuda kapılmaları komikti.

Derin bir nefes alıp bedenimin merkezinde nabız gibi titreşen Köken'e bağlandım.

Bu kaynak tükenmiyordu. Başı sonu yoktu. Lanetimi kırmadan önce gücümün yalnızca birkaç damlası yüzeye çıkabiliyordu. Cadıların İntikam Hanedanı'nın dirilişine, *Sea&Vine*'ı yakıp kül etmeme duydukları öfke ve dalga dalga yükseldiğini hissettiğim korkuları beni besliyordu. Asırlardır söylen o korkunç masallardaki hâlime büründüm. Gerçek benliğimi kucakladım.

Tepeden tırnağa Gazap olmuştum ve bir tanrıçaya saldırmanın ne gibi sonuçlar doğurabileceğini asla unutmamaları gerekiyordu.

Bu savaşın öyküleri meclislerinde anlatılacaktı. Bugünden söz etmeye cüret etmelerinin dahi gazabımı uyandıracağından korkarak gökyüzünü endişeyle seyredip bir işaret ararken fısıltıyla birbirlerini uyaracaklardı. Öfke ölmeyecekti ama bu cadıları bu âlemden silecektim.

Gücümü, alevlerimi ve gazabımı harlayıp cadılara savurdum. Karşımda iki düzine kadar cadı vardı. *Nonna* dışında hiçbirini tanımadım ama yüzlerine bakarken onları gerçekten gördüğüm de söylenemezdi. Herhangi birini tanısam da hiçbir şey değişmeyecekti. Savaşmak ve öldürmek için buradaydılar; ben de gerekeni yaptım. Bu defa Öfke'yle aramıza hiç kimsenin girmesine izin vermeyecektim.

Bu cadılar kocamın canını yakmıştı ve Öfke iyileşecek olsa da bu, bardağı taşıran son damla oldu.

Hükmettiğim hiddetin her bir zerresini, bana söylenen yalanlara, reva görülen ihanetlere, bile bile aldatmalara duyduğum tüm öfkeyi bir araya topladım. Büyülü gücüme hükmetmekten alıkonduğum onca yılın acısı, nereye sıçramasını istersem oraya yayılacak koca bir yangına dönüştü. Cadıların cesetleri birer birer toprağa düşerken uğultulu rüzgâr küllerini savurdu. Son cadı da yere yığıldıktan çok sonra intikama doymayan bir tanrıça gibi hâlâ alev yağdırıyor, dört bir yanın tutuştuğunu zevkle izliyordum.

Öfke sıcacık parmaklarını benimkilere dolayınca gerçek dünyaya döndüm.

Dikkatimi çeken ilk şey, etraftaki tuhaf sessizlik oldu. Alevler artık çıtırdamıyordu. Kar fırtınası da durulmuştu. Arkamda saf tutan iblislerin soluk alıp verişi bile işitilmiyordu.

Öfke'ye bakınca yüzünde gergin ama gururlu bir ifade gördüm. "Öldüler, leydim. Hepsi."

Bir kez daha, tenime minik iğneler battı. Bakışlarımı kocamdan ayırıp etrafımda gezdirdim. Bana bakan muhafızların hepsinin yüzünde açık seçik bir korku vardı.

Yani, *istisnasız* hepsinin *değil* tabii. İblislerin büyük çoğunluğu gözlerini yere dikmiş benimle göz göze gelmekten dahi kaçınır hâldeydi. Muhafızlarla askerlerin yan yana dizildiği sıraya şöyle bir göz gezdirdikten sonra prenslerine baktım. Hırs korkmuyordu ama başını hafifçe yana eğerken bir parça telaşlandığını sezdim. Bir eli hâlâ kılıcının kabzasındaydı.

"Hırs Hanedanı, verdiği destek için Öfke Hanedanı'na teşekkürlerini sunar."

Destek. Gerçek bir savaş patlak vermeden her türlü saldırıyı kısa sürede püskürtebilirdim. Yaralanmayan muhafızlara şöyle bir baktım; siperden başını çıkaran ilk muhafız hariç, hiçbiri ölmemişti. Hiddetimin ateşi henüz sönmediğinden çevremde tüten korkunun tenime batırdığı iğnelerin ve erkek küstahlığının huzursuz edici etkisinin hıncını almak için alevlerimi birkaç kez daha çayıra savurdum.

"Hırs Hanedanı neden sürekli birilerinin hedefinde? Hem cadıların hem de kurt adamların senin çemberine saldırmaya karar vermesi çok tuhaf. Kız kardeşim ne tarafı kışkırtırsa kışkırtsın hepsi dönüp sana saldırıyor. Öfke, Haset ya da Kibir Hanedanı'na değil; sana. Bu kadar düşman edinecek ne yaptın?"

Hırs omuz silkti. "Belki de hepsi servetime göz dikmiştir. Kumar salonlarımdan sadece birinin kasasına giren altınlar koskoca bir savaşı finanse edebilir." Dudaklarına zoraki bir tebessüm yayıldı. "Lütfen misafir odanıza yerleşin. İkinizin şerefine bir kutlama balosu düzenlemezsem adım tembele çıkar."

Bu sözlerin ardından Hırs ve muhafızları şatoya dönmek üzere yola koyuldu. Topuklarına birkaç küçük alev topu fırlatsam da şatoya seke seke dönseler diye düşünmek hoşuma gitse de kendimi tuttum. Öfke hâlâ kendimi kaybedip tüm âlemi küle çevirecek miyim diye beni gözlemliyordu.

Alçak sesle, "Söyledim sana," dedim, "benden korkman için hiçbir sebep yok."

"Onun farkındayım." Öfke, bakışlarını çayırlara çevirdi. "Ama senin kendinden korkman gerekmez mi?"

Olduğum yerden, dumanlar tüten çayıra baktım; düşmanlarımızın bedenleri bir avuç küle dönüşmüştü.

Tek damla ter dökmeden iki düzine cadıyı yok edecek kadar kudretli olmamın, huzurumu kaçırması gerekirdi. Ölenlerin arasında *Nonna* da olabilirdi. Ama ben hiçbir şey hissetmedim. Sevdiğimi koruyabilmiş olmanın verdiği tatmin hariç tabii. Böylece, kocamın tanrıçalığımı geri kazanmama niçin yardım etmediğini daha iyi anladım.

Dönüp tekrar Öfke'ye baktım. "Bu geceki kutlamaya hazırlanmadan önce güzelce yıkanıp şu duman kokusundan kurtulmak istiyorum."

Hırs'ın balo salonu, tam da ondan beklendiği gibi bronz tonlarla bezeli bir şatafat cennetiydi. Kumar salonlarında da burada da her şey lüks, abartılı ve parayla satın alınabilecek en pahalı şeylerdi. Şık metaller, göz kamaştıran renkler, ipekler, kadifeler ve ziyaretçilerin başını çevirdiği her yerde görkemli çerçevelerde sergilenen sanat eserleri... Prensin maddi zenginliklere sahip olma hırsını yansıtacak biçimde tasarlanmış bir mekândı.

Öfke'yle birlikte devasa dans pistinin çevresinde ağır adımlarla dolaştık. Banyo yapıp, baloya uygun giysiler giydiğimiz sırada pek fazla bir şey söylememişti; ruh hâlini anlamak neredeyse imkânsızdı.

Ama ben de ahmak değildim. Tüm gücümü sergileyişime, hiddetimin zirveye ulaşmasına izin verişime şahit olmak huzurunu kaçırmıştı. Fakat burada nasıl davranacağımızı iyi biliyordu; bu planı, Öfke Hanedanı topraklarından ayrılmadan önce yapmıştık. Erkek kardeşi Hırs'ın ve ordusunda görev alan askerlerin aksine Öfke bu gece yaşananlara şaşırmamıştı. İkimizden birinin tehdit edildiğini hissettiğim anda gücümü merhametsizce kullanacağımı biliyordu. Bir daha hiç kimsenin bizi ayıramayacağına yemin etmiştim.

Son derece ciddiydim.

Yine de takındığımız tavırdan herhangi bir pişmanlık duyup duymadığını düşünmeden edemedim. Savaş generali, gerçek anlamıyla, göğüs göğüse bir çarpışmayı tercih ediyorsa medeni tavırları bir kenara bırakıp düşmanın kökünü kazıyışım hoşuna gitmemiş olabilirdi.

Öfke, kurtlarla savaştığımız sırada büyü gücüne başvurmuştu ama hançerini de aynı şiddetle sallamıştı. İçime bir huzursuzluk çöktü. Ölümlü vicdanımın yeniden gün yüzüne çıkmasından mı yoksa çevremdeki lordların ve leydilerin korkularından mı olmuştu, ayırt etmek zordu.

"Leydi Emilia." Işıltılı şaraplarla dolu kadehlerin bulunduğu tepsiyi taşıyan bir uşak yanımıza yaklaşıp soluk altın rengi, pembe ve mor tonlarında içkileri ikram etti. Her kadehte altın rengi tanecikler dans ediyordu; bunlar, hırs denen günahın bir başka yansımasıydı. Uçuk pembe renkli bir şarap seçip kadehimden birkaç küçük yudum aldım. Öfke, mor renkli bir şarap seçti ve balo salonunda yavaş yavaş dolaşmaya devam ettik.

Sohbet eden lordlar ve leydilerin yanından geçerken her seferinde daha sivri iğneler tenime battı. Diğerlerinden daha cesur iblisler hafif bir baş selamı verip alçak sesle "Prens Öfke. Leydi Emilia," deyip derhâl başka bir yere yöneliyordu. Nahoş bir his, göğüs kafesimi sıkıştırdı.

Bana teşekkür etmelerini beklemiyordum ama bakışlarını kaçırmalarına ve benden bu denli korkmalarına şaşırdım. Bu histen hoşlanmamıştım. Korktukları sadece ben miydim yoksa Öfke'den de mi korkuyorlardı, anlayamadım. Buraya son gelişinde, efsanevi öfkesiyle kumar salonlarından birini harabeye çevirmişti. Belki de ikimizden de korkuyorlardı.

Hâlbuki kocam, erkek iblisleri etrafına toplamakta güçlük çekmiyordu. Birkaç lord, savaş denemeyecek savaş hakkında onunla kibarca sohbet edip içkilerini yudumladıktan sonra Öfke benim alev büyüm sayesinde savaşın kazanıldığını söyler söylemez bir bahane bulup çabucak yanından ayrıldı.

Kocam elimi tutup şefkatle sıktı. "Bu dansı bana lütfeder misiniz, leydim?"

"Elbette."

Beni dans pistine götürdü; görüntümüzü çarpık, puslu bir biçimde yansıtan parlak bronz bir dans pistiydi. Bu yansıma, hislerimle örtüşüyordu; ben de çarpık ve puslu hissediyordum. Ölümlülere has duygularımı ölümsüzlere has sezgilerimle birleştirmeye çalışmak alışkın olmadığım bir şeydi. Sanki bir bütün olmaya çabalayan iki yarımdım ve bunlardan biri suydu, diğeriyse yağ. Karıştırmaya ne kadar çabalasam da birleşmiyor, hatta ikisi birbiriyle çatışıyordu.

Orkestra bir vals çalmaya başlayınca Öfke beni dudaklarımızın arasında bir nefeslik mesafe kalacak kadar yakınına çekip bir elini belime, damarlarımda iç gıcıklayan bir şehveti ateşleyecek kadar aşağıya koydu. Salonun dört bir yanından üzerime yağan tedirgin okları görmezden gelebilmem için dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsa, kısmen başarıyordu.

Dük Devon'a baktığım ve onun öfkesini hissettiğim ana kadar tabii. Hemen dans ettiği erkek iblise dönüp bir şey söyledi ve diğeri kıkırdadı. Muhtemelen benimle ilgili bir şeydi. Ama bunu görmezden geldim. Öfke'nin günah kasırgasına elimde aletimle yakalanıp altına kaçırsaydım ben de böyle bir tepki verirdim.

Başkalarının varlığından bihaber, birbirlerinde kaybolmuş gibi görünen çiftler, yanlarından geçtiğimiz an geriliyordu. Bu defa, fısıltılarını açık seçik işittim. Korkulanlar'ın dirilişinden söz ediyorlardı. Ölüm Tanrıçası'nın yok edilmek istendiğinden ve Gazap Tanrıçası'nın kız kardeşinin suçunu aklamak için geldiğinden... Korkularının sebebi öfkeli kocam değildi; bendim.

Başımı Öfke'nin göğsüne yaslayıp mırıltılara kulak tıkadım. İstediklerini söyleyebilir, istedikleri gibi dedikodu yapabilirlerdi; hiçbiri beni tanımıyor ya da ne hissettiğimi bilmiyordu. Helak Hançerini bulup laneti yok ederek hepsine nasıl yardımcı olmak istediğimi bilmiyorlardı. O zaman bile, yaptığım şeylerin kimilerine asla yetmeyeceğini tahmin edebiliyordum. Bir kez bana karşı cephe aldıktan sonra daima benden korkmak ya da nefret etmek için bir sebep bulacaklardı. Çevremden gelen mırıltılar daha zalim, daha çirkin bir hâl aldı.

Pistte dans ederek salınmaya devam ederken başımı dik tuttum. Çok geçmeden, kalabalık pistte neredeyse kimse kalmamış, tenime iğne gibi batan korkuların şiddeti kılıç gibi keskinleşmişti. Dişlerimi

sıkıp hislerimin yüz ifademe yansımasını engellemeye çalıştım. Belki de bu, yirmi yıla yakın bir süre boyunca ölümlü bir insan olarak yaşamamın getirisiydi ama artık kimseye böyle derin bir korku salmak istemiyordum.

Sahip olduğum güç başka bir şeydi; kendimi ve sevdiklerimi savunabildiğim için özür dileyecek hâlim yoktu ama bu korku? Bunu hiç istemiyordum. Eski yaşantıma dair bir hatıra zihnime doluverdi. Büyümün alevleri ne kadar sıcak olsa da içim buz gibiydi; ikizim hariç, kimsem yoktu.

Korkulan olmanın beni ne kadar yalnız bıraktığını unutmuştum. Daha önce başka türlüsünü bilmiyor, dolayısıyla bunu hiçbir şeyle kıyaslayamıyordum. Ama şimdi, arkadaşlık kurmanın güzelliğini öğrenmiştim. Kahkahalarla gülmenin içime doldurduğu huzuru ve neşeyi... Kabul görmeyi...

Öfke'nin gücüne herkes saygı duyuyordu; onu bu yüzden cezalandıran olmamıştı. İblisler ve hatta erkek kardeşleri, ona karşı gelmeden önce iki kez düşünürdü ama beni en ufak bir hatalarında kellerini uçuracak bir cellatmışım gibi görüyorlardı.

Kocamda büyük hayranlık duydukları şeyin benim için bir cezaya dönüşmesi haksızlıktı. Belki de onların gözünde ben, gerçek korkuyu körükleyecek bir şeydim. İntikam Hanedanı, diğer Hanedanlar gibi tek bir günahla yönetilmiyordu. İntikam, tüm günahları bünyesinde harmanlayabilecek bir şeydi ve iblisler bundan korkuyordu.

"...kralı oyuna getirip evlenmeye mecbur bırakmış."

Bir çift, bana ters ters bakınca gerildim. Söyledikleri, düpedüz yalandı.

"Dinleme onları." Kulağıma fısıldayan Öfke'nin sesi ipek gibi yumuşacıktı. "Beni oyuna getirdiğin falan yok. Ayrıca cadıların karşısında muhteşemdin. Büyük bir savaşa dönüşmeden mücadeleyi durdurdun. Bundan hiçbir zaman şüphen olmasın."

Alçak sesle, "Görünüşe bakılırsa, Hırs'ın tebaası bu konuda seninle hemfikir değil," dedim. "Hatta yaptıklarımı senin bile sorguladığını düşündüm."

"Sana güveniyorum, leydim. Cadılara verdiğin cezanın da adil olduğuna inanıyorum." Bizi pistin diğer ucuna götürürken dokunuşu güvenimi tazeledi. "Cadılar adilce savaşmayacaktı. Büyülerini savurup her türlü hileyi yapacaklardı. Bu geceki saldırıya karşılık verme biçimimizi son derece adil buluyorum. Sen bu gece, büyü gücünü silah olarak kullandın. Gücünün oyuncağı olmadın, Emilia. Gerçek bir zafer kazandın ve ben bu başarınla gurur duyuyorum. Bu salondaki soylu iblislerin hiçbiri kendi hanedanı için böyle savaşmazdı."

"Aslında kendi çıkarlarım için savaştım," diye itiraf ettim. "Hırs'ın benim adıma da bir kan intikamı talep etmesini istemedim. Seni hedef aldıklarını gördüğüm an, hepsini öldürmek *istedim*."

Öfke başını boynuma gömünce kulağıma değen dudaklarının bir tebessümle kıvrıldığını hissettim. "İşte bu, meseleyi daha da cazip kılıyor, leydim."

"Yalancı." Dans pistinin bir ucundan diğer ucuna giderken elini tutup minnetle sıktım. Doğruyu söylediğini biliyordum ama balo salonu korkulu iblislerle doluyken, öyle değilmiş gibi hissettim.

Düşmanımı ateşe vererek öldürdüm diye kendimi kahraman gibi hissetmiyordum. Daha çok taş kalpli bir yaratık gibi hissettim. Ya da gücümü esir eden büyülü kafesi kırmadan önce tam olarak böyle *hissedecektim*. Şimdi her şey karmaşık ve yanlış geliyordu. Derin duygular beslememesi ve tarafsız davranması gereken bir tanrıçaydım ama bildiğim tek bir gerçek vardı: Sırf yapacak güce sahibim diye bunu yapmak zorunda değildim.

Hem böylesi, bu âlemdeki varlıklara nasıl bir örnek teşkil ederdi? Hepimiz sonsuz hatalardan mürekkep bir döngüye hapsolmuştuk. Sursea bizi kullanmıştı. Vittoria ve ben Öfke ve Kibir'i kandırmıştık. Cadılar gücümüzü engelleyecek büyüler yapmıştı. Biz de onlara saldırmıştık. Sonra onlar Hırs Hanedanı'na saldırdı. Aramızdaki husumete bir son vermezsek sonsuza dek böyle sürüp giderdi. Biri çıkıp buna dur demeliydi. Her zaman böyle olmak zorunda değildi. Aksi takdirde güç sahibi bir başka yaratık gelir ve daha güçsüz olanlara her türlü eziyeti yapabilirdi.

Öfke, "Bir öpücük seni düşüncelerinden sıyırır mı?" diye sordu. Bu beklenmedik isteğine gülümseyerek başımı kaldırdım ve dudaklarımız buluştu. "Şimdi anlat bana."

"Eskisi gibi hissetmiyorum." Bunu iblis prensten başkası duymasın diye fısıltıyla itiraf ettim. "Tüm gücümü ve hatıralarımı geri alabildiğim için mutluyum. Ama... etrafıma böyle bir korku salmak... İstediğim bu değil. Adımımı attığım yere ölüm sessizliği çöksün istemiyorum. Herkesin teyakkuza geçmesini istemiyorum. Benden bu kadar korkulmasını istemiyorum. Seninle tanışmadan önce ne kadar yalnız olduğumu unutmuşum. Şefkat ve sevgi yerine korku ve kargaşa uyandırmanın beni ne kadar gaddarlaştırdığını unutmuşum."

Öfke bir süre sessiz kaldı. "Peki, ne istiyorsun?"

Kehaneti düşündüm; sadece bizimle ilgili olmadığını ve bir konuda kesinlik taşıdığını. *Yukarıda ne varsa aşağıda da o vardır.* Denge. Artık Vesta'nın ölmediğinden ve kendi isteğiyle saklandığından emin olduğuma göre, tüm dikkatimi verebileceğim yepyeni bir hedefim vardı.

"Yapılan hataları telafi etmek istiyorum. Sadece laneti kırmak değil, barış içinde yaşayabilmemiz için hepimize bir şans vermek istiyorum."

"Barış içinde yaşamak mümkün olmayabilir."

"Biliyorum. Ama hiç değilse bir şeyleri doğru yapmak istiyorum. Bu âlemde çok fazla öfke ve hınç var. Acaba bugün kimin saldırısına uğrayacağız diye düşünmediğim sabahlara uyanmak istiyorum. Kıskançlıktan, öfkeden ya da hırstan arınmak, güzel şeylere odaklanmak istiyorum. Hayatımı sevgiyle donatmak istiyorum. Hepimiz lanetliyken böyle bir şey hiçbir zaman mümkün olmayacak." Derin bir soluk alıp verdim. "Hatıra Kuyusu'na gitmek istiyorum. Bu kısır döngüye, bu gece bir son vermek istiyorum."

Öfke eğilip dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Sıkı tutun, leydim."

Erkek kardeşine ya da tebaasından herhangi birine veda bile etmeden bizi balo salonundan çekip alıverdi. Yüksek sesle savrulan küfürleri ikimiz de duymazdan geldik.

YİRMİ BİR

"Hatıra Kuyusu'nun bulunduğu tapınağa girebilmek için tanrıçaya kurban vermek gerekiyor." Öfke'nin hanedan bahçelerindeki yılanlı tanrıça heykelini incelerken Fauna'nın sözlerini tekrarladım.

Heykelin yüzü yoktu ama saçlarına eskiden benim taktığım gibi çiçekler takmıştı. Elindeki hançerler gayet keskin göründüğünden süs havuzunun kıyısına tırmanıp parmağımı birine sürttüm. Bir damla kan belirir belirmez parmak ucumdaki kesik, hiç var olmamışçasına iz bırakmadan kapandı. Bundan sadece iki gece önce bu kadar hızlı iyileşebilmek gibi bir özelliğim olmadığını hatırlamak tuhaf geldi. Lanetimi kırmak beni her anlamda değiştirmişti. Ama şimdi bunu düşünmenin sırası değildi.

Kanımı akıttıktan sonra heykelde herhangi bir değişiklik olup olmadığına baktım. Hiçbir şey olmadı. Bir anda canlanıp bir elinde sımsıkı tuttuğu hançerin bir türlü bulunamayan Helak Hançeri olduğunu söylemesi gerçek olamayacak kadar kolay olurdu. Güzel olurdu tabii. Öfke, buraya gelmeden önce heykelin elindeki hançerlerin efsanevi Helak Hançeri olmadığı konusunda beni uyarmıştı. Bir yanım tanrıça olduğum için kanımı akıttığımda heykele yapıldığını iblislerin bile bilmediği bir büyünün çözüleceğine inanıyordu. Ne yazık ki öyle olmadı.

Elimi görüntümüzü yansıtan süs havuzunun durgun suyu üzerine tutup kanımın damlayışını izledim. Aslında kanın suya düştüğü an çözünmesi gerekirdi ama işin içinde büyü vardı. Bir damla kan, büyüyüp genişledi. Havuzun çevresini dolaşıp döne döne merkezine doğru yol aldı.

Merkezde yakut rengi basamakları beliren merdivenin devamı, yeraltına giden büyük, karanlık bir oyukta gözden kayboluyordu. Buraya gelmeden önce Öfke'nin söz ettiği gibi... Benimle gelemezdi, bunu tek başıma yapmam gerekiyordu ama askerini savaşa hazırlayan bir general gibi bildiği her şeyi benimle paylaşmaktan geri durmadı.

Elbisemin eteklerini toplayıp kızıl basamaklara adım attım. Yeraltına inerken zerre kadar korku duymadım. Derinlere doğru attığım her adımda havuzun suyu iki yana ayrılarak yolumu açtı ve bir damlası bile üzerime sıçramadı. Serin kış gecesini ardımda bırakıp tamamen yeraltına indikten sonra birkaç dakika daha ilerledim; ilerledikçe hava daha da soğuyordu. Bundan eskisi kadar etkilenmediğimi fark ettim. Üşümüyor değildim ama dişlerim birbirine vurmuyor ya da bütün vücudum ürpermiyordu.

Hiç ışık yoktu; sadece, gitgide kesifleşen ve mesafeleri ardımda bıraktıkça varlığıma nüfuz edercesine koyulaşıyormuş gibi hissedilen bir karanlık... Ama ölümsüz bedenim ve keskin duyularım sayesinde kumsalda güneşli bir öğle sonrasıymış gibi çevremi görebiliyordum. Birkaç dakika boyunca hızla indiğim basamaklar birden son buldu. Kaya gibi sert toprağın üzerinde öylece durup ufak mağaraya baktım.

Yapay, mavimsi bir ışık huzmesi, basamakların bittiği yerin çaprazında kalan, pembe kuvarstan tuğlalarla örülmüş kuyuyu aydınlatıyordu. Hatıra Kuyusu. Biraz daha yaklaşınca, kuyunun ağzına yakın tuğlalara esrarlı sembollerin ve Latince sözlerin kazındığını fark ettim. Çentiklerde parmaklarımı gezdirirken kuyudaki gücün tenime yansıyan titreşimlerini hissettim.

Başımı uzatıp büyülü kuyuya baktım; berrak suyun dibinde sayısı muhtemelen binleri bulacak kadar çok kristal vardı. Taşların her biri bir hatırayı ya da kâbusu temsil ediyordu. Bunu zihninden atan kişinin hiç özlemeyeceği kadar korkunç bir şeyi...

Öfke'nin buraya bir hatırayı bulmaya mı yoksa bir hatıradan kurtulmaya mı geldiğini bilmiyordum. Önemi de yoktu. Şu an önemli olan tek şey, Fauna'nın araştırmalarına göre kocamın üzerindeki lanete son verebilecek şu hançer hakkında mümkün olduğunca çok bilgi toplamaktı. Amacımdan sapmamalıydım yoksa asla başaramazdım.

Kuyunun alçak duvarını aşıp suya girdim, giysilerim ıslanınca hafifçe ürpermeme sebep olan soğuğu görmezden geldim. "Helak Hançeri nerede?"

Gözlerimi kapatıp başımı kuyunun duvarına yasladım ve zihnimi sadece yanıtını aradığım soruya odakladım. Dipteki kristallerin çoğuna dokunduktan sonra diğerlerinden daha sıcak gelen birini avucuma aldım. Fauna böyle bir şeyden söz etmemişti ama belki de bu, doğru hatırayı yakaladığıma işaretti. Öyle olup olmadığını öğrenmenin tek bir yolu vardı. Kristal taşı avucumda sıkıp temsil ettiği hatıranın, bana aitmişçesine, zihnime akmasına izin verdim.

Minik kurt, korkunun pençesinde harap olmuş gırtlağını paralarcasına çığlık atıyordu. Henüz yavruydu ama adamın içindeki kara büyüyü sezebiliyordu. İblisti bu. Madeni para rengi gözlerini bir kez daha ona çevirdiğinde zalim ağzı, yüzünde bir kesik açılmış gibi incecik bir çizgiye dönüştü. İblisin evlerine girdiğini, baba kurtla fısıldaştığını duymuş ve hemen biçim değiştirmişti. Baba kurt, biçim değiştirmesinin henüz mümkün olmayacağını söylemişti. İblis gırtlağına yapışıp pençelerini yerden kestiği anda hata ettiğini anlayıp pişman olmuştu.

"İlk çocuğun bu mu? Hani şu melez savaşçı?"

Sesinde kuşku vardı. Minik kurt hırlayıp süt dişlerini gösterdi.

Baba kurdun gözleri dehşetle büyüdü. "Evet, majesteleri. İsmi "Mars'a adanmış" anlamına gelir. Sizin de tahmin edeceğiniz üzere, savaş tanrısı..."

"Ölümlü tanrılar umurumda bile değil. Hanedanıma vardığımızda ona yaraşır bir iblis adı alacak."

Yavru paniğe kapılıp yabancının elinden kurtulmaya çalıştı. Hanedanın ne demek olduğunu bilmiyor, öğrenmek de istemiyordu. Baba kurt yutkundu; minik kurt onu bu yabancının pençesinden kurtarması için sessizce yalvardı. Her nedense onu hiç sevmeyen annesi, çoktan odasına çekilmişti. Baba kurt yapmazsa hiç kimse onu kurtarmayacaktı.

Baba kurt "Majesteleri," *dediğinde küçük yavrunun umutları yeşerdi.* "Belki size olan borcumu kapatmak için başka bir şey sunabilirim. O sadece bir yavru. Hiçbir özelliği olmayan, yavru bir dişi kurt. İzin verin borcumu ödeyecek parayı kazanayım. Ya da... Belki Helak Hançeri'ni bulmayı başarırım."

"Hançeri henüz bulamadığın gibi muhtemelen hiçbir zaman da bulamayacaksın." *Yabancı, yavruyu tekrar kaldırıp yakından inceledi.* "Soyunuzun tarihine bakılırsa bu dişi yavru, olması gerekenden yaklaşık yirmi yıl daha erken biçim değiştirdi. Bana sorarsan gayet dikkat çekici bir özellik bu. İblis becerileri ne durumda? Ne tür bir büyü gücü var?"

"Şey... Bilemiyorum, majesteleri."

İblis gözlerini kıstı. "Bana bir kez daha yalan söylersen o melun dilini koparırım."

"Lütfen." *Baba kurdun sesi, yenik bir adamın çaresiz yalvarışı, fısıltıların en sessiziydi. Yavru kurt, bunu yapmaması konusunda daha önce onu uyarmış olmasına rağmen baba kurdu sakinleştirmek için büyüsünü kullandı.* "Lütfen majesteleri. Benden ne isterseniz alın. Yalvarırım kızımı almayın."

"İblisten doğma piçini karın seviyor mu bari?"

"Zamanla sevecektir. Günahlarımın bedelini kızıma ödetmeyin. Lütfen. Yalvarırım başka bir pazarlık önerin."

Yavru kurdun erkek kardeşi beşiğinde ağlamaya başlayınca iblis huzursuzca dudaklarını sıktı. "Oğlun da vaktinden önce biçim değiştirdi mi?"

Baba kurt beşiğe şöyle bir bakıp güçlükle yutkundu. "Hayır, majesteleri. Vaktinden önce biçim değiştireceğini gösteren hiçbir şey olmadı."

"O hâlde seninle işimiz bitti. Kızını teslim et ve bir daha yoluma çıkma."

Yabancı başıyla işaret verince geyik postlu, kahverengi gözleri ıslak bakışlı bir adam saklandığı yerden çıktı. Canavar, yani iblis, onu tutup çekerken yavru kurt çaresizce uludu. Adam onu bir çuvala koyup sıkıca bağlandığında yavrunun ulumaları korkunç feryatlara dönüştü.

Kulakları yırtan feryatları arasında yabancının "Hırs Hanedanı'yla pazarlık etmek gibi bir ahmaklık yaptın. Bir dahaki sefere, bu kadar değerli bir şeyi kumar masasına koymadan önce iyi düşünmeni öneririm," *dediğini duydu.*

Gözlerimden sicim gibi yaşlar süzüldü; yavru kurdun ailesinden koparılırken attığı kederli çığlıklar hâlâ kulaklarımda çınlarken dayanabilmek için dişlerimi sıktım. Çektiği ıstırabı, yaşadığı hayal kırıklığını, hissettiği dehşeti hissettim ama onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Buradaki işim bittiğinde onu bulma ümidiyle, hatırasının içinde bir ipucu, bir iz aradım.

Baba kurdu tanıyor gibiydim ama hem karanlıktan hem de yavru kurdun görüşünü puslandıran gözyaşlarından adamın yüzünü tam olarak seçememiştim. Aksanı, ölümlü hayatımı yaşadığımı sandığım Kayan Adalar'daki insanların aksanına çok benziyordu fakat bu hatı-

ranın ne kadar zaman önce kuyuya atıldığını bilemezdim. Aylar önce de olabilirdi, yıllar önce de... Hatta yüz yıl önce bile atılmış olabilirdi. Çaresizlik içimi sardı. Hırs'tan biraz daha nefret ettim.

Baba kurt kumar masasında ne kadar borçlanmış olursa olsun, bu iblis nasıl olur da evladını elinden alırdı...

"Melez bir evlat." Bir kurdun bir iblisle çiftleşmesinden doğan... Vesta'nın bu tanıma uyduğunu düşünmüştüm. Hâlâ yaşıyorsa ki ben yaşadığına inanıyordum, bu hatıra, Dük Devon'un anlattığı dedikoduların gerçek olduğunu kanıtlıyordu; Vesta, Hırs Hanedanı'nda mutlu değildi.

Gerçek ailesiyle geçirdiği zamana dair herhangi bir şeyi, onlardan zorla koparıldığını hatırlıyorsa... Onu kaçıran kişiyle yaşamak korkunç bir işkence olmalıydı. Üstelik ordularına komutanlık etmişti. İçimden *'Dilerim Hırs'ın elinden kurtulmayı başarmış, ikizimin ona bir şekilde yardımı dokunmuştur'* diye geçirdim.

Bu kuyuyu harabeye çevirip Hırs Hanedanı'na gitmek, kurt yavrusunun intikamını almak istedim ama sadece sorduğum soruya odaklanmak zorundaydım. Damarlarımda dolaşan bu hınçla, bunu başarmak sandığımdan biraz daha zor olacaktı. "Helak Hançeri nerede?"

Yavru kurdun hatırasını taşıyan kristali bir kenara bırakıp başka bir taşı avucuma aldığım anda başka bir hatıranın ortasına düştüm.

Sursea, taht odasına yaklaşan kralın gök gürültüsüne benzer ayak seslerini duydu. Kral öfkeliydi ve Sursea'ye yaklaştıkça öfkesi katlanıyordu. Yapması gereken tek bir şey vardı: Kibir Prensi'nden Sursea'nin kızını serbest bırakmasını talep edecek ve evlenmelerini yasaklayacaktı. Kral, şüphesiz, bu kadar aykırı bir evliliğe engel olmaya kadirdi.

Bir daha dönmemek üzere bu âlemden ayrılmasını istiyorsa bu anlaşmadan ikisi de karlı çıkacaktı. Sursea'nin yapması gereken tek bir şey vardı: Kendi öfkesiyle eşitlenene dek, kralın nefretini harlamak. Anlaşmayı kabul etmeyecek olursa kullanmak üzere lanetli hançerini yanında getirmeyi düşünmüştü ama kralın ölüsüne değil dirisine ihtiyacı vardı. En azından, şimdilik.

Şeytan kanatlı kapıyı hışımla itince Sursea, tamamen açılmış görkemli kanatlarının sıcaklığını hissetti. Başka pek çok varlığın yaptığı gibi kanatlarına hayran hayran bakmamak, bu zevki şeytana tattırmamak için bakışlarını yerden kaldırmadı. Bu kanatları daha önce görmüştü; kral vampirleri güney topraklarına sürdüğünde, tanrıçalara ait dağları lanetliymiş gibi çiğneyip geçtiğin-

de... Uçları gümüş renginde, beyaz bir çift alevden kanatları, ölümcül ve güzeldi. Sursea'nin casuslarına göre, kralın en kıymetli silahı, kanatlarıydı. Onlardan başka hiçbir şeye bu kadar düşkün değildi.

Bir savaş generali, böyle bir ödül kazanmak için elbette büyük zaferler kazanmıştı.

Sursea, bakışlarını ondan yana çevirmeden çıplak uyluklarını okşadı. Tahrik olmayacağını biliyordu; amacı onu tahrik etmekten çok çileden çıkarmaktı.

"Çık dışarı." *Şeytan'ın sesi gaddar, pürüzlü çıkmıştı. Sursea bunu duyunca öfkelenmişti ama zaten böyle olsun istiyordu.*

Kralın gözlerinin içine baktı. "Seninle konuşmak işe yaramadı. Mantık ve sağduyu da saf dışı kaldı. Şimdi sana çok daha cazip bir teklifim olacak." *Elbisesinin incecik kumaşını sıyırıp göğüslerini açtı. Şeytan bakmaya bile tenezzül etmedi ama günahı taht odasında buz gibi bir rüzgâr estirdi.*

"Pantolonunu çıkar."

Şeytan kollarını göğsünde kavuşturdu; yüzünde tehditkâr bir ifade vardı. Altın rengi gözlerinde öfkeden şimşekler çaktı. Bir kez daha, "Çık dışarı," *dedi.* "Ben *zorla çıkarmadan*, çık."

"Dene bakalım." *Zalim bir zarafetle bir hamlede ayağa kalktı, uzun, gümüş rengi elbisesi gökleri yaran bir kılıç gibi parladı. Asıl mücadele şimdi başlıyordu. Şeytan iyice öfkelenmişti ve Sursea, bir şeyden emindi: birinin gerçek yüzü ancak öfkeden köpürdüğünde ortaya çıkardı, bu kural öfkeye hükmeden iblis için de geçerliydi.* "Bana dokunacak olursan sevdiğin her şeyi yok ederim. Majesteleri."

Sursea artık şeytanla alay ediyor, onu daha da öfkelendirmeye çalışıyordu.

Bunun üzerine şeytan kahkaha attı, cadının boğazına bastırdığı hançer kadar keskin bir kahkahaydı.

"Çok yanlış düşüncelere kapılmışsın," *diye hırladı,* "hiçbir şeyi sevmem ben. Karanlık çökmeden evvel bu âlemden çekip gitmeni istiyorum. O zamana dek gitmemiş olursan cehennem köpeklerimi üzerine salacağım. İşleri bittiğinde, senden geriye kalanlar Ateş Gölü'ne atılacak."

Sursea, şeytanın onda bir korku emaresi sezmek için beklediğini bilecek kadar uzun bir zamandır cehennem prensleriyle bir aradaydı. Zerre kadar korkmadığını anlayınca şüphelenmeye başlayacaktı ve Sursea onu bir şekilde alt etmek zorundaydı.

Birdenbire hançere boğazını sürttü. Işıl ışıl elbisesine sıçrayan kan, parlak mermer zemine saçılıp şeytanın gömleğinin kollarını kirletti. Bu hamlenin bardağı taşıran son damla *olacağını biliyordu.*

Boynundaki kanlı gerdanlığı umursamadan bir adım geri çekildi, dudaklarına şeytanın en menfur kardeşinden bile daha korkunç bir tebessüm yerleşti. Onları iyi tanırdı. Kibir hariç tüm cehennem prenslerini baştan çıkarmaya çalışmış ama başaramamıştı. Gönül işleri söz konusu olduğunda bir avuç entrikacı, bencil iblisten beklenmeyecek derecede birbirlerini gözetiyorlardı. Şeytan buz gibi bakışlarıyla onu süzerken Sursea'nin yarası kapandı.

"Emin misin? Gözünden bile sakındığın *hiçbir şey* yok mu?"

Şeytan yanıt vermeyince cadı daha da huzursuzlandı. Bu kadar küçük bir ricasının bile reddedilmesinden bıkmış usanmıştı. Cadılar iblislere ne kadar güveniyorsa iblisler de cadılara ancak o kadar güvenirdi. Kızının sürgüne gönderilmesi iki taraf için de en iyisi olacaktı. O kıymetli Hanedanlarından birinde bir cadının eş hükümdarlık yapmasını asla istemezlerdi.

"Belki de söylentiler doğru. O zırhlı göğsünde bir kalp taşımıyorsun." *Şeytanın etrafında dolaştı; elbisesinin eteğine bulaşan kan damlalarıyla, kusursuz zeminde kirli bir daire çizmişti.* "Göğsünü yarıp bakmak gerekir belki."

Şeytanın sırtındaki o sıra dışı gümüş ve beyaz alevden kanatları süzerken sırıtışı vahşi bir hâl aldı. Neler olduğunu anlamaya çalışan şeytanın kuşkuyla kaşlarını çattığını görecek kadar kısa bir süre bekledi. Sonra saldırıya geçti. Parmaklarını bir kez şaklatınca o kudretli silahlar kül rengine büründü ve hemen ardından yok oldu.

Korkunun pençeleri kralı kıskıvrak yakalarken Sursea keyifle seyretti. Metanetiyle meşhur şeytan, duygular sirkinde ip cambazı gibiydi. Durmadan kanatlarını geri çağırıyor, her defasında elleri boş kalıyordu.

"İşte, şeytanın kendisi kadar hain bir hile." *Büyülü sözlerini fısıldarken sesi hem çok genç hem de çok yaşlı bir kadın gibi çıkıyordu. Şeytan gün yüzü görmemiş küfürler savurdu.* "Bugünden sonra bu topraklarda bir lanet kol gezecek. Her şeyi unutacaksın, geriye kalacak sadece nefret. Kökü kuruyacak dünyanda tüm güzel şeylerin; ne sevgi kalacak ne nezaket. Ama bir gün her şey değişecek. Hissettiğinde gerçek mutluluğu, sevdiğin her şeyin kökünü kazıyacağım; unutma bunu."

Şeytanın durmadan, boşa kürek çekişini izlerken kanatlarını geri almayı, ondan istediği şeyi derhâl kabul edecek kadar çok arzuladığını umuyordu; üze-

rindeki lanet de cabasıydı. Sursea'nin tek isteği, kızını o zampara ayyaştan kurtarmaktı. Kızının mutluluğunu temin etmek. Bir de onu bu sefil âlemden uzak tutmak. Kızının günden güne sararıp solmasına haddinden uzun süredir seyirci kalmıştı. Kibir kendinden başka kimseyi düşünmüyor, tek eşli yaşamayı beceremiyordu. Kızının mizacı da iblisinki gibi olsaydı, ortada bir sorun kalmazdı.

Sursea, içindeki canavarı salıp karşı saldırıya geçmeyen krala hüsranla bakarken 'yazık' dercesine dilini şaklattı ve kapıya doğru yöneldi. Peşinden gelmedi; sesi, gece vakti birilerinin gırtlağını kesen suikastçılarınkine benziyordu. "Yanılıyorsun."

Sursea duraksayıp arkasına bir bakış attı. Bugüne dek, pek çokları ona yanıldığını söylemeye cüret etmemişti. Hele de talebini reddettikten sonra. "Ya?"

"Şeytan hain olabilir ama hile yapmaz." *Alaycı tebessümü dudaklarına ağır ağır yayılıyordu.* "Pazarlık yapar." *Sursea ona bakarken, savurduğu bu sessiz tehdit karşısında içindeki büyünün kaynamaya başladığını hissetti. Havada nefret dolu bir gerilim vardı. Çok istediği bir şey Sursea'de olmasaydı onu hiç düşünmeden öldürürdü.* "Anlaşma yapmak ister misin?"

En başında anlaşma yapmak isteyen Sursea'ydi. Şeytanı böyle kanatsız görünce, içine hain bir sevinç doldu. Kibir'den nefret ediyordu. Cehennem prenslerinden nefret ediyordu. Küçük de olsa bir intikam almış olmak ona hayal ettiğinden daha büyük bir keyif vermişti. Yine de teklifini dinlememek hata olurdu. Kızının mutluluğu her şeyden önemliydi. Yüzünü şeytana döndü.

Sursea, "Diyelim ki, lanetini kırıp kanatlarını geri alman için küçük bir fırsat niteliğinde bir pazarlık fikrine sıcak bakıyorum. Şartların ne olacak?" *diye sordu.*

"Altı yıl, altı ay ve altı gün." *İblislerin kralının sesi tok ve tehlike doluydu. Tereddüt etmeden yanıt verdiğine göre bu teklifi sunmadan önce enine boyuna düşünmüştü. Savaş generalinden de ancak bu beklenirdi. Sursea kabul etmeye ya da daha fazlasını sormaya vakit bulamadan kral sözlerine,* "Zamanın Yedi Çember'deki akışı esas alınacak. Cehennemin diğer boyutlarındaki akış değil. Bu süre boyunca benim hanedanıma ya da kardeşlerimin günah hanedanlarına davet edilmedikçe adım atmayacaksın. Atarsan sana savurduğum lanetin pençesinde kıvranırsın. Bunun ne olduğunu, iş işten geçene dek söylemem," *diye devam etti.*

Sursea şeytanı kuşkuyla süzdü. Pazarlığın şartları nispeten basitti ama iblisin bakışlarındaki hain pırıltı gözünden kaçmadı. Bu pırıltının ima ettiği hilekârlığa aşinaydı. Öfke, aptal değildi. Sursea de işini iyi bilirdi. Bu şartları

kabul etmesi çok riskliydi ama aldığı risketen daha büyük bir mükâfata erişme olasılığı, göz ardı edemeyeceği kadar caziptı. "Seninle veya kardeşlerinle herhangi bir bağı olan hiç kimsenin canını almaya ya da bana herhangi bir yolla zarar vermeye teşebbüs etmeyeceğinin teminatını isterim. Ayrıca belirlenen süre zarfında lanetini kıramazsan bir daha *asla* kıramayacaksın. Hiçbir büyü, hile ya da pazarlık işe yaramayacak. Sonsuz ömrün boyunca, en çok neyi seversen ondan mahrum kalacaksın."

"Laneti kırdığımda ve artık zehrini bu âleme akıtmanı istemediğim an geldiğinde Yedi Çember'e girişin yasaklanacak. Ayrıca bu pazarlığa dair anılarını hafızandan azat edeceksin."

Sursea her ihtimali değerlendirdi. Bunca zamandır izini sürdüğü şeyi elde ettiği sürece *şeytanın kazanıp kazanmaması bir şeyi değiştirmezdi. Altı yıl, altı ay ve altı günlük süre, kapsamlı bir plan yapmasına yeterdi. Tabii bu süre, diğer âlemlerde yirmi yıla tekabül ediyor olabilirdi. Ne kadar sabretmek zorunda olursa olsun Cehennem prensleriyle uğraşma talihsizliğini bir daha sonsuza dek yaşamayacaksa, ödeyeceği küçük bir bedeldi.*

Bu pazarlığı tümüyle hatırlamasına da gerek yoktu; kızını korumayı amaçladığını hatırlaması yeterliydi. Birden, aklına bir fikir geldi. Kocakarı'nın güneydeki sıradağların belirli bir bölgesini aşmaya çalışan herkesin hatıralarını büyüyle çarpıttığına dair söylentiler duymuştu. Fakat onun müdahalesi, diğer tümünden uzakta kurulmuş, esrarengiz bir günah hanedanına mahsustu. Bu hanedanın hükümdarları iblis değil, onlardan kat be kat beter yaratıklardı. İblislerin kralının pazarlık şartlarına dâhil etmeyi unuttuğu tek yer, orasıydı.

Belki de İntikam Hanedanı'nı ziyaret etmesinin vakti gelmişti.

Sursea, "Peki ya Kayan Adalar?" *diye sordu.* "Adanın zamanı ve mekânı kendine has bir özellik."

Kral bunu biraz düşündü. Sursea, şeytanın orayı sevmediğine dair söylentiler duyduysa da işin aslını öğrenmek istiyordu. "O adada, cehennemin hasında sürgün kalmak istiyorsan itirazım olmaz."

Sursea monoton bir sesle, "Biliyorsun ki," *dedi,* "666 sayısının şeytanı simgelediğine inanılır. Bu anın hatırasını azat edersem, sözünde duracağına nasıl güveneceğim?"

"Bu sayının dengeyi temsil ettiğini gayet iyi biliyorsun. Evrensel düzeni. Cahil numarası yapma, Sursea. Yalanlarının kokusu burnuma kadar geliyor ve inan bana leş gibi kokuyor." *Hizmetkârlarından birini çağırdı ve ceketinin cebinden saydam, pürüzsüz bir parça kuvars çıkardı. Sur-*

sea şaşkınlığını gizlemek için büyük çaba sarf etti. Şeytan karşısına çıkarken savaşmaya hazırdı. Birkaç saniye sonra aynı hizmetkâr elinde bir şartname, kan dolu bir hokka ve iki tüy kalemle geldi. Kral, kuvars taşını ona uzatırken korkudan tüyleri ürperdi. "Sen bu hatırayı azat edince şartnameyi imzalayacağız."

Hatıra aniden son bulunca kendime geldim. Giysilerim sırılsıklam, kuyudaki su buz gibi soğuktu. Ama içimde harıyla havayı aydınlatan, kavurucu bir ateş vardı. Avucuma, paramparça olmuş kristale baktım. Hatıra aniden son bulmamıştı; onu avucumda un ufak *ezmiştim.*

Altı yıl, altı ay ve altı gün. Öfke, laneti kırmak için kısıtlı bir süremiz olduğundan hiç söz etmemişti. Ama benden, altı ay boyunca geçerli olacak bir kan yemini etmemi istemişti. Sonra Anir, tüm gücünü kazanmasına altı ay kaldığını söylemişti. Tabii bir de Sursea'nin taht odasında söylediği iğneleyici sözler vardı.

Bildiğim tüm küfürleri peş peşe sıraladım. Sursea'nin neşesine bakılırsa pek fazla vaktimiz kalmamıştı.

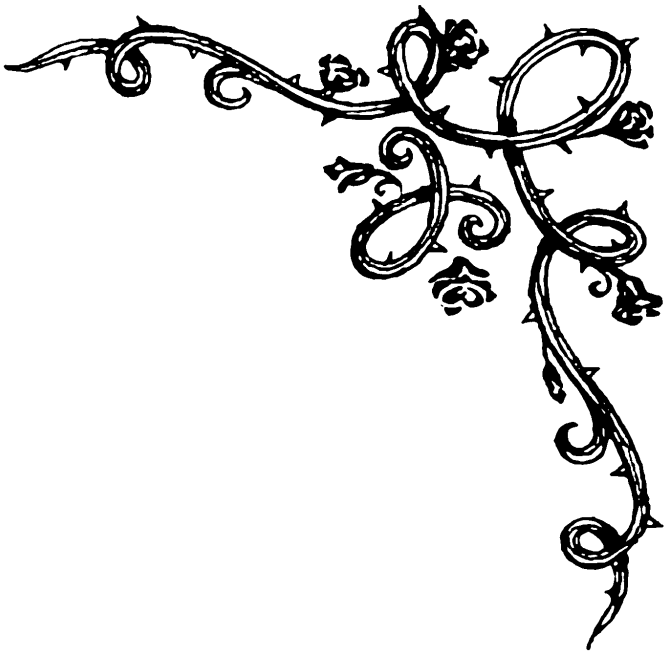
Şatonun altını üstüne getirip ne kadar vaktimiz kaldığının derhâl bildirilmesini emretmek istediysem de şimdi sırası değildi. Aradığım yanıtı hâlâ bulamamıştım. Üstelik şimdi, Helak Hançeri'nin yerini öğrenmeye her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı; onu bulmam ve vakit dolmadan laneti kırmam gerekiyordu.

Hiddetim ve büyümün kudreti sarmaşık gibi birbirine dolanıp gücüme güç katarken, "Helak Hançeri nerede?" diye sordum; soruma odaklanıp elimi tekrar suyun dibine daldırdım. Bir avuç kristali dipten çıkardım, teker teker denedim ve işime yaramayacak kâbuslara düştüm. Bir başkasının korkusuyla uğraşacak ne vaktim vardı ne de sabrım. Korku *bendim.* Kâbusa da dönüşebilirdim. Hatıra Kuyusu, duygularımın şiddetinden sarsılmış gibi sallandı. "Helak Hançeri'ni en son görmüş kişiyi göster bana. Hemen."

Avucuma aldığım kristalin pürüzlü yüzeyi tenimi yarıp kanımı akıttı. Şaşkınlıktan ve acıdan hafif bir çığlık attığım sırada bir başka hatıranın ortasına düşüverdim.

Gördüklerim karşısında duyduğum hayreti bastırmaya çalıştım. Anladım ki hayatımdaki kişilerin benden sakladığı sırların tümü açığa çıkmamıştı.

Şu ana kadar.

YİRMİ İKİ

"İblisler kimseyi sevemez. Kim bilir kaç defa söyledim bunu sana."

Annesinin tiz sesi Lucia'nın kulaklarını tırmaladı. Sevgilisiyle arasını bozmak için yıllardır entrikalar çeviriyor, son günlerde yaşananlardan sevinç duyduğunu da saklamıyordu. Lucia başını onun dizine koyup bacaklarını karnına çekerek ağlamayı çok isterdi ama annesini haklı çıkarmak istemiyordu.

Annesi, cehennemin yedi prensi içinde en zamparasının Kibir Prensi olduğunu söylemişti. Pek çok kez delice bir aşka tutulup her seferinde ardında kırık bir kalp bıraktığını, onu eskisi kadar çekici bulmadığı anda da aynı şeyin başına geleceğini, evlenmeyi asla düşünmeyeceği ölümsüz bir cadıya da aynı kötülüğü yapacağını. Üstelik Lucia öyle alelade bir cadı değildi; annesinin sık sık hatırlattığı üzere, Güneş Tanrıçası soyundan gelen İlk Cadı Sursea'nin en büyük kızıydı.

Sursea, etrafındakilere örnek olmak için daha çok çabalaması gerektiğini söyleyerek Lucia'yı yıllar boyu azarlamıştı. Yedi Çember'in *yerlileri arasında nasıl davranacaklarını ondan öğrenmek için izinden giden diğer cadıların gözünde aptal durumuna düşmemesini söyler dururdu. Bir iblisle, hele de Kibir gibi kötü şöhretli bir iblisle aşk yaşayarak (hatta daha fenası, evlenerek) kimseye iyi bir örnek teşkil edemezdi.*

Lucia, Kibir'in zamanla uslanacağına inanacak kadar saf olmadığı gibi, uğruna değişmesini de istememiş ama gözlerinin önünde bir başkasına âşık olduğunu görmeye dayanamamıştı. Kibir bunları kasten yapmadı; Lucia kırılmış kalbinin her bir parçasıyla buna inandı. Nazik yanını görmüştü, kendisini seviyormuş gibi davranmadığını biliyordu. Annesi ne kadar ahmak olduğunu

söyleyedursun, Lucia bu kaçamağı kabullenişinden çok önce dedikoduları duymuştu. Bugün birine âşık olmuş olsa da yarın ne olacağı belli olmazdı. Çiçekler serpilmek için gün ışığına ve suya nasıl muhtaçsa, o da ilgiye ve hayranlığa muhtaçtı. Kibir'in aklına eseni yapması, hiçbir zaman öngörülebilir ya da tekdüze bir hayat sürmeyecek olması Lucia'yı çok heyecanlandırıyordu. Âlemler arasında muhafızlık görevini yerine getirirken hemen her gün aynı şeyleri yapıyor ve bunun sıradanlığından nefret ediyordu.

Yakışıklı prens, tanıştıkları anda ismine vurulmuştu. Lucia ismi Latincede ışık anlamına gelen lux *sözcüğünden türemişti. Kibir, yani Lucifer aslında Sabah Yıldızı'ydı. Işık getiren. Tanışmalarının bedbaht bir kadere işaret ettiğini, birbirine düşman iki farklı tarafta olsalar da sevginin engel tanımayacağını söylemişti. Lucia kadere inanmazdı ama prensle alay etmek hoşuna giderdi. Onu bilerek kızdırdığında yüzünü öyle güzel ekşitirdi ki Lucia hayran kalırdı. Görünüşe göre, Kibir de onun bu alaycı tavrından hoşlanıyordu.*

Tüm bunlar başta çılgıncasına romantik geliyordu. Böyle birinin dikkatini çekebilmek... Âşık olmak şöyle dursun, tek kelime bile etmemesi gereken birinin dikkatini çekmek. Kibir bir konuda haklıydı. Âşık olsalar bile mutsuz olacaklardı. Tam da bu yüzden, daha da kuvvetle birbirlerine çekildiler. Herkesten kaçıp gizli gizli buluştukları her defasında, tehlike etraflarında kol geziyordu. Her an yakalanabilir, hem iblisler hem de cadılar açısından büyük bir rezalete konu olabilirlerdi.

Yıldız Cadılarının ilki olarak Lucia'nın görevi, bu âlemi korumak ve iblislerin uslu durduğundan emin olmaktı. Yegâne vazifesi, Yedi Çember'de kalmalarını, habis hanedanlarında günah dolu oyunlarını oynayıp ölümlüleri rahat bırakmalarını sağlamaktı. Sonra onunla tanıştı. Sabahyıldızı Kibir, göz kamaştıran bir ışıltıyla hayatına girdi; tutkularını ateşleyip varlığıyla aydınlattığı yeni hayatına kıyasla sönük kalan, sıkıcı, sorumluluklar üzerine kurulu ömrüne ışık tuttu.

Aşkını itiraf ettiği gün bile, her zaman böyle kalmayacağını biliyordu. Ele avuca sığmayacak kadar uçarı, heyecanlıydı. Doğrusunu söylemek gerekirse, hiçbir zaman Kibir'den değişmesini istememişti. Oysa şimdi, değişmesini içten içe arzu ettiğinin farkına varıyordu. Asıl sorun da buydu. Pek çok sorunda gözlendiği gibi, hoşnutsuzluğu küçük bir tohumken zamanla dallanıp budaklandı. Kibir'den, asla veremeyeceği bir şeyi vermesini, ya da asla değiştiremeyeceği huylarını değiştirmesini istemişti. En azından, onunla birlikteyken mümkün değildi. Lucia'nın kalbini kıran asıl sebep de buydu.

Bu ilişkide Kibir daima dürüst davranmıştı; gerçekleri kendine bile itiraf etmeyen ya da sevgilisinden beklentilerini açıkça kabullenmeyen Lucia'ydı. Kibir, yalan söylememesi, gerçekleri olduğu gibi anlatması için yalvarmış ama Lucia buna direnmişti.

Hatta böyle bir gecede tartışmışlardı. Kibir, niçin mutsuz olduğunu defalarca sormuş, kalbinden geçenleri açıkça itiraf etmesini istemişti. Onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağına dair yemin etmişti. Ziyafete gitmeyip yanında kalacağına, canını sıkan her neyse bunu birlikte çözeceklerine söz vermişti. Ama Lucia mutluluğu bir başkasında değil, önce kendi içinde bulabileceğine inanırdı.

Kibir'in onun için her şeyi yapacağını biliyordu; başkasıyla asla romantik bir ilişki yaşamazdı. Ama en sonunda, Kibir de Lucia kadar mutsuz oldu. Lucia, bazı çiftlerin birbirilerine ne kadar âşık olsalar da bir arada kalamayacağını anlamıştı.

Gözyaşları gözlerini yakarken ağlamamak için direndi. Annesi, o ölümsüz yüzüne yayılan hoşnutsuzlukla, Lucia'yı süzüyordu.

"Onun ilk ve tek aşkı, kendisidir. Günahının tabiatı böyledir. İkiniz için de en iyisi boşanmaktı, Lucia. Zaman geçtikçe, böyle olduğuna inanmakla kalmayıp bunun ne kadar doğru olduğunu da anlayacaksın."

"Elbette en iyisi buydu."

Annesi, çekip gitmeye karar veren Lucia değilmiş gibi konuşuyordu. Daha önce yaşadığı hiçbir şey, canını bu denli yakmamıştı ama yine de çekip gitmişti. Kibir, o geceki ziyafet sırasında İntikam Hanedanı'ndan Nicoletta'ya herkesin gözü önünde kur yaparken Lucia başının ağrıdığını söyleyip Kibir Hanedanı'ndan ayrılmayacağını söylemişti. Kocası ısrar etmeyi bırakıp nihayet gittiğinde günler önce topladığı bavulunu kapan Lucia, koşar adımlarla büyülü geçide gitti.

Annesi bir süredir Kayan Adalar'da yaşıyordu, bu yüzden Lucia çekip gitmenin kötü bir fikir olduğuna ikna olmamak için annesinin evini hayal etti; adanın İrlanda'ya denk düşen büyülü görüntüsünde, sarp kayalıkların üzerine kurulmuş, sazdan çatısıyla sevimli bir dağ evi... Sonra geçide adım attı.

Şimdi ufak yemek masasında aristokrat gibi oturup bir fincan şifalı çayı yudumlarken yaptığı seçimden pişmanlık duyuyordu. İçten içe, kibrinin sağduyusunu gölgeleyip gölgelemediğini sorguluyordu.

Belki de kalbinden geçen tüm korkuları ya da endişeleri kocasına söyleyecek cesareti toplamalıydı. Çok geçmeden bu fikri zihninden savıp buraya niçin geldiğini kendine sorma cesaretini göstermesi gerektiğine odaklandı. Annesinin ona Yedi Çember'e bir daha dönmemesini sağlayacak herhangi bir şey verebilmesini umut ediyordu.

"Unutmak istiyorum." *Lucia, annesinin gözlerinin içine baktı.* "Kocakarı'dan öğrendiğin bir büyü var, biliyorum. Yapmanı istiyorum. Ayrıca, geri dönmeye hazır hisseden dek, başka bir yerde yalnız kalmak istiyorum. *Olur da* hazır hissedersem tabii."

Hakkını vermek gerekirdi ki annesi, en ufak bir duygu emaresi göstermemişti. "Nereye gitmek istiyorsun?"

Lucia derin bir nefes aldı, annesinin karşı çıkmak ya da kavga etmek gibi bir şeye kalkışmamış olmasına şükretti. Nereye gitmek istediğini, kırık kalbini nerede onarabileceğini ve arzu ettiği hayata nerede kavuşabileceğini uzun uzadıya düşünmüştü. "Sicilya'ya."

Annesinin yüzüne temkinli bir ifade yerleşti. Lucia, gizli planlar yaparken böyle göründüğünü bilse de aldırmadı. Ona istediğini verdiği takdirde, Sursea istediği entrikayı çevirebilirdi. Masadan kalkıp duvardaki gizli bir oyuktan ufak bir kese çıkardı. Keseyi Lucia'nın önüne koyup ağzındaki düğüme parmağıyla vurdu. "Unutman gereken her şey, bu kesenin içinde. Sadece aşk acın değil, geride bırakmak istediğin ne varsa."

"Sen de bunu ortalıkta mı bıraktın yani?"

"O iblise vurulduğun, senin kıymetli kalbine pençelerini geçirdiği andan beri bu güne hazırlıklıydım."

Lucia, tartışmanın fayda etmeyeceğini bildiğinden deri ipten bağı çözüp keseyi açtı ve içindeki tuhaf şeylere göz attı. Güney Kutbu'ndan, nadir bulunan, pürüzlü bir mavi kuvars. Unutma büyüsünün tarifi yazılmış, rulo şeklinde bir parşömen. Bir de hançer. Lucia'nın görür görmez tanıdığı bir hançer.

Efsanelere konu olan, annesi tarafından lanetlenmiş ve bütün yaratıkları, hatta bir Cehennem prensini bile öldürebilecek bir hançer. Söylentilere göre, lanetleri de kırabiliyordu ama Lucia, bu hançere dair, annesinden ve kendisinden başka kimsenin bilmediği bir sırra vakıftı. Hançeri faaliyete geçirebilecek gizli bir yöntem... Olması gerektiği gibi yapılmazsa bu efsanevi nesne yok olabilirdi.

"Helak Hançeri mi? Buna niçin ihtiyacım olsun ki?"

"Ahmak kızım benim." *Annesi dilini şaklattı.* "Tedbir. Karısı tarafından aptal yerine konduktan sonra iblisin kibri, kılını bile kıpırdatmadan yaşamasına izin verir mi sanıyorsun? İntikam almaya çalışmaz mı zannediyorsun?"

"Bana asla zarar vermez, hiçbir zaman da kötülüğümü istemez." *Lucia annesine dehşetle baktı.* "Ona gerçekten zerre kadar güvenmiyor musun, bunca yıl sonra bile mi?"

"Sana zarar vermeyebilir, Lucia ama ortadan kaybolan karısının peşine düşmeyeceğini sanmıyorum. Nereye gittiğini belirten bir mektup bırakmış mıydın? Geri dönmeyeceğini biliyor mu?"

Lucia gözlerini sımsıkı kapattı, utancından yanakları kızardı. Bir mektup yazmaya çalışmıştı. Yazı masasına oturup mürekkep hokkasını hazırlamış, tüyden kalemi eline almış ve doğru kelimeleri seçmeyi başaramamıştı. Hiçbir şey yazamamıştı. Korkaklıktı bu. Hatta zalimlik. Ama yanlış bir şey söylemek ya da tüm isteklerini, endişelerini, korkularını yazdığı hâlde reddedilmek yerine, çekip gitmeyi tercih etmişti.

"Günün birinde seni bulacak." *Annesinin sesi de yüz ifadesi kadar sertti.* "Senin hatırlamadığın her şeyi hatırlıyor olacak. Seni geri dönmeye ikna etmek için elinden geleni ardına koymayacak, inan bana. Kibrinden yapacak bunu. Oysa sen, onun nasıl biri olduğunu unuttuğun için zor duruma düşeceksin. Bu olanlardan sonra, sadık bir koca olacağını mı düşünüyorsun? Tebaasının gözünde onu küçük düşürmüş, o efsanevi egosunu zedelemiş oldun. Sadece tebaasının değil, tüm âlemin gözünde böyle oldu. Üstelik sen bunu hatırlamayacaksın bile."

Lucia inkâr edercesine başını salladı. Annesinin neyi ima ettiğini biliyordu; her şeyi unutmak için büyüye başvurmasını istemiyordu. Bu, akıllıca bir hamle değildi ve annesine göre cadılarla iblisler hiç bitmeyen bir savaş içindeydi. Ama Lucia'nın göğüs kafesindeki sancı, o keskin, içini kemiren keder, alt edemeyeceği kadar güçlüydü; yaşadıklarını unutmadıkça Kibir'den kopamazdı. "Hançeri yanıma alacağım. Başka bir Cehennem prensine asla âşık olmayacağımın nişanesi olsun diye."

Annesinin bakışları, Lucia'nın avucundaki cehennem ateşlerinde dövülmüş çelik gibi sert bir hâl aldı. "İblislerle işim bittiğinde artık hiçbir cadı, onların yalanlarına kanmayacak. Bizden öyle nefret edecekler ki hiçbir iblis, bir daha asla bir cadıya âşık olamayacak. Kanım üzerine ant içerim, kızım." *Sursea bir çağırma büyüsü fısıldadıktan saniyeler sonra başka*

bir cadı odada belirdi. Lucia onu mensup oldukları meclisten daha güçlü bir cadı meclisinde bir kez gördüğünü anımsıyordu. "Maria, sana bir görev vereceğim. Kayan Adalar'ın ölümlü dünyadaki Palermo'ya denk düşen boyutunda yaşıyordun, değil mi?"

Annesi Maria'yla plan yaparken Lucia unutma büyüsünün tarifini okudu. Buradan bakınca bir bitki çayı karışımından başka bir şey değildi. Hazırlamak kolay olacaktı. Bu karışımı niçin yaptığını unuttuğunda bile malzemeleri bir araya getirebilirdi. Parşömeni bırakıp pürüzlü kristali avucuna aldığı sırada önünde, dumanı tüten bir fincan içecek belirdi. Bakışlarını kaldırınca diğer cadının şefkatli bakışlarıyla karşılaştı.

"İç. Acını azaltır, *bambina.*"

Lucia, bu içeceğin unutma büyüsünün ilk dozu olduğunu anladı. Porselen fincan dudaklarına değer değmez, Kibir'le aralarında geçenlerin son bulacağının farkındaydı. Annesi bir şey söylememiş olsa da Lucia, meydan okurcasına ona baktığını hissetti. Fincanı aldı, onun için hem bir sonu hem de yeni bir başlangıcı temsil etmenin yanı sıra kaderi tayin edecek o yudumu almadan önce duraksadı.

"İsmimi değiştirmek istiyorum. Yeni bir ailem olsun. Cadı olduğumu bilmek dışında bildiğim her şeyi unutmak istiyorum." *Lucia nihayet annesine baktı.* "Ayrıca, çağırmadığım sürece seni görmek istemiyorum."

Annesinin yüzünde kırgınlığa benzer bir duygu bir an görünüp kayboldu. "Öyle olsun. Maria seni uzaktan gözetip kara büyü meclisine mensup bir cadı ailesine yerleştirecek."

Diğer cadı başıyla onayladı. "Sana en iyi imkânlar sunulacak."

"Güzel." *Lucia tamam dercesine başını salladı; kısa ve hızlı bir jestti bu, sonra kaynar sıcaklıktaki büyülü çayı tek seferde midesine indirdi. Birkaç dakika geçmesi gerekmişti ama göğsünde hissettiği baskı hafifledi. Kasları gevşedi. Kederi ve hayal kırıklığı azaldı. Biraz evvel canını sıkan bir şey vardıysa bile Lucia bunun ne olduğunu hatırlayamadı. Belki de kötü bir rüya görmüştü. Avucundaki kristale ve masada duran hançere bakıp kaşlarını çattı.* "Bunlar ne için?"

Maria ona hüzünle gülümsedi. "Bu hançeri hiç kimseye hiçbir zaman göstermemelisin. Ondan söz etmemelisin. Ancak ve ancak Kötüler'den korunmak için kullanılmalı."

"Kötüler mi?" *Lucia'nın kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. İşin aslını bilmeseydi, duygularına başka birinin yön verdiğini düşünecekti. Ama bu türden bir büyünün yasaklanmış olması gerekirdi.* "Kim onlar?"

Tanımadığı, tuhaf gözlerinde yıldızlar ışıyan bir cadı, ufak, ahşap masanın etrafından yavaşça dolaştı. Işık saçan Güneş gibi güç saçıyordu, Lucia ürpertisini bastırmaya çalıştı. "Kötüler, Cehennem prensleri adıyla bilinen, kana susamış yaratıklardır. Seni yok etmek istiyorlar. Tüm cadıları yok etmek istiyorlar."

Maria, "Onlardan birini görürsen," *diye ekledi,* "saklanmalısın. Seni bulacak olurlarsa..."

Lucia, ölümcül hançere baktı. "Kendimi korumalıyım." *Derin bir nefes alıp hakikati sindirmeye çalıştı. Kötüler. Ölümlü düşmanları. Onlardan biriyle hiç karşılaşmamış olsa da öyle bir şey olduğunda kullanabileceği bu hançer için tanrıçaya şükretti. Nadir bulunan mavi kuvarsı gösterdi.* "Hatıra taşı mı bu?"

Gözlerinde yıldızlar ışıyan cadı başıyla onayladı. "Kendini korumak için yaşananlara dair hatıralarını derhâl azat etmelisin. Sana bir uyku ilacı vereceğim, uyandığında Maria seni evine götürmüş olacak."

Lucia cadıya, "Başım belada mı?" *diye sorarken sesinden damlayan korkudan iğrendi.*

"Artık değil."

Lucia büyülü kristali sıkıca tutup bu geceye dair hatıralarını içine gömerken azat etmek isteyip istemediğinden emin olamadığı bir şeyi mavi kuvars çekip aldı. Taş ısınıp son birkaç saate dair düşüncelerinin her an daha fazlasını içine çektikçe Lucia kaşlarını çattı. "Kim... Adım ne benim?"

Yıldız ışıltılı gözlerde, bu anların unutulmasına dair bir şaşkınlık emaresi yoktu; demek ki bunu bilerek yapmıştı. En azından, isimsiz cadı, böyle olduğunu düşünmüştü. "Senin adın Claudia. Palermo'da doğdun. Kara büyüye meyilli, güçlü bir cadısın ve İçgörü becerisiyle kutsandın. Hançer kullanmakta usta olmanın yanı sıra ölülerden tiksinmezsin. Ailen senin gelmeni bekliyor."

Claudia. Başıyla onayladı; bu ismi makul buldu. Ne var ki hikâyenin geri kalanını pek gerçekçi bulmamıştı. Claudia, cadının 'ailen geri gelmeni *bekliyor' demediğini fark etmişti. Sadece 'gelmeni' demişti. Uyku ilacı aldığını hatırlamıyordu ama göz kapakları birdenbire açık tutamayacağı kadar ağırlaşmıştı. Uykuya teslim olmadan önce son bir soru sormayı başardı.* "Sen kimsin?"

"Kimilerine göre güçlü bir müttefik. Kimilerine göre kâbus."

Claudia huzursuz bir uykunun derinlerine dalarken tuhaf gözlü cadıyı bir daha asla görmemek için dua etti.

YİRMİ ÜÇ

Hatıra Kuyusu'na geri döndüğümde avucumdaki pürüzlü kristale bakakaldım. Ölümsüzlüğümü geri kazandığımdan bu yana ilk defa, artık göğüs kafesimde olmayan insan kalbimin delice çarparken verdiği hissi, gerçekmiş gibi yaşadım. Buna inanamıyordum. Aradığımı bulmuştum ama hançeri ele geçirmek kolay olmayacaktı. En yakın arkadaşım Claudia, İlk Cadı'nın kızıydı. Lucia. Öfke dâhil herkesin ölmüş saydığı, Kibir'in kayıp karısı. Üstelik Claudia bunların hiçbirini hatırlamıyordu.

Benim aksime, prensini unutmayı *seçmişti*. Onu paramparça eden bir seçim olsa da içinde bunu yapacak cesareti bulmuştu. Çünkü kendisi için en iyisinin bu olacağını anlamıştı. *Kan ve kemikler aşkına.* Gönül yarasını hatırlatan canavar olmak istemiyor, hepsinden saklanmayı başardıktan sonra cehennem prenslerinin arkadaşımı bulmasına gönlüm razı gelmiyordu. Kayan Adalar'da yaşadığımız zamanda ve mekânda hiçbir prensin onu tanımaması mucizeydi.

Şüphesiz, Claudia, kimsenin, hele de kocasının onu bulmasını istememiş ve hayatına devam etmişti. Kendine kurduğu yepyeni hayatında mutlu mesut yaşıyordu.

Ama benim pek fazla seçeneğim yoktu. Helak Hançeri, laneti kırmaya kadir tek silah, Claudia'daydı ve arkadaşımın zihninde, hançeri tamamen yok etmeden nasıl kullanabileceğime dair bir sır saklıydı. İstediğim bilgiye ulaşıp aynı zamanda arkadaşımın huzurunu bozma-

manın bir yolunu bulabilmek için hatırasının bununla ilgili kısmını, çaresizce, zihnimde tekrar canlandırdım.

Söylentilere göre, lanetleri de kırabiliyordu ama Lucia, bu hançere dair, annesinden ve kendisinden başka kimsenin bilmediği bir sırra vakıftı. Hançeri faaliyete geçirebilecek gizli bir yöntem... Olması gerektiği gibi yapılmazsa bu efsanevi nesne yok olabilirdi.

Bana vermesini istesem, arkadaşımın tereddüt etmeden hançeri vereceğinden şüphem yoktu ama laneti kırmak üzere kullanabilmem için Claudia'nın hatıralarını geri alması gerekiyordu. Bir hatıranın en fazla kaç defa azat edilebileceğini bilmiyordum. O geceye dair hatırasını şimdi geri alırsa, bir daha azat edemeyebilirdi. Yaşadığımız zamanda ve mekânda her şeyi unutup kendi hayatına başlayalı neredeyse yirmi yıl olmuştu. Yarasını deşmeden hançeri alabilmemin başka bir yolu olmadığını fark ettim. Bu, başkasından istenmeyecek kadar büyük bir fedakârlıktı ve bedelini bizzat ödeyebilseydim, hiç düşünmeden öderdim.

"Göklerdeki yüce tanrıça. Başka bir yolu..."

Lucia, bu hançere dair, annesinden ve kendisinden başka kimsenin bilmediği bir sırra vakıftı.

"Tanrıça kötüleri kutsasın."

Sırıttım. İnsanların dediği gibi, şeytan gerçekten de ayrıntıda gizliydi. En küçük ayrıntıları dahi gözünden kaçırmayan Öfke, boynuzun kulağı geçtiğini duysa, memnun olurdu. Hançerin sırrını bilen biri daha vardı. Bilgi almak için canını yakmaktan çekinmeyeceğim biri.

Bilakis, kocamın ve arkadaşımın öcünü almak için sabırsızlanıyordum. Hatıra taşını korsajımın içine dikkatlice yerleştirip şatonun zindanına doğru yola çıktım. Sursea'nin buzlarını çözüp Helak Hançeri hakkında ne gibi ilginç şeyler anlatacağını görmenin vakti gelmişti.

Ya kendi rızasıyla ya da epey kanlı bir işkencenin ardından, bilmek istediklerimi anlatacaktı.

Alevden kır çiçekleri Sursea'yi hapseden buz kalıbının üzerinde süzülürken hücrenin kemikleri sızlatan soğuğunu büyümün ısısı bir nebze kırıyordu. Muhafızlardan birinin getirdiği tabureye oturmuş buzun eriyip taş zemine damlayışını sakince izliyordum.

Sursea'nin buzunu çözmek beklediğimden daha uzun süren, can sıkıcı bir işlemdi ama kocamın söylediğine göre düzgünce yapılmazsa "kusurlu" bir diriliş yaşanabilirdi.

Aslında başına gelebilecek herhangi bir kötülük umurumda olmazdı; hançeri nasıl faaliyete geçireceğimi söylemesi gerekiyordu ve ufacık bir intikam uğruna bu fırsatı kaçırmayı göze alamazdım. Şu hâlimi görse kız kardeşim gözlerini devirirdi ama Günah Hanedanı'mız yeniden kurulduğunda bu tür meseleleri mantık çerçevesinde ele almayı umuyordum.

Öfke, yeraltındaki ufak hücreye girip Sursea'yi görünce dudakları incecik bir çizgi hâlini aldı. Cadıdan düpedüz nefret ediyordu. Bu kadın ölümsüz olmasaydı ve kocam kanatlarını geri almayı bu kadar istemeseydi, uzun zaman önce onu öldürürdü. Hücrede serin bir rüzgâr esti; buzların çözülmesine faydası olmadığı gibi, zararı da olacaktı.

Öfke'nin an be an daha da derinine daldığı o karanlık nefret çukurundan çıkıp bana odaklanmasını sağlayınca, "Hapsolduğu buz kalıbı, konuşmasına engel olmayacak kadar çözüldüğünde sorgumu bitirmek için vaktim sınırlı mı?" diye sordum. Hücredeki hava sıcaklığı, yerin bu kadar altında ne kadar sıcak olabilirse, o hâline geri döndü.

"İstediğin kadar kalabilirsin. Sorgulaman bitince onu bana gönder. Tekrar dondurulana dek gözetimsiz kalmamalı."

Kocama hafifçe gülümsedim. Ne yapmak istediğimi söylediğimde hiç itiraz etmedi. Hücreye gelmemesini ve bana daha fazla bir şey sormamasını istediğimde bile. Artık ben de duyguları algılayabildiğimden bir an bile şüphe duymadığından ya da tereddüt etmediğinden emindim. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

"Onu paramparça etmemeye çalış." Alnıma bir öpücük kondurup çıkışa yöneldi.

Zindanın koridorunda hızlı adımlarla ilerleyen Anir, bir an durup bana başıyla selam verdi ve hücreden çıkan Öfke'yle kafa kafaya ve-

rip fısıldaşarak uzaklaştılar. Hırs Hanedanı'na yapılan başarısız saldırı nedeniyle tüm diğer günah hanedanları hâlâ diken üstündeydi. Durmadan ziyarete gelen temsilciler, resmî yazışmalar ve komuta merkezindeki görüşmeler yüzünden laneti kırmak için ne kadar vaktimiz kaldığını Öfke'ye henüz soramamıştım. Hatıra Kuyusu'ndan dönünce kocamla en fazla bir iki dakika yalnız kalabildiğimi de unutmamak gerek. Ne yapmak istediğimi söyleyip derhâl hücreye koşmuştum.

Sursea'yi sorgularken işler sarpa saracak olursa onu boş yere umutlandırmış olmamak için öğrendiklerimi Öfke'ye anlatmadım. Ama bunları konuşmamız gerekiyordu. Çok yakında.

İnatçı cadının buzları yüz yılda çözülürse tabii. Sanki işleri ağırdan alıyor, huzursuzluk vermek için eline geçen en ufak fırsatı değerlendiriyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturmuş hâlde, sabırsızca parmaklarımı kımıldattım. Sursea'yi hapseden buz kalıbının üzerinden, eriyen damlalar yavaşça süzülüyordu. Şıp. Şıp. Şıp.

Başının üzerindeki alevden bukete bir çiçek daha ekledikten sonra Sursea'nin yüz hatlarını uzun uzadıya inceledim. Claudia'yla aralarında bariz bir benzerlik yoktu ama iyice bakınca, fark ediliyordu. Yüzlerinin şekli ve kaşlarının kavisleri aynıydı. Sursea'nin koyu renk saçları dalgalıyken Claudia'nınki biraz daha kıvırcıktı ama o gösterişli kahverengi tonu ikisinde de aynıydı.

Hatıralarım sapasağlam yerinde olduğundan, Claudia'nın Lucia olduğu, benimse Gazap Tanrıçası olduğum dönemde hiç karşılaşmadığımızdan adım gibi emindim. Bu gerçek Hatıra Kuyusu'nda açığa çıkınca çok şaşırmıştım.

Lanetlenmeden önceki hayatımı düşünüp hatırlayabileceğim ne varsa hatırlamaya çalıştım. Sursea'yla planladığımız entrikanın en başından beri, "Nicoletta" rolünü oynadığımız sırada Vittoria'yla hiçbir yere birlikte gitmemiştik. İkizim tüm partilere ya da toplantılara Kibir'le birlikte katılırken ben de aynını Öfke'yle yapıyordum. Sursea vakti gelmeden önce yakalanmamamızı tembihlemişti çünkü iki prensin de âşık olacak kadar uzun süre bizimle olmasını istiyordu.

Katıldığım onca partide ve davette Claudia'yı hiçbir yerde görmemiştim. Yine de hatıralarımı biraz daha deştim. Öfke ve Kibir'in, yanlarında olmadığımızda ortak rolümüz Nicoletta'nın nerede olduğundan şüphelenmemesi için Vittoria'yla Günah Hanedanı'mızın yö-

netimini haftada bir birbirimizden devraldığımızı hatırladım. Aslında onlara söylediğimiz şey, kısmen doğruydu. Nicoletta, İntikam Hanedanı'ndaki görevinin başına dönüyordu: Annemizin yaptığı büyüler ve sakladığımız sırlar sayesinde cehennem prenslerinin hakkında çok az şey bildiği İntikam Hanedanı'na.

Her şeyi, Sursea'nin istediği gibi, en ince ayrıntısına kadar planladığımızı hatırladım; prensleri, "Nicoletta'nın" biriyle birlikte değilken diğerini ziyaret ettiğine ikna etmeye yetecek kadar zaman aralığı bırakmaya dahi dikkat ederek Hanedanlara gidip aynı kadınla sevgili olduğunu keşfettiklerinde iki kardeşi birbirine düşürmüştük.

Vittoria'yla birlikte gittiğimiz tek davet, İlk Cadı'nın en önemli hamlemizi yapmamızı istediği, kaderlerimizi tayin eden geceydi; Kurtlar Festivali gecesi. Yedi prensin bir araya geldiği o tek gecede, Sursea'nin intikam hamlesi son derece basitti: Vittoria, Kibir'le aldattığı sırada Öfke'nin onu "yakalamasını" sağlayacaktı. Bu rezalete şahit olduğu an öfkesinin dizginlerini bırakıp erkek kardeşiyle savaşacağını düşünüyorduk. Öfke, tüm gücüyle saldıracak olursa Kibir hem karısını hem de muhtemelen, hanedanını kaybedecekti. Böylece İlk Cadı, Kibir'den nihai intikamını almış olacaktı.

Tüm bunlar olup biterken *ben* Claudia'yla hiç karşılaşmamış olsam da Vittoria'nın onun gerçekte kim olduğunu bilmemesine imkân yoktu. Neticede Kibir'i baştan çıkarma görevini üstlenen, kız kardeşimdi. Ne var ki ikizim bundan hiç bahsetmemiş, arkadaşımızın sırrını hiçbir zaman açık etmemişti. Bunu nezaketinden mi yoksa kendi çıkarları sebebiyle prenslerin dikkatini çekmemek için mi yapmıştı, emin olamıyordum. Kız kardeşimin Kibir'e âşık olduğu konusunda yanılmıyorsam, Claudia'nın sırrını kimsenin öğrenmesini istememişti. Hatta belki de Claudia'nın kendisinin bile.

Ama Vesta'ya dair varsayımımı, yani mutsuz olduğu hanedandan kaçmasına kız kardeşimin yardım ettiğini düşündüğümde, ikizimin tüm âlemi inandırdığı kadar gaddar ya da bencil olduğuna inanmıyordum. Kendi payına, korkunç şeyler yapmıştı elbette; bizi lanetleyen cadıların kızlarını öldürmüştü örneğin ama şimdiye dek peşini sürdüğü tek gerçek intikam buydu.

Antonio'yu da katletmişti ama artık, Vesta'ya dair gizli kalması gereken bilgileri açık etmesine ramak kaldığı için bunu yaptığından

şüpheleniyordum. Bu, yaptıklarını aklayacak bir bahane değildi tabii ama benim de prenslerin de sırf gaddarlıktan vahşice eylemlere kalkıştığını düşünmemizden memnun gibi görünmesi, bunları hesapsızca yaptığı anlamına gelmiyordu.

Kalın bir buz parçası çatlayıp yere düşünce Sursea'nin yüzü açığa çıktı ve düşüncelerimden sıyrıldım. İlk Cadı'nın yüzü, kaşlarından çenesine kadar, hapsolduğu buz kalıbından kurtulmuştu. Kirpiklerindeki buz parçaları dökülene dek yavaşça gözlerini kırpıştırdı ve yüzüme nefretle baktı.

"Gazap." Gerçek adımı tükürürcesine söylemişti. "Sen daima, en çok..."

Sursea çenesini hızla kapatırken çıkan ses hücrede yankılandı. Gülümsedim. "Lucia'ya mı benziyordum?"

"Kimden söz ettiğini hiç bilmiyorum. Öfke'ye benzediğini söyleyecektim ama onun kahrolası adını anıp da zaten kaçmış keyfimi daha da kaçırmak istemedim."

Yalanını yakaladığımı yüzüne vurmak yerine kalkıp bedeninin kalan kısmını hapseden buz kütlesinin etrafında dolaştım. "Lanetin tesiri üzerimdeyken Claudia'yla çok yakın arkadaş olduğumuzu biliyor muydun? Vittoria da öyleydi. Şimdi yanına gitsem, beni evine buyur eder. Vittoria dirilip gelse, ne oldu diye sorgulamaz bile." Sursea'nin gözlerinde öfkesinin şimşekleri parlasa da o kahrolası çenesini açmadı. "Helak Hançeri'ni istiyorum. Onu almak için her şeyi yapacağım. Çok sevdiğim bir arkadaşımın hayatını ilginç bir hikâye anlatarak mahvetmek de dâhil. Bana ve kızına yardım etmeye karar verirsen, o başka."

Sursea'nin yüz ifadesi değişmedi ama hesapçı zihninde düşüncelerin vızıldadığını sezdim. "Sana yardım etmek işime gelmez."

"Nihai hedefine ulaştın ve istediğini aldın. Kibir ve Lucia ayrıldı. Öfke'den aldığın intikam artık sona erdi. Savurduğun lanetin bedelini misliyle ödedi. Ben de öyle. Üstelik *pazarlığımızda* böyle bir şart yoktu."

"Öfke'nin laneti apaçık ortada. Gerçek aşkı ve mutluluğu bulduğunda, bunlar elinden alınacak ve yerine nefret dolacaktı. Sana âşık olmasına asla izin vermemeliydin. Bu senin sorunun."

"Bundan emin misin?" Avucumda iri, turuncu, alevden bir çiçek belirdi. Başımı yana eğip pembe-altın rengi büyülü alevlerimi hayran-

lıkla izledim. "Gazabımı harlamanın akıllıca bir hamle olduğunu sanmıyorum. Tanrıçalarına biraz saygın olsun."

Alevden çiçeği üfleyip İlk Cadı'nın yüzüne yaklaştırdığımda, kaşları tutuştu. Alevler tenini yalarken çığlık attı; sıcaklığı hissediliyor ama eti erimiyordu. Henüz. Büyü gücüme nasıl hükmettiğimi, alevleri nasıl ustalıkla yönlendirdiğimi göstermek için yapıyordum bunu.

"Bu görüşmeye devam edecek ne vaktim var ne de sabrım. Bilmek istediğim şeyi söylemezsen, başını alev topuna çeviririm. Ses tellerin patlayana kadar çığlık atıp kendi etinin yanık kokusunda boğulursun. Sonra Claudia'yı ziyarete gidip ona bunu veririm."

Hatıra taşını korsajımdan çıkarıp Sursea'ye gösterdim. Cadı, işkence tehdidini umursamadıysa da hatıra taşını görünce benzi soldu. "Laneti kırmak için hançeri nasıl faaliyete geçireceğim?"

Çenesindeki kaslardan biri seğirdi. Bunca zaman sonra, istediğini elde ettikten, kızını Kibir'in elinden kurtardıktan sonra bile lanetin kırılmasını istemiyordu. İstediğini vermediği için Öfke'ye duyduğu nefret işte bu kadar yoğundu. Fevri bir tavırdı. Şımarık, soylu bir ölümsüzün öfke nöbetiydi. Başımı iki yana salladım.

"İntikam. Pek çok günahı kapsayan çirkin bir uğraş." Yaklaşıp, "Dikkatli ol," diye fısıldadım, "yoksa kibrin sonunu getirecek, Sursea. İyice düşününce, biraz ironik bir durum. Öfke, senin şımarıkça isteklerini reddetti diye onu cezalandırmak adına her şeyden çok nefret ettiğin günaha yenik düşmen... Erkek kardeşinin ve karısının seçimlerine saygı gösterdi diye. Her şeye burnunu sokup entrika çevirdin. Tek yapman gereken evladını koşulsuz sevmekken, sen nefrete tutundun. Kendi seçimlerini yapmasına izin vermeliydin. Kendisi olmasına."

Sursea soluğunu bırakırken, hiddetten yüzü buruştu. "Kızımın kanı, sadece onun kanı hançeri faaliyete geçirir. Ama kanını sana kendi rızasıyla vermesi gerekir. Tüm büyülerde olduğu gibi, bu büyüde de zorlama ya da hile olmamalı." İçimde hâlâ insaniyetini kaybetmemiş bir yanım sancıdı. Sursea, bir anlık değişimimi fark edip hemen bu fırsatı değerlendirerek haince sırıttı. "Ben karışsam da karışmasam da Lucia bu günah âlemine geri dönmeyi hak etmiyor. Erişmek için çok uğraştığı mutluluğu bile bile yerle bir etmeyi seçtikten sonra umarım bu yükle hayatına devam edebilirsin."

Öfke, elimdeki seçenekleri değerlendirmek için düşünmeye ihtiyacım olduğunu sezdiğinden, yatak odalarımızın bulunduğu kata giderken hiç konuşmadı. Kendi odasının kapısında durup bana şöyle bir baktı. "Bunu konuşacak fırsatımız olmadı ve şu an pek de uygun bir zaman değil ama tek bir yatak odamız olsun istiyorum. Birimizin odasını seçebilir ya da ikisinin arasındaki duvarı yıkıp yaşam alanımızı bütün kata yayabiliriz. İstersen küçük bir mutfak da ekleyebiliriz."

Günlerdir arı kovanına dönen zihnim, ilk defa duruldu. Beni sürekli şaşırtan kocama bakakaldım; ince düşünceleriyle, sevgisini gösteren eylemleriyle... Parmak uçlarımda yükselip yüzünü benimkine yaklaştırdım. "Aradaki duvarı yıkıp küçük de bir mutfak ekleyelim. Yaşam alanımızı tüm kata yayıp şatodaki herkesten saklanma fikri inanılmaz cazip geliyor. Ayrıca, çok yanılıyorsun. Bunu konuşmak için en uygun zaman, şu an."

"Olmuş bilin, leydim." Öfke beni şefkatle öptükten sonra odasının kapısını açtı. Peşinden içeri girip şöminenin önündeki devasa koltuklardan birine kendimi bırakıverdim. Hissettiğim bir anlık huzur, yerini yapılması gerekenlerin ciddiyetiyle gelen tedirginliğe bıraktı.

Öfke bana şöyle bir bakıp dudaklarını büzdü. "Gerekli yanıtları alabildin mi?"

"Çoğunu aldım." Şöminede dans eden alevler, heyecanlı köpek yavrularının sallanan kuyruklarını anımsattı. Kocama döndüm. "Sursea'yle yaptığın pazarlık altı yıl, altı ay ve altı gün geçerliydi." Diğer koltuğa oturup beni iyice süzdü. O soru sormaya başlamadan, "Ne kadar vaktimiz kaldı?" diye sordum.

Uzun uzun alevlere baktı; şöminenin sıcacık ışığı yüzünde parladı. "Bir gün."

"Bir gün." Çok fazla vaktimiz kalmadığının farkındaydım ama bir gün... Çok saçmaydı. Büyük bir çaba sarf ederek gazabımı bastırıp sakince düşünmeye odaklandım. "Üzerindeki laneti yarından önce kıramazsak, sonsuza dek lanetli kalacaksın."

"Hatıra Kuyusu'ndan bir şeyler öğrenmeyi başarmışsın." Öfke'nin sesinde herhangi bir duygu yoktu. Yüz ifadesinden de hiçbir şey anlaşılmıyordu. Kalktı ve şömine rafının kenarındaki içki dolabında duran karaftan bir bardak içki doldurdu. Dönüp eflatun renkli sıvıyla dolu bardağını havaya kaldırdı. "Bu, seni bir kez daha kaybetmeyeceğimi garanti edecek. Lanet olsa da olmasa da bu defa tüm zorlukların üstesinden geleceğiz."

Sevgiyi hissetmesine engel olan tentürü yudumlayınca yaşadığımız koşullara ve İlk Cadı'ya duyduğum öfke volkan gibi kaynayıp içimden taştı.

"Bu durumun üstesinden *böyle* gelmeyeceğiz. Tüm kalbinle benim olmanı istiyorum, Samael. Büyülerle, tentürlerle bastırılmamış sevgini hissetmek istiyorum. Sana tümüyle sahip olamamak da bir tür lanet. İkimiz de bundan daha fazlasını hak ediyoruz. Gerçek mutluluğu hak ediyoruz. Zincirleri, kısıtları veya koşulları olmayan bir mutluluğu... Geçmişimizde ne günah işlemiş olursak olalım, ebediyen cezalandırılmayı hak etmiyoruz. Senin tek suçun, erkek kardeşinin ve karısının kendi seçimini yapmasına yardım etmekti. Şimdi sevgiden feragat etmek zorundasın, öyle mi? Ne uğruna? Menfur bir cadının intikamı uğruna mı? Bunu kabul etmeyeceğim. Edemem. Kalbini istediğine, istediğin zaman, istediğin şekilde açabilmelisin."

"Böyle bir şey asla gerçekleşmeyebilir." Öfke'nin ses tonunda kaba ya da düşmanca bir tını yoktu. Gözlerinde hüznün titrek ışıkları vardı. "O yüzden şimdiden, yani evlilik bağımızı resmiyete dökmeden karar vermelisin; elimizdekiyle yetinebilecek misin? Seni sevemeyeceğim, kalbimi sana teslim edemeyeceğim hâlde hayatına bu gerçekle devam edip edemeyeceğine karar vermelisin. Edemezsen..."

Öfke kendi yoluna giderdi; böylesi onu paramparça edecek olsa dahi beni azat ederdi.

"Evlilik bağımızı resmiyete dökme meselesini daha önce gündeme getirmeyişinin sebebi buydu."

İç çekip parmaklarını saçlarından geçirdi. "Bu konuşmayı yapmak zorunda kalmadan evvel laneti kırmanın bir yolunu bulabileceğimi ummuştum."

Bir kez daha sessizliğe gömüldük.

Şöminedeki alevlerin coşkulu çıtırtısı, ikimizin hiddetiyle beslendikçe artıyordu. Öfke'ye kızgın değildim. Üzerindeki laneti kıramadığı durumda başvurabileceği bir yöntemi niçin geliştirdiğini anlıyordum. Bu durum, ifade edemiyor olsa da, sevgisini kanıtlıyordu. Ama ben açgözlüydüm. Bu sevgiyi tümden istiyordum. Tüm varlığıyla benim olmasını istiyordum. İyi günde, kötü günde ve tüm diğer günlerde; iyisiyle, kötüsüyle ama tümüyle.

Beni tüm kalbiyle sevememesi, ikimiz için de içler acısı bir akıbetti.

Kalkıp kucağına kıvrıldım, başımı kalbine yasladım. "Hatıra Kuyusu'nda... Lanetini kırmanın yolunu öğrendim." Tüm vücudu gerildi. "Bunu yapmak için benim gitmem gerekiyor, senin de burada kalman."

Elini omurgamda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Kulağa pek de mutlu olmuşsun gibi gelmiyor."

Daha çok şey sormak istediğini ama benim daha fazla bir şey söyleyemeyeceğimi anladığını sezdim. Kucağına iyice yerleşip bir battaniyeymiş gibi o anın huzuruna sarındım. "Çok sevdiğim birinin canını yakmak zorunda kalabilirim. Bir zerre bile acı çekmeyi hak etmeyen birinin."

Öfke, alnıma bir öpücük kondurdu. "Buna üzüldüm."

Başka bir yol bulmamı söylemedi çünkü başka bir yolu yoktu. Bu görevi üstlenmeyi teklif etmedi çünkü bunu benim yapmam gerektiğini biliyordu. Teselli de etmedi çünkü ikimizi de bu lanetten kurtarmak için hiç istemediğim bir şey yapmak zorundaydım.

Başımı nazikçe kaldırıp gözlerimin içine baktı; bakışları, izin versem ruhumun derinlerini bile görebilecek kadar keskindi. Dudaklarını dudaklarıma dayadığında söylemesine gerek kalmayacak her şey, umutlarımız ve hüznümüz öpüşünden aktı.

Ben neler olduğunu anlayamadan, doğaüstü gücüyle bizi yumuşak halıya yuvarladı. Yere uzanıp başını bacaklarımın arasına yerleştirdiğinde öylesine şeytanca gülümsedi ki günahkâr niyetini yüzünde görmek bile zevkten dört köşe olmama yetti. Üzerinde duruyor ve gözlerindeki o tahrik edici ifadeyi görüyor olsam da artık kontrol ondaydı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Vaktimiz kalmadı ki..."

"Biz ne olduğunu bile anlamadan dünyanın sonu gelebilir. Ölmeden gerçekleştirmek istediğim fantezilerim var. Ortak olmak ister misin?"

Yakınlık kurmayı niçin istediğini anlıyordum. Ne kadar yaklaştığımızı bilemediğimiz o bitiş çizgisine varmadan önce korkudan ya da günahlarımızdan başka bir şey hissetmek istemesini... Ben de onu istiyordum. Sevgisini sözle ifade edemiyor olabilirdi ama elbette gösterebilirdi. Başımla onayladım. "Memnuniyetle."

"Cehennem bizi kutsasın." Dizlerimi başının iki yanına, halının üzerine yerleştirirken başparmaklarıyla kalçamı hafifçe okşuyordu.

Elbisemin eteğini kaldırıp dantelli iç çamaşırımı kenara sıyırdı, bacaklarımın arasında onu bekleyen kayganlın üzerinde parmağını yavaşça kaydırdı.

Güçlükle, "Fethetmek üzerine mi yoksa teslim olmak üzerine mi antrenman yapıyoruz?" diye sorduğum sırada parmağını daha derine kaydırıp nazikçe kıvırdı. Aynı harekeri iki parmağıyla tekrar edip beni biraz daha genişletince bir küfür savurdum. Parmaklarını geri çekti, sonra tekrar içime kaydırdı; bunu yavaşça ve tekrar tekrar yapmaya başladı.

"Onu sen söyleyeceksin, leydim."

"Ben... Tanrıça beni *kahretsin.*"

Öfke, iç çamaşırımı yırtıp attıktan sonra ağzını bacaklarımın arasına yaslayıp sert ve derin bir şekilde dilini içime kaydırdı. Her dokunuşuyla sarsılırken düşmemek için koltuğa tutundum. Kalçamı önce ileri sonra geri hareket ettirmeye başladı; dilini bir an olsun bacaklarımın arasından ayırmadı.

Gözlerime bakarak aynı şeyi tekrar ettiği sırada söylemese de ne istediğini anladım. Onu da kendimi de bu zevkten mahrum bırakmak ne haddimeydi ki?

Kalçamı ileri doğru hareket ettirince, iblisin keyifli homurtusu en hassas noktamda titreşti. Kahrolası eteklerim yüzüne kapandı.

Koltuğa tutunmayı bırakıp elbisemin eteklerini yırtarcasına çıkardığımda kocamın memnun sırıtışını gördüm. Bir elimi arkaya, Öf-

ke'nin uyluğuna dayayıp diğerini saçlarına doladım, tam istediğim açıda durana dek başını kendime doğru çektim. Eteğimi sıyırıp attıktan sonra o günah dolu bakışlarını daha iyi görüyordum.

Yüzünde katıksız bir açlık belirdi. "Daha sert çekin, leydim."

"Seni gidi barbar."

"Benim kara meleğim." Öfke kollarını belime doladı, ben ritmi belirlerken anın keyfini çıkardı. Bedenim, dilinin hareketlerine öyle kapılmıştı ki bir an, zevkten çıldıracak gibi oldum. Saçlarını daha sert çekip kalçamı ileri geri hareket ettirirken başımı geriye attım. Hem dilini hem de parmağını kullanarak tutturduğu ritim aklımı başımdan aldı. Orgazmın şiddetinden her şeyi unuttum; bir zevk dalgası tüm bedenimi sarsarken gerçek adını haykırdım. Zevkin etkisi tamamen azalmadan bir kez daha zirveye ulaştım ve bir kez daha, yalvarır gibi, küfreder gibi ismini haykırdım. İblis ancak orgazmın artçı sarsıntılarından bacaklarım titremeye başladığında durup uyluğumun içine masum bir öpücük kondurdu. Bu hafif dokunuş arzularımı yeniden ateşe verdi.

Bu kadarı ikimize de yetmemişti. Ama şu an, zaman bize düşmandı ve zaten çok vakit kaybetmiştik. Kocam, yüzüme yansıyan tereddüdü fark etti; onun yüzünde gördüğümse arzuydu. Bir olmaya ihtiyacımız vardı. Hançeri almaya ayıracağım vakit azalacak olsa bile, bir yolunu bulacaktım. Kalçamı kasıklarına dayayıp sertleşmiş uzvunu içime aldım.

Öfke ellerini ellerime kenetledi ve çok geçmeden o görkemli zirveye birlikte ulaştık; sarf ettiğimiz bunca çabanın sebebini hatırladık: Sebebi aşktı.

YİRMİ DÖRT

Çağırma büyümün etkisiyle beliren Domenico hırladı. "Özel arabana benzer bir hâlim mi var benim?"

"Hayır. Ama sızlanmayı kesmezsen kürkünün kilim olabileceğine ikna olacağım."

"Kız kardeşin kadar kafa dengi değilsin."

"Belki de senin kafanın dengi değilimdir. Ama ikizim kadar tehlikeliyim ve Vittoria'nın aksine ben seni öldürürsem bir daha dirilemezsin. O şeytani el numarasını yapamam." Parmaklarımı oynattım. "Haydi, yola koyulalım."

Kurt adam kahkahasını bastırır gibi homurdandıktan sonra pençelerini omuzlarıma batırıp ışıltılı geçide atladı. Cehennem kapıları hâlâ dışarıdan kilitliydi ama biçim değiştiriciyle seyahat etmek en iyi çözümdü. Öfke beni *transvenio* büyüsüyle gönderemez, gönderebilse dahi nereye gittiğimi bilmesini istemezdim. Kayan Adalar'ın, ölümlü hayatımı geçirdiğim boyutuna gittiğimi tahmin edebilirdi tabii ama bunu teyit etmekten kaçındım.

Kibir, Lucia'nın yaşadığını öğrenirse eminim ki peşine düşerdi. Lucia'nın hatıralarını sadece onun gözlerinden görmüştüm ama çoğu hikâyede olduğu gibi, bu hikâyenin de başka ayrıntıları olduğunu düşünüyordum. Kibir, Lucia'yı Öfke'nin beni önemsediğinin yarısı kadar dahi önemsemişse, karısının güvende olduğundan emin olmak uğruna bu âlemi altüst ederdi.

Ayrıca Öfke yanılmıyorsa, Kibir gerçekten de karısından başkasına âşık olmadıysa ki ikisinin de kibrinden anlaşıldığı üzere her şey korkunç bir yanlış anlamadan ibaretti, Lucia'yı geri alabilmek için neler yapabileceğini hayal bile edemiyordum.

Kurtlar Festivali'nden önce Kibir'le karşılaştığımda, bir süredir erkek kardeşlerinden hiçbirinin bilmediği bir orduyla topraklarını koruyor ve uyku kökü yetiştiriyordu. O zamanlar Öfke'ye tuzak kurduğundan korkmuştum ama şimdi muhafızlarını farklı bir amaç için eğittiğinden şüpheleniyordum. Belki de kayıplara karıştığı günden beri karısını geri almak için hazırlık yapıyordu.

Nonna iblis prenslere dair bir şeyi doğru söylemişti: İstediklerini ele geçirmekten, hele de gönül meseleleri söz konusuysa, hiçbir şey onları alıkoyamazdı. Herkesten çok sevdikleri birinin başı dertteyse ne mi olurdu? Sevdiklerini kurtarmak için cehennemin zincirlerini paramparça ederlerdi.

Tanrıçalar hakkında yakışıksız şeyleri kendi kendine homurdanan Domenico, çocukluğumuzu geçirdiğimiz, aslında bir tapınak olan evin yakınlarındaki bir ara sokağa adım atıp sessiz caddeyi kolaçan etti. Başını kaldırıp derin bir nefes çekerek etrafta ölümlü ya da ruhani bir varlık olup olmadığını anlamak için havayı kokladı. "Kimse yok."

Bunu kendi sezgilerimle fark etmiş olsam da teyit almak hoşuma gitti. Domenico'nun koku duyusu benimkinden kat kat gelişmişti. "Burada bekle. İşim biter bitmez döneceğim. Mümkün olan en kısa sürede buradan gitmemiz lazım."

Domenico kollarını göğsünde kavuşturup yüzüme dik dik baktı. Uzun boylu olduğunu biliyordum ama sanki geçtiğimiz birkaç günde biraz daha uzamıştı. Heybeti artmış, kasları daha da belirginleşmişti. Kurt adam olmanın getirilerinden biri de bu olmalıydı. "Kız kardeşin neler olduğunu soracak olursa, ona yalan söylemeyeceğim."

"Tam da bu yüzden nereye gittiğimi bilmeyeceksin." Göğsüne hafifçe vurduğumda yüzünü buruşturdu. "Dikkat et de iblisler peşimize takılmasın. Ya da cadılar."

"Hiç sevmedim bu işi."

"Biliyorum. Buna rağmen yaptığın için teşekkürler."

Hoşnutsuzluğu yüzünden aksa da itiraz etmedi. Biçim değiştiricilerin tabiatı gereği Domenico'nun duygularını sezmek oldukça kolaydı. İblislerin yaptığı gibi duygularını saklamıyordu. Kurtlar, saray entrikalarına karışamayacak kadar doğaya yakın varlıklardı.

Yaşadığımız bunca şeyin ardından, kız kardeşimin kurtlara niçin yaklaştığını anlamıştım. Vampirlerin, cadıların ve iblis prenslerin aksine, bir kurdun tutarlılığı insana âdeta umut veriyordu. Şimdi sırası değildi ama nasıl tepki vereceğini merak ettim.

"Vesta'yla tanıştın, Hırs'ın komutanıyla."

"Nereye varmaya çalışıyorsun, tanrıça?"

"Vesta'nın yarı kurt olabileceğine dair dedikodular duydum. Eğer doğruysa ve Hırs Hanedanı'ndan kaçmayı tercih ettiyse, onun için savaşmanı istese savaşır mıydın? Hırs onun yaşadığını öğrenecek olsa bile?"

Gözlerinde soluk mor renkli bir parıltı belirdi; bu, biçim değiştirmesine ramak kaldığını gösteriyordu. Ayrıca öfkeden köpürmüştü. "Ailemi tehdit eden herkesin gırtlağını parçalarım. Üstelik iblisler, onlara herhangi bir yolla yardımım dokunacak kadar umurumda değil, hele de içlerinden biri kendi isteğiyle kaçtıysa."

"Sürünün tüm üyeleri aileden mi sayılıyor?"

Domenico bıkkın bir ifadeyle başını geriye atıp derin bir soluk aldı. "Git. Birileri gelmek üzere."

Bir an için tereddüt ettim. Zihnimde bambaşka bir varsayım şekilleniyordu ama şu an buna kafa yorarak laneti kırma fırsatını kaçıramazdım. Çok yakında, akıp giden zamana karşı yarışmama gerek kalmayacak ve bu muammayı kökten çözecektim.

Ara sokağı koşarak geçip gecenin içine daldım, gölgelere sinip, takip edilip edilmediğimi kontrol ettim. Önünden geçtiğim evlerin tüm ışıkları sönecek kadar geç bir vakitti. Şişenin dibini görmüş birkaç berduş dışında sokakta yürüyen kimse yoktu. Claudia çoktan uykuya dalmış olmalıydı ama kapısını çaldığımda uyanırdı. Ya da penceresine taş attığımda.

Halası henüz uyumamışsa ne yaparım diye düşünerek sokağın köşesini dönmüştüm ki siyah kukuletalı bir cübbe giymiş Carolina'nın

evden gizlice çıktığını gördüm. Doğruca sokağın diğer ucunda dolaşan, benzer bir cübbe giymiş kadının yanına gitti. Hırs Hanedanı'ndaki yenilgilerinin ardından, cübbelere bürünmelerine şaşırmamıştım.

Hemen durup en yakınımdaki binanın duvarına yaslandım. Carolina bir an durdu, diğer kadın etrafı kolaçan ederken yüzüne ay ışığı vurunca farkında olmadan kimliğini ele verdi. Nonna Maria. Kara büyü üstadı bir cadıyla haşır neşir olmasına hiç şaşırmadım. Claudia'nın azat ettiği hatırada, Sursea'nin görev verdiği cadı Nonna'ydı. Claudia'yı buraya getiren ve ona yeni bir aile bulan cadı. Büyükannem, İlk Cadı'yla ezelden beri omuz omuza çalışıyordu ve sadece bu bile ondan nefret etmem için yeterli bir sebepti.

Hırs Hanedanı'nda yaşanan kanlı savaştan sağ çıktığını görünce içim rahatlamadı... Ama mutlu oldum. Pek çok kişiye kötülük yapmış olsa da ölmesini istememiştim. Her şey bir yana, onu hâlâ büyükannem gibi görüyordum ve zamanla bizi sevdiğine inanıyordum. Nonna bize karşı merhametliydi, bizi önemserdi ve en kötü günlerimizde yanımızdaydı.

Nonna'nın sesini duymak için kulak kabarttım ama bu iki cadı fısıltılarının mahremiyetini korumak için ya büyü yapmış ya da etraflarına büyülü bir kalkan çekmişti. Konuşulanları duymak için ne kadar çabalasam da başarılı olamadım. Claudia'nın hatırasına şahit olduğum sırada, Nonna'nın Sursea'yle işbirliği içinde olmasına dair kendi hislerime ulaşabilecek durumda değildim ama ölümsüzlüğümü geri kazanmamış olsaydım ruhuma büyük bir darbe daha almış olacaktım.

Üçümüz bu kadar yakın arkadaş olduğumuz için Nonna hep huzursuzdu; Vittoria, Claudia ve ben. Claudia'nın ailesinin kara büyü yaptığını bahane ederdi ama artık gerçeği biliyordum. Bizi, gerçek kimliklerimiz yüzünden, birbirimizden kasten uzaklaştırmaya çalışmışlardı.

Hiç değilse, bunu makul buldum. Sursea'nin şeytani planını hayata geçirdikten sonra İntikam Hanedanı hükümdarlarını Claudia'dan uzak tutmak, ona yapabilecekleri yegâne iyilikti.

Nasıl da saftık; iş çıkışı kumsalda şarap içip umutlarımızı, hayallerimizi konuşabilmek için vakit yaratmaya çalışırdık. Birlikte ne kadar çok güldüysek bir o kadar da ağlamıştık. Kalbimizi kıran şeyleri, kimseye söyleyemediğimiz arzularımızı birbirimize anlatırdık. Kan bağımız yoktu ama birbirimizi kardeş bellemiştik. Aslında hayal edemeye-

ceğimiz kadar şeytani bir şeyin bizi birbirimize bağladığını hiçbirimiz bilmiyorduk.

Nonna, Carolina'yla birlikte koşar adım uzaklaşmadan önce son kez etrafı kolaçan etti. Bir yanım peşlerine düşmek, nereye gittiklerini görmek, ne gibi bir entrika çevirdiklerini öğrenmek için yanıp tutuşsa da boşa harcayacak vakit yoktu. Geldikleri yöne geri dönmediklerinden ve alçakça bir şey yapmadıklarından emin olmak için birkaç dakika daha saklandığım yerde bekledim. İyice keskinleşen duyularıma odaklanıp çevreye kulak kabarttım ama bana doğru yaklaşan ayak sesi duymadım. Cadılar her nereye gidiyorsa, gerçekten uzaklaşmışlardı.

Çabucak verandaya çıkıp kapıyı çaldım. Claudia'yı uyandıracak ama komşulara duyurmayacak ya da onları korkutmayacak kadar sert vurdum. Kısa bir süre sonra, üst katta bir mum yandı. Bir kez daha, sokağa şöyle bir göz attım. Etrafta hiçbir Umbra iblisinin varlığını sezmedim; sadece bitişikteki evde uyuyan ölümlülerin belli belirsiz soluk alıp verdiğini duydum.

Biraz daha bekledim ve sonra sürgüsü çekilen kapı aralandı. Arkadaşım karşımda durup hayretten ağzı açık bir hâlde beni baştan ayağa süzdü. "Emilia! Gökteki yıldızlar aşkına, sen... Gözlerinin rengi mi değişti?" Başını iki yana sallayıp bir adım geri çekildi. "İçeri gel. Nonna kaybolduğunu söylemişti. İyi misin? Bunca zamandır nerelerdeydin? Çok endişelendim. O zavallı cadıları öldüren her neyse, seni de aldı ama bana söylemek istemediler sandım."

Evine girdim, kapıyı kapattığı an birbirimize sımsıkı sarıldık. Yaşanan onca olaydan, öğrendiğim onca şeyden ve yaşadığım büyük değişimden sonra bile hâlâ beni gerçekten önemseyen birinin var olduğunu bilmek yüreğime su serpti.

Hiçbir şey tam olarak göründüğü gibi olmasa da arkadaşlığımız gerçekti. Baştan sona uydurma fantezilerden ibaret koca bir âlemde, muhtemelen tek gerçek şeydi. Hatıralarını geri almak isterse, bu bile ellerimden kayıp gidecekti.

"Keşke sana her şeyi anlatabilsem," derken her kelimemde samimiydim. "Ama fazla kalamam. Ayrıca beni gördüğünü kimseye söylememelisin."

"Tanrıça aşkına, neler oluyor, Emilia? Cadılar Meclisi yeniden bir araya geldi ve konsey üyelerinden başka hiçbir cadının toplantılara

katılmasına izin vermiyorlar. Kristal küreden izlemeye çalıştım ama sanki büyü gücümü engellediler. Rüya bile göremedim."

Claudia'nın görü ve sezi becerisiyle kutsandığını neredeyse unutmuştum; bazen bizim bile anlamını çözemediğimiz görülere vakıf olurdu.

Büyü gücünün nasıl zincire vurulduğunu çok iyi biliyordum ve kanatlarını kırpmaları canımı sıktı. Acaba ondan başka neleri koparıp aldılar, hatırlayamadığı ne gibi güçler içinde uykuya dalmış hâlde duruyor diye düşünmeden edemedim. Annesi sürekli entrikalar çevirir, planlar yapardı ve görünüşe göre hâlâ bir oyunu sürdürüyordu.

"En tuhafı da ne biliyor musun?" dediğinde başımı iki yana salladım. "Yaşlı Sofia Santorini'nin zihnindeki laneti kırmanın bir yolunu buldular. Halam, neler hatırladığını öğrenmek üzere onun evine gitti."

Son bir kez şefkatle sarılıp bir adım geri çekildim. En azından Carolina ve Nonna'nın ne işler çevirdiğini artık biliyordum. "Cadıların her söylediğine inanma. Hiçbiri özünde kötü değildir ama hepsinin kendince bir çıkarı vardır."

"Cadılar mı?" Claudia kaşlarını çattı. "Sanki bizden değilmişsin gibi konuşuyorsun."

Derin bir nefes alıp avucumu açtım, alevden bir çiçek yarattığım sırada arkadaşımın yüzündeki kafa karışıklığının hayrete dönüşmesini izledim. Uzanıp çiçeğe dokundu ve yanan elini hızla çekti; soran gözlerle yüzüme baktı.

"Ulu tanrıça. Sen o olamazsın." Sesi fısıltıya dönüştü. "Nasıl olur?"

"Çok uzun, dolambaçlı bir hikâye."

Hiç konuşmadan bir bana bir de alevden çiçeğe uzun uzun baktı. Korkuyla karışık bir şaşkınlığa teslim olmuş, art arda binlerce soru sormak istiyormuş gibi bir hâli vardı.

"Alev büyüne ve tanrıça olduğun gerçeğine bakılırsa, uzun ve dolambaçlı bir hikâye olduğu aşikâr." Arkasını dönüp yürürken beni de çağırdı. "Gel, oturalım."

Onu acele ettirmemek, zihnimde tik-tak eden saate odaklanmamak için çabalayıp peşinden ufak mutfağa girdim. Şarap dolabını açıp özel koleksiyonundan bir parça seçti ve kadehlerimizi doldurmaya

koyuldu. Unutma büyüsü için içtiği çayda kullanacağı şifalı otları kurumaya bıraktığını fark edince kendimi tutmaya çalıştım. Kadehi önüme koyup kaşlarını kaldırdı.

"Anlat. Neler olduğunu bilmem gerek."

"Kısaca anlatmam gerekirse, cadılar Vittoria'yla ikimizin büyü gücünü ve ölümsüzlüğünü zincire vuran bir büyü yaparak bizi ölümlü cadılara dönüştürdü. Bahsettiğin şu lanet vardı ya? Hani şu şeytana dair olan. O lanetten pek çok başka varlık zarar gördü. Vittoria'yla ben de dâhil."

Claudia tezgâha yaslanıp içkisini bir yudumda bitirdi. "En yakın arkadaşlarım aslında birer tanrıçaymış. İnsan bunu kolayca kabullenemez. Önünde eğilmem ya da dua etmem gerekiyor sanki." Yüzünü bir anda dehşet bürüdü. "Sunak hazırlamalı mıyım? Gökteki yıldızlar aşkına, Em. Çok tuhaf."

Hayatımdaki tüm kasvete inat, kahkaha attım. İçten, mutlu bir kahkahaydı. Sorularında zerre kadar alay yoktu; endişesinde samimiydi. "Asla eğilme ya da dua etme lütfen. Özellikle de Vittoria'nın önünde sakın yapma. Ne kadar çekilmez olabileceğini biliyorsun."

Gözleri doldu.

"Vittoria yaşıyor mu?"

Yüzündeki umudu görünce nefesim daraldı. Başımla onayladım. "Evet. Ölümü, üzerindeki laneti kırmasının ilk adımıydı. Bir büyü kitabının fısıltılarına kulak verip neler olduğunu öğrenmişti. Özgürlüğünü kazanmak ve intikamımızı almak için kendi 'cinayetini' tezgâhladı." Arkadaşımı yormak istemediğimden bazı kısımları atladım. "Helak Hançeri denen bir hançer var. Lanetleri kırabilen tek silah."

"Emilia, hayır." Korkuyla, kesik bir soluk aldı. "Lanetli nesnelere elini uzatmanın bedeli çok ağırdır."

"Biliyorum." Yüzüne dikkatle baktım. "Lütfen. O hançeri benim için faaliyete geçirmen gerek. Laneti kırabilmek için onunla ne yapmam gerektiğini anlatman gerek. Vakit daralıyor. Bir günden az bir sürem kaldı."

Arkadaşım başını iki yana salladı. "Bunu... Yapamam. Senin için her şeyi yaparım, biliyorsun ama lütfen bunu yapmamı isteme benden."

"Nasıl yapılacağını hatırlamıyor musun?"

Hüzünle gülümsedi. "Buraya, yanında kalmaya geldiğim ilk gün halam bunu öğretti bana. Sadece, bedelinin ne kadar ağır olacağını idrak edebildiğini sanmıyorum. Yani, senin ödeyeceğin bedelin."

Soluğumu bıraktım. "Bedeli ne olursa olsun ödemeye razıyım. Yeter ki ne yapmam gerektiğini söyle."

Sanırım bana yardım etme isteğiyle, kararsızlığı arasında gidip geliyordu.

En sonunda, "Hançer, iki taraf için de adil bir pazarlık gerektirir," dedi. "Bir laneti kırmak istiyorsan, bunu gerçekleştirmek için hançer senin gücünü kullanır. Tüm gücünü." Claudia eğilip kireç taşından karoların birini kaldırarak çaputa sarılmış hançeri ortaya çıkardı. "Hançeri lanetli kişinin kullanması gerekir. Bile isteye."

Büyük bir korku tüm benliğimi sardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Lanetli kişi, senin gücünü son damlasına kadar hançere aktarmalı."

Elindeki hançere bakakaldım. Alelade bir bıçak gibi görünüyordu. Çelik kısmı mum ışığında parlayan hançerin kabzası soluk siyah deriyle kaplanmıştı. Bu kadar kudretli bir silaha göre epey gösterişsizdi. Buradan bakınca, bir Cehennem prensini öldürebilecek ya da bir laneti kırabilecek kadar şeytani bir amaca hizmet etmesi mümkün değildi sanki. Arkadaşımın evindeki karo döşemelerden birinin altında durması dışında, muhtemelen bu yüzden uzun zamandır bulunamamıştı.

"Büyülü hançeri kullanmak için büyüyle bedel ödenmeli," diye tekrarladım. Claudia başıyla onayladı. "Lanetli kişi, senin gücünü hançere *aktarmalı* derken beni bıçaklaması gerektiğinden mi söz ediyordun?"

"Evet."

"Üstelik bunu sadece lanetlenen kişi yapabilir, öyle mi?"

"Evet. Bir laneti kırmak, karmaşık bir iştir." Claudia derin derin iç çekti. "Hançer benim kanımla faaliyete geçer ama geri kalan her şey, kuralları harfiyen uygulamakla ilgilidir. Hançeri saplayacak kişi bunu bile isteye yapmalıdır. Hançeri sapladığı kişinin de buna razı gelmesi şarttır."

Öfke'nin beni bile isteye bıçaklaması gerekiyordu ve kocamın bunu yapmaya kolayca ikna olacağını pek sanmıyordum. Henüz etraflıca düşünmediğim bir şey daha vardı; *tüm* gücümden feragat etmem gerekiyordu. Sonsuza dek. Gücümü geri almamın üzerinden çok geçmemişti ve yüzyıllar sonra ilk defa kendimi tamamlanmış hissediyordum. Şimdi tüm tanrılar, alay edercesine, beni bundan vazgeçmeye zorluyordu. Hür irademle. Tereddüt etmeden ve pişmanlık duymadan.

İlk Cadı'nın benden çaldıklarına bir yenisi eklenecekti ve ben bundan nefret ediyordum.

Claudia, "Bir kural daha var," dedi. Artık hiçbir şeye şaşıracak hâlim kalmamıştı. Bu lanetli nesne intikam düşkünü bir cadının yaratttığı korkunç bir silah olduğundan elbette nahoş bir özelliği daha olacaktı. Sursea asla kolaya kaçmaz, kimseye bilmeden dahi iyiliği dokunsun istemezdi. Kendimi öğreneceklerime hazırlamaya çalıştım. "Hançeri kanımla faaliyete geçirdiğim andan itibaren güç takasını tamamlayabilmen için sadece bir saat süren olacak. Hançer, bir laneti kırmak için tek bir şans verir."

"Zamanı nasıl ölçebilir ki?"

"Ben kanımı akıttıktan sonra sen de aynı şeyi yapacaksın ve böylece süren başlayacak."

Yani, Yedi Çember'e dönmek, tüm gücümden hür irademle vazgeçmeye karar vermek, kocamı beni bıçaklamaya ikna edip bu fırsatı ebediyen kaybetmeden önce laneti kırmak için bir saatim vardı. Tabii eğer... Kan ve kemikler aşkına. *Hayır.* Claudia'yı yanımda götüremezdim.

Yüzüme yansıyan endişeden aklımdan geçenleri anlamış olacaktı ki, "Seninle gelirim," dedi. "Nereye gideceksen, gelirim. Bir saatlik süreyi değerlendirebilmen için elimden geleni yaparım."

Claudia'nın yüzünde hilesiz, samimi bir ifade vardı. Hiçbir art niyet taşımıyordu. Sadece, iyi bir dosttu. İyi kalpli biriydi. Sevdiği birinin yardımına seve seve koşacak biri.

Ve ben onu, gerçek kimliğini hatırlamasına ya da peşinde olanlara açık etmesine mahal verecek bir duruma katiyen düşüremezdim. Geçmişte ona tuzak kurmuş olabilirdim ama bu, bir daha asla tekrarlamayacağım bir hataydı. Tüm gücümden feragat etmek İlk Cadı'yla işbirliği yaptığım için çektiği acıları bir nebze olsun hafifletecekse aslında başka bir seçeneğim de yoktu.

Bu hataları temize çekecek ve bedelini ödeyecektim.

Hatıra taşını korsajımdan çıkarıp masaya koydum. Taşa bakınca Claudia'nın benzi soldu.

"Benimle gelmeni istemeye hakkım olmadığını gösteren hatıralar bu taşta gizli. Bunlar senin hatıraların. Azat etmeyi, sonsuza dek zihninden silmeyi seçtiğin hatıralar... Bir gün her şeyi öğrenmek istersen diye, bunu sana bırakıyorum." Ona daha fazlasını sunabilmeyi çok isterdim ama elimden ancak bu kadarı geliyordu. Kemerimden deri bir kese çıkarıp taşı içine koydum ki Claudia ona dokunmadan ne yapmak istediğine karar verebilsin. "Samimiyetine çok güvendiğim biri bana, hakikati öğrenince bir daha geri dönemeyeceğini söylemişti. İyi düşün. Acele etmene gerek olmadığı gibi kararın sadece seni bağlayacak."

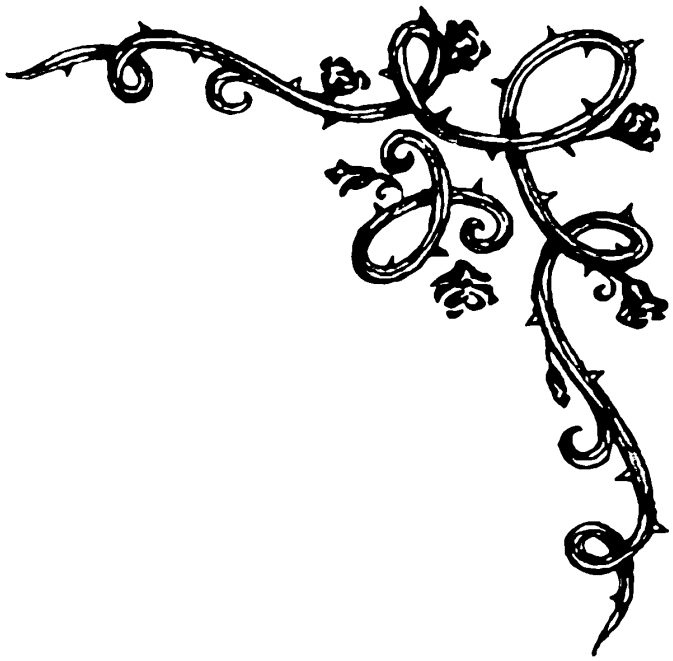
Claudia fısıltıya benzer, hüzünlü bir sesle, "Pişman mısın?" diye sordu. "Hakikati öğrendiğine?"

Çektiğim ıstırabı düşündüm. Kandırılışımı. Ardı arkası kesilmeyen ihanetleri. "Öğrenmeseydim hayatım daha kolay olabilirdi. Hatta daha olağan. Ama hayır, seçme şansım olsa, geri dönmezdim. Gerçi bu, sadece senin yapabileceğin bir seçim. Eğer şu an hayatından memnunsan ve mutluysan, önemli olan tek şey bu."

Bakışlarını hatıra taşından ayırmadan, "Bazen rüya görüyorum. Yaşamış olabileceğim bir hayatın rüyasını. Sevmiş olabileceğim bir adamı. Ama hep kâbusa dönüşüyor. Adam kalbimi yerinden söküyor. Bazen de kendi kalbimi söküp atıyorum. Hatta kimi zaman adamın kalbini söken ben oluyorum," diye fısıldadı. Dalgın bakışlarını nihayet taştan ayırdığında yüzünde ferahlama değilse bile, minnet vardı. "Taşı getirdiğin, seçme şansı verdiğin için teşekkür ederim. Hançeri faaliyete geçirmeye hazır mısın?"

Değildim ama olmak zorundaydım. Başımla onayladım. "Teşekkür ederim, Claudia. Daima olup olabilecek en hakiki dostum olduğun için."

Hınzırca sırıttı. "İleride başımıza türlü türlü bela alacağımız bol bol vaktimiz olacağına eminim. Şimdi avucunu uzat bana tanrıça. Varoluşunun en mühim saatine girmek üzeresin."

YİRMİ BEŞ

Öfke, efsanevi hançere uzun uzun baktı. Laneti kırmak için ne yapmamız gerektiğini söylediğim ana dek, Helak Hançeri'ni bulup getirmiş olmam hoşuna gitmişti. Oysa şimdi, çalışma odasına bir yılan getirip kucağına bırakmışım gibi bakıyordu. Hançeri masaya öyle bir kuvvetle sapladı ki bıçak titredi. "Olmaz."

"Tüm gücümden feragat etmek benim seçimim. Bunu yapmak için daha iyi bir sebep düşünemiyorum."

İblis kollarını göğsünde kavuşturdu, içinde şiddetlenen fırtınanın kara bulutlarından da kara bir gölge yüzüne yerleşti. "Seçimine saygı duyuyorum ama karımı bıçaklamayı reddetmek de *benim* seçimim."

Birbirimize dik dik baktık; ne o geri adım attı ne de ben. Koşullar ve zaman farklı olsaydı itiraz etmezdim. Hiçbir baskı altında kalmadan seçim yapmaya hakkı vardı. Ne var ki mevcut şartlarda, mesele bundan daha da öteydi. Bizden de öteydi. Bir şey yapmalıydık, hem de hemen.

"Vaktimiz ve seçeneklerimiz azalıyor. Hakikat bu. Hançeri faaliyete geçirmek için bir saatten az vaktimiz kaldı ve bir şey yapmazsak bu fırsatı ebediyen kaçırmış olacağız. Lütfen. Bu konuda bana direnme. Bu laneti kırmak için elimizdeki en iyi seçenek bu ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun."

"Peki ya cadılar yalan söylediyse, o zaman ne olacak? Sursea'ye gerçekten inanıyor musun?" Devasa çalışma masasının başından kalkıp avucuna almak istemediği hançeri parmağıyla dürttü. Muhtemelen, savaş generalinin kullanmayacağı tek hançerdi. Ne gariptir ki aynı zamanda kullanmaya muhtaç olduğu tek hançer... Sursea, akıllıca bir hamle yapmıştı. "Birçok kez yalan söyledikleri ve çıkarlarına göre hareket ettikleri ortaya çıktı. Hançeri sana saplayıp tüm gücünü çektim diyelim, ölmeyeceğinin teminatını verdiler mi? Senin gücünü sadece hançer mi hapsedecek yoksa cadılar bunu kendi çıkarlarına mı kullanacak, nereden bileceğiz? Elimizde yeterli bilgi yok ve canını ya da gücünü düşmana teslim etme riskini almayacağım, hele de işin içinde Sursea varken."

Bir şey söylememek için kendimi tuttum. Bu bilgileri kimden aldığımı ya da bana kimin yardım ettiğini Öfke'ye söyleyemezdim. "Bunları öğrendiğim kişiye güveniyorum. Senin de bana güvenmen gerek."

"Mesele sana güvenip güvenmemem değil." Öfke yumruklarını sıkıp volta atmaya başladı. "Bilgileri aldığın kişi de güvenilir olabilir ama o kişiye yanlış bilgi aktarılmadığının garantisi yok. O kişi, bunu bilmiyor olabilir. Bunları kimden öğrendiğini bilseydim daha geniş çaplı bir araştırma yapabilirdim."

Claudia'nın hatıralarıyla oynandığını en başında düşünmüş ve buna rağmen ona güvenmeye karar vermiştim. Şömine rafının üzerindeki saate baktım. Tüm gücümü hançere aktarmanın ne kadar süreceğini bilmiyor ve bu tartışmayı sürdürmek istemiyordum. Kocamı seviyordum ama arkadaşıma bir kez daha ihanet etmeyecektim. Claudia'nın Cehennem prensleriyle tekrar muhatap olup olmamayı seçmeye hakkı vardı.

Ayrıca Öfke'yi erkek kardeşinden sır saklamak zorunda bırakamazdım. Kibir, karısının hayatta olduğunu ve nerede yaşadığını Öfke'nin bildiğini öğrenecek olursa, bunu görmezden gelmez, kocamı kolay kolay affetmezdi. Haklı olarak tabii.

Ellerimi uzatıp yalvardım. "Hançer beni öldürebilir ama tam olarak senin, erkek kardeşlerinin, Sursea'nin ve güvendiğim kişinin söylediği şeyi yapmaya kadir: *Lanetleri kırmak*. Seni büyüyle çağırdığım ilk seferinde 'Bir gün bana Ölüm diye sesleneceksin,' demiştin. Böyle bir şeyin gerçekleşebileceğini biliyordun. O zaman bu ihtimal seni

yapacaklarından alıkoymamıştı. Şimdi yufka yüreklilik etme, iblis. Günahına en çok ihtiyaç duyduğumuz anda bunu yapma."

Bakışlarımız buluştu, Öfke'nin gözlerinde saf altın rengi alevler dalgalanıyordu. "Sus."

"Hayır." Günahının bir volkan gibi kaynamaya başladığını sezince onu baştan ayağa süzüp üsteledim. "Seni bıçakladığımda yaptığımdan iğrenmiştim. Bana böyle vahşice bir şey yaptırmandan iğrenmiştim. Ama yapmam gerekiyordu. Etrafa yalnızca intikam ve nefret saçmak istemiyorum. Korkunç bir hatayı düzeltmek istiyorum. Yapılması gereken bu ve senin gerçek adaleti, herkes için adaleti önemsediğini biliyorum. Vereceğin karar senin için çok zor, ya da kahredici olsa bile. Bu laneti kırdığımızda beni tüm kalbinle sevebilecek, bunu özgürce dile getirebileceksin." Parmaklarımın üzerinde yükselip kulağına fısıldadım. "Sonra burada sevişeceğiz. Çalışma masanın üzerinde. O zaman *günümü göstereceksin* bana."

Öfke çenesini öyle bir sıktı ki dişlerinin kırılmamasına şaştım. Bir adım geri çekilip karmakarışık duygular içinde, hem yüzümü ezberlemeye hem de bu durumdan sıyrılmak için bir umuda tutunmaya çalışır gibi gözlerime baktı. Ama kudretli savaş iblisi, haklı olduğumun farkındaydı.

"*Cornicello*m sende mi?" diye sordum. "Peki ya Vittoria'nınki?"

Çalışma odası bir anda buz kesti. Öfke, saldırıya hazırlanan bir yırtıcı gibi yavaşça odada dolaşırken tüyler ürpertici bir sesle, "Kanatlarımı öne sürüp aklımı çelebileceğini mi sanıyorsun?" dedi. "Onları geri almak için seni tehlikeye atacağımı mı sanıyorsun?"

"Hayır. Ama laneti kırmayı başardığımızdan emin olmak istiyorum. Kanatlarına kavuşman, lanetin kırıldığına dair somut bir işaret olacak." Isı biraz daha düşerken, nefesim havada ufak, beyaz bulutlara dönüştü. Tavandaki demir avize buzla kaplandı. "Bunların üstesinden geleceğiz, Samael." O an başka bir şeyin farkına vardım. Kocam kendine denk bir kraliçe istiyor, yani, belki de gücümün tamamını kaybetmemin yükünü sırtlanmak istemiyordu. "Büyü gücümü kaybetsem de beni sevecek misin?"

Bana kuşkuyla baktı. "Zamanın Kayan Adalar boyutundaki akışına göre yirmi yıl boyunca gücünü tamamen kullanamadın ve bir

gölge cadısı olarak sadece ufak tefek büyüler yapabildin. Sana bunu yaptıkları ve hakikatle arana kalın bir duvar çektikleri için kızgın olmamın dışında, büyü gücünün olup olmaması hiçbir zaman umurumda olmadı."

"Ama bu defa farklı olacak. Bir daha asla bu kadar kudretli bir büyüm de gücüm de olmayacak. Bu durum seni endişelendiriyor mu? Tebaan ne diyecek diye düşünüyor musun? Eminim Lord Makaden gibi ortalığı karıştırıp dedikodu yapmaya bayılan bir sürü iblis vardır. Arkandan güçsüz diyecekler. Kalbinin sesine kulak vermeyi seçmen, Hanedanının yıkılışına yol açacak bir şey mi?"

Dönüp ağır adımlarla bana yaklaşırken öfkesi harlandı. "Cehennem şahidim olsun ki tebaam zerre kadar umurumda değil, leydim. Seni güçlü kılan şey büyü değil. Cesaretin. Yüreğin. Zihnin. Karşında kim olursa olsun, seni güçlü görmesinin asıl sebebi, ruhun. Benim tek endişem, hayatta kalıp kalmaman. Ben seni büyü gücün olmadan da seveceğim. Kahrolası kraliyet unvanları olmadan da. Mutluluğundan başka hiçbir şeyi görmez gözüm. Lanetim kırıldığında benim büyüm ikimize de yetecek kadar kudretli olacak. İnan bana."

Keşke büyüsünü paylaşabilseydi. İçini rahatlatmak için elini tutup başparmağımla teninde daireler çizdim. "Vaktimiz azalıyor. Masanın yanında mı dikileyim yoksa otururwhile daha mı kolay olur?"

Başını iki yana salladı. "Kocakarı'yı çağırtacağım. Başka bir yolu mutlaka olmalı."

"Celestia'nın nerede olduğunu bilmiyoruz." Elini şefkatle sıktım. "Üstelik biraz daha geç kalırsak, bir daha asla böyle bir fırsat elde edemeyebiliriz. Lütfen. Bir korku uğruna kalbini benden esirgeme."

Elini bırakıp çalışma masasına yöneldim, Helak Hançeri'ni sapladığı yerden çıkarıp kabzasını ona doğrultarak uzattım. "Al." Buz tabakası ahşap masayı, her bir iblis hanedanının tarihini belgeleyen kitapları kapladı. Umursamadım. Oda hâlâ ısınmamıştı ama Öfke nihayet yanıma gelip hançeri aldı. Henüz kendimi koyuvermek için çok erken olsa da en azından ilk engel aşılmıştı. "Muskaları getirip boynuna tak. Hazır olduğunda, başlayalım."

Öfke, tek kelime etmeden şömine duvarındaki gizli bir bölmeden bir kese çıkarıp içindekileri boşalttı. Altın ve gümüş madenler, şöminenin ışığında parladı. Muskalarımız.

Onlara bakarken hiçbir şey hissetmedim. Geçmişe dair en ufak bir özlem duymadım. Her dolunayda bu muskaları Vittoria'yla birlikte Nonna'nın öğrettiği gibi kutsayışımızı sevgiyle anmadım. Onları oldukları gibi görüyordum: Kocama yıllarca ıstırap ve keder vermiş nesneler. Vittoria'yla anılarımızı bulandırıp bizi karanlığa hapseden nesneler... Ait oldukları yere dönmelerinin vakti gelmişti. Öfke ikisini de boynuna geçirdikten sonra yüzünde ölümcül bir ciddiyetle yanıma geldi.

Önümde durdu, hançeri sımsıkı tutmuş bana bakıyordu. Artık buz gibi bakıyordu. Kocam yine o maskesine bürünüyor, tebaası bir yana, hükmettiği âlemin kralına dönüşüyordu. *Benim istediğim gibi* bir eş oluyordu.

Kelimenin tam anlamıyla, cehennemin çemberinden birlikte geçmiştik ve artık hayatımız yoluna girecekti. Kendi duygularımı dizginleyip bir an dahi şüphe sezdirmemeye odaklandım. En ufak bir korku emaresi sezecek olursa ikimizi de sonsuza dek bu lanetin insafına bırakabilirdi.

Öfke, bakışlarını korsajıma indirdi. Gündelik, lavanta, açık mavi ve yeşil çiçek nakışlarıyla bezeli, pembe-altın renkli bir elbiseydi. Claudia'nın yanından döndükten sonra giysilerimi çabucak değiştirmiştim. Nerede olduğuma dair en ufak bir kanıt bırakmak istememiş, gardıroptan nasıl bir giysi aldığıma da pek dikkat etmemiştim.

Şimdi, siyah değil de tozpembe bir elbise giyerek hata ettiğimin farkına varmıştım. Kocam, hançeri sapladığında kanımın aktığını açık seçik görecekti. Onu bıçakladığımda bembeyaz gömleğinin kana bulanışını gördüğüm gibi... Aynı şeyi ona yaşatmak istemezdim.

Korsajımın iplerini çabucak çözüp elbisemin yakasını hafifçe; kalbimin olması gereken yeri açıkta bırakacak kadar sıyırdım. Gözlerimi gözlerine mühürlerken ona duyduğum aşkı ve tüm diğer güzel duygularımı bakışlarıma yükledim. Onu öpmenin nasıl bir haz olduğunu, onunla sevişmenin ne kadar harika hisler uyandırdığını ve iki ayrı beden değil de tek bir varlıkmışız gibi bütünleştiğimizi hayal ettim.

Bizi nefret, korku ve intikam ayırmıştı. Ama aşk, birleştirecekti.

Nonna Maria bana kalbimin sesini dinlememi öğütlemiş, daha önce yalan söylemiş olsa da artık göğüs kafesimde çarpan ölümlü bir kalbim *olmasa da* bu öğüdünün kıymetini şimdi kavramıştım. Aşk en güçlü büyüydü. Bu yolda pek çok badire atlatmış ama nihayet yuvama varmıştım. Artık hiç kimse, hiçbir lanet, bu âlemdeki ya da bir başkasındaki hiçbir güç, onu bir kez daha elimden alamayacaktı.

"Seni seviyorum."

Öfke, bu sözcükleri sarf edemezdi ama yüzündeki o buz gibi ifade bir anda yumuşadı. Dudaklarını dudaklarıma mühürleyip beni tutkuyla, özlemle öptü. Duygularımı hissetmiş, kahrolası ruhumun her zerresiyle bu laneti kırmak istediğimi anlamıştı. Aynı tutkuyla, özgürce karşılık verdim. Diliyle dudaklarımı araladığı anda göğsümde hançerin soğuk sızısını duydum. Helak Hançeri daha derine saplanırken Öfke, dudağımı ısırıp dikkatimi dağıtmaya çalıştı.

"*Incipio.*" Öfke, dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan hançeri faaliyete geçirecek Latince sözü söylediğinde feryat ettim; kocam bu feryadı tüm gücüyle bastırmaya çalışarak beni bir kez daha öptü. Sanki dillerimiz ve dudaklarımız birbirine dolanırken beni kendine zincirlemek istiyordu. Sanki böyle yaparsa beni Ölüm'ün kucağına düşmekten kurtaracaktı.

Öfke büyüyü fısıldadığı anda başka bir efendiye tabi olacağını sezen büyüm harekete geçti. Yeni efendisi Helak Hançeri olacaktı. Büyüm ona teslim olmak istemedi; yeni bir efendiye boyun eğmek istemiyordu. İçimden hiddetli alevler çekiliyor, gücüm hançere direniyordu ama ben bile isteye, hür irademle ondan feragat etmiştim. Hançerin çağrısına eninde sonunda boyun eğecekti.

Bedenim kavrulup hançer ısınırken çığlık çığlığaydım. Keskin metal içimi yaktı; daha önce, o an çektiğim acı kadar beter bir acı çekmemiştim. Öfke'nin dudakları önce çenemde dolaşıp sonra alnımda durdu, acımı söküp almak istercesine kollarını bana sardı.

"Şşş." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Geçecek. Az sonra bitecek."

Tüy gibi hafif öpücüklerine odaklanmaya, sözünü ettiği bir damla umuda tutunmaya çalıştım. Ama nafileydi. Acı şiddetlenip her zerremi ele geçirerek ruhumu yerle bir etti. Vittoria ölümlü kalbimi göğsümden söktüğünde bile bu kadar korkunç bir acı çekmemiştim. Hançer büyümü içine çekerken zaman algımı yitirdim.

Aramızda pembe-altın renginde bir parıltı belirdi; hançer, alevler Öfke'ye ulaşmadan, açgözlülükle hepsini yakalıyordu. Sıcaklık dayanılmayacak raddeye gelirken gözlerimi sımsıkı kapatıp çenemi sıktım. Alnımdan damlayan ter, göğsümden süzülüp hançerin üzerine düşünce cız etti.

Gözlerimden sicim gibi akan yaşlar Öfke'nin Helak Hançeri'ne sımsıkı dolanmış parmaklarını ıslatıyordu. Hayatta kalma, gücümü muhafaza etme içgüdüm, beni içten içe karşılık vermeye zorluyordu. Ellerime hâkim olup büyümü bile bile bağışlamak, varlığından haberdar olmadığım bir kudretle çabalamama mal oldu. Bu işkence gibi aktarım, saatlerce sürmüş gibi gelen dakikalar boyunca devam etti.

Ruhumun merkezinde, bir zamanlar gücümün çağladığı kaynakta açılan oyuk büyüdükçe büyüdü ve yerini hiçliğe bıraktı. Gücüm beni parça parça terk ettikçe, karşı koymak üzere yay gibi gerilmiş bedenim güçsüzleşirken direnme isteğim sönmeye başladı. Dizlerim titremeye başladığında çığlıklarım seyrekleşti ve Öfke birden hançeri çıkarıp bir kenara fırlattı. Hançer gürültüyle yere düşerken Öfke beni kucağına alıp göğsüne bastırdı. Kalbi, kanımın oluk oluk akışına benzer bir hızda delicesine çarpıyordu.

Ölmemiştim ama benden geriye de pek bir şey kalmamış gibi hissediyordum. Aniden hıçkırıklara boğuldum ve rahatladığımdan mı, başardığımızdan mı yoksa kaybettiklerimin kederinden mi ağlıyordum, ayırt edemedim. Belki de hıçkırıklarım, bunların tümü içindi. Gözyaşlarımın akmasına engel olabilecekmiş gibi, gözlerimi sımsıkı kapattım.

Öfke beni daha sıkı sarıp o kahredici kaybetme hissi bir nebze azalana kadar dakikalarca kucağında salladı. Yaptığımız seçimden pişmanlık duymasını istemediğimden kendimi toparlamaya çabaladım.

Etrafımızda hâlâ bir sıcaklık vardı; nihayet, göz kapaklarımdan birini güçlükle de olsa aralamayı başardım. Öfke'nin sırtında alevden, müthiş güzellikte bir çift kanat belirmişti. Uçları gümüş rengi ve alev-

li. Bir damla gözyaşı yanağımdan süzüldü. Bu defa üzüntüden ya da kederden değil, ilahi ihtişama bu kadar yakından şahit olduğum içindi. Vittoria da ben de yeraltı tanrıçalarıydık ama Öfke gerçek bir ilahtı ve etrafına yaydığı sevginin gücüyle sarsılmıştım.

Yüreğimi dağlayan kaybetme hissi, gücümden feragat etmemin verdiği keder yok olmadı ama hayretimin hüznümü önüne katıp götürmesine izin verdim. Bıraktım ki bana kazandığım her şeyi hatırlatsın. *Kazandığımız* her şeyi. Lanet gerçekten kırılmıştı. Kâbusumuzun lanetli kısmı sona ermişti.

Aşağıda ne varsa, yukarıda da o vardır. Dengeyi birlikte sağlamıştık. Kazanmıştık. Ama yine de...

Öfke'nin kanatları daha da açılırken gözlerimi kırpıştırıp, "Muhteşemler," diye fısıldadım. Ömrümde böyle muhteşem ve ölümcül bir şey görmemiştim. Geçmişte, birlikte olduğumuz zamanlarda bile, Öfke bana kanatlarını hiç göstermemişti. Kanatları, gizli silahıydı. "Muhteşem olan *sensin.*"

Öfke beni daha sıkı sardı, çenesini başıma dayamıştı. Bedeni hâlâ gergindi; hatta şimdi eskisinden daha da gergin bir yay gibiydi.

Laneti kırdığımız andan beri tek kelime de etmemişti.

Saç diplerimden boynuma doğru bir damla ter süzülünce ürperdim. Bedeni hafifçe sarsılan Öfke, yüzünü saçlarıma gömünce damlayanın ter değil gözyaşı olduğunu fark ettim. O ağlarken, kollarımı bedenine saracak takati bulabildim.

Hırıltılı bir sesle, "Başardık," dedim. "Her şey yolunda. Geçti artık."

Kudretli kanatlarını çırptı; iç yüzündeki tüylerde binlerce altın rengi benek vardı. Hemen sonra uçlardaki gümüş rengi tüylere baktım. Muskalarımızın rengi, Öfke'nin kanatlarını yansıtıyordu. Bunu hep merak ederdim. Bir zamanlar muskalardan birini güneş tanrıçası diğerini de ay tanrıçası kutsadı sanırdım. Nasıl da yanılmıştım.

Öfke derin bir soluk aldıktan sonra yavaş yavaş bıraktı. Alnıma bir öpücük kondurup beni ayağa kaldırdı. Gözlerimi alevli kanatlarından ayıramıyordum. Bir yandan bana büyümü hatırlatıyor, bir yandan hiç de bilindik gelmiyordu. Bu tamamen onun büyüsüydü ama ateşin etrafında pervane olan güveler gibi ona doğru çekiliyordum. Tüyle-

rinden birine dokunmak için uzandım ama sonra hemen elimi çekip Öfke'ye mahcup bir bakış attım. "Artık alevlerin beni yakabileceği aklımdan çıkmış."

Gayriihtiyari büyümü çağırmaya çalışınca içime bir hüzün çöktü. Ruhumun orta yerindeki boşlukta bir çatlak daha açıldı; daha önce Kaynak oraya kıvrılmış, onu derin uykusundan uyandırmamı bekliyordu. Şimdi orada hiçbir şey yoktu. Bir uzvumu kaybetmişim gibi bir hisli; bedenim onu hâlâ orada sanıyor, uzanıp da bulamayınca boşluğa düşüyordu. Gözyaşlarımın yanaklarımdan yağmur gibi akmasına engel olabilene dek gözlerimi kırpıştırdım. Yitirdiğim şeye rağmen, laneti kırdığım için *mutluydum*. İntikam tanrıçasıyken yaptıklarımın bedelini ödemek istemiştim. Böylesi daha iyi olmuş olsa da yitirdiğim gücün yasını tutuyordum. Bu kaybı keskin bir sızı gibi hissediyordum. Alev büyüsüne hükmetmenin nasıl bir şey olduğunu bir daha hiçbir zaman hissedemeyecektim.

"Dokun." Öfke beni dikkatle süzerken hislerimi sezmişti. "Kanatlarıma hükmedebilirim. Öyle olmasaydı bile, sen benim eşimsin. Ateşim seni yakmaz; sadece, avucunda biraz sıcaklık hissedersin."

Elimi tereddütle uzatıp alevden, büyülü tüylerden birini kavradım. Öfke haklıydı, elim yanmamıştı. Güneş ışınlarının ısıttığı bir yere dokunup sıcaklığı hissetmek gibiydi. Ya da yaz günü elimi ılık denize sokmak gibiydi.

En azından bu, büyü gücüme benziyordu. Huzur veren ama çok büyük bir yıkıma yol açmaya da kadir. Bu güç benim olmasa da bir parçamı ona aktarmışım gibi hissettiriyordu.

"Taht odandaki pencere camına çizilmiş kanatlar simsiyahtı," dedim. "Böyle bir şey görmeyi beklemiyordum."

"Camdaki çizimi, onları en son gördüğüm hâline dönüştürdüm."

Sursea'nin hatıra taşı avucumdayken içine daldığım anıyı hatırladım; cadı, büyüsünü yok ederken Öfke'nin kanatlarının kül rengine bürünüşünü. Bu savaşı kazandığımıza şükrettim. Nefretine böylesi gömülmüş birini aşkımızın gücüyle alt etmiş olmamıza.

Bir başka tüye dokunduğumda alevler tenimi muzipçe okşayınca gülümsedim. Kanatlarının uçlarında parmağımı dolaştırdım ve aynı

his sırtımı yaladı. Kocamın gözlerine baktığım an bakışlarındaki şeytani parıltıyı fark ettim.

Bir tüyün omurgamı hafifçe okşamasına benzer bir sıcaklık vücudumda dolaşırken, "Bu neydi böyle?" diye sordum. Büyülü tüy bir süre daha tenimde dolaşırken hoş bir zevk duydum.

"Ateşe hükmetme büyüm elimden alındığında kaybettiğim bir beceriden söz etmeyi unutmuş olabilirim."

Sıcacık bir zevk dalgasını bedenime yayan başka bir tüy boynumu kat edip köprücük kemiğimi yaladıktan sonra göğüs kafesime inip Helak Hançeri'nin açtığı yarayı şefkatle okşadı.

Dolaşmaya devam ederken göğüslerimde daireler çizmeye başladı. Sertleşmiş uçlarına ılık bir nefes gibi dokununca karnımdan aşağıya yavaşça süzülen bir zevk dalgası hissettim.

"Şeytan beni kahretsin." O hain zevk dalgası kalçalarımı sarıp uyluklarımın iç yüzüne doğru akmaya başlayınca parmaklarımı Öfke'nin omuzlarına saplarcasına bastırdım.

"Bunu yapmamayı tercih ederim, leydim. Bu kadar lanet yeter." Büyülü tüy uyluğumu okşarken soluk soluğa bir küfür savurduğumda Öfke'nin gülüşü boğuk ve şehvet doluydu. "Arzuları açığa çıkaran tek prens Şehvet değil. Sadece, bu arzular sana ait değil." Kulakmememi hafifçe ısırıp acıyı bastıran bir öpücük kondurdu. "Bunlar *benim*."

Sıcak tüyün nazik, şefkatli dokunuşları, alevli bir parmağa dönüştü. Öfke, kitaplıklardan birine sırtımı dayayıp ellerimi yavaşça başımın üstüne sabitlerken sırıttı. Görkemli kanatları genişçe açıldı ve ikimizi akkor hâlinde bir tutkudan, ateşli, mahrem bir battaniye gibi sardı.

Eğilip dudaklarını kulağıma dayadı. "Bunlarla ne günahlar işleyebileceğimi görmek ister misin leydim?"

YİRMİ ALTI

Bacaklarımın arasında tatlı bir sıcaklık nabız gibi seğiriyordu. Öfke'nin tenimi nazikçe okşayan büyüsü kadife kadar yumuşaktı ve karşılık bekliyordu. Ölümsüz olduğum için yaralarımın hemen iyileşmesi ve prensimin zarif okşamaları sayesinde, göğsüme bir hançer saplandığını unutuverdim. Büyü gücümü kaybedişimi bir kenara bırakıp kocama ve gözlerindeki şeytani parıltıya, etrafımızı saran kanatlarının baştan çıkarıcı mahremiyetine ve o an yapabileceğimiz şeylere odaklandım.

Sevişebileceğimiz ilginç yerleri ve çeşitli pozisyonları heyecanla hayal ettiğim sırada bakışlarım dolgun dudaklarına kaydı. Büyü gücümü kaybetmiş olmak beni derinden yaralamıştı ama Öfke'yle birlikte bu âlemin en tepesinde, ayın ve yıldızların arasında seviştiğimizi düşünmek bu acıyı *bir nebze* hafifletti.

Gerçekten istersem, gündelik şeylerde bile büyülü bir taraf bulabilirdim. Yıldızların arasında iblislerin kralıyla sevişmek de öyle yabana atılacak bir şey değildi. Lanet kırılmıştı ve birlikte başarabileceklerimizin bir sınırı yoktu. Duvardaki nişin tavanından sarkan kelepçelere bakarken aklıma yepyeni, şeytani fikirler doluştu.

"Tam olarak ne düşündüğünü söyleyemem ama şu anda ne hissettiğini sezebiliyorum." Dudakları boynumda dolaşırken göz kapaklarım zevkten kapandı. Öfke, arzularımı harlamak için nereye dokunacağını çok iyi biliyordu. "Beni istiyorsan, söyle leydim." Korsajımın bittiği yerde tenimi okşayışı bile beni baştan çıkarmaya yeterdi. "Kra-

liçem." Eğilip az önce hünerli parmaklarını dolaştırdığı yeri diliyle kat etmeye başladı. "Aşkım."

Korsajımın üzerinden sıcacık nefesini hissederken göğsümü ağzına alması, söylediklerinin tınısı nefesimi kesti.

"Seni istiyorum, Samael."

Kelimeler dudaklarımdan fısıltıyla dökülür dökülmez Öfke'nin hararetli büyüsü harekete geçti. O yumuşak, şeytani, tüy gibi hafif dokunuş bacaklarımın arasında ileri geri hareket ederken içimde yükselen arzuların peşine düştüm. Sıcacık bir dokunuş göğüslerimi okşuyor, kocam dudaklarını tenimde gezdiriyordu.

Yukarı kaldırdığı kollarımı bileklerimden tutmaya devam ediyor, dilini dudaklarımdan içeri kaydırıyor ve aynı anda büyüsüyle bedenimin her zerresini okşuyordu. İblis büyüsünün şiddetini artırıp esrikliğe çağıran hayali parmakların hareketlerini hızlandırdıkça bedenimdeki her bir sinir ucu uyarılıyor, zevk dalgaları içimde volkan gibi kaynıyordu.

Öfke, kendisine İnkâr Edilemez Arzu Ekselansları demişti ve ben daha önce böyle yoğun bir zevk tattığımı zannetmiştim. Oysa bunu hiçbir şeyle ama *hiçbir şeyle* kıyaslayamazdım.

Ne Şehvet'in ne de Hırs'ın büyüsü bununla boy ölçüşebilirdi. Açgözlülük'ün günah dolu balosunda salt zevkin deryasında kendinden geçen çiftleri izlemek... Öfke'nin, tutkuları ateşe veren aşkının yanında tüm bunlar ancak bir parça kor olabilirdi.

Ne duyduğum zevki doruklara çıkarmak için kullandığı sihir ne de sahip olduğu muazzam güç yüzündendi. Gösterdiği ilgi ve özen; beni memnun etmeye, sevdiği kişiyi hayal edilebilecek her yönden tatmin etmeye duyduğu sonsuz arzuydu yaşadığımız ânı büyülü bir şölene çeviren. Öfke'nin bana olan sevgisini gösterme arzusu, bedenimin ilkel arzularından çok daha yoğundu. O da bedenimi arzuluyordu ama her şeyden çok, kalbimi istiyordu. Aklımı ve ruhumu... Benim de onu her şeyiyle istediğim gibi.

Öfke, o büyülü, görünmez alevini bacaklarımın arasından içeri kaydırdığında ateşli öpüşleri, dilinin dilimle ettiği dansın ritimleri ve içimde ileri geri hareket ederek kaslarımı gevşeten büyünün darbe-

leri eşzamanlı bir hâle geldi. Aynı anda o sihirli ısı beni, arzudan çıldırmanın eşiğine getirene dek göğüslerimi yalıyordu. Öfke daha sert öpücüklerle dudaklarımda dolaşırken kalçasını benimkine bastırdı; sert uzvu tam da dokunması gereken yerlere dokundu. Buna bir son vermek istercesine kıvrandım.

"Öfke!"

Başka bir şey söylememe gerek kalmadı. Kocam nefes kesici bir hareketle belimi kavrayıp bedenlerimizi çalışma masasının üzerine seriverdi. Tek kanadıyla masadaki defterleri ve mürekkep hokkalarını bir kenara savurduktan sonra beni masaya yatırdı. Göz açıp kapayana dek pantolonunu sıyırdı ve o vahşi, yakışıklı tanrı edasıyla karşımda yükseldi. Yüz ifadesine bakılırsa, iblis prens elbisemi yırtıp atmak istiyordu ama onun yerine nazikçe sıyırıp dudaklarını tenime yaklaştırdı.

Tenimin her santimini, sanki hayatta kalmaya ihtiyacı olan tek şeymiş gibi içti. Yüzünden anlaşılmaz bir ifade geçti ama hissettiği ne tür bir endişe ya da şüpheyse, derhâl zihninden savdı.

Ereksiyonumun başını, bacaklarımın arasına bastırıp yavaşça içime girerken dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ve fısıltıyla, "Seni seviyorum," dedi.

Gözlerim doldu. Bu anı hafızama kazıma isteğiyle, ona sımsıkı tutundum. Sevgisini bana göstermeyi başarmış olsa da bu sözleri ondan duymak... Göğüs gerdiğimiz her zorluğu biraz daha katlanılır kılmıştı. Bu büyülü sözcükleri söylediği son seferinde, çok geçmeden unutmuştum.

"Seni seviyorum." Yüzünü avucuma alıp ruhlarımızın ve bedenlerimizin tamamen birleştiği bu anın verdiği mutluluğu doya doya hissederken onu şefkatle öptüm. Öfke geri çekildi, gözlerini gözlerime dikti. Kısa bir süre kımıldamadı. Sıkılmış yumruklarını masaya sertçe bastırırken tüm vücudu yay gibi gerildi.

Gerçek mutluluğu tattığında onu elinden almak üzere lanetlenmiş ve şimdi bir kez daha bu makûs talihi yaşayacağını düşünerek kendini hazırlamaya çalışmıştı. Beni kaybedeceğini düşünüyordu; fakat bu defa ebediyen kaybedecekti.

Şeytan *Sursea'yı kahretsin.* Bu ânı mahvetmesine izin verirsem kanım kurusun! Ben büyümden, gözlerinde böyle tekinsiz bakışlar, nihayet hislerini itiraf edebildiğinde ve büyülü bir içkiyle duygularını köreltmediğinde böyle bir endişe görmek için feragat etmemiştim. O iki güzel sözcüğü söylediği her seferinde en ufak bir şüphenin su yüzüne çıkmasına da izin vermeyecektim.

Kalçamı hafifçe yukarı kaldırıp onu içimde daha derinlere iterken yaşadığımız ana döndürmeyi başardım. Buradaydık. Birlikte. Ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Birbirimizi öldürmeye karar vermediğimiz sürece o *benimdi.* Ben de onundum. Sonsuza dek.

"Lütfen bir daha söyle." Ellerimi yalvarırcasına, onu yatıştırmaya çalışarak kaslı kollarında bir aşağı bir yukarı dolaştırdım. Kanatları bir silah gibi tüm heybetiyle açılınca çevremizde sıcak bir hâle oluştu. İblislerin kralı, beni kaybetmekten başka hiçbir şeyden korkmayan Öfke, bir an tereddüt etti. "Yanındayım. Sorun yok, geçti."

Yüzümün her ayrıntısını şefkatle süzdü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, iblis." Uzanıp sıcacık tüylerinden birini okşayınca birdenbire tüm bedenimde titreşen zevk beni hayrete düşürdü. Kanatlarıyla oynamayı bırakıp onu kendime çekerek uzun uzun öptüm. Tanrıçaya şükürler olsun ki sonunda tadacağımız zevke odaklandı. "Bu mesele de hallolduğuna göre, yeni numaralarının hepsini göster bana. Bu odanın her yerinde, her kahrolası köşesinde sevişmek istiyorum."

Gerginliğinin son kırıntıları da vücudunu terk edince gözlerinden muzip bir pırıltı geçti. "Şimdilik birkaç köşeyi deneyelim yeter, sevgilim. Ölümsüz bedeninle bile... Gücümün tamamını kaldırabileceğinden emin değilim."

Cehennemin ukala prensi. Kalçamı yukarı kaldırıp ileri itince şaşkınlıktan bir küfür savuran iblis, aynı şeyi tekrar ettiğim sırada zevkle inledi. "Denemeden bilemeyiz, iblis."

"Seni uyardım, unutma, karıcığım."

Etrafımıza sardığı kanatları gümüş renginde ışıldadı. Büyülü sıcaklık, ılık bal gibi tüm bedenimden akıp Öfke'nin içimdeki uzvuyla birleşti. Arzunun titreşimlerini her zerremde hissettim; zevkin doruğuna

ulaşmak için can atıyordum. İşte, kocam, vereceğim en tatlı savaşın ilk kıvılcımını o an ateşledi; uzvunu yavaşça geri çekip kuvvetle içeri iterken büyülü ısının okşamaları öyle yoğundu ki, Öfke daha gerçekten işe koyulamadan boşaldım.

"Siktir!" Küfrettim. Defalarca. Dudaklarımdan dökmeyi başarabildiğim tek şey, tek tutarlı kelime buydu.

Öfke keyifle kıkırdayıp uzvunu sertçe içime iterken zevkten kıvranarak masada doğruldum; orgazmın doruklarından tekrar tekrar düşerken bedenim istemsizce kasıldı.

"Kendine hâkim ol sevgilim," dedi. "Daha başka köşelere geçmedik bile."

"Senden nefret ediyorum," diye haykırdım, oysa bu sözcükler tam aksini ima ediyordu; zevkten inlemeye başladım. "Senden delice nefret ediyorum."

"Bunu bana daha önce de söylemiştin." Öfke tek hamlede korsajımı sıyırıp attıktan sonra dudaklarını kalbime dayayıp heyecanla inip kalkan göğüslerime baktı. "Bakalım benden ne kadar nefret ediyorsun."

Kocam arzularını ve büyüsünü serbest bırakınca çok geçmeden, zevkin doruklarından birlikte süzülmek için kanatlarına bile ihtiyacımız kalmadı. Aynı anda boşalırken, bizden çaldıkları o büyülü sözcükleri defalarca mırıldandık; arzularımızın sırtında dörtnala tırmandığımız yükseklerden tatmin denizine tekrar tekrar daldık.

YİRMİ YEDİ

Öfke, keten bezi sıkıp sabunlu, köpüklü suyu boynumdan aşağıya akıttı. Göğsüne yaslanıp gözlerimi kapatarak paylaştığımız bu saf huzurun her zerresinin tadını çıkardım.

İblis, çalışma odasında *sadece iki farklı yerde* sevişebilmemize çok gülmüş, sonra rahatlatıcı bir duş almak için bizi büyüyle banyoya getirmişti. Kanatlarını kapatmıştı ama o hülyalı sıcaklığın hâlâ aramızda dolaştığına yemin edebilirdim.

Kaslı bacaklarının arasına yerleşip başımı omzuna yaslayarak uzanırken keten bezi vücudumda dolaştırdı; geçtiğimiz birkaç ay boyunca beni terk etmeyen gerginliğimi salıverdim. Hâlâ çözülmesi gereken meseleler vardı; İlk Cadı'nın akıbetine karar vermenin yanı sıra, kız kardeşimin adını temize çıkarmak gibi... Vesta'nın hayatta olduğunu ve hür iradesiyle kaçtığını, 'cinayetinde' ikizimin parmağı olmadığını kanıtlamak gibi... Bir de Yıldız Cadıları'nın şimdi ne dolaplar çevirdiğini öğrenmek vardı.

Saldırıya geçtiklerinde büyümün kudretini göstermiş olmamın cadıların bir süreliğine Kayan Adalar'a çekilmelerine yetmesini umuyordum. Vampirlere gelince, Öfke'nin vahşi gösterisinden sonra kendi bölgelerinde kalıp savaş çıkarmadan önce iki kez düşüneceklerine inanıyordum.

Ama şimdilik, laneti nihayet kırdığımıza göre, biraz nefes almaya, ilişkimize kimse karışmıyorken ya da artık süremiz sınırlı değilken

birlikteliğimizin keyfini sürmeye vaktimiz vardı. Son birkaç meseleyi bir ay sonra halletmek üzere erteleyebilmeyi her şeyden çok isterdim.

Uyku bastırınca rüyaların cezbedici çağrısına kapıldım. Uzun süredir çabalamaktan bitkin düşmüştüm. Hırs'ın topraklarına saldıran cadıları püskürtüp zafer kutlaması için baloya katılmış, oradan ayrılıp Hatıra Kuyusu'na dalmış, dönüp Sursea'yi tehdit etmiş, Helak Hançeri'ni almak için Claudia'yı ziyaret etmiş ve laneti kırmıştım.

Dinlenmek hiç bu kadar iyi gelmemişti.

"Davetiyeleri önümüzdeki bir saat içinde göndermeliyiz." Öfke'nin gür sesini duyunca sıçrayarak uyandım. "Taç giyme töreninin davetiyelerini. Mümkünse, gece çökmeden töreni tamamlamalıyız. Lanet kırıldığı ve sen büyü gücünü tümden yitirdiğin için birileri gece yarısı saldırabilir."

İşte böylece huzurum kaçtı. Bedenime doladığı kollarının arasında kımıldandım. "Seninle banyo yaparak huzur bulmamın *asla* mümkün olamayacağını bana hatırlat da unutmayayım. İlk seferinde Helak Hançeri'nden söz etmiştin, şimdi de bunlar." Başımı iki yana sallayıp gülümsedim. "Cehenneme şükret ki seni seviyorum yoksa kafanı suya batırıp birkaç saniye bastırırdım."

Burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "En azından birkaç dakika bastıracağını söylemedin. Bu da gayet iyi bir gelişme, leydim."

"Belki de bazı uzuvlarını, ebediyen kaybedemeyecek kadar çok seviyorumdur."

Üzerime su sıçrattı. "O uzuvların, ihtiyaçlarını her gün, aksatmadan karşılayacağından emin olabilirsin. Hançerinin ucuna denk gelmek istemem."

"Akıllı iblis." Yanağını şefkatle okşadım. Şakalaşmayı bırakıp ciddileştim. "Bize kim saldırabilir sence? Cadılar mı?"

"Sursea esir düştü ama sanırım kısa süre sonra yerini öğrenirler. Cadılar Meclisi yeniden toplandığına göre, saldırı planlamış olabilirler. Hırs Hanedanı'na zaten saldırdılar. Senin gücünden korkmadıkları sürece, sıradaki hedefleri bizim hanedanımız olabilir."

"Sursea'yi geri almak için."

Öfke başıyla onayladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "En uygun zamanı hesaplayıp saldırırlarsa ve savunma hattımı bir şekilde kırmayı başarırlarsa, taç giyme töreni esnasında İlk Cadı'yı esaretten kurtarabilirler."

"Tam aradıkları gibi bir fırsat olur. Şahane bir fırsat... Ama o kadar ağır bir yenilgiden bu kadar kısa süre sonra tekrar saldırmaya yeltenirler mi gerçekten?"

"Bana sorarsan bir süre, hele de bu kadar çok cadıyı kaybettikten sonra kendi işlerine bakacak kadar zekidirler ama hiçbir zaman emin olamayız tabii."

Kocamı dikkatle süzdüm. "İhtimal düşük olsa da saldırı olacakmış gibi hazırlığını yaptın."

"Cazip bir fırsat yakalayan pek çok kişi bunu kaçırmaz. Tuzak olduğuna inansa bile. Çünkü daima, tuzak olmama olasılığı vardır. Ya da başarıya ulaşma ihtimalleri daha yüksek olacaktır."

"Haklı olabilirsin. Çünkü ikimiz de meşgul olacağız."

"Sadece meşgul olmak diyemeyiz. Taç giyme töreni Günah Koridoru'nda, tüm erkek kardeşlerimin şahitliğinde yapılacak."

Korkudan değil ama huzursuzluktan midem buruldu. "Tüm prensler topraklarını terk ettiğinde her bir Günah Hanedanı'na saldırabilirler."

"Ya da Günah Koridoru'nu hedef alabilirler."

Sursea'yi serbest bırakmayı başarırlarsa da kaç cadıyı kaybettiklerinin hiçbir önemi kalmazdı. İntikam ateşiyle yandıklarından, fırsatını bulduklarında tüm iblis prensleri ve en az bir tanrıçayı yok edeceklerinden şüphem yoktu. Bu hiç hoşuma gitmemişti; yedi prensin güçlerini birleştirip karşılık vermesi bile başarılı bir sonuç vermeyebilirdi.

"Töreni niçin burada yapmıyoruz?"

"Prenslerin ya da evlendikleri prenseslerin taç giyme töreni hükmettikleri Günah Hanedanı'nda yapılır. Ama kraliçenin taç giyme töreni Günah Koridoru'nda yapılmak zorundadır. Her bir Günah Hanedanı'na eşit ve adil davranacağının, prenslerden herhangi biri

yardım talep ettiğinde geri çevirmeyeceğinin göstergesidir. Bugüne dek hiçbir prens yardım talep etmedi; erkek kardeşlerim kendi çemberlerini gayet iyi yönetir fakat kural böyledir."

Öfke'nin bakışlarındaki belli belirsiz bir heyecan parıltısı, bana kurtlarla savaşımızı hatırlattı. Kocam müthiş bir günahkârdı. Olası bir saldırıdan endişe duymuyor; aksine, gerçekleşsin istiyordu. Düşmanlarına üstün gelmek onun için bir meydan okuma ve bir strateji kurup günahını kullanma fırsatıydı. Ayrıca kocamı tanıyorsam, hâlihazırda planını yapmış olmalıydı.

"İlk Cadı'nın burada olduğuna inanıyorlarsa, saldıracaklardır. O yüzden, Sursea'yi başka bir yere götüreceksin." Niyetini anlamaya çalışarak onu süzdüm. "Yaptığın pazarlığa uyup cadıyı bu âlemden sürmek yerine, Kibir Hanedanı'na göndereceksin, değil mi?"

Takdiri bakışlarından okunuyordu. "Erkek kardeşim bu isteğimi seve seve kabul edecektir. Sursea buradan *ne zaman* sürüleceğine dair bir pazarlık yapmadı. Sadece sürülmeyi kabul etti. O cadı evliliğini mahvedip karısını elinden aldıktan sonra Kibir bu fırsata hayır demez."

Claudia'nın hâlâ Lucia olduğu zamanları hatırladım. İblisin yüzüne bakmak için küvetin diğer ucuna yaslandım. "Erkek kardeşin onu hâlâ seviyor mu?"

Öfke, "Lucia'yı mı?" diye sordu. Başımla onayladım. Bacağımı kucağına koyup tabanlarımı ovarken biraz düşündü. "Bu soruyu yalnızca o yanıtlayabilir. Lucia'yı aramaktan hiç vazgeçmediğini biliyorum. Bir yerlerde hâlâ yaşadığına inanıyor. Sursea'nin muhtemelen Lucia'yı da lanetlediğini düşünüyor." Bakışlarını göğüs kafesime, bir zamanlar ölümlü kalbimin attığı yere çevirdi. "Vittoria da sen de ölümsüzlüğünüzü geri kazandığınıza göre, Lucia'yı bulup varsayımlarının doğruluğunu sınamak için her zamankinden daha istekli."

"Peki ama Lucia'yı en başından beri gerçekten sevmiş miydi yoksa kibri ve egosu yüzünden mi onunla evlendi? Düşünüyorum da İlk Cadı'nın kızı, müthiş bir savaş ganimeti olurdu. Cehennem prenslerini hizaya getirip diğer cadılara örnek olması beklenen bir cadıydı."

Öfke, yüzünde dalgın bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Erkek kardeşimin sık sık kaçamak yaptığı herkesçe bilinir; bu geçmişte de böyley-

di, şimdi de böyle. Çoğunlukla, çapkınlığıyla ünlenmek için yapıyor. Daha önce sevgililerinden hiçbirine evlenme teklif etmemişti. Lucia hayatına girdiğinden beri de hiçbiriyle bir geceden uzun süre geçirmedi."

Daha önce konuştuklarımızı düşününce, "Vittoria'yla hiç sevişmediğine emin misin?" diye sordum.

Öfke'nin dudaklarına alaycı bir tebessüm yayıldı. "Kibir'in dengi, pek çok yönden ancak kız kardeşin olabilirdi ki bu da Vittoria'nın ihanetine bu kadar içerlemesinin yegâne sebebiydi. Yine de seviştiklerini sanmıyorum. O zamanlar evliliğindeki sorunları çözmek için çabalıyordu ama Lucia kendini geri çekmişti. Benim fikrimi soracak olursan, ikisi de birbirini sevdi ama karakterleri bu sevgiyi sürdüremeyecek kadar farklıydı. Koşullar farklı olsaydı, Lucia'dan önce Vittoria'yla tanışmış olsaydı..." Omuz silkti. "Lucia'ya ne olduğunu öğrenene dek, bunların hiçbirinin onun nazarında bir önemi olmadığından eminim. Kim ne düşünürse düşünsün, Kibir sadık biridir."

"Lucia kaçamak yapmayı bırakmasını isteseydi, Kibir bu huyundan vazgeçer miydi sence?"

Öfke biraz düşündü. "Bence, Lucia kaybolmadan önce zaten bırakmıştı. Bırakmadıysa bile Lucia ondan ne istese yapardı. Kaçamak yapmak, onun hanedanında ölümlü âlemdeki kadar ayıp ya da hor görülen bir şey değildir. Lucia'nın mutsuzluğunun altında yatan sebep buysa, Kibir böyle bir şeyi aklından bile geçirmemiştir. Aldırış etmediğinden değil, farkına varmadığından."

Prensimi dikkatle süzdüm. "Kaçamak yapmak konusunda sen de böyle mi düşünüyorsun?"

Şeytani bir tebessüm dudaklarına yavaşça yayıldı. "Hayır, leydim. Ben karımdan gayet memnunum."

"Güzel bir yanıt, kocacığım." Arkadaşımın hatırasını aklımdan geçirince veda mektubu bile bırakmadan çekip gitmekten ne kadar huzursuz olduğunu anımsadım. "Sence Lucia öldürüldü mü?"

"Öldürülen cadıları incelerken onun izine hiç rastlamadım. Cinayetlerin ardı arkası kesilmeyince de Kibir'in düşmanlarından birinin onu bulmuş olabileceğini düşündüm." Omuz silkti. "Seni tekrar

bulduktan sonra Lucia'nın da hayatta olabileceğine inandım. Kibir, onunla soydaş olabilecek, tanrıça büyüsünü en çok taşıyan tüm cadıları araştırdı ama ailesinden kimseyi bulamadı. Şatosunda kara büyüye ve cadıların tarihine adanmış bir kütüphanesi var. Soyunu tespit edebilirse Lucia'yı bulana dek izini sürebilmeyi umuyordu."

Öfke, tabanlarıma masaj yapmaya devam ederken hemen hemen herkesin işbirliğiyle ya da bizzat, bir şekilde karıştığı, yalanlar, hileler ve entrikalar yumağını zihnimde evirip çevirdim. Düğüm olmuş meseleleri çözmenin bu denli zor olmasına şaşmamalıydı. Vittoria şeytanın kendine bir eş aradığını söylediğinde aslında doğruyu söylemişti. Laneti bozmak için olduğu gibi ama biraz daha başka bir şekilde şeytanın da belli bir süre zarfında evlenmesi gerekiyordu. Kayan Adalar'da yirmi yıl geçmiş olsa da Öfke'nin her şeyini kaybetmemek için bu âlemde altı yıl, altı ay ve altı gün süresi vardı.

Kısıtlı süremiz yüzünden durmaksızın fedakârlık edişim ve aramızdaki sevgi bağı, laneti *gerçekten* kırmıştı. Oysa cadıların katledilişi, Kibir'in Lucia'yı bulmasını ne yazık ki zorlaştırmıştı; eski karısını bulabilmek için Yıldız Cadıları'nın soyundan gelen kadınları araştırıyordu.

Kibir bundan habersizken Vittoria da Yıldız Cadıları'nın izini sürüyordu ama sadece kendi çıkarları uğruna; bulduğu tüm cadıları öldürmüştü çünkü bu cadıların büyükanneleri uzun zaman önce bizi lanetlemişti.

Bu sırada Öfke de Lucia'nın soyuna mensup olması muhtemel cadıları kimin öldürdüğünü bulmak için bu cinayetleri araştırmıştı. Çağırma büyüsüyle Kibir'i çağırdığım geceyi hatırladım; Öfke'nin aksine, o gelememişti.

Kocam elini uyluğuma uzatıp hafifçe sıktı. "Aklından ne geçiyor?"

"Cinayetleri niçin önlemeye çalıştığını nihayet anladım," diye itiraf ettim. "Sursea'nin laneti kanatlarını elinden aldı ama Kibir'i Yedi Çember'e hapsetti, değil mi?"

"Evet. Lanet başladığı anda her prensten bir şeyler aldı. Kibir, bu âlemin dışına seyahat etme gücünü kaybetti ve bu yüzden Lucia'nın yerini tespit edemedi."

Kibir'in karısının ortadan kaybolduğu geceye dair öğrendiklerimi düşününce, bu yaşadığı korkunç bir şey olmalıydı. Öfke tüm erkek kardeşlerine kan kusturduktan sonra Kibir şatosuna koştuğunda karısının sırra kadem bastığını fark etmişti. Bir de Yedi Çember'e hapsolmuş, onu bulmak için hiçbir şey yapamamıştı. Cehennemin bin bir suretinden birinin içine düşmek gibiydi... Hele de Lucia'nın düşündüğü şeylerin hiçbirini yapmamışken... İkisi için de kahredici bir durumdu.

"Peki ya diğer kardeşlerin? Onlar ne kaybetti?"

Öfke başını iki yana salladı. "Bana bundan hiç söz etmediler."

"Tuhaf, değil mi?"

"Aslında değil. Bir şeyi, gücünün küçük bir parçasını dahi kaybettiğini itiraf etmek zayıflık göstergesi sayılabilir. Hükümranlıklarını riske atamazlardı. Sadece Kibir'in ne kaybettiğini biliyorum çünkü seni kaybettiğimde neler hissettiğimi iyi biliyordu. Seni bulursam o da Lucia'yı bulabilmenin umuduyla günahını bir kenara bırakmıştı."

Artık ortada bir lanet olmadığına göre, her şeyi yoluna koymayı çok isterdim ama bazı seçimler, haddime değildi. Claudia, lanet başlamadan önce seçimini yapmıştı. Vittoria'yla ikimiz İntikam Hanedanı'nı bağlayan korkunç bir entrikaya karışmış olsak da arkadaşım evliliğinde mutlu olmadığını tüm bunlardan önce fark etmişti. Annesi onları ayırmadan epey önce araları açılmıştı. Bazen sevgi, karşındakini sımsıkı tutup çekmek yerine gitmesine izin vererek gösterilir. Yine de sorunlarına çözüm bulmak için oturup konuşsalar, hikâyeleri nereye varırdı diye düşünmeden edemedim.

"İyi misin?" Öfke beni kendine çekip kucağına aldı. "Büyünü kaybetmenin acısı mı?"

"Biraz." Omuzlarını okşarken, benim aksime, onun artık gergin olmadığını fark ettim. "Erkek kardeşlerine de yardım etmek istiyorum. Kargaşanın sadece bir kısmını çözmüş olmak hoşuma gitmiyor. Daha yapılacak çok şey var."

Öfke çenemi okşadı. "Onlara yardım ettin zaten."

"Laneti kırmanın onlara da bir nebze faydası olduğunu biliyorum ama bundan sonrası kendi çabalarına bağlı, değil mi?"

"Birinin kendi yolunu yürüyebilmesi için kenara çekilmek daima en zorudur; hele de o kişiyi önemsiyorsan." Öfke eğilip göğüs kafesimi şefkatle öptü. Tekrar gözlerime baktığında yüzünde dalgın bir ifade vardı. "Kraliçe olmak *istiyor musun?*"

Bu soru beni gafil avlamıştı. Biraz düşündüm.

"Yanında durmak istiyorum. Hükmetmenin, bu yükü sırtlanmanın, birleşip tek bir güç olmanın bazı nahoş yanları olsa da evet, bunu yapmak istiyorum." Hüzünle gülümsedim. "Artık Gazap büyüm olmayabilir ama ben hâlâ Gazap Tanrıçası'yım. Hanedanına mensup olmaktan memnunum. Doğru yerde durduğumu hissediyorum."

Öfke bir süre hiçbir şey söylemedi; kendime sakladıklarım da dâhil olmak üzere, pek çok şeyi sezebildiğini belli eden bakışlarını yüzümde gezdirdi.

Bakışlarım, köprücük kemiğinin üzerindeki mürekkebi solmuş dövmeye kaydı; *Acta non verba.* Kraliçe olmak istediğime inanmamıştı belki ama bunu kanıtlayabilirdim. Hafifçe sırıttım. "Davetiyeleri hemen göndermemiz mi gerekiyor yoksa biraz daha vaktimiz var mı?"

İma ettiğim şeyi anlayınca Öfke'nin bakışlarında şehvet parıltıları belirdi. Altımda sertleştiğini hissettim. Hain şeytan. "Aklından ne geçiyor, leydim?"

"Bence gayet iyi biliyorsun." Onu yavaşça içime aldığımda fısıldayarak savurduğu küfre keyifle güldüm; ikimiz de bilinen bilinmeyen tüm tanrılara lanetler savurarak boşalana dek kucağından inmedim.

Gazap Tanrıçası

&

Öfke Hanedanı Prensesi

Leydi Emilia'nın

Taç Giyme Töreni

Majesteleri Kraliçe Emilia'nın taç giyme töreni bu gece Günah Koridoru'nda yapılacaktır.

Kralın emriyle, teşrifiniz arz edilir.

Geç kalmayınız.

YİRMİ SEKİZ

"Bundan sonrasını bana bırakın." Kibir'in takındığı o mağrur, zevk düşkünü tavrı bir an için silinince zarif azametinin altında gizlenen hesapçı iblis yüzü ortaya çıktı. Günahının izleri hemen hemen yok olmuştu; büyüsünü de egosunu da bir paltoyu sırtından atar gibi bir kenara bırakıvermişti. Hücrede yanımızda duran bu iblis, dudağındaki yara izini bir onur nişanesi gibi taşıyordu.

Anir, Kibir'in isteği üzerine kenara çekildi ama Sursea'nin başında tuttuğu nöbeti bırakmadı. Nöbeti terk etmesini Öfke emretmemişti; Anir'in hanedanına ve kralına karşı sadakatinin emsali yoktu. Kocamın yanında durup Kibir'in, İlk Cadı'yı hapsettiğimiz buz gibi hücrenin her köşesini inceleyişini seyrettim. O gelmeden önce Öfke bana Kibir Prensi'nin karısının ortadan kayboluşunun ardından kayınvalidesiyle ilk karşılaşması olacağını söylemişti. Yeraltındaki hücrede büyük bir gerginlik kol geziyordu; sanki ağzı açık bir teneke gazyağının yakınında bir kibrit çakılmış, cehennem ateşleriyle her an saldırabilecek bir ölüm pusuda bekliyor gibiydi.

Kibir sadece bu gece, bu hücrede yaşananlardan bir daha hiçbir şekilde söz edilmemesini istemişti. Hücrenin her yerinde dolaşan bakışları nihayet Sursea'nin yüzünde durdu; soğuk ve acımasızdı.

Cadı buzla kaplı olmasaydı Kibir, içinde saldırıya hazır bekleyen, serbest kalmak için fırsat kollayan o canavarı salıverirdi. Bizden ve birkaç yakın korumasından başka seyircisi yoktu. Gösteriş yapabileceği saray mensupları da yoktu. Kendininkinden başka bir günaha

teslim oluşuna şahit olacak ne bir lord vardı ne de leydi. Hücredekilerin şahit olduklarından bir daha bahsetmemesini istemesi de tam bu yüzdendi. Kibir, kendini öfkesine, gazabına bırakacaktı.

Gömleğinin kollarını dirseklerinden yukarı kadar sıyırıp başını yana eğdi; donmuş cadıya baktıkça yüzünde uğursuz, vahşi bir ifade beliriyordu. Yumruğunu sıktı, Sursea en ufak bir yaşam belirtisi gösterecek olursa saldırmaya hazırdı. Cadının iki yanında nöbet tutmaya devam eden muhafızlara şöyle bir baktı. Muhafızlar doğruca karşıya bakıyor ama silahlarını çekmeye hazır bekliyordu.

Kibir memnuniyetsiz bir tavırla Öfke'ye dönüp, "Açıkçası, beni buraya *sen* çağırdın," dedi. "Esiri almama müsaade edecek misin yoksa önce ayaklarına kapanıp yalvarmam mı gerekiyor?"

Öfke, kardeşinin gözlerine uzun uzun baktıktan sonra başını hafifçe eğdi. "Nihai amacını unutma. Buzlarını çözdüğünde Sursea seni zorlamak için her şeyi yapacaktır."

"Söyleyecek başka bilgece sözün var mı, sevgili kardeşim?"

"Daha önce kibrin yüzünden korkunç bir yenilgiye uğradın. Şimdi ne tür bir oyun oynayacak olursan ol, bunu aklından çıkarmasan iyi edersin. Neyin gerçekten önemli olduğunu belirleyip hamleni buna göre planla."

Öfke başını hafifçe çevirip hem erkek kardeşine hem de kuytularda bekleyen muhafızlarına geçiş izni verdi. Kibir Hanedanı'nın üniformalarına bürünmüş iblisler ellerinde sivri kazmalarla hücreye girdi. En büyük düşmanımızın buzdan bir heykele dönüşmüş bedenini alıp götürmeye hazırlıklı gelmişlerdi. Bu iyiydi işte. Cadının hanedanımızdan götürülüp bir başkasının gözetimine girmesi içimi rahatlattı. Onu bir daha görmezsem çok iyi olacaktı. Şansım varsa Sursea'yi sonsuza dek o buz kalıbında esir tutarlardı.

Öfke elimi tuttuktan sonra kardeşine döndü. "Taç giyme törenine dek iki saat süren var. Geç kalmasan iyi edersin."

Yeni yapılan giyinme odamdaki devasa boy aynasının önünde durup taç giyme töreni için kraliyet terzisinin hazırladığı elbiseyi hayranlıkla süzerken kendi etrafımda döndüm. Terzi elbise değil sanat eseri yaratmıştı. Bu eserde boya ve fırça yerine tüller, ince altın zincirler, oniks madeninden kesilmiş boncuklar ve ışıltılı elmaslar kullanmıştı. Bir zırh kadar ağırdı ama derilerden ve zincirlerden yapılma bir zırhta görülmesi imkânsız bir zarafeti vardı.

Ayrıntılı işlemelerin üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Desenlerde her bir Günah Hanedanı'ndan semboller ve çiçeklere zaafımın işaretleri görülüyordu. İblislerle kuracağım kusursuz bağın göstergesi ve yedi hanedanın tümüne adilce hükmedeceğimin nişanesiydi. Her şey planladığım gibi giderse, sekiz. Ufak sehpanın üzerindeki saate şöyle bir göz attıktan sonra kemerli pencereden dışarı baktım. Bu âlemde gökyüzü daima alacakaranlık olurdu ama şimdi tamamen karanlıktı. Gece çökmüştü.

Giyinme odama aniden giren Fauna'nın beni görünce gözleri doldu. Birden durup eliyle ağzını kapattı. "Tam bir tanrıça olmuşsunuz, Leydi Emilia."

Endişelerimi bir kenara bırakıp onu kucakladım. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Elbette leydim." Fauna bana bir kez daha sıkıca sarıldı ve bir adım geri çekilip gözlerindeki yaşları kuruladı. "Sizin için ne yapabilirim?"

Üzeri bu gece takmak üzere seçmem için bırakılmış mücevherlerle dolu ufak masaya gidip çekmecesine sakladığım mühürlü mektubu çıkardım. "Bunu kız kardeşime teslim eder misin?"

Fauna, mektuptaki mührü inceledi. Sivri ucu aşağı bakan, alevden çiçeklerle bezeli bir hançer. İntikam Hanedanı'nın amblemi. Kocam, dünyasını neredeyse başına yıkan sekizinci Günah Hanedanı'nı asla unutmamak için bacağına bu ambleme benzer bir dövme kazıtmıştı.

Yüzünde korku görmeyi bekleyip endişelensem de Fauna aksine, sırıtmaya başladı. Öfke Hanedanı'na mensup olduğunu sürekli unutuyordum. Savaş, mücadele ve öfkeyi tetikleyecek şeyler onu zerre kadar huzursuz etmiyordu. Daha çok, heyecanını ateşliyordu. "Bu gece Haset, Hırs ve Kibir prenslerini büyük bir sürpriz bekliyor."

Huzursuz bir kahkaha attım. "Öfke'yi de."

Fauna'nın ağzı kulaklarına vardı. "Siz resmen birbiriniz için yaratılmışsınız. Majesteleri iyi ki sizi tekrar buldu. Ona ebediyen katlanmaya gönüllü olmanıza şükretmeli."

"Fauna! Az önce kralınla alay mı ettin sen?" Dehşete düşmüş gibi numara yaptım. "Seni zaten çok seviyor olmasaydım, arkadaşlığımızın başlangıcı bu an olurdu." Kendimi yeterince vermediğimi fark ettiğim arkadaşlığımızın... "Anir'le aranız nasıl?"

Birden, çok ilginç bir şey görmüş gibi saate baktı. "Bu davetiyeyi teslim edip taç giyme törenine tam vaktinde yetişeceksem hemen gitmem gerekiyor. Majesteleri geç kalınmamasını açıkça belirtti."

Meraktan içim içimi yese de daha fazla üstelemedim. İkimizin de vakti bol olduğunda onunla oturup etraflıca sohbet edecek ve her şeyi öğrenecektim. Her şeyin böyle karmaşık olması ve birlikte güzel vakit geçirmeye dahi fırsat bulamayışımız hiç hoşuma gitmiyordu. Arkadaşımın sohbet etmeye ve yüzünden okunan duygularını etraflıca ele alıp değerlendirmeye ihtiyacı var gibiydi. Bu âlemin yeni kraliçesi olarak yerine getireceğim görevler listesinde bunu en başa yazdım. Fauna'ya vakit ayırılacak.

"Leydi Fauna, teşekkür ederim. Günah Koridoru'nda görüşmek üzere."

Fauna çabucak reverans yapıp odadan çıktı ve tekrar yalnız kaldım. Değerli taşlar ve mücevherlerle kaplı masanın başına döndüğümde gözüme bir yüzük takıldı. Pembe-altın renkli, dikenli sarmaşıklardan gövdesinin tepesinde iri, eflatun bir taş vardı.

"Onu ben yaptırdım."

Hiç beklemediğim anda kocamın sesini duyunca irkildim; arkama dönünce odaya girdiğini gördüm. Onu baştan ayağa süzerken nefesim kesildi.

Başına açık sarı renkli, sade, altın bir taç takmıştı. Hanedanının renkleri olduğundan altın detaylarla süslenmiş siyah bir takım elbise giymişti ama ceketinin yakalarında pembe-altın renkli çiçek nakışları da vardı. Kraliyete özgü bir kuşak takmış gibi görünüyordu; yılan biçimli broşu, bu görüntüyü tamamlıyordu.

Vücuduna oturan pantolonu usta işi dikilmişti ve eğer başka bir yere gidiyor olsaydık, çıkmadan önce, şık giysilerini ne kadar beğendiğimi açıkça ifade etmek isterdim.

Yüzüne hınzır bir tebessüm yayıldı. "Sırası değil, sevgilim. Söz veriyorum, elbisenin her santimetrekaresini büyük bir özenle incelememe hiçbir şey engel olamayacak. Elbisenin altındakileri de."

Muzip bir edayla gülümsedim. "Elbisenin altında hiçbir şey yok, kralım."

"Emilia." Zihninde canlanan görüntüyü savmaya çabalar gibi gözlerini kapatıp benimle oracıkta sevişmemek için kendine hâkim olmaya çalıştı.

"Haydi, gidelim." Koluna girdim. "Aksi bir iblis, geç kalınmamasını şart koşmuştu."

"O ahmağı gebertmem lazım."

"Lütfen yapma. Ben onu epey seviyorum." Yanağına bir öpücük kondurdum.

Öfke de ben de bir şekilde koridorun girişine varmayı başaracak kadar uzun bir süre kendimize hâkim olmuştuk ama orada bizi bekleyen bir sürpriz vardı. Kocamın kolunu bırakıp eteklerimi topladım ve o güzelim lavanta rengi kısrağın yanına koştum. "Tanzie! Güzelim benim."

Atımın yelesini okşarken birinin bu yeleye iliştirdiği çiçekleri hayran hayran süzdüm. Tanzie bu sevgi gösterisinden çok hoşlanmış, güzel sözler söyleyerek onu sevmeye devam ettiğim sırada toprağı eşelemişti. Yüzündeki sevecen ifadeyi saklamadan bizi izleyen kocama baktım. "Açgözlülük, Tanzie'yi hatırlayacağından çok emindi; üzerindeki lanete rağmen. Eskiden Tanzie'nin sırtına atlar..."

"Gizlice Açgözlülük'ün topraklarına girip yavru buz ejderhalarını peşimize takana kadar oralarda dört dönerdik." Bunu hatırlayınca kahkaha attım. "Onu kızdırmayı ne kadar sevdiğimi unutmuşum."

"Seni özledi." Öfke ıslık çalıp tekrar bana döndü. "Hanedanının işbirliği onun umurunda bile olmadı. Açgözlülük, daima, tek suçlunun Sursea olduğunu düşündü; haklıydı."

"Cadının teklifini reddedebilirdik."

"Hayır, edemezdiniz." Öfke başını iki yana salladı. "Nasıl ki ben öfke prensiysem, sen de intikam tanrıçasısın."

Bu meseleyi enine boyuna tartışamadan zemin sallandı. Sonra bir daha. Ayak sesleri duyuldu. Devasa, gümbür gümbür ayak sesleri bize doğru yaklaşıyordu. Yay gibi gerildim, gayriihtiyari, elbisemin eteğine gizlediğim hançere uzandım. Sağımızdaki kar kütlesinin arkasından Öfke'nin cehennem köpeklerinden biri göründü. Üç başlı köpek salına salına sahibine doğru geldi, Öfke tüm kulaklarının arkasını kaşırken kuyruğunu salladı.

Bir atıma bir de onun köpeğine bakıp başımı iki yana salladım. Kocam, taç giyme törenime devasa bir cehennem köpeğinin sırtında gelecekti tabii. Haset'in yüzünden akacak kıskançlığı hayal edince gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Hazır mısın, kraliçem?"

Anir ve Fauna şatodan çıktı, ikisi de çok şık giysiler içindeydi. Fauna bana başıyla belli belirsiz bir selam verip davetiyeyi teslim edip isteğimi yerine getirdiğini ima etti. Rahat bir soluk aldım. Şansım yaver giderse kız kardeşim, isteklerimi harfiyen yerine getirecekti.

Kibir Sursea'yi götürdükten sonra biraz yalnız kalma fırsatı yakalamış ve Domenico'yla aramızda geçen son konuşma üzerine epey düşünmüştüm. Bir de kız kardeşimin söylediklerini düşündüm. Vesta'nın etrafını saran sır perdesini çözmek için gereken tüm parçaları birleştirdiğimden neredeyse emindim. Bu gece, öğrendiklerimi tüm cehennem prenslerine açıklayacaktım. Cadılar saldırmasa bile, taç giyme töreninde kraliçe olmamdan *başka* heyecanlı olaylar da yaşanacaktı.

Kocama baktım ve varlığıyla huzur buldum. "Hazırım."

Tanzie'nin sırtına binmeme yardım etmek üzere uzattığı elini tuttum. Elbisem çok güzeldi ama bu etekle bacaklarımı aralayamıyordum. İleride dikeceği elbiselerimi tasarlarken bu ayrıntıyı göz önünde bulundurması gerektiğini söyleyecektim.

Anir ve Fauna, kuzgun karası iki cehennem atına binip Öfke de köpeğinin sırtına atladıktan sonra yavaş yavaş Günah Koridoru'na

doğru ilerlemeye başladık. Koridorun bulunduğu tepeye uzanan dik yamacı tırmanmaya başladığımız anda her günahın pek de silik olmayan tesirini hissettim.

Dağı aşıp karla kaplı geçidi kat etmek şaşılacak kadar kısa sürmüştü ama atların ve cehennem köpeğinin her adımında içimdeki endişe büyüyordu. Pek çok şey, kız kardeşimin törene gelip gelmemesine bağlıydı. Varsayımımın doğru olup olmadığını görmeyi huzursuz bir merak içinde bekliyordum. Doğruysa, bu entrikadaki rolünü herkese anlattığımda Hırs'ın nasıl tepki vereceğini düşünüyordum.

Öfke birkaç kez benden yana endişeli bakışlar attıysa da sırf erkek kardeşlerinin huzurunda taç giyeceğim için gergin olduğuma inansın diye dua ettim. Aklında olası bir cadı saldırısına dair pek çok şey vardı ve onu bu düşüncelerinden alıkoymak istemiyordum.

Her şeyin planladığım gibi olmasını ümit ettim.

Yamacın bitimine vardığımızda hemen gözüme tanrıça ağacı çarptı; Haset'in söylediği gibi bu ağaç yer değiştirebiliyordu. Yedi Kız Kardeş'in yakınlarda bir yerde olduğunu sezdim. Celestia henüz büyü kitabını geri almaya gelmemişti ve bunun için tam da bu an ortaya çıkmasın diye sessizce dua ettim. Kız kardeşim gelir de söylediklerimi yaparsa, zaten ipler yeterince gerilecekti.

"Leydim?" Öfke, köpeğini Tanzie'ye yaklaştırınca, atım cehennem yaratığını şöyle bir kokladı.

"Hazırım."

Öfke beni kuşkuyla süzdü ama daha fazla üstelemedi. Gözlerini üzerimde hissedince onu bir nebze rahatlatacağını umduğum bir bakış attım. Altı prens çoktan teşrif etmiş, gelişimizi sabırla beklemekteydi. Öfke atımdan inmeme yardım etti ve ben adımımı yere atar atmaz prenslerin üçü bir yana, üçü diğer yana dizilip aralarından geçeceğimiz koridoru oluşturdu.

Öfke'yle yan yana durabileceğimiz kadar geniş bir platform kurulmuştu. Platformun ardında uzakta, cehennemin kapıları korkunun muhafızları gibi göğe yükseliyordu. Karla kaplı koridorun dört bir yanını bakışlarımla taradım. Buraya gelirken bıraktığımız izlerden başka bir ayak izi göremedim. Cadıların ya da diğer varlıkların bir yerlerde

gizlendiğine dair hiçbir iz bulamadım. Bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm.

Özellikle görmek istediğim kişiyi de...

Gök gürültüsüne benzer bir gümbürtü havayı yardı ve peşinden bir hırıltı duyuldu. Arkama dönünce içime bir huzur yayıldı. İkizim, tam bir kraliçe gibi, ışıltılı bir geçitten çıkıp Günah Koridoru'na adım attı. Vittoria, bu âleme onunla gelen kurt adama ters ters baktı.

"Tavırlarına dikkat et, Domenico. Kız kardeşimin en önemli gecesini mahvedecek olursan pençemi göğsüne saplarım."

Öfke bana kaçamak bir bakış attı ama bir şey söylemedi. Ne var ki Kibir ve Hırs, aynı anda gürledi. "Onun burada ne işi var?"

İç geçirdim. Henüz kraliçe olmamışken bile sarayda bir iç çatışma çıkarmıştım. "Ölüm Tanrıçası ve müstakbel kraliçenizin kız kardeşi o. Üstelik yeniden kurulan İntikam Hanedanı'nın tek hükümdarı."

Hırs, tükürür gibi, "Katilin teki o," dedi.

"O unvan hepimizin," diye çıkıştım.

Kibir, ikizimi dikkatle inceledi. Tuhaf bakışlarında nefret kıvılcımları vardı ama o bakışlarda başka bir şey daha gördüğüme yemin edebilirdim. Kırgınlığa çok benzer bir şey... Teslim olur gibi ellerini kaldırıp bir adım geri çekildi. "Onu benden uzak tutun yeter."

Hırs, Hanedan hançerini kınından çıkarıp kız kardeşime doğrultmuştu. "Bu hediyen için teşekkür ederim, sevgili kardeşim. Emredildiği üzere, kan intikamımı almaya sonuna kadar hakkım var."

Öfke ikaz eden bir tonla, "Hırs," dedi. "Sakın kımıldama."

Prensleri itip Domenico'ya yaklaştım. "Kız kardeşin nerede?"

Günah Koridoru zaten sessizdi ama bu sözlerimin ardından, çıt çıkmadı. Rüzgâr bile esmeyi bıraktı. Domenico dişlerini sıktı. "Eğer gitmek isterse, buradan çıkıp gidebileceğine dair, prensinden yemin istiyorum."

Başımı çevirip Öfke'ye baktım. "İsteğini kabul edecek misin?"

Kocam önce beni dikkatle süzüp sonra kurt adama döndü. Bana tüm kalbiyle güveniyordu. Diğer prenslerin gözünden kaçmayacak bir tavırdı bu. "Kız kardeşin, hür iradesi dışında hiçbir Günah Hanedanı tarafından himaye edilmeyecek."

Vittoria Domenico'nun elini tutunca kurt adam karşı koymadı. Kibir bu hareketi dikkatle izledi. Hırs da öyle. Bir adım ilerleyip Hanedan hançerini Öfke'ye doğrulttu. "Kan intikamı istediğimde kabul etmiştin. Saldırıya geçmek için gayet haklı sebeplerim var."

Buz gibi bir sesle, "Sana ordularının komutanı cinayete kurban gittiğinden katili bulduğunda kan intikamını alacağın söylendi," dedim. "Oysa böyle bir cinayet hiç işlenmedi. Yani hiçbir şey yapmaya hakkın yok. İndir hançerini. Hemen."

Hırs bir bana bir Öfke'ye baktı. "Vesta öldü. Cesedinden kalanları gördünüz."

"Vesta, kurt sürüsüne mensup," dedim. "Ailesiyle pazarlık yaptın çünkü kurtlarla ittifak kurmayı çok istiyordun. Sen Vesta'nın büyüsünden faydalanmak istedin. Gücünden. Hırsın, onun ne kadar mutsuz olduğunu göremeyecek kadar kör etti gözlerini. Ailesine nasıl hasret duyduğunu fark etmedin."

Ailesinden koparılan yavru kurdun Hatıra Kuyusu'nda şahit olduğum korkusunu hatırladım. Feryatları, dehşeti... Başlı başına bir kâbustu. Sonra yavru kurt babasını sakinleştirmek için büyüsünü kullanmıştı; Kayan Adalar'da Vittoria ölümlü kalbimi söküp almadan önce bana bir giysi getiren dişi kurdu anımsadım. O kurdun, duygularını değiştirme gücü vardı. En korktuğum anda beni de sakinleştirmişti.

"Öğrendiğin her şeyi anlat bana." Öfke, beni yüreklendirmek için başını salladı; Hırs ve diğer prensler açıkça anlasın diye o yürek burkan hikâyeyi tüm ayrıntılarıyla anlattım.

Taşları yerine oturtmam biraz vakit almıştı ama Hatıra Kuyusu'nda yavru kurdun anısına şahit olurken yüzünü göremediğim adamın sesi *tanıdık* gelmiş, bunu uzun uzadıya düşününce de kimin sesi olduğunu hatırlamıştım: Domenico'nun babasının. Beşikteki erkek kurt yavrusu da Vesta'nın üvey kardeşi Domenico'ydu. Tüm bunları fark ettikten sonra Vesta'nın 'sözde' cinayetinin hiçbir hükmü kalmamıştı.

En başında Sicilya'da kız kardeşimin katilini ararken Hırs'ın kumarhanesinde Baba Domenico'ya kör kütük sarhoş bir hâlde kumar oynarken rastlamıştım. Sanki o anın üzerinden bir koca ömür geçmişti ama adamın gözlerindeki acıyı dün gibi hatırlıyordum. Sevdiği için değil de ceza çeker gibi kumar oynuyordu.

Sadece oğlu ilk kez biçim değiştirdiği için bu kadar üzgün olamazdı. Ama Domenico'nun biçim değiştirmesi ona ilk evladı Marcella'yı hatırlattığı için kendini içkiye ve kumara vermiş olması muhtemeldi. Baba Domenico, yavrusunu kumar masasında kaybettiği için kendini cezalandırıyordu. Kendini asla affedememiş ve muhtemelen kızını görme umuduyla Hırs'ın kumarhanesi nereye taşınsa oraya gitmişti. Belki de onu Hırs'ın elinden geri almayı ümit ediyordu. Ama Hırs, dişi kurdu ordularına komutan atayıp meşgul ederek onu Kayan Adalar'dan ve sürüsünden uzak tutmuştu.

Ta ki kız kardeşim gelip onunla ve kurtlarla ittifak kurmak isteyene kadar.

Hırs'ın hanedanında bulduğu, kanı Vesta'nın kanıyla örtüşen cesedin Baba Domenico'ya ait olduğuna bahse girebilirdim. Domenico'nun söylediği gibi *sürü meselesi* yüzünden ölmüştü; kızını özgürlüğüne kavuştururken. Kaçmaya çalıştıkları sırada saldırıya uğramış olmalıydılar ve her ebeveyn evladı için kendini feda ederdi.

"Hırs ve Domenico'nun sürüsü arasında başka neler yaşandığını bilmiyorum," dedim. "Ama bu hikâyenin anlatılmamış daha pek çok ayrıntısı olduğundan şüpheleniyorum. Öyle ya da böyle, Vittoria'nın müttefiklik için yaptığı görüşmelere katılan Vesta ve Domenico, birbirini tanıdı."

Öfke yanıma geldi, bakışlarını kurt adamdan hiç ayırmıyordu. "Bu doğru mu, alfa?"

"Doğru." Domenico herkesin gırtlağını parçalayacak gibi görünüyordu. "Ve bu *bizim* meselemiz."

Kız kardeşime baktım. "Marcella'ya buraya gelmesinde bir sakınca olmadığını söyle, lütfen."

Vittoria Domenico'ya dönüp başıyla onay verdi. Göz açıp kapayıncaya dek ortadan kaybolup geri gelen Domenico'nun yanında baş-

ka bir kurt belirdi. Vesta. Marcella. Uzun boylu ve zarifti ama bakışlarında ölümlü kalbimden kurtulduğum gece hiç görmediğim, ölümcül bir şeyler vardı. Burada can güvenliği yoktu ve işler o raddeye gelecek olursa savaşmaya hazır görünüyordu.

Domenico'yla yan yana dururken aralarında bir bağ olduğu gün gibi ortaya çıkmıştı. Marcella tören için toplanan kalabalığa şöyle bir göz attıktan sonra Hırs'ın yüzüne ters ters baktı. "Gün gelecek, aileme çektirdiğin acıların bedelini ödeyeceksin."

Hırs Prensi, ordularının komutanına öfkeyle bakıyordu. "Benim sayemde bir yuvan oldu. Unvanın. İtibarın oldu. Beni kandırmaya hakkın yoktu."

"Sen beni esir aldın. O andan sonra olanları haklı göstermeye çalışıp suyu bulandırma." Vittoria'ya baktı. "Müsaadenizle, gitmek isterim, leydim."

Vittoria başıyla onay verdi, Hırs onlara doğru bir adım atınca elini kaldırdı. "Yerinizde olsam bunu yapmazdım, majesteleri. Marcella seçimini yaptı. Buna saygı duyacaksın."

İkizimin ve Marcella'nın yanına gittim. "Ortada bir cinayet olmadığından Vittoria'nın aleyhine hükmedilen kan intikamının geçersiz sayılmasını talep ediyorum."

"Pekâlâ." Öfke, erkek kardeşine tiksinerek baktı. "Edindiğimiz bu bilgilere istinaden, Vittoria Nicoletta, bundan böyle, Yedi Çember'in hiçbir köşesinde düşman addedilmeyecektir. Kan intikamı fermanım, hükmünü yitirmiştir. Eğer herhangi birisi," derken gözlerini Hırs'a dikip hiç ayırmadan, "*Herhangi birisi* ona, kurtlara ya da Marcella'ya saldırmaya yahut herhangi bir intikam eylemine teşebbüs ederse cezasını bizzat vereceğim. Şimdi, bu geceyle ilgisi olmayan her türlü kepazelik son bulduysa eğer, kraliçemi tacına kavuşturmak istiyorum," dedi.

Hırs, kınına sokmasa da indirdiği hançerin kabzasını kıracak gibi sıkıyordu. Soluğumu tuttuğum, gergin bir an yaşandı. Nihayet hançerini kınına soktu. "Öyle olsun."

Savaşmak zorunda kalmayışımıza şükrederek rahat bir soluk aldım. Hırs'ın gözlerinde alev alev yanan o korkunç öfke, bu meselenin burada gerçekten kapanıp kapanmadığını düşünmeme sebep oldu.

Acaba şu an için sakin kalıp bir yandan da sıradaki hamlesini mi planlıyor diye merak ettim.

Vittoria Hırs'a alay edercesine gülümseyip belli belirsiz adımlarla yavaş yavaş Haset'in yanına yaklaştı. İki prens de bu duruma çok öfkelense de olay çıkarmadı. Göklerdeki Ulu'ya şükürler olsun ki taç giyme törenimi kan akıtmadan atlatabilecektik. Marcella bizlere çabucak teşekkür edip Gölge Âlemi'ne gitmek üzere Domenico'yla birlikte ayrıldı, oraya tek başına seyahat edemediğine dair varsayımım da doğrulanmış oldu. Çok kısa bir süre sonra Domenico geri gelip ikizimin yanındaki yerini aldı.

Nihayet her şey normal seyrine döndüğünde Öfke'yle birlikte platforma çıkıp yüz yüze durduk.

Kocam başındaki tacı çıkarıp havaya kaldırarak platformun önünde toplanmış küçük kalabalığa gösterdi. "Bu âleme birlikte hükmedeceğimizin simgesi olarak, tacımı kraliçeme sunuyorum."

Dudaklarına yapışıp soluğunu kesene dek öpme arzumu harlayan bir güç gösterisi yapıp çıplak elleriyle tacı ikiye böldü. Tanrıça aşkına, ne kadar çekiciydi!

Belli belirsiz gülümsedi ve tacın yarısını bana uzattı, parçalanmış altın kütlesini avucuma alırken beni yüreklendirmek için onay verircesine başını sallıyordu.

"Bu iki yarım, kudretimizin birleşimiyle bir tam edecek. Kalplerimizi, ruhlarımızı ve gücümüzü âlemimizi daha iyi bir hâle getirmek üzere birleştirecek." Öfke, kendi yarım tacını başına geçirdi. "Gazap Tanrıçası ve İntikam Hanedanı'nın eş hükümdarı Emilia, diz çök, sevgilim."

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan yavaşça diz çöktüm, bunu yaptığım son seferi hatırlayınca yüzüme yayılan tebessümü gizlemeye tenezzül etmedim. O an hissettiğim gücü ve hâkimiyeti hatırladım.

Öfke de aynı şeyi hatırlamış olacaktı ki yüzündeki o duygusuz, krallara özgü ciddiyet bir an siliniverdi. Beni uzun uzun süzerken Günah Koridoru'nun tesiri arzularını harladı ama o direnmedi. Pantolonundaki hafif kabartıyı fark ettim; o anda kalabalığın arasından biri kurt sürülerini çağırır gibi ıslık çaldı.

Sesin geldiği yöne dönüp bakınca Haset'in, Şehvet'i tekmelediğini gördüm. Bakışlarımı tekrar kralıma, sevgilime, kurtuluşuma çevirdim. Benim dengim. Bana sevgilim dediğini duymak, kalbimizi ve ruhumuzu birbirimize özgürce sunabilmek uğruna cehennemin çemberinden binlerce kez geçebilirdim.

Öfke'nin gözlerinde alev alev yanan bir arzu ve gurur vardı. "Tacın sana düşen yarısını tak ve ayağa kalk; tüm şahitlerin huzurunda beyan ederim ki sen, Yedi Çember'in Kraliçesi, Öfke Hanedanı'nın Prensesi, yeraltı âleminin ve Gölge Âlemi'nin tanrıçasısın."

Tacı takıp ayağa kalktım. Öfke, kalabalığa döndü. "Kardeşlerim, Vittoria, âlemimizin her bir hanedanının bu anı kutsamasının vaktidir."

Herkes hanedan hançerini çıkarıp parmağına batırarak karla kaplı zemine bir damla kan akıttı. Bunu en son yapan kız kardeşim, parmağında tomurcuklanan kanı yere damlarken bakışlarını benden bir an bile ayırmadı. Ne olursa olsun dökmememizi tembihledikleri o tanrıça kanı...

Sadece dudaklarını kımıldatarak bir şey söylediği an, soluğumu tuttum. Ne söylediğini anlayınca rahat bir nefes aldım. "*Seni seviyorum.*"

Ben de aynı şeyi sessizce ona söyledim ve sonra zeminden bir gümbürtü yükseldi. Kız kardeşimi temsil eden lavanta rengiyle birlikte her bir iblis hanedanının renginde büyülü ipler topraktan fışkırıp Öfke'yle ikimizin etrafını sardı; döne döne bizi saran bu ipler en sonunda başımızın üzerinde birer halka oluşturdu.

Işıltılı bir patlamanın ardından başımızdaki yarım taçlar tamamlandı. Elimi uzatıp soğuk metalin yüzeyinde gezdirdim. Tacım tam başıma göreydi. Ailemizin fertleri kutlama naraları atarken törenin sona erdiğini anladım. İnanmakta güçlük çekiyordum. Artık resmen kraliçeydim.

"Majesteleri." Elimi tutup dudaklarına götüren Öfke, eklemlerime bir öpücük kondurdu.

Açgözlülük yanımıza gelip erkek kardeşinin sırtına hafifçe vurduktan sonra beni de yanaklarımdan öptü. "Ailemize hoş geldin, Kra-

liçe Emilia. Bugüne dek yapılanları yerin dibine gömecek bir ziyafete hazırsındır umarım."

Buz mavisi saçlı genç bir kadın iblis, prenslerin arasından yanımıza gelirken gözlerini devirdi. Kurtlar Festivali'nde gördüğüm muhabir kadındı bu. Burada olduğunu daha önce fark etmemiştim, muhtemelen *işlenmemiş cinayet* açıklamamı yaptığım sırada gelmişti. Açgözlülük'e cilveli bir bakış attı.

"Açgözlülük Prensi'nin haklı olduğu tek bir şey var; verdiği ziyafete katılan davetliler, keşke yerin dibine gömülseydik diyecek."

Açgözlülük'ün yüzündeki dostça tebessüm bir anda silindi. "Tatlım, ziyafetlerim davetlileri öldürebiliyorsa senin davetiyeni bizzat teslim ederim."

"Bu da ikram ettiğiniz şaraba uyku kökü katıp tüm davetlileri bayıltmanız kadar zekice bir fikirmiş. Hiç değilse sıkıntıdan uykuları gelmemiş." İğneleyici bir edayla tebessüm ettikten sonra prense reverans yaptı. "Majesteleri Öfke ve Majesteleri Emilia, eş hükümdarlıklarınıza başladıktan sonra sizinle röportaj yapmak isterim. Her hanedandaki iblisler lanetinizi merak ediyor ve nüksetmesinden endişe duyuyor. Ayrıca sevginin her şeyi alt etmeye kadir bir güç olup olmadığını da bilmek istiyorlar."

"Eminim ki iblisler sadece laneti merak etmiyor. Züppeliğe meyilli, soylu bir muhabir yüzünden keyiflerinin kaçmasından korkarak yaşıyorlar." Açgözlülük, muhabiri başından savarken kadına korkunç bir bakış attı. Tekrar bize döndüğünde, samimiyetle gülümsüyordu. "Taç giyme kutlaması Şehvet Hanedanı'nda yapılacak. Emeklerimizi tek bir çatı altında toplamaya karar verdik."

Öfke başını iki yana sallayıp iç çekti. "Orada görüşürüz."

Açgözlülük ellerini ovuştururken yüzüne şeytani bir ifade yayıldı. "Biliyor musunuz, şu yılan bana müthiş bir fikir verdi; ona ve yardımcısına uyku kökü katılmış birer kadeh şarap verip ikisinden de kurtulabilirim. O zaman zekâmdan şüphe edecek kimse kalacak mı bakalım. En azından taç giyme kutlamanızın dedikodu köşelerinde yazılmasından endişe etmemize gerek kalmayacak."

Öfke, ruhsuz bir sesle, "Mahremiyetimizi gözettiğini görmek beni çok duygulandırdı," dedi.

Açgözlülük, "Eh, yani," deyip yakasındaki toz zerrelerini silkeledi ve "O kadın sizi Şehvet'in yakaladığı hâlde yakalasaydı dilini tutar mıydı bilemiyorum," dedi.

"Şehvet!" Gözlerim kalabalıkta o kahrolası iblisi aradı ama o çoktan Günah Koridoru'nu terk etmişti. Ben de ahmak gibi Hırs Hanedanı'ndaki teknede olanlardan kimseye söz etmediğini düşünüyordum. Bir de Öfke Hanedanı'nın mutfağında olanlar vardı tabii. Dedikodu düşkünü iblis prensler. Açgözlülük kıkırdayınca gözlerimi devirdim. "Çekinme, bas kahkahayı. Hepiniz daha beterini yaptınız ve daha beterine şahit oldunuz zaten. Bu gece çok daha beterlerini *göreceğime eminim.*"

"Şansımız yaver giderse tabii." Açgözlülük göz kırpıp arkasını döndü ve iki elini ağzının kenarlarına dayayıp uğultuları yükselen kalabalığa seslendi. "Lütfen herkes bana kulak versin! Bir saat içinde Şehvet Hanedanı'nda buluşuyoruz!"

Öfke alçak sesle, "Bekleyin," dediğinde küçük kalabalığın tümü dikkat kesildi. "Yapılacak bir şey daha var." Soran gözlerle ona baktım. "Kan yemini edip resmen Öfke Hanedanı'nın eş hükümdarı olmak ister misin?"

Kız kardeşime şöyle bir bakınca hafifçe tebessüm edip başıyla onay verdiğini gördüm. Vittoria Hanedanımıza tek başına hükmedebilirdi. Tekrar kocama döndüm ve heyecanım içimde kaynarken eteğimin altına gizlediğim hançerimi çıkardım.

"Evet. Resmen Öfke Prensesi olmaya hazırım."

YİRMİ DOKUZ

"Tadın mükemmel." Yuvarlak ucunu ağzıma alıp olabildiğince hızla emdim. *Biraz* ağırdan almaya çalışsam da şeytan beni kahretsin ki yapamadım; *muhteşemdi.* Ağzımdan çıkardığım ganimetimi iki elimle kavrarken hayranlıkla süzdüm. "Her zerreni yalayıp yutmak istiyorum."

"Ben de." Öfke'nin sesi kapı eşiğinden geldi.

Cannoli tatlısı için çırptığım kremaya bulanmış tahta kaşığı bıraktım ve kocamın aslında neye odaklandığını fark edince kahkahayı bastım. Pis iblis bu sözleri *kesinlikle* karısına değil en sevdiği tatlıya ithafen söylemişti. Şen kahkaham mutfakta çınlarken içeri giren kocam da sırıtmaya başladı. Şehvet'in çemberine gitmek için bir saatten az vaktimiz vardı ama Öfke'nin ve Haset'in söylediğine göre, şeref konuğu çiftin biraz geç gitmesi meşhurdu.

Evimize dönmeye karar vermiştik ve Öfke köpekleriyle ilgilenirken ben de zaferimizin şerefine tatlı yapmak için mutfağa girmiştim. Vesta 'cinayetini' çözmüş, kız kardeşimin adını aklamış ve laneti kırmıştık. Daha mutlu olamazdım.

"Açgözlülük bizi Şehvet Hanedanı'na götürmek üzere beş iblis göndermiş. Kutlamaya biraz daha geç kalırsak buraya geleceğini söyledi. Herkesi yanında getirecekmiş. Muhabir kadını bizzat getireceğine de yemin etti."

Öfke'nin zampara kardeşlerini Günah Hanedanımıza davet edip kutlama yapmaktansa kurt adam sürüsüyle bir kez daha savaşmayı yeğleyeceği yüzünden okunuyordu. *Ricotta* kâsesini ona uzattım. "En azından tadına bakacak kadar vaktin var."

"Haklısın. Tadına bakacağım." Kâseyi bir kenara bırakıp beni kendine çekti ve öptü. Vücudumu saran kollarında resmen eridim. İkimizin de pek hoşuna gitmeyecek bir hızla geri çekilip gözlerime baktığında bakışlarımdan aktığından hiç şüphem olmayan o vahşi arzuyu onunkilerde de gördüm. "Seni şuraya yatırıp her zerreni yalayamamak canımı ne kadar sıksa da yola çıkmamız gerek."

Kadife gibi yumuşak ve pes bir tonla söylemişti bunu. Türlü fantezileri ve arzuları sesinden damlıyordu. Gerçekleşmelerini keyifle karşılardım.

Geçen defa yarım kalan anları hatırlayınca tezgâha özlemle baktım ama sonra kollarından sıyrılıp birkaç adım uzaklaştım. "Onlar için yapılan kutlamaya çok geç gitmek, günah ve ahlaksızlık âleminin kralına ve kraliçesine hiç yakışmaz."

Öfke gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmadan mutfağın diğer ucuna kadar peşimden gelip beni bedeniyle masanın arasına sıkıştırdı; eğilip elbisemin eteğini bir hamlede sıyırdı. Bacaklarımı ayırıp aralarına girdi.

"Yola çıkmamız *gerek* dedim, leydim. Yola çıkıyoruz demedim." İç çamaşırı giymediğimden bahsederken yalan söylemediğimi keşfedip kıvrak parmaklarıyla bacaklarımın arasında nabız gibi seğiren noktaya dokundu. Beni arzudan kıvrandırana dek okşamaya devam etti. "En azından, henüz değil."

Kralım önümde diz çöktü, her zerremi yalayacağına dair sözünü tutarken bakışlarında şeytani, karanlık pırıltılar yanıp sönüyordu.

Şehvet Prensi her türlü zevke hükmediyor olsa da Günah Hanedanı'nın büyük bir bölümü en meşhur olduğu günaha adanmıştı: Şehvet. Atlı arabamız, şatonun dolambaçlı giriş yolunda henüz durmuştu ki bu çemberi hangi prensin yönettiği hemen gözümüze çarptı.

Çift kanatlı devasa ahşap kapıya uzanan görkemli merdivenlerin iki yanına tutkuyla birleşen çiftleri tasvir eden mermer heykeller sıralanmıştı. Kapı kirişinin üzerine yerleştirilmiş, grup seksi tasvir eden frize gözüm takıldı; hemen altına HERKES GİREBİLİR cümlesi kazınmıştı.

Bu sözcüklerin çift anlamlılığını düşününce gülümsedim. Şehvet prensi, ima sanatını öğrenmeye ayak diriyordu.

Bizi çabucak içeri buyur edip gelişimizi balo salonunda duyurdular. Lordların ve leydilerin yerlere kadar eğildiği salona girdik; bu iblisler, rakip hanedandan gelenlerin önünde, prenslerinin huzurunda olmalarına rağmen, ilk ve son kez eğiliyordu.

Öfke, "Kalkın," dedi. "Bu gece, Majesteleri Kraliçe Emilia'nın şerefine kutlama yapacağız. Sevgili kardeşim Şehvet Prensi'ne bu güzel geceye ev sahipliği yaptığı için teşekkür ederiz."

Yaylı çalgılar dörtlüsü bir ezgiye başlayınca sefa düşkünü tebaa eğlencesine kaldığı yerden devam etti.

Balo salonu, dışarıdaki ilkel şehvet gösterisinin tam aksiydi; burası baştanbaşa zarif bir erotizm yuvasıydı. Brokar duvar kâğıdının kızıla çalan mor tonundan dokunsal zevklere adanmış kadife ve ipek kumaşlara kadar prensin günahının tesirini her açıdan hissetmek mümkündü. Tıka basa doldurulmuş minderler her köşeye serilmiş, bu çemberin lordları ve leydilerine uzanıp keyif çatmaları için kucak açmıştı. Yemek, şarap ve sohbet gibi gündelik zevklere doymaları için.

Elbette ki şehevi sahnelerin sergilendiği alanlar olmasaydı buraya sefahat düşkünlüğünün Günah Hanedanı denemezdi.

Çiftler hem mahrem hem de herkese açık alanlarda bedensel zevklere teslim olup sevişiyordu. Tavandan salıncaklar sarkıyor, maceraya diğerlerinden daha düşkün iblisler, mermer ve kireç taşından karolarla damalı desen verilmiş zeminde döne döne dans edenlerin üzerinde zevkin doruklarına koşuyordu.

Lanetimi kırmadan önce bu çembere hiç gelmediğimden, gördüğüm her şey benim için yeniydi.

Açgözlülük'ün şatosundaki sınırsız zevklerin aksine Şehvet'in balo salonundan ve bu hanedana mensup iblislerin tümünden buraya yayılan erotizm seziliyordu.

Şehvet prensinin seçtiği sanat eserlerinden tutun da ayartıcı bakışlara, göz süzmelere ve... iz sürmelere kadar. Bu hanedanın mensupları, baştan çıkarma danslarını neredeyse sevişme eyleminin kendisi kadar heyecanlı buluyordu. Leydiler çıplaklığı çağrıştıran incecik giysiler giymişti. Lordların giysileri de aynı kumaşlardan yapılmıştı; hepsi şehveti ve arzuyu körüklemek için seçilmişti.

Nazikçe sohbet edip kutlamanın ihtişamına hayranlıkla katılan bir salon dolusu iblisin arasında ilerledik. Perdeyle ayrılmış bir bölüm görünce içeride ne olduğuna göz ucuyla baktım. Burası, daha cüretkâr bir yerdi. Maskeli lordlar ve leydiler, çırılçıplak dans ediyordu. İki erkek iblis sarılmış, birbirlerinin gözlerinde kaybolup gitmişti. Perdeyle ayrılmış bu bölümün dış kısmındaki zemine yataklar serilmişti. Dans pistinden ayrılan çiftler baştan çıkarıcı danslarına bu yataklara geçip devam ediyordu.

"Siz de bir maske istiyorsanız derhâl getirtiriz, majesteleri." Perdeyi kapattığım sırada Şehvet bana pis pis sırıttı. "Rızanızı belirtmek için bir de şifre gerekiyor tabii. Biriniz bunu denemek ister mi acaba?"

Öfke, az önce aldığı içkiden bir yudum içip rahat bir tavırla, "Senin bu rezil oyunlarını hoş görmektense kraliçemle evimde olmayı yeğlerim," dedi.

"Ah, anlıyorum." Şehvet alaycı bir tonla konuşmaya devam etti. "Kızgınsın çünkü evinde kraliçenle oynamak isterdin."

"Belki de herkesin 'oynamak'tan hoşlandığını düşündüğün için yanılmayalnızsın, sevgili kardeşim."

Kalabalığın arasında Haset'i gördüm, kadehini bana doğru kaldırdı. Bazen beklediğin yardım en ummadığın yerden gelirdi ama şu an bunun bir önemi yoktu. "Müsaadenizle."

Ağız dalaşına girmiş iki kardeşin yanından hızla uzaklaşıp bir kadeh iblisyemişi şarabı aldım. Kadehimi Haset'inkine hafifçe vurdum. "Beni o tartışmadan kurtardığın için teşekkür ederim."

"Aletleriyle ilgili bir ergen tartışması yaşadıklarını fark ettim."

"Haksız değilsin."

Bu sözüme sırıtarak karşılık verdi. "Nadiren yanılırım."

"Mütevazı da değilsin."

"Karşında bir prens var. Kraliyet mensupları, tevazu gibi yavan kavramlara tenezzül etmez."

Hafif bir kahkaha attım, prensin ağzı kulaklarına vardı. Yaşadığımız onca şeyin ardından, burada yan yana, bile isteye dikilip birbirimize gülümseyebildiğimize inanmakta güçlük çekiyordum.

"Dikkatli ol, duygularını açık etmek ya da birilerinin kraliçenden hoşlandığını düşünmesine yol açmak istemezsin."

"Hançerimi sana saplamakla uğraşmazdım," dedi. "Eh, bu da bir gelişme sayılır."

Şimdi de ben gülümsedim. "Ben de seni yakıp kül etmeye tenezzül etmezdim."

"Artık alevlere hükmedecek büyü gücüne sahip olmadığın aşikâr ama çabanı takdir ediyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Artık... Arkadaş mıyız?"

Haset'in şaşkınlığı sesinden ve yüzünden belli oluyordu ama nedense, vereceğim yanıtı önemsediğini hissettim. Belli ettiğinden çok daha fazla önemsiyordu. Gerçekten öyle hissetmiyordum ama yüzüne tiksintiyle baktım. "Öyle görünüyor."

"Çok yazık."

"Kesinlikle. Keyfimi kaçırdı bu."

Haset kaşlarını çattı ama gözlerindeki ışıltı aksini söylüyordu. Mutluluk değildi bu; başından nasıl korkunç bir şey geçtiyse tesirinden hâlâ kurtulamamıştı ama gözlerindeki ışıltı memnuniyete çok benziyordu. Bir an görünüp kaybolmuştu ve belki de ben yanlış yorumlamıştım ama aksini ümit ediyordum. Öfke'nin tüm erkek kardeşlerinin, kız kardeşimin ve arkadaşlarımızın, onlar için nasıl bir şey ifade ediyorsa öyle bir mutluluğu tatmaya hakkı vardı.

Kanatlı kapı ardına kadar açılınca salona bir sessizlik çöktü.

"Ölüm Tanrıçası ve İntikam Hanedanı Prensesi Vittoria."

Kardeşimin gelişini ilan eden muhafızın sesi salonda yankılandı ve bir an için orkestra çalgısını bıraktı.

Vittoria balo salonuna korkulan bir tanrıça gibi girdi. Siyah elbisesi, belli bölgelerine işlenmiş değerli taşlar ve nakışlar dışında transparandı.

Herkes bakışlarını üzerine çevirip bir süre onu izledi. Gevşek bukleler hâlinde omuzlarından dökülen koyu renk saçları, parlak kırmızı bir rujla renklendirdiği dudakları ve başkalarının fikrini zerre kadar umursamayan bir kadının özgüveniyle, muhteşem görünüyordu.

Tebessüm ettim. İntikam Hanedanı yeniden kurulurken birtakım zorluklarla yüzleşmiş olabilirdi ama her türlü güçlüğe göğüs gerip başarılı olabilecek yegâne kişi, kız kardeşimdi.

"Majesteleri." Haset eğilip elime bir öpücük kondurduktan sonra doğruldu. "Sanıyorum ki Yedi Çember'in Kraliçe'sinin gözüne girmenin şahsıma faydası olacaktır."

Yüzünü dikkatle inceledim. "Kulağa pek hayırlı gelmiyor."

"Ah, bakın. İlgilenmeniz gereken başka bir misafiriniz var." Haset, Kibir'i itip gamzelerini göstere göstere güldü. "Bu gecenin keyfini çıkarın, Leydi Emilia."

Haset şarabını bitirip balo salonundan hızla çıkarken Vittoria'yla yüz göz olmayı teğet geçti. Kibir kollarını göğsünde kavuşturup kız kardeşimin epey yakışıklı bir iblisin dans davetini kabul edişini izliyordu. Duygularını belli etmemeye özen gösteriyordu ama elindeki kadeh yarısına bile gelmemişken bir kadeh daha köpüklü şarap istedi.

Bakışlarını ikizimden ayırmadan, "Umarım ne yaptığını biliyorsundur," dedi. "Nicoletta..." hatasını düzeltirken dişlerini gıcırdattı. "*Vittoria* ortalığı karıştırmaya bayılır."

"Dişine göre bir meydan okumayla karşılaşmaktan keyif alıyor gibisin. Öyle ki reddetmeye gönlün el vermez."

Kibir kız kardeşimden güçlükle ayırdığı bakışlarını yüzüme çevirdi. "Kız kardeşinle pek çok ortak yönümüz var. Ya da en azından rolünü oynadığı kadınla ilgi alanlarımız ortak. Gerçek yüzünü bilmiyorum ve zaten artık bir önemi de yok. Nicoletta hiçbir zaman gerçek değildi. Oysa karım gerçekti. Ben bu ilişkiyi mahvettim. Erkek kardeşimin de söylediği gibi, büyük bir yenilgiye uğradım. Onu anlamak için daha çok çaba göstermeliydim. İkimiz de hayata farklı pencerelerden baktığımızın farkındaydık. Kültürümüzün ve yetişme tarzımızın açtığı büyük boşluğu kapatacak bir köprü kurmak bizim elimizdeydi."

Sözcüklerimi dikkatle seçtim. "Birbirinizi sevmenizi bir kenara koyacak olursak, Lucia'yla uyumlu bir çift olduğunuzu söyleyebilir misin?"

Kibir bir an uzağa baktı. Dönüp bakmama gerek yoktu, Vittoria'yı gözlediğini biliyordum. Ona duyduğu, büyük bir nefret mi yoksa başka bir şey miydi, sormaya çekindim.

Başını iki yana sallayıp şarabını bir yudumda bitirdi. "Affınıza sığınıyorum, majesteleri. Bu gecenin gözdesi siz olacaktınız ama yine, ne yapıp edip konuyu kendime getirdim. Müsaadenizle. Sohbetim pek hoş değildir." Haset'in yaptığı gibi Kibir de eğilip elime bir öpücük kondurdu. "Kardeşime iyi bakın."

Doğrulup reverans yaptıktan sonra hızlı adımlarla şarap şişeleriyle dolu masaya doğru ilerledi. Sarhoş numarası yapmadığı anlaşılıyordu. İçime bir hüzün çöktü ama yapabileceğim bir şey yoktu. Vittoria, Kibir ve Lucia duygularını kendi başlarına anlamlandırmalıydı. Kendilerine karşı dürüst olmaları gerekiyordu. Lucia geri dönmek istiyorsa tabii.

Erkek kardeşleri kadar yakışıklı görünse de ceketinin cebine gizlice sıkıştırdığına bahse girebileceğim kitabını alıp bir köşeye kıvrılmak için can atan Tembellik yavaş yavaş yanıma yaklaştı. Şehvet onu görse durmadan alay ederdi.

"Tembellik Prensi." İçten bir selam verdim. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Tebessümü dudaklarına ağır ağır yayıldı. "Öfke'nin talebini geri çevirmek mümkün değil. Yine de desteğimi ifade etmekten memnunum. Geçmişte ne yaşanmış olursa olsun, adaletli ve eşitlikçi bir kraliçe olacağına eminim. Hiçbir kardeşim bunu dile getirmemiş olabilir ama laneti kırmak için yaptığın fedakârlığı takdir ediyoruz."

Büyümü yitirdiğimi hatırlamak bu defa canımı çok az yaktı.

"Teşekkür ederim. Tüm kalbimle." Elini tutup sıktım. "Lanet kırıldığına göre, şimdi neler yapmayı düşünüyorsun?"

Salona şöyle bir göz gezdirip Açgözlülük ve muhabir kadının birbirlerinden bir adım uzakta, konuşmadan dikildikleri tarafta durdu. "Herhangi bir şey planlamamayı düşünüyorum. Her günü kendi özelinde değerlendireceğim. Burası Yedi Çember ve her şey bir anda

değişebilir. Yapbozun eksik parçaları yerine oturduktan sonra neler olacağını görmek isterim. Bu bölümden sonra neler olacak? Hikâyelerin beni en çok cezbeden kısmı budur. Şimdi gün yüzü görme sırası kimde, bir kahramanda mı yoksa bir hainde mi? Eminim ki anlatılacak hikâyeler henüz bitmedi." Reverans yapıp elime bir öpücük kondurdu. "Majesteleri."

Tembellik bu tuhaf ve uğursuz sözleri söyleyip uzaklaştıktan sonra Şehvet Hanedanı'nda rütbesi yüksek pek çok iblisle tanıştım. Lordlar, leydiler, dükler ve düşeslerle tanıştırıldığım sırada Fauna'yı görmeyi başardım. Anir'e bir şeyler söylüyordu; alnından fırlayıp gidecekmiş gibi kaşlarını kaldırmasına sebep olacak bir şey olduğuna dair bahse girebilirdim.

Anir hemen kadehini bir kenara bırakıp Fauna'nın peşinden perdeyle ayrılmış bölüme doğru koştu. *Aferin sana dostum.* Sırıttım. Bu ölümlü adam Öfke'nin sağ kolu olacak kadar dikkatli, savaş meydanlarında eğitim görmüş biriydi ama baştan çıkarma sanatının ince ayrıntılarına hâkim değildi. Doğrusu, erkeklerin çoğu ahmaktı. Fauna'nın ipleri eline alıp istediklerini elde etmek için harekete geçmesine sevindim. Bu gecenin, ikisi için de harika bir şeyin başlangıcı olmasını diledim.

Sanki yüzyıllardır tatmamışım gibi hissettiğim bir duygu içimi ısıttı. *Mutluluk.* Nonna ve Yıldız Cadıları hâlâ bize tuzak kurmak için plan yapıyor olabilirdi ve muhtemelen bu durum hiç değişmeyecek, vampirler de bir gün isyan çıkaracaktı. Ama şimdilik, Sursea hayatımdan çıkmıştı. Kız kardeşim Günah Hanedanı'nı yeniden kurmuştu, Öfke'yle nihayet yeniden birlikteydik ve hatıralarım sisler altında değildi. Büyümden feragat etmek, kazandığım bunca şeye gerçekten değmişti.

İnsafsız zarafetin timsali kocam yanıma gelip kulağıma eğildi. "Baş başa kalabileceğimiz bir yere gitmek ister misin, aşkım?"

En son katıldığımız kutlamada neler olduğunu hatırladım. Boş odalardan birine gizlice girip sevişmiştik. Ama bu defa yaşananların kesitlerini değil, her bir ayrıntısını capcanlı bir şekilde hatırlıyordum. O gece neler olduğunu en ince ayrıntısına kadar anımsıyordum.

Elini tutup şeytani bir tebessümle yüzüne baktığımda Öfke'nin gözleri parladı. "Çok güzel bir yer biliyorum, kralım."

OTUZ

İntikam Hanedanı'nın şatosu, kuzeydeki yedi iblis hanedanıyla ilişiğini kesen, yüksek tepeleri karla kaplı yüce dağların arasında güneydeydi.

Kız kardeşimin büyülü haritada gösterdiği gibi, uzak bir yere kurulmuş olması ve ziyaret edenlerin hatıralarını silen büyülü perde sebebiyle iblis prensler ve tebaası için esrarını koruyordu. Vittoria da ben de hiçbir zaman göndermemiş olsak da prensler, intikam tanrıçalarının hükmettiği bu âleme ancak davet edilirse girebilirdi. Genç Kız, Anne ve Kocakarı'nın yaşadığı rivayet edilen âlem...

Hatıralarımı geri aldığımdan, burada yaşamanın yalnızlıktan mürekkep bir var oluş biçimi olduğunu anımsadım. Bize Korkulanlar denmesinin hakkını vererek eğlendiğimiz bir yaşam.

Taç giyme kutlamasının sabahında İntikam Hanedanı şatosunun güney bahçelere bakan balkonuna çıkıp buz gibi rüzgâr saçlarımı uçururken o tanıdık manzarayı seyre dalmıştım. Yüzyıllar boyunca evim burasıydı. Kudretimin beşiği. Ulu Ölüm ve Gazap tanrıçaları, intikam oyunlarını burada oynamıştı.

Oysa şimdi bu topraklara sadece büyüsünü yitirmiş bir tanrıça olarak değil, rakip hanedanlardan birinin eş hükümdarı olarak geri dönmüştüm. Büyümü yitirmiş olsam da merhamet ve zarafet edindiğim yadsınamazdı. Bunlar artık benim nazarımda duygusuzca, acımasızca intikam almaktan çok daha önemli şeylerdi. Bir zamanlar, intikam ve adalet eş anlamlıydı. Günah ve ahlaksızlık dolu dünyamızda belki de gerçekten öyleydi. Ama şimdi, ölümlülerle geçirdiğim bir ömürden

sonra, ne kadar yanıldığımı anlıyordum. Hayatta intikamdan ve bedel ödetmekten çok daha önemli şeyler vardı. Bizi yanıltan ya da canımızı yakan herkesin peşine düşseydik, hayatımızdaki güzellikleri hiçbir zaman fark edemezdik.

Bugünkü aklımla, hayatın iyi yanlarına odaklanmayı öğrenmiş ve gerçek huzuru tatmış biri olarak, eski hâlime dönmeyi asla istemezdim. Sonsuz bir ömrüm olsa da yoluma çıkan tüm güzelliklere hakkını vererek şükretmek istiyordum.

Vittoria yanım gelip, "Durgunsun," dedi. "Yokluğunda buralar iyice sessizleşti."

Karla kaplı çayırda dövüşen kurtlara baktım. Domenico henüz biçim değiştirmiş kurtları eğitiyor ve dondurucu soğuğa rağmen, kahrolası iblisler gibi, üstsüz dolaşıyordu. "Görünüşe bakılırsa kısa sürede alışacaksın."

Vittoria, duygularını yüzüne yansıtmaktan kaçınarak alfa kurdun tekmelerini ve yumruklarını ardı ardına savuruşunu izledi. "Burada kalamazlar. Sürünün aileleriyle birlikte Kayan Adalar'da kalması gerekir. Yıldız Cadıları'nın adil davranıp yalnızca kapılarda nöbet tuttuğundan emin olana dek buradalar. Bu âlemden gitmelerinin vakti geldi."

"Sen de onlarla gidebilirsin."

"Buraya, gerçek yuvamıza geri dönebilelim diye çok çaba sarf ettim." Vittoria beni şöyle bir süzdü. "Ait olduğum yer, İntikam Hanedanı'dır. Kalacağım yer de." Dudaklarından belli belirsiz bir tebessüm geçti. "Ayrıca, kız kardeşimin bana ihtiyacı olursa yardımına koşabilmem gerekir. Kralın, hükmetmenin en korkunç kısımlarını yerine getiremeyebilir. O yüzden ben buralarda olacağım."

Yürek söken pençesini ima edercesine parmaklarını oynatınca başımı iki yana salladım. "Tanrıça iblislere merhamet etsin."

"Cadılara da." Vittoria tekrar çayırdaki kurtlara baktı. "Adımı temize çıkaracak kanıtları bulduğun için teşekkür ederim. Bir de tam aksini gösteren şeyler yaptığımda bile bana güvenmekten vazgeçmediğin için."

"Bana gerçeği söyleseydin, her şey çok daha önce çözülmüş olabilirdi."

"Bir başkasının sırrını paylaşamazdım. Ayrıca Vesta'nın, yani Marcella'nın, sürüye mensup olup olmadığından başta emin olamadım; ama Domenico'nun bir şeyler sakladığını anlamıştım. O ilk toplantı sırasında Hırs'la ittifak kurmak üzere onu benimle gelmeye ikna ettiğimde, Vesta'yla karşılaştığı an yay gibi gerilmişti. O gece orada dördümüzden başka kimse yoktu ve Hırs'ı gördüğü ya da benimle olduğu için böyle bir tepki vermemişti. Vesta'nın sözde cinayetinin ve Marcella'nın sürüye dâhil oluşunun aynı zamana denk geldiğini fark edince Domenico'nun gizlice plan yapıp gerçekleştirdiğinden şüphelenmiştim ama dikkatleri onun üzerine çekmek istemedim."

"Sen Vesta'nın kim olduğunu fark etmemiş miydin?"

"Başlarda öyle bir göz boyuyordu ki hemen herkes inanırdı. Bir de etrafındakilerin duygularını değiştirebilme yetisini hesaba katarsak, bir süre ondan şüphelenmedim. Ben gerçeği öğrendiğimde ve o kimliğini gizlemekten artık vazgeçtiğinde, geri dönmeye zorlamak üzerime vazife değildi. Kaldı ki Domenico'ya ihanet edecek değildim. Hakikati senden gizlemek pahasına olsa bile."

Tabiatı gereği salt intikam gütmesi beklenen bir tanrıçaya göre, kız kardeşim, Domenico'yu Hırs'ın kucağına atmayıp suçu üstlenmişti. "Biçim değiştiriciyi seviyor musun?"

"Sevsem de bir şey değişmez." Omuz silkti. "Ömrü çoğundan daha uzun olacak ama ölümsüz değil. Günün birinde, bundan aylar, yıllar sonra kendisi değiştiği hâlde benim değişmediğimin farkına varacak. Domenico'nun onunla yaşlanacak bir eş bulması gerek. Benim de ebediyen sinir edebileceğim birini. Aklıma estiği gibi hayatın tadını çıkarmak yerine biriyle birlikte olmayı seçersem tabii."

"Bu kişi haset ya da kibir gibi günahlara hükmediyor olabilir mi?"

Vittoria alaycı bir kahkaha attı. "Haset sonsuza dek gözdem olmak için yanıp tutuşur. Cinsel anlamda epey hünerli olduğuna dair dedikoduların gerçeklik payını merak etmiyorum desem yalan olur ama benim için ancak gelip geçici bir heves olabilir." Haset'in *hünerlerini* düşünmemek için gözlerimi sıkıca kapatırken Vittoria'nın bakışlarındaki hain parıltıyı gördüm. "Duydum ki kendisinin..."

"Lütfen yapma, Haset hakkında hiçbir dedikoduyu duymak istemiyorum. Yatak odasına astığı tablodan haberim var; hani şu ne kadar 'varsıl' olduğunu tasvir eden tablo."

"Lanet olası iblis." Vittoria başını geriye atıp kahkahayı bastı. İlk kez eskiden, ölümlü olduğu zamanlardaki gibi gülünce, içim umutla doldu. "O tablodan söz ederken şaka yaptığını sanmıştım. Keşke beni yatak odasına davet ettiğinde kabul etseydim."

Kibir'den hiç söz etmeyişi gözümden kaçmamıştı ama üstelemedim. Bu yaranın henüz kabuk bağlamadığı aşikârdı. Prens ona âşık olmamış olsa da Vittoria'nın prense karşı farklı hisler beslediğinden şüpheleniyordum. Son zamanlarda yeniden su yüzüne çıkıp çıkmadığını merak ettiğim hisler... "Tanrıçalığını geri kazandığında Lucia'yı hatırlamış mıydın?"

Kız kardeşim, ne dediğimi anlamamışçasına gerildi. "Ona her şeyi anlattın mı?"

"Hayır. Gerçi, hatıra taşını ona geri verdim. Geleceğini tayin etmeye hakkı var."

Aramızda yalnızca çayırdaki kurtların sesleri yankılandıkça bölünen uzun bir sessizlik oldu. Çelik kılıçların şakırtısı değil, taşlara ve ete çarpan pençelerin sesi yükseliyordu. Kız kardeşim suskunluğunu bozmayınca sözlerimi sürdürdüm.

"Kibir'le aranızda gerçek bir bağ varsa ve Lucia prensle birlikte olmayı hakikaten istemiyorsa, olan biten her şeyi Kibir'e anlatmalısın. Dürüstçe."

"Karısı olmak gibi bir arzum yok."

"Kimse öyle bir şey demiyor zaten," dedim. "Hanedanımızı geri aldığımıza göre, ne *istiyorsun*?"

Kız kardeşim bir süre sessiz kalıp düşündü, bu sırada bakışlarını çayırda antrenman yapan alfa kurttan hiç ayırmadı. "Hanedanımızı yeniden kurmak istiyorum. Konseyimizi tekrar kurmayı ve tebaamızın güvenini geri kazanmayı arzu ediyorum. Ayrıca o sefil prens hakkında başka tek bir soruya dahi yanıt vermek istemiyorum. Kibir'i düşününce içimden birilerinin kalbini söküp üzerinde zıplamak geliyor." Bu beklenmedik çıkışına ikimiz de tebessüm ettik ve ben daha fazla

bir şey söylemedim. "Peki, sana ne demeli sevgili kardeşim? Tanrıça aşkına hangi güçler seni ele geçirdi de büyünden feragat ettin?"

"Gücümden vazgeçmeseydim lanet sonsuza dek kırılmayacaktı."

Vittoria, "Hayır," derken sesinde daha önce hiç duymadığım bir öfke tınladı, "Sursea'yi öldürmek de gayet uygun bir seçenekti. Prensinin bunu öne sürmesi gerekirdi."

"Sursea ölümsüz."

"*Ben* de Ölüm Tanrıçasıyım. Kudretli kocan bile Ölüm'ün zehrine teslim olmuştu. Annem müdahale edip panzehrini verene kadar tabii." Vittoria zalimce sırıttı. "Her halükârda, Kocakarı bizim annemiz. Ölümsüzlükle ödüllendirilmiş olsa dahi tek bir cadıyı öldürmemize yardım etmez mi sanıyorsun?"

Kız kardeşime, "Kendi yeğenini," diye hatırlattım. "Celestia ailesinden birini öldürmezdi."

"Annemizin kibirli biri olduğunu unutuyorsun. En sevdiği eserlerini birilerinin yok etmesine asla göz yummazdı. Biz, bu âlem... Hepimiz onun yarattığı dünyanın bir parçasıyız. Senden ve benden çok daha fazlası var." Vittoria'nın lavanta rengi gözlerinde şimşekler çaktı. "Ama sen o iblis için büyünden vazgeçtin."

Böyle düşünmesine şaşırmıştım ama gerçek bu kadarıyla sınırlı değildi. Düşüncelerimi toparlamak ve yaptığım seçimin aslında *beni* daha güçlü kıldığını anlaması için bir süre sessiz kaldım.

Dönüp tekrar kurtlara baktım. Hepsi dönüşümünü tamamlamış, tatbikat yapmaya devam ediyordu. "Beni ebediyen bir kafeste hapis tutacak bir laneti kırmayı seçtim. Özgür olmak, yapılmasına bilerek ya da bilmeyerek yardım ettiğim büyük bir hatayı düzeltmek için büyümden vazgeçtim. Bir iblis uğruna gücümden feragat etmedim. Ama kalbimin sesini dinlemek, seçebileceğim en doğru yoldu; en azından benim için. Önümde uzanan yollara baktım ve büyü gücüm olmadan yaşayabileceğimi ama gücümü kaybetmemek uğruna sevdiğim her şeyden vazgeçmenin mümkün olmayacağını fark ettim. Bana, yaşamak istediğim hayatı sunan yolu seçtim."

Kız kardeşim başını iki yana salladı ama daha fazla karşı çıkmadı. Farklı hissetmesi, farklı bir yol seçmesi çok normaldi. Onun seçim-

lerinin tümüne saygı duymak zorunda değildim, onun için de aynı şey geçerliydi. Böylesi, birbirimize duyduğumuz saygıya ve sevgiye en ufak bir zarar verecek değildi. Biz ikizdik ama birer tanrıça olarak yollarımız ayrıydı.

En sonunda, "Ben korku yerine mutluluğu seçtim," dedim. "Yine olsa, zerre kadar pişmanlık duymaksızın yine mutluluğu seçerim."

Vittoria uzun uzun iç geçirdi, soluğu buz gibi havada küçük bulutlara dönüştü. "O hâlde senin adına gerçekten sevindim, Emilia." Bakışları birden hınzır bir hâl aldı. "Bir şeye ihtiyacın olursa, ne olursa olsun, ben daima yanında olacağım."

OTUZ BİR

Öfke'nin alevden kanatları, yavaş yavaş aydınlanan göğün altında ışıl ışıldı. Öfke Hanedanı bahçelerindeki, kocamın asla unutmamak üzere diktirdiği, daha önce şüphelenip nihayet teyit ettiğim gibi, korkulan bir tanrıçayı temsil eden heykelin yakınında yüz yüze dikiliyorduk. Sol ellerimiz birbirine kenetliydi; *SEMPER TVVS* yazılı dövmelerimiz, kalplerimizi birbirimize sonsuza dek mühürlediğimizi hatırlatır gibi üst üste gelmişti.

İblislerin kralı siyah bir takım elbise giymiş, yakasına turuncu bir çiçek iliştirmişti; dağınık saçlarımın arasına bir kez daha iliştirdiğim çiçeklere selam veren bir ayrıntıydı bu.

En zarif dantellerle süslenmiş, inci beyazı ipek elbisem kolsuzdu ama buz gibi hava tenime değmiyordu. Böyle sıra dışı kanatları olan bir kocam olduğu için şanslıydım. Dışarıda fırtınalar da kopsa, her yere sıcacık bir şömineyle birlikte gidiyormuşuz gibi hissettiriyordu.

Neyse ki kan yemini törenimizden önce kar yağışı dinmişti ama gökyüzünde kümelenen kapkara bulutlar, bu sükûnetin uzun sürmeyeceğini haber veriyordu.

Anir ve Fauna, eski tanrılar huzurundaki şahitlerimiz olarak ellerinde dikenli birer sarmaşık dalıyla yanımıza geldi. Dalları bir sicim gibi büküp ellerimize ve bileklerimize sararken bizi hem gerçek anlamıyla hem de mecazen birbirimize bağladılar.

Dostlarımız düğümleri sağlamlaştırıp iyice sıktıktan sonra geri çekildi. Fauna'nın gözleri yaşarmıştı, Anir de durmadan gözlerini kırpıştırıyordu. Bu iki sulugöz yüzünden benim de gözlerim doldu.

Öfke, konuşmaya başlamak için bakışlarımızın buluşmasını bekledi. "Tekrar gördüğüm ilk seferinde, senden nefret etmiştim."

Bir kahkaha patlatıp başımı iki yana salladım. "Ne kadar romantiksin sevgili kocacığım. En sevdiğim aşk romanlarındaki kahramanlar gibi, sevdiğin kadının kalbini nasıl kazanacağını çok iyi biliyorsun."

Anir, "Onun neden sözlere değil davranışlara inanan bir iblis olduğunu şimdi anlamışsındır Em," diye bağırdı.

İblis gülmemek için kendini tuttu. "Senden nefret ettim çünkü o an, her şeyi hatırladım. Cadının söylediği gibi oldu. Yıllar sonra ilk kez, sana dair hatıralarım zihnime doluştu. Oysa sen beni tanımadın, beni görünce yüreğine su serpilmedi; önce sadece korkunu sezdim, sonra da hiddetini... O zaman anladım ki lanet bitmemişti. O büyülü kafeste sadece ufacık bir delik açılmıştı. Senden nefret ettim çünkü bizi birbirimizden koparan o yaratıklara dönüşmüştün. Onlar gibi davranmıştın. Benden iğrendin; ne zaman yanına gelsem bunu hissettim. Seni seçimlerinde özgür bırakacağıma, sonunda Yıldız Cadısı olmaya karar verecek olsan bile kendi yolunu bulmaya çalıştığın sırada bir kenara çekileceğime yemin ettim."

Kocamın gözlerinden bir hüzün bulutu geçti.

"Manastırda o ölümlü oğlanla, Antonio'yla karşılaştığımda, seni sonsuza dek terk etmeye hazırdım. Ama sen gerçek adımı söyleyince içime bir şüphe düştü. Belki gerçekten hatırlamıştın, içten içe biliyordun. Belki de lanetin ulaşamadığı bir şey hâlâ yüreğindeydi." Yüzüne, bunları itiraf etmek onu çok zorlamış gibi bir ifade yerleşti. "Bana bir daha Samael diye seslenmemeni söylemiştim; adımı senden duymak istemediğim için değil, cadı ailenin bunu bizim aleyhimize kullanması içindi. Birbirimizi tekrar bulduğumuzu öğrenirlerse, ne pahasına olursa olsun bizi ayırmak için her şeyi yapacaklarını düşünmek kanıma dokundu."

"Ben de bunu merak ediyordum."

"Senin de bildiğin gibi üzerimdeki lanet yüzünden bazı sözcükleri kullanamıyordum. Aslında böylece birbirimizi yeniden tanımaya fırsat bulmuş olduk. İkimiz de bazı konularda değişmiştik. Eskiden olduğu gibi birbirimizi tamamlayacağımızdan şüpheliydim. Ama sen, adım adım kalbime girdin."

Bunu duyunca gülümsedim. "Bir defasında, Viperidae saldırısının ardından zihnine girdiğimde, korkunu hissetmiştim. Beni derinin altında sinsice ilerleyen bir kıymık gibi gördüğünü düşünmüştüm."

"Gerçekten böyle hissetmiştim." Öfke'nin pes kahkahasında şaşkınlık ve şefkat vardı. "Sursea'den intikam almayı ve kanatlarıma kavuşmayı her şeyden çok istiyordum." O anda görkemli kanatlarını çırpıp bu sözlerin altını çizdi. "Ama bir süre sonra, başka bir şeyi daha çok istediğimi fark ettim. Seni. İstediğim sadece bedenin değildi. Kalbini istedim. Ruhunu. Bana eş olmanı istedim. Sırdaşım olmanı. Cehennemin çemberinden birlikte geçeceğim ama bana cenneti de gösterebilecek bir eş. Bana meydan okumaktan korkmayacak, hatalarımı çekinmeden yüzüme vuracak biri. Dengimi bulmak istedim. Gazap."

Gerçek adımı söylediğinde alevi harlanan, sıcaklığı artan kanatlarına baktım. "Gazap olmaktan vazgeçmedim, sadece artık ateşim mecazi."

Bilmediğim bir şeye vakıfmış gibi tebessüm etti. "Her iki taraf da bağ kurmayı kabul edince, hayattaki her şey paylaşılabilir. Seninle sonsuz bir bağ kurmayı kabul ediyorum. Kalbimi, ruhumu ve gücümü sana adıyorum."

Öfke'nin ellerine dolanmış sarmaşık dalı derisinin altına gömülürken etrafa yayılan büyünün ışıltısı bir an için tüm evreni aydınlattı. Benim payıma sadece bu sözleri tekrarlamak kalmıştı; sonra aramızda sonsuz bir bağ kurulacaktı. Bu seferki, ikimizin de hür iradesiyle yapacağı bir seçimdi. Hiçbir sihrin tesiri altında kalmadan.

"Sana zamanla âşık oldum ama bu kadar çekici olman hep sinirimi bozdu." Bu itirafımı duyunca Anir de Fauna da sırıttı. "Bunun farkında olduğuna eminim. Buraya gelip Günah Koridoru'nu ve bu âlemin sinsi büyüsünü keşfettiğimde içimde bir umut ışığı yandı. Bunu kendime itiraf etmeye hazır değildim ama çaresizce yadsıdığım duyguları nihayet özgürce yaşama fırsatı bulduğum için minnettarım." Derin bir nefes aldım. "Belki korkaklık ettim ama neyin ne olduğunu anla-

mak için zamana ihtiyacım vardı. Beni hiç zorlamadın. Hiçbir zaman üstüme gelmedin. Sana karşı hislerim gün geçtikçe yoğunlaşıyordu ama hançeri göğsüne sapladığım gece, aramızda çok daha kuvvetli bir şey olduğunu anlamıştım."

Öfke, ciddiyetle, "Ne kadar romantiksin sevgilim," diyerek sözlerimi tekrarladı.

"Sınırları belirlediğimiz ilk seferdi. Benim için çok önemliydi. Nasıl tepki vereceğini, aynı şeyi tekrar yapıp yapmayacağını görmek istemiştim. Yapmadın. Daha çok şey bildiğin, benim göremediğim dönemeçleri görebildiğin zamanlarda bile kendi yolumda ilerleyişime müdahale etmedin. Çizdiğimiz bu sınıra saygı duyup aramızdaki kuralları çiğnememeye özen gösterdiğinde anladım ki seninle bir ilişkiye başlarsam gerçek bir hayat arkadaşım olacaktı. Kusurlu değil, hatasını kabul eden ve üstünü örtmeye çalışmayan, bunu sözler vermek yerine davranışlarıyla düzeltmeye çalışan bir hayat arkadaşı. Bir hayatı paylaşmak üzere sana güvenebileceğimi gösterdin."

Anir tatlı bir sesle, "İkiniz de ilan-ı aşk ederken neler söyleyeceğinize dikkat etmelisiniz," dedi. Fauna böğrüne dirseğiyle vurunca Anir derhâl çenesini kapattı.

"Seni seviyorum, Samael. İyisiyle, kötüsüyle ama tümüyle. Aramızdaki tüm kargaşalarla..." Öfke bu sözcüğü duyup tek kaşını kaldırınca gözlerimi devirdim. "Bugün, yarın ve sonsuza dek seninleyim. Seninle sonsuz bir bağ kurmayı kabul ediyorum. Kalbimi, ruhumu ve gücümü sana adıyorum."

Ellerimdeki sarmaşıklar aynı görkemli ışıltıyla tenimin altına gömüldü. Artık ikimizin de yeni bir dövmesi vardı; dikenli sarmaşık dalları, sadece karı koca olmanın ötesinde bir birlikteliği temsil ediyordu. Ruhlarımız birbirine mühürlüydü. Hür irademizle.

Öfke beni kendine çekip tutkuyla öptükten sonra dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan gülümsedi. "*Her şeyi* paylaşabileceğimizi söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum." Daha da şevkle sırıtmaya başlayınca gözlerimi kıstım. "Şimdi ne dolap çeviriyorsun?"

Kadim bir dilde bir şeyler fısıldadı; konuşamasam da bunun uhrevi bir dil olduğunu biliyordum. Sözlerini bitirdiğinde kulağıma eğilip, "Yukarıda ne varsa aşağıda da o vardır. Artık her mânâda dengeyi sağladık. Benim buzlarıma karşı senin ateşin."

"Ama benim artık..."

Öfke'nin kanatlarından göz kamaştırıcı ışık huzmeleri yayılırken etrafımızı yoğun bir sıcaklık sardı. Kanatlarındaki altın ve gümüş rengi benekler nabız gibi atıp gökteki yıldızlar misali göz kırparken soluğumu tutup bakakaldım. Çok güzeldi ve...

Bir anda kanatlarındaki alevler ve renkler silinip gitti. Sanki biri mürekkep dolu bir şişeyi baş aşağı çevirip kuzgun karası sıvıyı kanatlarına akıtmış gibi ateşin yerini karanlık aldı. O sırada başka bir şey hissettim, karnımda kanat çırpar gibi büyüyüp genişleyen, tuhaf ve tanıdık bir şey... Tam da bir zamanlar büyü gücümün toplandığı yerde...

"Ama bu..." Bir kelebek ordusu kanat çırpıyormuş gibi hislerim yoğunlaşırken elimi karnıma götürdüm.

Bir güç dalgası, bir kez daha, kapkara bulutları yaran bir şimşek gibi ışıdı ve Öfke'nin kanatları yok oldu. Güç içime akıp bedenimi doldururken dizlerimin bağı çözüldü. Kocam, gücünün son damlası da bedenime dolana kadar beni sıkıca tuttu.

Yanaklarımdan süzüldüğünü fark etmediğim gözyaşlarım ceketinin yakasını ıslatmıştı. Köken'in olduğu yerde, karnımda, büyüyü hissettim. Geri çekilip Öfke'nin kanatlarına baktım. Beyaz ve gümüş renkli alevlerin yerini simsiyah ışıltılar almıştı. *Luccicare*'sine benziyorlardı.

Zar zor duyulan bir sesle, "Ne yaptın sen?" dedim.

Öfke, başıma bir öpücük kondurdu. "Benim olan her şey senindir, sevgilim. İkimize de yetecek kadar büyüm olduğunu söylemiştim." Büyüsünün yarısını bana vermişti. Hıçkırarak ağlamaya başladım, gözümden süzülen her bir damlayı öptü. "Büyülü gücünü çağır, Gazap."

Gözyaşlarımı silip içimde çalkalanan bu yepyeni güce uzandım. "*Fiat lux.*"

Başımızın üzerinde alevden çiçekler açtı, her zamankinden daha büyük ve daha kudretli çiçeklerdi. Artık gümüş, altın ve beyaz renkte açacaklarını düşünmüştüm. Ama çiçeklerim yine pembe-altın renginde açmıştı. Kaynağı kocam olsa da bu büyü *benimdi.*

Fısıltıyla, "Teşekkür ederim," dedim. Öfke beni kollarına alıp gökyüzünde yana yana süzülen çiçeklere baktı. Kendi göğümüze yıldızlar asmış gibiydik. "Kanatlarından benim uğruma vazgeçtiğin için teşekkür ederim."

Öfke birdenbire kanatlarını açıp zemindeki kar örtüsünü havalandıracak kadar kuvvetle çırptı. "Hiçbir şeyden vazgeçmedim. Kanatlarım yerli yerinde. Karım yanımda. Bir de yatak odamızda yapabileceğimiz ilgi çekici değişiklikler var aklımda. Öncelikle her birini denemek isterim tabii."

Anir, "Bizim gitme vaktimizin geldiği anlaşılıyor," dedi. "Tebrikler."

Beni yanaklarımdan öpüp kralının sırtına hafifçe vurdu ama Öfke onu kendine çekip güzelce sarıldı. Fauna reverans yapmak için eğildi ama ben de ona sımsıkı sarıldım. Kollarını etrafıma var gücüyle doladı. "En kısa zamanda konuşmamız gerek, leydim."

"Yarın müsait misin?" dedim. Fauna başıyla onayladı. "O zaman yarın görüşelim. Taç giyme kutlamasında olan biten *her şeyi* bilmek istiyorum."

Fauna'nın gözlerinden hınzır pırıltılar geçti. "Likörlü pastayı ve çayları hazır edeceğim."

Dostlarımız bahçeden çıkınca tekrar Öfke'ye döndüm. Sinsi, entrikacı iblisin tekiydi. Ona daha ne kadar âşık olabilirdim, bilemiyorum. "Yatak odamızdaki düzenlemeler, kanatlarını kullanabilmene izin verecek türden mi?"

Gözlerinden şeytani bir parıltı geçti. "Tam olarak değil. Ama yapılacaklar listesine bunu da ekleyebiliriz."

"Listende başka neler var?"

Elini uzattı. "Göstermemi ister misin, leydim?"

Elini tuttuğum anda bizi büyüyle çalışma odasına götürüverdi. Sessiz odaya şöyle bir baktım. Şömineden alevlerin huzurlu çıtırtısı yükseliyordu; avizenin çoktan sönmüş mumları, ortama yumuşak, erotik bir hava katıyordu. Başta, bizi niçin buraya getirdiğini anlayamadım ama sonra, duvardaki nişten sarkan bir çift kelepçeye gözüm takıldı. Beklentilerimin heyecanı, ılık bal gibi karnımdan aşağı akmaya başladı. Bunu gerçekten...

Öfke arkama dikilip parmak uçlarıyla kollarımı boydan boya okşamaya başladı. Her dokunuşu sanki büyülüydü ve tenim çok daha fazlasına açtı. "Seni bağlamamı istesen yapar mıyım diye sormuştun, hatırlıyor musun?"

Tanrıça beni kahretsin ki hatırladım. "Evet. İkimizin donarak ölmesine ramak kalmıştı. Dikkatini dağıtmanın *bir yolunu* bulmam gerekiyordu."

Dudaklarını enseme dayayıp öptü, dokunuşunun verdiği hazdan sertleşen göğüs uçlarımı okşasın istiyordum. "Bu isteğin değil de söylerken duyduğun arzu dikkatimi çekmişti." Elbisemin korsajını yavaş yavaş çözüp üzerimden sıyırdı. "Şu anki arzularına çok benziyordu."

Başparmağıyla göğsümün ucunu okşadı. Elimi arkaya uzatıp parmaklarımı saçlarına doladım; eğilip ensemden başlayan öpücüklerini omuzlarımda dolaştırdı. Bedenimi bedenine yaslayınca sertliğini hissettim. Hain iblis.

"Ne dilediğine dikkat et, karıcığım. Kocan bu istekleri gerçekleştirecek kadar ahlaksız olabilir."

Vücudumu saran kollarında dönüp yüzüne bakarken dudaklarımı ıslattım; avını gözleyen bir yırtıcıya benzeyen bakışları, tam da istediğim yere kaydı. "Ben de öyle olmasını isterdim. İlişkimizin sıkıcı ya da öngörülebilir bir şeye dönüşmesi hiç hoşuma gitmez."

Öfke tehditkâr, pes bir kahkaha attı; bu küstahça sözlerin ardından, bana en zevkli işkenceyi yapacağını vaat eden bir ifade yüzüne yayıldı. "Şu ağzın..." Dudaklarıma, günahkârlığın en dibine vuracak kadar heyecanlı şeyler düşündüğünü belli eden bir bakış attı. "...daima heyecanlı şeyler yaşayacağımızı temin ediyor. Uzun, çok uzun bir zaman boyunca."

Çalışma odasının etrafına bir koruma büyüsü savurup arzu dolu bakışlarını tekrar bana çevirdi. Zevk çığlıklarımı kimse duymayacaktı. Onun iniltilerini de. Çünkü onu, Günah Hanedanlarının her birinden duyulacak kadar yüksek sesle inletmeye kararlıydım.

Beni duvardaki nişe yasladığı sırada ölümsüz kalbim artık çarpmıyor, dörtnala koşuyordu. Karnımdan aşağı yayılan o tatlı sıcaklık, şimdi bir orman yangını gibi tüm vücudumu sarmıştı. Dudaklarında alaycı bir tebessüm belirdi. "Ahlaksız kara melek... Sana dokunmadığım hâlde, her zamankinden daha da arzulusun."

Pantolonunu zorlayan kabartıya baktım. "Görünüşe göre, bu bizim ortak sorunumuz, kocacığım."

"Şanslıyız o hâlde." Öfke bir süre beni hayranlıkla süzdü; yüz hatlarımda dolaşan bakışları çıplak göğüslerime indi. Birinin ucunu ağzına alıp emmeye, daha fazlası için beni kıvrandırana dek yalamaya başladı. "Arzuladığın ne varsa ayaklarına sereceğim."

"Tehlikeli bir beyan." Kocamın bana verebileceği tüm şeytani, ahlaksız hazlarda saatlerce kaybolmak istiyordum.

"Ne kadar tehlikeli olmamı istersin?" Parmağını göğüslerimin arasından karnıma doğru yavaşça indirdi. Tanrıçanın lanetlediği iblis göbek deliğimin hemen altında durdu.

"En tehlikeli hâlinizi görmek isterim, majesteleri. Aklınıza gelebilecek her türlü karanlık arzuya hazırım."

Bileğini hafifçe çevirdiği anda üzerimdeki elbise yok oldu. Ardından o da soyundu. Beni bir kez daha baştan ayağa süzdüğü sırada o kaslı, vahşi bedeninden buram buram erotizm yayılıyordu; bu defa gözlerinde hain planların izleri vardı. Sanki bu sözlerimle ona meydan okumuştum ve beni seve seve alt edecekti.

"Seni bir konuda temin ederim." Bir adım yaklaşıp bileklerimden birine kelepçeyi geçirdi. Diğer bileğimi yavaşça kavrayıp kulağıma eğildiği sırada sıcak nefesi tüm bedenimi ürpertti. "Gerçekten çok, çok tehlikeli olabilirim, sevgilim."

Bundan hiç şüphem yoktu.

Köprücük kemiğine kazıttığı, mürekkebi solmuş dövmeye baktım. *Acta non verba.* Şimdi sözlerin değil eylemlerin sırası olduğuna dair mükemmel bir işaretti. Zincirlerimi şakırdattım, bedenimde dolaşan bakışlarının tadını çıkardığım sırada bacağımı tutup kaldırdı.

Hafifçe gülümsedim. "Bana *göster**menin*** tam zamanı, iblis."

Öfke'nin simsiyah kanatları iki yana açıldı. Günahın vücut bulmuş hâli gibiydi; büyüsü dört yanımı sarmalarken benim olduğu için Tanrıçaya şükrettim.

İki lanet.
Bir kehanet.
Herkesin korktuğu bir hesaplaşma.
Ve kaderden bile güçlü bir aşk.
Cehhennemin kral ve kraliçesine
selam olsun!

Emilia, öğrendiği gerçekleri kabullenmeye çalışırken, bir yandan da Öfke'nin ona veremeyeceği tek şeye sahip olmak istemektedir: Kalbine...

Hırs Hanedanı'nın değer verilen ve rütbeli bir üyesi suikasta kurban gidince iblis mahkemesi kurulma kararı alınır ve baş şüpheli, Emilia ile ilişkili birisidir. Her şeye rağmen bu gizemi çözmeye karar veren Emilia, bu yolculukta kendi geçmişiyle de yüzleşecektir.

Ya Kötüler sandığından daha yakındaysa?
Ya gerçek, Emilia'nın kalbine mâl olursa?

"Üzerimizdeki laneti tarihe gömmek istiyorum.
Büyümü esir eden kafesi paramparça etmek istiyorum.
Kralım tüm kalbiyle benim olsun istiyorum."

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayinlari
/ephesus yayinlari

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786256 476004